

ЖАН-МИШЕЛ ШАРЛИЕ

ЖАН МАРСИЛИ

СИНДИКАТЪТ

НА ПРЕСТЪП- НИЦИТЕ

**ЖАН-МИШЕЛ ШАРЛИЕ, ЖАН
МАРСИЛИ
СИНДИКАТЪТ НА
ПРЕСТЪПНИЦИТЕ**

Превод: Иво Владимир

chitanka.info

ДИМИТЪР МИХАЙЛОВ

ПРЕДГОВОР КЪМ „СИНДИКАТЪТ НА ПРЕСТЪПНИЦИТЕ“

Предлаганата на българските читатели книга „Синдикатът на престъпниците“ от френските журналисти Ж. М. Шарлие и Ж. Марсили е посветена на организираната и най-опасната престъпност в САЩ между двете световни войни. Авторите са положили завидни усилия (въз основа на официални документи, писма, бележки, интервюта на политически и съдебни дейци, спомени на оцелели участници и очевидци) да изследват и да опишат многобройни и действителни факти, събития и личности от живота и дейността на уникалната престъпна организация в САЩ, наречена основателно ненаситен и чудовищен обществен октопод. По силата на установените обективни закономерности, традиции и приемственост разклоненията и пипалата на това чудовище и сега обхващат цялата страна.

Централно място в книгата заемат събитията във връзка с т.нар. сух закон, забраняващ продажбата, производството и транспортирането на спиртни напитки. Мероприятието има изключително важно значение в историята на САЩ. Когато президентът Уилсън обявява пред Конгреса на 16 април 1917 г., че САЩ се намират в състояние на война с Германия, в управляващите среди все по-властно се налагат разбиранията, че алкохолът разрушава патриотичните чувства и застрашителните размери на употребата на алкохол пренебрегват дълга към родината. Но това е само една и далеч не е решаващата причина. Дълбоки вътрешни икономически, политически и социалнопсихологически фактори налагат да се приеме „сухият закон“. И въпреки усилията да бъде отложено влизането му в сила (дори президентът използва правото си на вето) на 26 януари 1919 г. в полунощ той започва да действа на цялата територия на САЩ.

Наистина действието на „сухия закон“ в продължение на 14 години убедително доказва, че проблемите на борбата с алкохолизма не могат да бъдат решени единствено с правни средства. Нещо повече, въпреки очакванията употребата на спиртни напитки в САЩ, а същевременно и на наркотици нараства непрекъснато и в необикновено високи размери. Не случайно социолозите отчитат, че по времето на „сухия режим“ американците употребяват все повече и повече алкохол. По контрабанден път в САЩ се доставят от други страни огромни количества спиртни напитки. Същевременно вътре в страната се произвеждат несметни количества алкохол или негови сурогати по най-изобретателен или примитивен начин.

При тези именно условия разцъфтява и се утвърждава организираната престъпност като присъща и неизменна черта на „американския начин на живот“. В САЩ се развиват многостранни и все по-сложни процеси на незаконна доставка и търговия със спиртни напитки. Тази дейност носи чудовищни печалби. Многобройните гангстерски банди не се спират пред строгите забрани и ограничения на закона, когато завладяват територии и сфери на надмощие в този неограничен и хищнически пазар. Цялата страна е залята от вълна на убийства, грабежи, обири, жестоки разправи, и въоръжени стълкновения. Широко мащабният престъпен бизнес поражда нови структури от нелегални съюзи.

При тази именно обстановка възниква и Синдикатът на престъпниците, създаден на специално свикан „конгрес“ в Атлантик сити от 16 до 19 май 1929 година. Синдикатът обхваща цялата страна с многобройни и мощни филиали, разклонения и невидими пипала. Той подчинява другите гангстерски банди, включително и Ал Капоне — най-могъщия, най-жестокия и най-циничния главатар, наричан „черния яростен бик“ на Чикаго.

Синдикатът обаче не се задоволява само с престъпния монопол върху бизнеса със спиртни напитки. Незаконната търговия с наркотици е не по-малко доходна форма и още по-опасна по своите вредни последици дейност, с която организацията се занимава широко и вън от пределите на САЩ. Синдикатът на престъпниците разкрива и нови полета и сфери на престъпна дейност. Една от най-доходните е „букмейкерството“ — организация на нелегалните тотализатори и други всевъзможни хазартни игри. В страната е създадена гигантска

индустрия от всякакъв род игрални заведения, които са финансирани, контролирани, и направлявани преди всичко от Синдиката на престъпниците. Друга особено доходна форма на престъпния бизнес е нелегалното лихварство, наричано „акулен занаят“.

Книгата е ценна не само с разкриването на структурата, формите и методите на организираната престъпност в САЩ, но и с последователните и ясни разграничения от мафията — тайна терористична организация, възникнала в Сицилия преди няколко века, съществуваща и в наши дни. От оръдие в ръцете на феодалите за борба против селяните по-късно мафията е тясно свързана с най-реакционните елементи от управляващите буржоазни кръгове в Италия. Известно е че, фашисткият диктатор Мусолини рекламираше успехите си в борбата със сицилианската мафия, а в действителност използваше същите и дори по-отвратителни методи и средства.

Мафията е своеобразен „модел на семейство“, в което всички „братя“ са равни помежду си и са длъжни безпрекословно да се подчиняват на своя „баща“ или „капо“. (Вж. Геевский, И. А. Мафия, ЦРУ, Уотергейт, М., 1980.) По силата на „петте кръвни заповеди“ всеки мафиоз е длъжен: да помага на своя „брат“ и да го избави от беда, дори с цената на собствения си живот; да защити своя „брат“, когато е оскърбен, унижен или поруган от „чужд“; да не възразява и незабавно да изпълнява всяка заповед на „капо“; да не се обръща никога към полицията или органите на правосъдието; да отрича съществуването на мафията, дори и когато това е очевидно; да не говори и да не признава на когото и да е за принадлежността си към нея. За най-малкото отстъпление от основните заповеди, както и за други не толкова важни задължения се налага само едно наказание — смърт.

Книгата съдържа множество своеобразни и оригинални описания на престъпници. Безспорно, обаче челно място заемат идеолозите, стратегите и ръководителите на „престъпната империя“: Салваторе Лукания, известен под името Чарли Лъки Лучиано, Франк Костело, Меир Лански и Бъкси Сийгъл. Четиримата представляват, по израза на авторите, „петте пръста на ръката на дявола“. Несъмнено Чарли Лучиано е „първата глава“ на създадената от тях най-голяма и най-мощна престъпна организация в света. Притежавайки дяволско въображение, ясен ум, аналитични способности и мълниеносна реакция, тъкмо в неговата глава възниква уникалната идея за

създаването на „многонационален“ престъпен синдикат. Тази организация пренебрегва различията в произхода и религията и безжалостно наказва всеки опит за установяване на превъзходство и изключителна еднолична власт. Естествено Лучиано признава и уважава мафията, която е била и си остава негово родно семейство. Той възприема някои от законите, правилата, ритуалите и дивите нрави на този престъпен свят. Същевременно в това семейство той съзира затвореност и закостенялост, а у „бащите“ — „истински сектанти“. Мафията не е в състояние да реши съвременните проблеми на престъпния свят и особено на американска почва. Тя пренебрегва „чуждите“ и изстребва негодните. „Ще бъдем силни — заявява Лучиано, — като се обединим — сицилианци, евреи, ирландци, немци, италианци от всички провинции, вместо да се унищожаваме взаимно.“ Както днешният ден се отличава от вчерашния и не ще подхожда на утрешния, така и мафията по организация, структура и методи на дейност не съответствува, на задачите и нуждите на престъпниците в САЩ. За разлика от мафията, която има един върховен глава, а най-добрите ѝ синове се нахвърлят от време на време едни срещу други, за да завладеят върховната власт („капо дей тутти капи“), в престъпния синдикат никой не стои над другите, а сам синдикатът е пълновластен стопанин и господар. Най-важните решения на синдиката се приемат от всички делегати и единодушно. „В нашата работа всеки трябва да покаже своите способности независимо от неговия произход. У нас има една раса, една религия — заявява с цинична откровеност Лучиано, — религията на парите. Тя е най-добрата в сравнение с всички останали. С нея на земята има рай.“ По този начин той разкрива действителното съдържание на девиза на официалното общество — американското слънце е именно доларът.

Всъщност мафията напомня, по изрече на Шарлие и Марсили, самотно дърво със стари, дълбоки корени, в короната на което все повече се разрастват клоните на престъпния синдикат. Този именно съюз на престъпници формира 52-рия „независим щат“ на САЩ — „държава в държавата, с неопределени граници, признат негласно, но таен“. Престъпната организация притежава „феноменална тайна власт със свои представители със свои ръководители, финансисти, съюзи, правосъдие, палачи, привеждащи в изпълнение присъди, които не подлежат на обжалване“. В известна степен става невъзможно да се

противопоставят на нейната активност, тъй като в света, където цари властта на парите, податливи на подкуп неизбежно са всички, включително, разбира се, и по-малко подкупните. През 1978 г. оборотът на престъпната организация е съставлявал около шестдесет и два милиарда долара. През цялото време той непрекъснато расте.

Значителна част от книгата на Шарлие и Марсили, макар и да не следва строго определена хронология и връзка на събитията, е посветена на правосъдната система и дейността на компетентните органи в САЩ за реализиране на наказателната отговорност по отношение на членовете на Синдиката на престъпниците. Разбира се, невъзможно е тук да характеризираме дори и в общи линии наказателното правосъдие на САЩ. (Вж. Например Решетников, Ф. М. Современная американская криминология, М., 1965; Буржуазное уголовное право — орудие защиты частной собственности М., 1982; Предисловие в „Преступный синдикат“ от Ж. М. Шарлие, Ж. Марсили, М., с. 5-20; Никифоров, Б. С. Организованная преступность в США на службе монополий, М., 1954; США: преступность и политика, М., 1972; Кларк, Р. Преступность в США, М., 1975; Щур, З. М. Наше преступное общество, М., 1979; Карлен Д. Американские суды: система и персонал, М., 1972; Гуценко, К. Ф. Уголовная юстиция США, М., 1979; Николайчик, В. М. Уголовный процесс США, М., 1981; Власихин, В. Служба обвинения в США, М., 1981.) Ще отбележим само някои характерни моменти, които биха улеснили читателя да си изясни съдържанието на използвани в книгата специфични понятия, институти и категории за наказателноправната система на САЩ.

Преди всичко в отделните щати действуват самостоятелни наказателни и наказателнопроцесуални кодекси, които се различават съществено помежду си. По същия начин и правозащитните органи в САЩ се характеризират с разнородни или успоредни по функции и несвързани помежду си звена в отделните щати и дори на общофедерално равнище. Например полицията не е единна и централизирана. Функциите по разследване на престъпленията изпълняват около 50 независими един от друг органи. В книгата често се споменава за държавното обвинение, което възглавява борбата с престъпността в рамките на американското правосъдие. Министърът на правосъдието на САЩ изпълнява функцията на генерален прокурор

или „аторней“. В 94 окръга на федералната съдебна система го представляват федерални прокурори, които имат и определена самостоятелност. Наред с тях и независимо от тях във всеки щат действа генерален прокурор, а също и местни окръжни прокурори, които са независими и не са подчинени на генералния прокурор на щата.

Съдиите в САЩ са изборни или назначавани. И в двата случая обаче те са напълно зависими от буржоазната партия, която осигурява избора или назначаването им.

В книгата се споменава за Голямото жури. Този орган съществува само в някои щати и се състои от 6 до 23 граждани, назначавани за няколко месеца. То разглежда заключението за причините на смъртта в „подозрителни“ случаи и се произнася окончателно по този въпрос. Същевременно то е компетентно и по въпроса, дали има достатъчно доказателства за предаване обвиняемия на съд.

Съществен интерес по-нататък представлява и специфичният за американската съдебна система институт — „сделка за признаване на вината“, по силата на който обвиняемият има право на избор: или да поиска съдебно разглеждане на предявеното му обвинение, или да се признае за виновен в по-малко тежко престъпление.

Друга особеност в наказателнопроцесуалната система на САЩ се изразява в това, че може да се постанови задържане под стража не само на обвиняем, но и на свидетел относно извършено престъпление. Този институт съществува отдавна в САЩ и е предизвикан също от организираната престъпност, която има реални възможности да ликвидира, да укрие или да сплаши лицата, които биха дали против нея или нейни членове свидетелски показания.

В законодателството на САЩ е предвидена широка възможност за освобождаване на обвиняемия под парична гаранция до съдебното разглеждане на делото, включително и за тежки престъпления и на опасни престъпници. Сумата може да варира от най-ниската до един милион долара. Наистина не подлежи на съмнение предназначението и класовата същност на този институт. В случая обаче той се явява изключително благоприятен и е често практикуван за особено опасни престъпници — членове на Синдиката.

Ще отбележим също, че в наказателното законодателство на САЩ са предвидени т.нар. неопределени присъди, при които се посочва само минималният срок на лишаването от свобода за осъдения, а въпросът за неговото окончателно освобождаване се решава вече не от съда, а от административен орган, т.е. специална комисия за условно предсрочно освобождаване.

Читателят ще узнае не само интересни казуси, но и курioзни съдебни решения, които на практика още повече насърчават организираната престъпност в САЩ. Заслужава внимание случаят с Дъч Шулц, една от крупните „акули“ на Синдиката, който за периода от 1929 до 1931 г. получил дохода (само по безспорно установени данни) в размер на 481 637 долара и 35 цента от нелегална търговия с алкохол. Той е бил длъжен да плати данък в полза на държавната хазна в размер на 92 103 долара и 34 цента, но не изпълнил задълженията си и бил подведен под отговорност. Адвокатите му обаче за три часа доказали пред съда, че те единствено са виновни за случилото се, защото в течение на няколко години го съветвали като постоянен клиент да не обявява за дължимите данъци, понеже доходите са резултат на незаконна дейност и не подлежат на облагане. Следователно клиентът сам е станал жертва и при това два пъти: в началото е пострадал от глупавите съвети, а след това — от несправедливия закон.

Съдът уважил доводите на адвокатите и Шулц бил оправдан.

Подкупът е един от най-ефикасните методи за въздействие по отношение на правосъдните и другите държавни органи на САЩ. Според Фр. Костело тези, на които е възложено изпълнението на законите, „умеят да подлагат ръка и да закриват очи... Трябва само да не се дава много, за да не ги разглезим“. Някои от многобройните случаи на подкуп наистина изумяват. Например губернаторът Хю Лонг за по-малко от три години получил по сметка на тайното счетоводство на Синдиката сумата 3 750 000 долара. Друг ефикасен и често практикуван метод от Синдиката е използването на жени — от уличните проститутки до холивудските звезди. Любопитен е случаят с Евелин Митълман, известна с прозвището „Смъртоносната целувка“ — и четиримата ѝ официални любовници последователно умират — всеки предшествуващ от ръката на следващия.

Основен и най-важен метод на Синдиката са многобройните и по най-зверски начин извършвани убийства. За целта е бил създаден специален филиал на Синдиката — „Корпорацията за убийства“ („Мърдър инкорпорейтид“). Това е най-безчовечното и най-чудовищното предприятие в историята на съвременния свят. Жертвите на „Корпорацията за убийства“ просто изчезват, без да се оставят и най-малки следи. По този начин съдбата на изчезналия остава неизвестна, а извършените от него престъпления дават основание да се предполага, че той се укрива от полицията. Отсъствието на трупа лишава следствието от основни улики. Според англосаксонското право никой не може да бъде осъден за убийство, ако трупът на жертвата не е намерен и не е предявен за разпознаване по установения от закона ред. Това именно положение позволява на убийците да отклоняват предявяването на обвинение.

Книгата на Шарлие и Марсили се чете с интерес и увлечение независимо от описанието на многобройни престъпни личности, от масовото изброяване на имена, редица подробности и повторения, известни загадки и непълноти. Преди всичко тя съдържа обилен фактически материал, изобличаващ хищническата и безнравствена природа на империалистическото общество в САЩ. Описаните събития, личности и престъпления разкриват неразривната връзка между монополите и престъпността. Те потвърждават Лениновия извод: „Монополът си пробива път навсякъде и с всички средства, като се почне от «скромното» заплащане за преотстъпване на правата и се свърши с американското «прилагане» на динамит против конкурента.“ (Ленин, В. И. Събр. съч. Т. 27, с. 310.)

Същевременно книгата посочва обективно и достоверно колко дълбоки и трайни са корените на престъпния свят в социалното управление на страната. Синдикатът на престъпниците контролира не само гангстерските банди, но и безброй подкупени съдии, прокурори, адвокати, партийни лидери, кметове, офицери от полицията и обикновени полицаи. Пипалата на Висшия съвет на Синдиката са проникнали във всички американски затвори. „Корпорацията за убийства“ притежава фантастична мрежа от информатори и доносници. Превъзнасяният от идеолозите на империализма „американски начин на живот“ в действителност е изпълнен с алкохол, наркотици, проституция, разврат, корупция и насилие. Честта и

достойнството на човека са унижени и поругани. Обществото е застрашено от интелектуална отрова и безсрамие. В Америка на долара и бизнеса най-богатият пазар е пазарът на човешките пороци. САЩ се оказват подчинени на диктата на организираната престъпност. Гангстерите не само успяват да избягнат справедливо възмездие, но продължават да осъществяват безнаказано престъпната си власт с предизвикателно високомерие и оскърбителен цинизъм. В този смисъл книгата на Шарлие и Марсили е своеобразно обвинение против господстващата класа и управляващите среди на САЩ.

Наистина в книгата не са изяснени действителните причини на престъпността, които се коренят в самата „социална система, която увеличава богатствата си, но не намалява бедността и при която престъпността расте по-бързо, отколкото броят на населението“. (Маркс, К., Фр. Енгелс. Съч. Т. 13, с. 516.) Не би могло да се очаква, че ще се намери отговор и на основния въпрос — пътищата за преодоляване на чудовищната престъпност в САЩ. Авторите не са си поставяли и такива задачи. Разбира се и тук с пълна сила важи марксистко-ленинското положение, че с премахването на буржоазноексплоататорската система престъпленията неизбежно ще почнат да „отмират“.

„Синдикатът на престъпниците“ е оригинално литературно произведение, посветено на морално-политическите и социално-правните аспекти на престъпността в САЩ. Подобни книги у нас не се срещат често или са рядко изключение. Журналистическият поглед и перото на двамата автори (изразно, точно, остро и вълнуващо) хвърлят ярка светлина върху една скрита и малко позната страна от американската действителност. Вярваме, че българските читатели и преди всичко по-младите ще прочетат книгата с интерес, вълнение и изумление и ще извлекат същите негативни изводи и поуки за прословутия „американски начин на живот“.

проф. Димитър Михайлов

(А пък ние, професор Михайлов, понеже, благодарение на такива като вас, най-добре познавахме именно отвратителната страна на боржуазното общество, и много от нас биваха заблуждавани, ето, сега ние нищо няма да скрием, нищо няма да цензурираме — нито лошото, нито хубавото. (Виктор от <http://bezmonitor.com>))

Тази книга е посветена на всички, чието сътрудничество все още не може да бъде оповестено.

Тяхното доверие е по-силно от страха, за което им благодарим.

Ако императорски тронове, чиновци, постове, не се получаваха по пътя на корупцията, ако честните хора се оценяваха само според заслугите, колко ли голи хора щяха да бъдат облечени, колко ли хора, които командуват, щяха да бъдат командувани.

Луи Арагон

Престъпленията във висшите цивилизации са определено по-жестоки от тези във висшето варварство, защото са по-изтънчени, защото предполагат корупция и заради по-високия интелект, използван в тях.

Барби Д'Орвили

Сега разбирам, че всяко престъпление създава около себе си нещо подобно на вихрушка, която увлича неудържимо към центъра си невинни или виновни и чиято сила и продължителност никой не е в състояние да определи предварително.

Жорж Бернанос

ПРЕДУПРЕЖДЕНИЕ КЪМ ЧИТАТЕЛИТЕ

Всички учебници с някакво странно и досадно упорство все още се стараят да заблуждават децата, учейки ги, че през 1492 г. Христофор Колумб е открил Америка (или в най-добрия случай Карибските острови); докато всъщност Ерик Червения, а след него и синът му Лейф Ериксон са достигнали бреговете на Новия свят към края на X и началото на XI век. Не е невъзможно много преди тях смели викинги да са извършили този подвиг. Това дори е твърде вероятно.

В действителност Съединените щати все още трябва да бъдат откривани. Те са известни най-вече с войната за независимост, войната между Севера и Юга, покоряването на Дивия запад, кланетата на индианци, златната треска, сухия режим, краха на Уолстрийт, Холивуд, атомната бомба над Хирошима, няколко други войни, убийствата на братя Кенеди, аферата Уотъргейт.

Небостъргачът, видимата част на едно общество в главозамайващ възход, беше един от модерните символи на Съединените щати, но същата тази видима част на големите американски градове скрива с огромната си сянка подземния и преди всичко престъпния свят.

Американското слънце се нарича „долар“. То е зелено, което вероятно ще се хареса на защитниците на природната среда, и все още огрява света със съмнителната добродетел на петродолара.

Американците успяха да покорят Луната благодарение на гениалния труд на един емигрант по неволя: Вернер фон Браун. Те все още се нуждаят от чужденци, за да бъдат напълно американци.

Макар стъпили вече на Луната, те открай време преследват една свобода, която, според тях, могат да достигнат само ако златният диск, наречен долар, принадлежи единствено на тях. Един от аспектите на американската драма е фактът, че те са принудени да използват чужда работна ръка и чужди „работни мозъци“, за да изграждат гигантското си начинание, което надминава непрекъснато само себе си, надминава и тях, и непрекъснато тласка света напред, може би към гибел. При това положение кой на кого е повлиял? Може да се каже, че след

кървав годеж е бил сключен между другото и брак по сметка с някои емигранти, дошли от Европа в края на XIX и началото на XX век. Прекалено много от тях са хипнотизирани от привидната Америка от масивно злато. Притежавали само песъчинки, всеки от тях е поискал за себе си кюлчета блестящ метал. Те съумяват бързо да открият слабостите и противоречията, крехкостта на властта, на нейните институции, на законите ѝ.

Жителите на еврейските, сицилианските, неаполитанските, ирландските гета, потънали в мрак, мръсотия и мизерия, са били заслепени от Форт Нокс (Форт Нокс — хранилище на златните запаси на САЩ. — Бел. прев.), но огромните размери на храма на златото и американската мощ правят впечатление само на едно или две поколения.

Те решиха да го превземат.

И успяха. Създавайки успоредна реална власт, с която официалната е принудена непрекъснато да се съобразява, освен когато тя самата не попада под нейното влияние.

Както е известно, Порто Рико е свободен щат, асоцииран към Съединените щати. Петдесет и първият. Но съществува един 52-ри независим щат, държава в държавата, с неопределени граници, признат негласно, но таен — Синдикатът на престъпниците.

Никой не желае официалното му признаване.

Ето защо до ден днешен в книги, в печата, във филми тази неприятна тема е била засягана по особен начин, натрапващ показване на престъпления, с цел да бъдат заслепявани наивниците. Организацията, това е нещо съвсем различно. Това е една феноменална тъмна сила със свое правителство, ръководители, профсъюзи, правосъдие и палачи, натоварени да привеждат в изпълнение върховните ѝ присъди. В известен смисъл противопоставянето на нейната дейност става невъзможно, тъй като в царството на парите се стига неизбежно до корумпиране дори на по-неподкупните. Оборотът ѝ за 1978 г. е от порядъка на 62 милиарда долара. Той непрекъснато нараства. Дългогодишни проучвания, анкети, „предпазливи разговори“ ни позволиха да хванем краищата на голям брой невидими или нарочно объркани нишки. След като няма нишки, нашата ръководна нишка, чиято съществена роля винаги е била старателно прикривана,

стана Салваторе Лукания, име, неговорещо нищо на широката публика, зад което се крие печално известният Чарли Лъки Лучиано.

Той има изключителната тежест на държавен глава на първата в света престъпна синдикална държава. Държава твърде специална, привидяла се първо нему, която той създава и ръководи, дърпайки конците — дори от затвора — от Куба, а по-късно от Италия. Лъки Лучиано е бил лидер със светкавични реакции, с дяволско въображение, чийто остър ум, подплатен с изключителни възможности за синтезиране, би го отвел до най-високите върхове, ако бе избрал по-добро поле за действие на своята амбиция. Той заслужава по ред причини да бъде изваден от мрака, най-малкото за да се подчертае уязвимостта на хората, чието призвание, по техните думи, било да служат на морала, справедливостта и обществото. И още защото този сицилианец, свързан от най-ранна възраст с мафията, съумя да разчупи тесните рамки на това консервативно расистко сдружение, което обрича само себе си, убивайки най-напред другите, а след това и своите. Реалистичното виждане на Лучиано изведе на върха и придаде непозната мощ на армиите на мрака и кръвта.

За да осветлим напълно, в цялата ѝ последователност историята на Синдиката на престъпниците, ние се видяхме принудени да се придържаме към хронологията.

Често разкритията ни ще бъдат в разрез с много от общоприетите представи. По-специално когато става дума за мафията, В това понятие с неясен произход обикновено се включват най-значителните от големите престъпления, кражби, контрабандни афери, останали неразкрити. В действителност мафията не е отговорна дори за четвърт от престъпните деяния, които редовно ѝ се приписват за удобство в класификацията, но за които я упрекват малко прибързано.

Не трябва никога да се забравя, че това сдружение (наричано от членовете му „Коза ностра“) обединява само грижливо подбрани сицилианци, издържали в сериозните изпитания на пролятата по установения ритуал кръв.

Под мафия следователно трябва задължително да се разбира сицилианци, тъй като нито един чужденец, бил той ломбардец, неаполитанец, калабриец или сардинец, никога не е претендирал да бъде, нито пък някога ще бъде неин член. За тях това е също толкова невъзможно, колкото за един негър да членува в Ку Клукс клан.

За да бъде по-добре разбран настоящият труд, трябва да се запомни добре, че мафията е само тайно сдружение със свои собствени правила във вътрешната организация, предназначени единствено за членовете ѝ. Заедно с други банди — еврейски, ирландски, италиански — тя е съставна част от Синдиката на престъпниците, след като е приела да спазва безпрекословно новите правила, наложени от Управителния комитет. Синдикатът обединява и контролира всички големи сдружения на злосторници, правейки дългосрочни инвестиции и управлявайки феноменалните доходи на тези акционери на злото.

Ние предлагаме една книга по история. Историята на организираната престъпност в САЩ, разкрита за първи път в цялата ѝ последователност, с най-грижливо скриваните ѝ тайни и най-вече без пропуски. И преди са правени опити да бъдат представени, при това в анекдотичен план, някои гангстери: Ал Капоне, Лъки Лучиано, Франк Костело, Бъкси Сийгъл... На някои други бяха посветени биографии, непълни по силата на обстоятелствата или от съображение за предпазливост. От това Черно досие ще се види, че те не само никога не са били самотници, а напротив, още от общинското училище, поне най-значителните от тях, образуват дружество на „Умните глави“.

Те са родени заедно, съдбите им са свързани. Взета отделно, кариерата на всеки един от тях би била кратка и с трагичен край. Гениалното прозрение на Лъки Лучиано се състои именно в премахването на бариерата на произхода и на вероизповеданията, в безмилостното осъждане на всеки опит за превъзходство, за единовластие. Това вля сила на неуловимия интернационал, в какъвто се превърна благодарение на неговите грижи Синдикатът на престъпниците. Осъдени да живеят и умират заедно, те образуваха този ненаситен, чудовищен, обществен октопод, който продължава да царува — чрез подставени продължители на делото в САЩ в съгласие с единствената по рода си престъпна конституция, изработена от самите тях.

Вероятно на неосведомения читател на първо време няма да бъде лесно да се ориентира в този потаен, необичаен свят на насилие, корупция на най-високо равнище, на смърт, превръщана в пари. На авторите това също беше трудно. Но когато човек се запознае с кода, с правилата, ритуалите, прякорите, езика, нравите на една безподобна дива фауна, той ще открие в сърцето на тази джунгла лица, замесени

съвсем отблизо в новата история на Съединените щати (Ние сме съхранили езика благодарение на разкритията, често правени за първи път от свидетели, неволно участвували, и от грижливо записаните изявления на главните участници. — Бел. авт.), за да не кажем, отклонявали я от нормалния ѝ ход.

За никого вече не е тайна, че голям брой социални явления, зародили се в САЩ, се пренасят с по-голямо или по-малко закъснение в останалата част на света, особено в Европа. Тук става дума за нещо, подобно на бумерангов ефект, тъй като най-енергичните емигранти са европейци.

Така че четейки тази книга, нека никой не вижда в Синдиката на престъпниците един типично американски недъг. Това е сериозно предупреждение за Франция. И ние вече имаме силно инфектирани рани: война между банди (стотина убити от 1972 до 1978 г.), лаборатории и търговци на наркотици (Френска връзка), организиране на фалшифицирани конни надбягвания и залагания, печатане на фалшиви пари, война между казината и игралните домове, повече или по-малко нашумели отвличания. Останалото неизвестно защо ненаказано убийство в бара „Телефон“ в Марсилия (10 убити) успешно съперничи на това на „Свети Валентин“ в Чикаго (7 убити). Трябва да признаем, че първото поколение многобройни емигранти в нашата страна все още е слабо замесено, но при тях с всеки изминал ден все повече се засилва проституцията, следователно и сутеньорството, област, в която Чарли Лъки Лучиано се наложи в началото на кариерата си.

Приемайки тези емигранти, не ги ли посрещаме така, както американците от преди няколко десетилетия посрещаха своите? Защото според традиционното манихейство повиканото днес Зло утре би могло да ни погуби. В крайна сметка на него също му липсва само шеф. Друг поучителен паралел: не е ли странно, че авторитетните средства за масова информация осигуриха екстравагантна известност на такива станали „исторически“ лица като Мей Бейкър, Клайд Бероу и Бони Паркър (Бони и Клайд), Прити Бой Флойд, Бейби Фейс Нелсън, Елвин Карпис, след като именно те никога не са имали нито близка, нито далечна връзка със Синдиката на престъпниците? И след като техните спонтанни престъпни действия не отговаряха на никаква

нужда от организираност и следователно не представляваха сериозна заплаха за обществото.

Знае ли се наистина, че прословутият обществен враг номер едно в САЩ Джон Дилинджър, от когото средствата за масова информация направиха чудовище и срещу когото започна едно фантастично гонение, е убил ЕДИН-ЕДИНСТВЕН човек?

Същото беше и с прочутия Жак Месрин, който толкова дълго време беше тема номер едно във френските вестници и телевизионни програми. Не хвърляше ли той прекалено много прах в очите? Той избяга от затвора пред погледа на полицейската охрана... Но шегите и играта на гоненица на този чудесен обществен враг номер нула, чиито подвизи впрочем очароваха публиката, имаха това предимство, че спираха вниманието на обществеността ЕДИНСТВЕНО върху него. В същото време истинските убийци непрекъснато действаха в Лион, Марсилия, Ница, Гренобъл... Убийци с доказани престъпления.

Дългият опит ни позволи да установим, че съществува странно сътрудничество между официални и неофициални тайни служби, някои политически партии и мошеници с размах.

В действителност престъпните организации съществуват и могат да съществуват само когато дългата верига от компромиси по върховете на обществото се превърне в тъмна защитна сила, която е нещо повече от търпимост.

Ние сме в правото си да се страхуваме, че успехите и властта на престъпността в САЩ ще изкушат някой ден съответните среди във Франция.

Нека това цялостно в рамките на възможното представяне на Синдиката на престъпниците послужи като предупреждение.

Следва!

Тъй като ще има продължение...

Жан Марсили

ГЛАВА ПЪРВА

ПЕТТЕ ПРЪСТА НА РЪКАТА НА ДЯВОЛА

Всичко, което се върши в Америка, отговаря на мащабите на континента, крайностите също, защото в началото страната е била нищо — просто част от огромен континент.

Първите заселници са били водени от завоевателен дух, който някои могат да оспорват, но през XIX век те са играли главна роля във формирането на една млада нация, търсеща своята национална идентичност. По известния вече път от стара Европа приижда вълна емигранти, които търсят по-скоро бърз начин за забогатяване, отколкото спокойно място за заселване.

Тези европейци бяха деца на насилието на различните революции, разтърсили строгите институции на Стария континент. Някои от тях са били участници — пламенни подбудители, а други — жертви. Свързва ги това, че всички са енергични представители на бялата раса. Най-силните се впуснаха в бясна борба за забогатяване. Имаше и други — безхитростни наивни души, които бяха повярвали, че Америка ще стане жертвеникът, в който ще се смеси кръвта на дошлите от Запад, за да се роди за един нов живот идеалният човек на Новия свят. Те платиха много скъпо и бяха жестоко разочаровани. Установен бе коварен режим, който покровителствува силния. Много скоро превратностите на всекидневния живот поставиха нещата по местата им. Ударите в лицето бързо станаха много по-красноречиви, а когато те станаха недостатъчни, влезе в действие колътът.

Конституцията на САЩ страда от един основен недостатък: в желанието си да закриля прекалено добре поданиците тя ги защитава зле. Нека не забравяме, че тези закони са били измислени и гласувани от емигранти. Съвсем естествено в тях е била жива дълбоката ненавист към европейските закони, чийто „вратички“ дават възможност за продажно съдопроизводство, което праща човека на ешафода или на каторга понякога след явни изтезания.

В стремежа си да бъдат безпристрастни съдебните власти стигнаха до парадокса да закрилят престъпниците по-добре, отколкото когато и да било. Многобройните текстове на законите, всеки от които противоречи на останалите, позволиха на най-ловките от тях да стигнат до ужасни крайности. На по-малко надарените, стига да не са извън закона, пък остана възможността да поверят защитата си на умели адвокати.

Това е едно от най-големите противоречия на мъжествена, безмилостна, брутална Америка, която надава силен вой, че се потъпкват правата на човека, когато правосъдието се намеси да попречи на някой лош поданик да вреди. Казаното дотук, разбира се, е твърде схематично и сбито, но е необходимо, за да може незапознатият с американското правосъдие европейски читател да разбере как империята на престъпността в тази страна е успяла толкова да разшири границите на търпимостта, без справедливо наказание да спре първите ѝ завоевания. Всички факти до най-малките подробности, които ще опишем, са напълно достоверни.

Изложеното по-долу ще позволи да се схване по-добре как вярвайки, че опазва по демократичен път основните си свободи, в крайна сметка Америка се е оставила да попадне изцяло под диктатурата на организираната престъпност. И как е станало възможно гангстерите с възмутителен цинизъм не само да избягват истинското възмездие, но и да царуват безнаказано с предизвикателна арогантност.

При все това, за да се опитаме да останем обективни, трябва да признаем, че зараждането и преуспяването на индустриите на престъпността е логично следствие от същността на едно сурово и безмилостно общество, което цени успеха на всяка цена. Във всеки случай САЩ не са наивната детска страна на Уолт Дисни.

Всички големи шефове на банди са познали мизерията, отвратителния живот в помийната яма, несправедливостта, бруталността. Те всички са тръгнали от нищо. Смелост никога не им е липсвала, имали са я дори в излишък, както са имали в излишък всичко. Когато става дума за преориентиране на бизнеса при западането на някоя търговия, тяхната изобретателност е смайваща. Първите големи постъпления в касите на бандите идват от забранената продажба на алкохол в благословеното и измамно време на сухия режим. Контрабандистите на алкохол още недоволствуват, загдето

тогава са ги наричали престъпници: „Хората искат да пият и ние им даваме пиене. Обясненията между нас са си наша работа, семейни истории. Ние можем да се справяме сами, без други да стават жертви.“

Краят на сухия режим не ги изненадва. Премествайки томпсъните на другото рамо, те продължават да действуват съгласно същия здрав либерален принцип: „Хората желаят жени, наркотици, искат да залагат на надбягвания, на числа, да играят в казина. Ние ще отговорим на закона на търсенето, единственият достоен за уважение закон на свободата.“

И те го правят, научили вече, че човек може да се измъкне безнаказано или с минимално наказание от погледа на „другия закон“, каквото и да е направил, дори да е убил, докато едно обикновено данъчно нарушение е в състояние да го погуби завинаги. Неволно започваме да мислим, че същите хора, тръгнали по пътя на нормалната кариера, биха постигнали внушителни успехи. Каква ли кариера биха направили Лъки Лучиано, Франк Костело, Меир Лански и някои други, на които трябва да признаем размаха, динамиката, смелостта, достойни за по-благородно поприще и по-добра съдба. Безупречното познаване на хората, психологията на техните съвременници, организационният им гений, желязната воля, решителността, умението да се противопоставят, упоритостта, способността да не забравят никога единствената си цел да печелят и натрупват с всички възможни средства долари, и най-сетне дяволската им хитрина, с която „измиваха“ мръсните пари, за да ги върнат отново в нормално обръщение, ни кара да им се възхищаваме. Стига се дотам, че в наши дни неколцина от тях — все още активни — са придобили известна привидна почтеност. До такава степен и така добре, че е дошло време, когато е трудно да се направи разликата между честен и нечестен богаташ, между добър и лош богаташ. В много случаи има ли наистина разлика?

Произходът на състоянията често е също толкова загадъчен, колкото и произходът на човека. Произходът на Синдиката на престъпниците не е чак толкова неясен и за щастие е възможно да се определи и проследи точно чрез първите личности в едно уникално по рода си досие.

В началото бе мафията, нейното слово беше законът на мълчанието и смъртта — единствената присъда за нарушителите на

омертата. (Омерта — сицилианският закон на мълчанието. — Бел. прев.) Мафията, първата организация на злото, беше и ще остане едно типично и единствено сицилианско явление. Мاستилото, изписано за нея, е повече от пролятата кръв, а това са стотици литри.

В крайна сметка мафията е нещо като семейство-модел, което всеки трябва да уважава и от което трябва да взема пример; Членовете на семейството са мафиози. Те всички са братя, сляпо подчиняващи се на бащата на семейството — капо. (Сапо — на италиански език главатар. — Бел. прев.) Той бди да бъдат спазвани „петте заповеди на кръвта“:

1. Мафиозът е длъжен да оказва помощ на изпаднал в опасност брат, дори с риск на живота си.

2. Мафиозът е длъжен да вземе страната на своя унижен, осмян, обиден от външен човек брат. Той трябва да приема нанесената обида или шега като оскърбление за цялата мафия и да отмъсти за нея в най-кратки срокове.

3. Мафиозът не оспорва никога и изпълнява незабавно заповедта на капо. Той трябва да приема всяка задача като оказване на особена чест, като отличие, което го поставя в привилегировано положение.

4. Мафиозът не трябва никога да се обръща към полицията или правосъдието при преодоляване на разногласия и при уреждане на лични сметки.

5. Мафиозът е длъжен да отрича при всякакви обстоятелства съществуването на мафията, да не разговаря с когото и да било за своята дейност в нея, да не признава за никого от братята си, че членува в организацията.

За най-малкото неподчинение на една от тези върховни заповеди, както и за някои други с по-малко значение, има само едно наказание — смърт.

Мафиозите имат голям брой ритуали, кодове, позволяващи им да се разпознават, да се предупреждават за надвиснала опасност, да искат помощ. Кодът на шапките дълго време е играл важна роля. Според начина, по който е била сложена шапката — напред, назад, наклонена наляво или надясно — знакът е бил лесно разбираем за посветените. Във всеки случай не търсете другаде жаргонно значение на израза „да носиш шапка“, преминал в разговорния език. Понастоящем се употребяват кодът на часовниците и кодът на вратовръзките.

Едва ли някой си мисли, че създаването на мафията е било лесно. Тъкмо обратното. В действителност във всички сектори тя е срещала трудности, претърпяла е много неуспехи, изживяла е много драми именно защото е сметнал, че изостава много от първия бесен устрем, Лъки Лучиано е успял да осъществи един забележителен синтез на всичко онова, което е необходимо за създаването на Синдиката на престъпниците.

След като натрупа своя престъпен начален капитал мафията вече имаше привилегии. Не могат ли много хора да се купят с пари? Заемането на политическата власт улеснява още повече грабежите и контрола в най-изгодните браншове на бизнеса. Мафията опита силата си и там.

Подобни събития ставаха в повечето от големите градове и е показателно, че вместо да предизвикат естествен отговор на силите на полицията, възстановяването на реда и сигурността, престъпните организации разлагаха постепенно чрез парите, безочието и дързостта си полицаи извън всяко подозрение.

Първият много красноречив случай заля с вълна от възмущение цяла Америка и потопа средния американец в недоумение. Това бе случаят с лейтенант Чарли Бекер. Началникът на нюйоркската полиция Уолдо Райнлендър, осведомен, че неговият подчинен постига отлични резултати, прониквайки в престъпните среди, реши, че този метод, след като е сполучлив, си струва да бъде доразработен. За него нямаше никакво значение, че виждат Бекер на масата за покер, в нощните локали или в компанията на главатарите на бандите. Нямаше значение и това, че лейтенантът харчеше суми надвишаващи десет пъти заплатата му. Беше му известно също така, че Чарли Бекер се компрометира смело с гнили политици от Тамани Хол (Нюйоркската организация на Демократическата партия, колкото мощна, толкова и със съмнителна репутация.), за да получи при нужда по-голяма възможност за действие, увеличавайки при това доходите си. Но не се ли налага винаги да се компрометираш, за да ти имат доверие?

Веднъж възприел този странен принцип, Райнлендър не се поколеба да назначи начело на Спешъл Крайм Скуот — криминална бригада със специални пълномощия — любимеца си Чарли Бекер. По този начин, без да знае, той предаваше всички пълномощия за борба с престъпността на един перверзен тип от първа величина.

Преследван от необузdana мегаломания, Бекер почерпи вдъхновение от методите на мафията, за да изнудва всички незаконни предприятия в Ню Йорк: публични домове, луксозно сутеньорство, незаконни залагания... Имайки предвид неговите пълномощия в сърцето на полицията, никой не се осмеляваше да оказва съпротива на този потисник от нов тип, който разубеждаваше разбунтувалите се, затваряйки заведенията им и изпращайки ги в затвора за няколко години. В тези случаи Чарли Бекер убиваше малко по малко кокошката, която му снасяше златни яйца. Алчността му достигна такива размери, че той вече не задържаше упоритите престъпници, а предпочиташе да наема услугите на подбрани рецидивисти, за да сплашва, да нанася удари, да унищожава.

Веднъж тръгнал по този път, той не можеше да се спре. Едно лице на име Хермън Розентал, спечелил много пари от залагания, си позволи да отвори игрален дом. Чарли му предложи да станат съдружници, или по-скоро заедно да вършат насилия... Въпреки ударите Розентал не отстъпи. На следващия ден сградите му горяха. Отказвайки да се остави да го сплашат, той отиде при окръжния прокурор на Манхатън Чарлз Уайтман. Смаян, последният поиска от тъжителя да събере убедителни доказателства, за да се сложи край на подвизите на това скандално ченге... Несръчността на прокурора или наличието на информатор алармира Бекер. Тъй като плащаше добре и имаше свои хора във всички сектори на управлението на града, Чарли взе бързо решение. Борбата не го плашеше. Той нито за момент не се смути, потърси един професионален престъпник, към когото хранеше нещо като възхищение — Джек Зелинг. Но нямаше късмет, тъй като той беше в затвора. Бекер успя да убеди началника, че освобождаването на Зелинг ще улесни работата на бригадата, защото той държи престъпника „в ръцете си“ и ще успее да се добере, според прословутите си концепции, до много криминални престъпници. Уолдо Райнлендър отстъпи. След една малко необичайна административна шашма Зелинг напусна затвора в Домбс, за да попадне в ръцете на Чарли Бекер. Полицаят му връчва две хиляди долара капаро и му поръчва да наеме четирима убийци. Зелинг не може да откаже нищо на своя освободител, още повече че е без цент. Договорът е прост: да се пречука Розентал, който много говори...

Когато на 15 януари 1912 г. Херман Розентал излиза от хотел „Метропол“, на 43-та западна улица го очакват „спусъци“. Гърмежите следват в красноречив ритъм. Истински професионалисти ако не се вземе предвид това, че те се качват в колата си, чийто номер записват няколко свидетели.

Херман Розентал е мъртъв, с тяло, надупчено от куршуми, без надежда да бъде отмъстен: Чарли Бекер е натоварен да разследва неговото убийство. Това не е съвпадение. Съдбата бди. Един новоназначен в бригадата полицаи, горд от това, започва да се старее. За нула време той открива колата и нейния собственик — един от убийците е толкова бърз, че в следващите 48 часа тримата му съучастници са задържани и запяват в хор:

— Джек Зелинг ни накара да направим това.

Зелинг няма време да избяга: арестуван в една билиардна зала, той въпреки всичко не загубва самообладание:

— Искам да се срещна с окръжния прокурор Уайтман.

А Уайтман, който след декларациите на Розентал започва да добива представа що за човек е лейтенант Бекер, не отказва срещата. Тя всъщност представлява много къс монолог:

— Лейтенант Бекер накара да ме освободят и със заплахи ме принуди да наема хората, които вие задържахте, да свършат тази „работа“. Вие нямате улики срещу мен, но ако ме вземете за свидетел на обвинението, ще разкажа всичко на заседанието... Това ще е краят му.

Чарлз Уайтман потрива ръце, за да избегне ръкостискането със Зелинг, приема пазарлъка и го оставя да си отиде.

На 5 октомври, в навечерието на процеса, Джек Зелинг чака трамвая на ъгъла на Второ авеню и на 13-та улица, тъй като няма пари за такси. Трамвайната мотриси пристига с такъв шум, че когато Зелинг получава два куршума 45 калибър в главата, пътниците остават с впечатлението, че му е прилошало. Но от това прилошаване той няма да се съвземе.

Макар лишен от основния си свидетел, Чарлз Уайтман успява да убеди съдийския състав, че офицерът от полицията Чарли Бекер и четиримата убийци са виновни. Присъдата: смъртно наказание за всички. На 13 април 1914 г. последните изплащат дълга си.

Чарли Бекер успява да получи анулиране на присъдата си. След втори процес наказанието му е потвърдено.

На 30 юли 1915 г. в затвора Синг-Синг той сяда на електрическия стол.

Макар че Джек Зелинг не можа да свидетелствува, неговото предсказание се сбъдна: „Той ще бъде опечен.“ (Става дума за израз, който на литературен език означава това ще бъде краят му, а на жаргон: той ще бъде опечен. — Бел. прев.)

Историята на офицера от полицията Чарли Бекер е показателна в три отношения. Първо, именно защото той не беше образцов и защото неговият пример беше последван от прекалено много негови колеги, от уличното ченге до най-високопоставените началници в полицията. Второ, защото в неговия случай най-тежкото наказание бе приложено с цялата строгост на закона, наказващ един изменник. И накрая, уви, трябва да го кажем, нито един от последователите на Чарли Бекер не се срещна с палачи. Това също е въпрос на организация.

* * *

Както всеки голям град, Ню Йорк съвсем естествено е разделен на богати и бедни квартали, в които с времето настъпват съществени промени. Бедното население, често цветнокожо, лека-полека обсебва някои луксозни кътчета. За да избегнат общуването с него, заможните предпочитат по-скоро да се преселят оттам, отколкото да търпят това непоносимо за тях съжителство.

В началото на XX век преселниците окончателно се установяват в кварталите, избрани, от дошлите първи техни сънародници. Така Уест Сайд в Ню Йорк става владение на ирландците, а Ист Сайд — на евреите и италианците. Ист Харлем приютява сицилианците и по тази причина се превръща в главна квартира на мафията, която другите националности наричат сицилианско обединение. Един от първите й шефове е Игнацио Сайета, по-известен под прозвището Лупо — вълкът. Методите са същите: шантаж, заплахи, побоища..., а за тези, които не искат да плащат — смърт. Но грабежите се прилагат само спрямо сънародници, интересите на коренящите американци не се

засягат никога. Мафията атакува само най-слабите, най-невежите, най-обърканите, собствените си кръвни братя — сицилианците.

За да опишем упражняваното насилие, ще трябва да кажем, че на 107-а източна улица царува един от лейтенантите на Лупо, който изнудва продавачите и контролира всички пазари и търговия с плодове и зеленчуци в района. (Лейтенантите са заместници на големите босове на мафията, но те изпълняват и функция на преграда между тях и конкретните изпълнители на техните заповеди. Съображенията за сигурност при тази структура са очевидни. — Бел. прев.) Така Чиро Теранова си спечелва прякора Кинг Арти (крал на артишока). (Особен вид зеленчук, непознат у нас, който се използва като гарнитура на ястия и при приготвяне на супи. — Бел. прев.) Бърлогата му така плаши минувачите, че те предпочитат да я заобикалят, вместо да минават край нея. Полицаята не си правят никакви илюзии и наричат това място „кланицата“. И с основание! Когато през 1920 г. сградата е разрушена, работниците откриват под подовите, в стените, в основите скелетите на 23 души с натрошени кости.

По-голямата част от италианските преселници са от южната част на полуострова. За да могат да окажат съпротива на мафията и да се противопоставят на нейния расизъм, неаполитанците възстановяват едно от старите си тайни сдружения — камората. По време на царуването на Лупо шеф на камората в Ист Сайд и Ист Харлем е Енрико Алфано, наричан по-често Ерпколе. Тъй като мафията и камората използват абсолютно едни и същи методи, то непосветените много често ги бъркат. Излишно е да казваме кое от двете сдружения взема много бързо надмощие.

Така лека-полека общностите на ирландските, еврейските, сицилианските, неаполитанските преселници образуват свои островчета, истински гета, доста живописни с тесните си улици, задръстените си тротоари, амбулантните си търговци, пъстрото пране по прозорците. На бояджийниците, дрогериите, бакалниците, пералните се носи славата, че са непрекъснато отворени и всеки ден в някои от тях влизат лица, които си присвояват правото да събират определена такса срещу задължението да ги закрилят при евентуално насилие от страна на противниковите банди.

Покорни, търговците нямат друг изход, освен да броят парите. Магазините им позволяват да живеят охолно, но след обира на

мафията не им остава почти нищо от печалбата. Мафията е изчислила всичко точно и оставя средства, осигуряващи единствено жалко съществуване.

На всичко отгоре преселниците имат и една и съща постоянна, тежка грижа — децата.

В кварталите, образуващи това, което много скоро ще бъде наречено Малката Италия, улицата принадлежи на децата. В мръсните и бедни жилища има малко или въобще няма място за тях, и те получават възпитанието си навън. Лесно е да се досетим, че това неизбежно води до поквара. Е, съществува и задължително училище. Родителите много държат децата им да станат добри поданици, да бъдат образовани, за да могат да си осигурят добро положение в това суперпотребителско общество, предоставящо възможности за успех на всеки. Защото самите бащи и майки, тъй като не са имали възможност да се изучат, не прогресират, вършат черната работа, от която всички бягат. В началото и децата искат да учат, да бъдат като другите. Другите!

Но ето, че другите са твърде различни. Първо, американци по произход, те говорят един общ език — английски, нагоден към техния акцент, тяхната самобитност. Малките преселници, свикнали да разговарят с родителите си на идиш, ирландски, сицилиански, калабрийски, на неаполитански диалект — единствената връзка със загубената родина, която пазят ревниво, говорят новия език лошо и го осакатяват допълнително.

Американчетата им се подиграват жестоко на прекалено дългите панталони, на закърпените ризи, на босите крака в разкривени обувки и на отблъскващия дъх на тези лапачи на комати, намазани с чесън, полети със зехтин, на спагети с подправки, на пълнен шаран и на господ знае още какви гадости.

По-слабите навеждат глави, потънали в срам заради несправедливите подигравки, другите реагират бясно. Това е повод за епични побоища в междучасията. Чувствайки правотата си, синовете на преселниците често ги печелят. Но макар и победители в тези първи схватки, те съзнават ясно, че трябва да се реваншират по друг начин, чрез игрите, за чието значение техните родители не си дават сметка. Те, парите, спестяват най-ужасни унижения, дават онази мощ, позволяваща да излезеш победител от всички битки, да победиш

всички противници, с една дума, да властвуваш на свой ред със средствата на другите, станали по-слаби.

Учебните заведения само в извънредно редки случаи успяват да изпълнят предназначението си, да разберат тези по-различни деца, дошли, отдругаде. А се превръщат неочаквано в школа за организирана престъпност. Улицата е достъпно за всички поле за действие, позволяващо на тези деца да си осигуряват не без емоции средства и да достигнат до убеждението, че силните не ги съдят.

Затова не бива да се изненадваме, когато откриваме на едни и същи улици, в едни и същи училища, свързани с взаимна, симпатия и общ манталитет момченца с къси панталонки, които по-късно ще станат асовете в организираната престъпност, и започнали от нищо, ще контролират най-богатия пазар на търгуващата с всичко Америка — пазара на човешките пороци.

Време е да се запознаем с тях.

Първо, Франческо Кастилия, най-възрастният, първородният в известен смисъл, е роден през януари 1891 г. в Калабрия, в Лаурополи. Четири години по-късно баща му дон Луиджи се изселва, а през 1897 г. благодарение на нечовешки икономии успява да прибере жената и децата си.

Семейство Кастилия се настанява в един отвратителен четиристаен апартамент в сърцето на италианското гето в Източен Харлем, на 108-а източна улица, N236, или с други думи на остров Манхатън. Промяната на обстановката не се отразява особено на г-жа Кастилия. Мастити клюкарки, застанали на улицата пред вратите, хвалят рецептите си за тестени изделия, купуват пресни домати и подправки от амбулантните търговци. Освен това тя умее да акушира и дава първа помощ в квартал, където броят на ражданията много бързо и непрекъснато се увеличава, жените свикват да се обръщат към нея, още повече че тя не взема пари, както е прието при бедните, когато се ражда нов живот.

Макар че дон Луиджи Кастилия отваря малка бакалничка, храната в неговия дом не винаги достига. И за да се оправя с това положение, по-големият, Едуардо, научава по-малкия си брат да краде сръчно от сергиите. Франческо тръгва за пръв път на училище на 7-годишна възраст. По-късно, през октомври 1909 г. той се записва в подготвителния клас на Източната улица N109. Тогава за пръв път той

използва американското си име Франк. Франк не успява да научи правилен английски, изостава все повече и повече и решава да печели бързо пари. Първото нещо, което открива, е, че евреите смятат за голям грях да работят в събота. И той им продава услугите си. По-късно ще сподели, че това „го е накарало окончателно да се посвети на култа към парите“.

Докато семейство Кастилия се качва на кораба през 1897 г., за да се присъедини към главата на семейството, на 24 ноември с. г. в Ларгера-Фриди (Сицилия) се ражда малкият Салваторе Лукания, третото дете и втори син на Антонио Лукания и жена му Розалия, по баща Капорели. Всички единодушно смятат, че той се различава от останалите, както от по-големите Джузепе и Франческа, така и от по-малкия Бартоло. Майка му го боготвори.

През април 1906 г., Антонио Лукания, без да разполага с каквито и да било средства, натоварва семейството си на един стар товарен кораб, пътуващ за страната, за която всички сицилианци мечтаят или ще мечтаят някой ден — Съединените американски щати. Семейството се настанява в Лоуър Ист Сайд, квартал, за който Раймънд Чандлър казва, че там се говорят всички езици в света, включително и английски понякога. Неговото жилище е още по-тясно от апартамента на семейство Кастилия. Но това, което притеснява Лукания повече от новата мизерия, е съседството на евреите. За тези фанатични католици необходимостта от всекидневно контактуване с богоубийците (те са убили Христос) е проклятие, живот в чистилището. За сметка на това старият Лукания, много добър човек, е очарован от нещо друго — в Ню Йорк безплатните училища ще направят неговите наследници хора. Той следи много строго петте му деца да посещават общинското училище N10 и е възхитен, когато те поамериканчват имената си; Джузепе става Джоузеф, франческа — Фани, Бартоло — Бърт, Кончета — Кони. Едно-единствено от децата му отказва да се преименува — Салваторе. Той обяснява причината:

„Ще трябва да се казвам Сал... Дума да не става, звучи много женски.“ И той си остава Салваторе в очакване шансът да му даде име по достойнство.

На 9 години Салваторе е най-висок в класа. Той не знае никога нищо и затова го карат да застава прав до стената в дъното на класната стая, притиснат до стъкления шкаф със сбирките от бръмбари. Стои

прикован там, докато благоволи да отговори на английски. Салваторе разбира добре езика, макар и да говори лошо. Учителките непрекъснато повтарят „съединението прави силата“. Естествено с патриотична цел. За него не е никак трудно да схване здравия смисъл на това твърдение. Преподавателите говорят много и за профсъюзите, които позволявали на трудовите маси да работят по-малко при по-голяма сигурност и да печелят повече. Той не остава глух и за това. Завършва общинското училище N40. В продължение на пет години той изтърпява всичко, на което го подлагат в училище, и образованието му разкрива едно важно нещо. Важното откритие е, че евреите съвсем не са това, за което са му ги представяли от самото му раждане. Вярно е, че човек ги разпознава от пръв поглед, вярно е и това, че са мръсни, макар и да не миришат на сяра, а влечението им към парите ги подтиква към не чак толкова хубави неща. Но когато човек е беден, а тези с многото пари му се подиграват и го унижават, не е ли извинен?

Салваторе наблюдава внимателно как живеят еврейските деца. При това той забелязва колко бързо щрака мозъкът им, до каква степен техните действия са винаги плод на размисъл и никога на спонтанност — а тя е лош съветник. Накрая стига и до извода, че църквата погажда на вярващите лош номер, като им втълпява гротескни представи и предразсъдъци. Зарязва църквата и се сближава с малките евреи, с които се отнасят като с прокажени. След като чифутите умеят да си служат със сивото си вещество, той ще си служи с тях и всички ще спечелят от това.

Като начало Салваторе става техен закрилник, тъй като другите ги блъскат, тормозят и бият. Но тази закрила не е безкористна. Срещу няколко цента той става телохранител на онези, които имат пари и попадат в клопките на ирландците и италианците. Целта е не да ги бият, а по-скоро да ги оберат. Евреите се страхуват от физически сблъсъци и приемайки философски нещата, правят жертви, за да ги избегнат. Наричани страхливци, те не могат да се спасят от всекидневните хули, но при първия удобен случай се реваншират по още по-безпощаден начин.

Салваторе Лукания харесва един от тях — дребничкия черничък Меир Лански, който се движи винаги заедно с един друг еврейин със странни сини очи, Бенджамин Сийгъл.

Този Меир Лански буквално очарова Салваторе с бързината, с която смята наум, с гениалните си математически способности, с невъзмутимото си хладнокръвие, необичайно за такъв нещастен дребосък. И той решава да се запознае с него. По-късно разказва за това запознанство:

„За пръв път срещнах Лански и Сийгъл, много преди да напусна дома си. Това беше по времето, когато измъквах от еврейските деца стотинки срещу закрила, която им осигурявах. Спомням си, че направих обичайното предложение на Лански. Аз бях по-висок с цяла глава от това момче, но той ме погледна, без да мигне, без да покаже признаци на страх и ми каза: «Върви по дяволите». И тогава започнах да се забавлявам. Ударих го леко по рамото и му казах: «Добре, ще те защитавам гратис...» Но той се отдръпна и каза: «Върви на майната си с твоята защита! Нямам нужда от нея.» И това беше вярно, повярвайте ми. След Бени Сийгъл Меир Лански е най-упоритият човек, когото съм срещал в живота си, като не забравям нито Албърт Анастасия, нито когото и да било от престъпниците в Бруклин.“

За разлика от сънародниците си от Сицилия Салваторе Лукания не отказва никога да се запознае с евреи, само защото са евреи. В думите му никога не се е промъквала и нотка на антисемитизъм. За него човекът си е човек, но е наистина такъв, когато успее да се наложи. И му се струва, че евреите са много силни в тази игра. Това допада на този ученик на живота. По-късно, когато отхвърля традиционната расистка и късогледа политика на мафията, той ще има и това предвид. Макар че според него бог е отредил ум предимно на евреите, той попада на един много съобразителен калабриец, който му харесва.

По време на един набег Салваторе се сблъсква с бандата от 104-та улица. Всичко се урежда след обяснение с шефа, някой си Франческо Кастилия. Това е тяхната първа среща. За малко да не се разберат, тъй като Франк говори много тихо с пресипнал глас на настинал човек.

В действителност майките в Малка Италия, завиждайки на американците, които оперират децата си за щяло и нещяло, стават жертва на разпространявания от ухо на ухо слух: „... американците успяват по-добре в живота, защото са им извадили сливиците и полипите навреме...“ И при първото кихане, така желано, детето бива

предавано в ръцете на практикуващ шарлатанин със съмнителни дипломи, но с поносими тарифи, той извършва операцията — с всичките ѝ рискове. По тази причина много италианци от това поколение ще говорят тихо, пазейки несполучливо оперираните си гърла.

И Франк е от тях. Но това не му пречи да направи впечатление на Салваторе, обяснявайки му как вижда бъдещето на момчетата от тяхната черга. Изложеното с много умни доводи напълно отговаря на представите на сицилианеца. Кастилия му доверява: „Аз съм от Козенца в Калабрия...“

При това той разсъждава добре. Като евреин.

Светогледът на Салваторе Лукания се разширява и той се чувства все по-зле в кожата си на сицилианец. Човек не се разделя лесно със собствената си кожа, но нищо не му пречи да опита да влезе в кожата на другите. Да се постарее да ги разбере. Франк му допада и той му стисва ръката като залог за приятелство. Те вече не се разделят докрая.

Франк, по-възрастен с шест години, мъкне навсякъде със себе си затъкнат в панталона 38-калибров револвер. До него неизменно са брат му Еди и едно хлапе от квартала — Уили Морети, с нежно ангелско лице, любител на шегите, който си щипе ухото всеки път, когато замисля някоя смехория. Той е душата на бандата, което не му пречи да бъде и жесток побойник. Той сръчно увлича ченгетата след себе си, когато нещата вземат лош обрат, за да могат другарите му да избягат. Един от тези другари, с английски произход — Онди Медън, поема значителни рискове, поради което всички го смятат за малко отнесена, луда глава, но уважават невероятната му дързост.

Повечето от тези момчета имат една и съща особеност: дребни, с абсолютно неатлетично телосложение, вероятно недохранвани по рождение, те проявяват непоколебима смелост, постоянна агресивност. Нещо подсъзнателно ги кара да се измъкват успешно от положения, в които други биха били пребити. Именно по това време Франк Кастилия решава да промени фамилното си име и се нарича Костело.

Франк Костело разполага с всички нужни оръжия, за да завоюва това, което му се струва необходимо. Той е готов. Салваторе Лукания все още не се е проявил. Най-трудното за него е да лъже родителите си. Един полицаи редовно предупреждава баща му, че той бяга от

училище. Антонио спокойно сваля колана си и бие с него до кръв непрокопсания си потомък. „Ти, който имаш възможност да се изучиш, отказваш да си налееш ум в главата! Тогава аз ще ти наляя...“

Той не успява да налее нищо. На 25 юни 1911 г. Министерството на образованието изпраща Салваторе в учебно заведение в Бруклин, което се занимава с превъзпитаване на непокорни деца.

След като излиза оттам, Салваторе започва работа при един евреин — Макс Гудман, производител на дамски шапки. Той и жена му се привързват истински към малкия сицилианец. Той работи като разносвач, но му плащат много повече от полагаемото му се, канят го често да сподели с тях семейната вечеря. В техния дом Салваторе ще добие вкус към лукса, към еврейската кухня, към парите... Само че неговият начин да ги печели ще бъде специален. Приемайки предложението на Джордж Сканлън, шеф на банда, закрилян от политици и полицаи, той започва да доставя наркотик, скрит в панделките на шапките. Доларите пълнят джобовете му. Той започва да става личност...

На 28 юли 1914 г. в Европа избухва Голямата война. Край доковете в Уест Сайд Франк и Еди Костело, Уили Морети, Онди Мендън замислят нова комбина — да застанат между работодателите и докерите, за да дадат работна ръка на едните и работа на другите. При това парите ще трябва да броят докерите, тъй като те именно имат голяма нужда от помощ. Собствениците потриват ръце, служителите тръпнат, сериозно загрижени да не загубят работата си.

На 2 март 1915 г., следен продължително време от полицията, Франк Костело е задържан в Манхатън за незаконно носене на оръжие. На 15 май той се явява пред съд, председателствуван от съдията Едуард Суан.

Съдията: Виждам, че през 1908 г., т. е. преди седем години, обвиняемият е бил задържан за извършена кражба и упражнено насилие и че е бил оправдан. Виждам, че е бил задържан повторно през 1912 г. поради същите причини и че отново е бил оправдан. И двата пъти той е заявил, че се казва Франк Костело. Затова пък сега той твърди, че истинското му име е Франк Саверио. От друга страна, получих няколко писма, в които ме молят за благосклонност към него. Но си остава факт, че неговата репутация далеч не е безупречна. Можем дори да кажем, че е много лоша. Според някои съседни на

обвиняемия той се ползва със славата на бандит и действително се е държал като бандит в случая, който разглеждаме...

Костело: Признавам се за виновен, ваша светлост, само защото от един месец съм в затвора, а семейните ми задължения ми налагат на всяка цена да избягвам неприятностите. Но искам да добавя също, че револверът не беше открит в мене, а на 100 метра от мястото, на което се намирах.

Съдията: Вярно е, но забравихте да уточните, че полицаите, които са ви преследвали, са ви видели да го захвърляте. С други думи, поведението ви е било на човек, виновен във всяко едно отношение. Осъждам ви на една година тъмничен затвор, докато законът гласи, че за престъплението, в което ви обвинявам, се полагат седем години.

Този начинаещ престъпник е приютен от затвора в Уелфър Айслънд. Тъй като поведението му е задоволително за администрацията, той е освободен след 11 месеца.

Когато през април 1916 г. тежките врати се разтвориха пред него, Франк излезе спокойно. Той почака да чуе трясъка от затварянето им, след което се изплю решително върху лявата си обувка, „заклучи“ показалеца и средния пръст на дясната си длан и тихичко се закле: „Никога повече!“ През целия си живот Франк Костело имаше репутацията на човек, който си държи на думата. И той не измени на обещанието, което си даде.

Франк Костело се срещна три пъти с новия си приятел Салваторе Лукания, сподели с него затворническия си опит. Двамата обсъждаха безкрайно нови методи, за да избягнат влизането в затвора. В главите им дълго съзрява план, когато в началото на юни 1916 г. Салваторе Лукания е задържан в билиардната на Източната улица N14 при доставянето на наркотици на наркомани, следени от полицията. Полицаите намериха в една от шапките на Макс Гудман флакон, съдържащ почти два грама хероин.

На 26 юли 1916 г. той бе осъден набързо от една нюйоркска съдебна инстанция, разглеждаща делата на всички признали се за виновни обвиняеми. Майка му се държи покъртително, но защитната реч на шефа му Макс Гудман, който се опитва на всяка цена да го оправдае, има много по-голям ефект и Салваторе е осъден само на една година затвор. Присъдата трябва да бъде излежана в затвора Хемптън Фармс.

Там той е по-нисък от тревата и по-тих от водата. И има само едно произшествие. Затворниците веднага го наричат Сал, след това други го преименуват на Сали и се опитват да му наложат определени положения, както в затвора често по-силните правят с по-слабите. Реакцията на Салваторе е ужасна. Надзирателите не докладват за случая.

Освободен след шест месеца за добро поведение, Салваторе Лукания излиза от Хемптън Фармс в навечерието на Коледа. Той ще признае: „Бях твърдо решен да се самоубия, ако пак решат да ме приберат на топло.“ (Luky Luciano, le Testament, Stok.)

Приятелите му организираха малко тържество по случай неговото завръщане. Франк Костело вдигна тост: „Да пием за дългия живот на свобода на Сал и за...“ Но Лукания го прекъсва грубо: „Настоявам от днес нататък винаги да ме наричат Чарли... Първият, който сгреши името ми, може да бъде сигурен, че аз няма да сгреша и ще издълбая името му с нож върху неговия гроб...“ В стаята повя хлад.

След това те продължиха да празнуват, допивайки с наслада последната бутилка шампанско, чието име „Моет е Шандон“ не успяваха да произнесат. Виното беше френско, най-хубавото, това на богатите, на милионерите, каквито те искаха да станат.

С пури в уста те си спомняха за младежките си подвизи, а средната им възраст беше 20 години. Децата бяха станали мъже. Те не се съмняваха в нищо и искаха да си създадат име. Желанието беше толкова силно, че с изключение на Бенджамин Сийгъл всички бяха променили или желаеха да променят имената си. Франческо Кастилия беше станал Франк Костело.

Меир Суховлански, роден в Гродно, се преименува в Меир Лански. С по-сложна нагласа, по-потаен, по-амбициозен, по-хитър, по-предпазлив, Салваторе Лукания реши първо да си намери подходящо собствено име, за да не може никой никога да подложи на съмнение мъжеството му. На това празненство се роди Чарли. Човекът, който по-късно стана Лъки (Щастливеца) Лучиано, беше на прав път, предугаждайки инстинктивно първостепенната важност на собственото име.

Но какви бяха в действителност тези мъже?

Франк Костело — с високо открито чело, с много късо подстригани коси, с кафяви очи и масивен нос, с тънки устни, нисък,

изключително уравновесен, с вродено чувство за дипломация, за уреждане на спорните въпроси. Прозорлив.

Меир Лански — хилав, дребен, необщителен, с изпито лице, с вид на вечно гладуващ човек, с трогателна жажда за знания. Знания, с които да напои пустинята на живота си, в която единствен оазис ще остане семейното огнище, грижливо пазено. Очите му са черни като косите, големите му уши са клепнали. Пронизващият му поглед прониква в събеседника и той престава да забелязва масивния нос срещу себе си, матовия тен, а вижда само дебелата долна устна, която леко потреперва, докато се отронват скъпернически няколко думи.

Бенджамин Сийгъл — той е самото олицетворение на красавец. Кестеняви коси с път вляво, обаятелни, дръпнати сини очи под добре изписани тъмни вежди, красиви уши, орлов нос, чувствена уста, прелъстителна усмивка, разкриваща 32 бели зъба, пощадени при жестоките побоища. Този здравеняк би могъл да направи кариера в Холивуд. Той ще я направи в една оригинална главна роля, която си остава само негова. Най-големите договори, тези, за които не се говори никога, ще отидат в джоба му. Жените не му отказват нищо, а той никога не иска мнението им. Много умен, той вбесяваше противниците си с непоносимата си надменност, с цинизма си, с жестокия си сарказъм. Смайващият му егоцентризъм не изключваше жестове на голяма щедрост. Това бяха само кризи, но ги имаше. Имаше и кризи на насилие, по-чести, заради което получи прякора си Бъкс или Бъкси (Шантавия), който можеше да бъде употребяван пред него в най-добрия случай само веднъж, защото след това човек тутакси предаваше богу дух. (Този прякор му беше прикачен „мило“ от приятеля му от детинството Мой Сидуей по време на една от техните първи разходки, когато Сийгъл, стреляйки с два пистолета, уби двама души. В деня на „кръщението“ Бъкси беше на... 14 години!) Най-непроницаем от всички оставаше Чарли Лукания. С гъсти тъмни коси, сресани назад, с високи широки скули, триъгълно лице, тъмни очи, втрещващи се във всичко и в нищо. С прав нос, голяма уста, среден на ръст, слаб, той контролира строго и най-малкия си жест. Когато се движеше, оставаше впечатлението, че пренася внимателно един тон динамит.

Те бяха различни, но имаха една и съща цел.

Понеже не си приличаха, те се събраха и успяха. Успяха така добре, че след тях добродетелна Америка не ще може никога да се освободи от примката на престъпността и корупцията.

Франк Костело, Меир Лански, Бъкси Сийгъл, Чарли Лъки Лучиано — четиримата призвани да станат петте пръста на ръката на дявола.

Една черна ръка, която ще задуши с кървавите си нокти дори всемогъщата мафия.

ГЛАВА ВТОРА

СДЕЛКА ПО-ГОЛЯМА ОТ ТАЗИ НА ХЕНРИ ФОРД

Бандата на Четиримата изостави бързо дребните спекулации, за да се заеме с най-едрите. Новите съдружници успяха така добре в това начинание, че след като си бяха позволили всякакви прищевки, им остана капитал от 3200 долара — твърде голяма сума, с която те не знаеха какво да направят, за да я запазят без рискове.

Меир Лански предложи да открият сметка в Юнайтед Стейтс Бенк — учреждение в Лоуър Ист Сайд, което чичо му препоръчваше горещо.

Франк Костело мърмореше: „Нямам им вяра на тия хора... Те са винаги налице, за да ти приберат мангизите, но човек си има неприятности, когато иска да си ги вземе обратно...“ Недоверието, му към банките го накара да отиде да види на място доколко те са сериозно предприятие. Той се върна развеселен:

— Момчета, имам едно предложение за вас. Съгласен съм за Юнайтед Стейтс Бенк..., но не да й дадем парите си..., а да я разтоварим от нейните.

Отивайки там, Костело беше забелязал недостатъците на предвидените мерки за сигурност. Две седмици по-късно, без нито един изстрел, те успяха да извършат най-прочутия обир в банката, който им донася малко повече от 8000 долара.

С такъв трофей бъдещето се очертаваше повече от розово, когато с влизането на Съединените щати във войната над тяхното единство надвисна заплаха. През пролетта на 1917 г. Костело е отложен от военна служба заради уязвимото си гърло. Това наистина остана единственото уязвимо нещо в неговата личност. Бъкси Сийгъл и Меир Лански бяха прекалено млади, за да понесат ужасите на войната: „Има над какво да се посмеем...“ отбеляза Бъкси. Кое то си беше факт. Единствен Чарли Лъки Лучиано беше признат „годен за военна

служба“. Приятелите му не искаха да го оставят да замине и евентуално да бъде убит за този, дето клати гората. Те го убедиха да потърси някакъв начин да се измъкне и да остане с тях. Да, но какъв да бъде начинът?

След дълги размисли изглеждаше, че нито една от идеите не е достатъчно добра и те започнаха да свикват с мисълта, че Чарли ще иде войник, когато най-младият от тях, но и най-осведоменият за възможностите на нежния пол, с други думи Бъкси Сийгъл, предложи:

— Най-добрият начин си остава да прокапеш...

Лукания, обхванат от лицемерна сицилианска добродетелност, незабавно се възпротиви, но след това, бидейки реалист, се опита да избегне най-лошото:

— Не искам да пипвам тая гадост напразно. Ще ме излекуват за два месеца и пак ще ме приберат...

— Ами-и-и — додаде Франк Костело. — Един добър лекар може да направи така, че да потечеш като чешма и това да продължи до края на войната...

И тъй като Меир Лански твърдеше, че войната няма да продължи повече от година, Лукания отстъпи.

Бъкси потриваше ръце: „Имам един добър приятел, на когото едно маце току-що му го лепна. Той тъкмо искаше... Ще ѝ спестим това на малката...“

„Малката“ се казваше Нора и работеше при Джени, в един публичен дом на ъгъла на 168-а улица и 2-о авеню. Хубаво осемнадесетгодишно момиче с рижи коси, тя преживя първото голямо унижение в живота си, когато въпреки старанието ѝ Чарли — голямо хубаво момче, се показва почти импотентен.

Което не му попречи да се зарази. „Не можах да разбера как го пипнах...“ — обясняваше Лукания при първите симптоми. Във всеки случай беше му много по-трудно да се излекува. По-късно това му струваше странни моменти на немощ, от които той се оплакваше на най-близките си. Но на война като на война... Във всеки случай той се спаси от кампанията във Франция и само самолюбието му беше наранено, а за такива рани пенсия не се полага. Нито пък ордени.

Престъпната дейност осигуряваше все по-значителни доходи. Квартетът излезе извън своя периметър, за да разшири дейността си, като за тази цел не се поколеба да се сблъска с една опасна банда: тази

на Петте точки. Това беше най-старата банда в Ню Йорк и дължеше името си на факта, че се намираше на пресечката на Бродуей и кръстовището на Боури. Тя се състоеше от оцелелите членове на други банди, които така добре се бяха изстребвали взаимно, че според полицията броят на жертвите при тези разчиствания на сметките през последните години надхвърляше 60.

Джони Торио сновеше непрекъснато между Ню Йорк и Чикаго, където чичо му — Джеймс Колозимо, наричан още Джим Боса, или Големия Колозимо, контролираше проституцията, много браншове в незаконната търговия и приемаше първенците в луксозния си ресторант на Саут Уабаш Авеню — много ценено от най-високопоставените личности на втория град в Съединените щати място, където те обичаха да се перчат. И така Джони Торио е двойствена личност. Неговото влияние върху чичо му — Големия Джим, гигант със завити надолу тънки мустаци, е огромно. Освен това скритото му влияние върху нюйоркската измет го прави неин господар. Джони не приличаше на никой от престъпниците, с които общуваше. С вродена елегантност, той се изразяваше безупречно, никога не беше вулгарен. „Не си слагайте крещящи вратовръзки, не се изразявайте вулгарно и вие вече наполовина сте успели.“ Такава бе една от любимите му формули. А той успяваше повече от петдесет процента. Джони нито пиеше, нито пушеше и казваха, че е безусловно верен на жена си. Това е често срещано явление при хората, посещаващи публични домове. Джони Торио, неаполитанецът, посещаваше 107-а улица. Да не повярваш, че този човек, изглеждащ толкова коректен, е бил зрител в едно от злоещите „ателиета за убийства“ на Игнацио Салета, наречен Лупо — вълкът, защото закачвал жертвите си на месарски ченгели, преди да ги изгори, най-често още живи, в керамична пещ.

Джони беше добър приятел с Чиро Теранова, Кралят на артишото, още по-близък с Франк Еали, станал Иейл — сицилианец, голям шеф в сицилианското обединение, който мислеше за всичко и ръководеше едновременно, едно погребално бюро. Не бива да се пренебрегва завръщането в земята на жертвите, когато може да се припечели и оттам. Франки Иейл, загрижен за представителността си, произвеждаше и отвратителни пурети, украсени с лика му. За престиж той утрои цената в сравнение с истинското им качество и наложи

пуретите си на всички магазини за цигари, контролирани от него в района и в околността му. И за Иейл охотно се говореше, че той „не се пуши“, както се казва за други, че не могат да бъдат преглътнати, но никой не би рискувал да издуха дим в лицето му, т. е. да му го каже лично.

Джони Торио забеляза от пръв поглед очевидните качества на Франк Костело и Чарли Лукания. В замяна на това пък отблъсна пренебрежително Меир Лански и Бъкси Сийгъл, прекалено натрапващи се всеки със стила си, и защото, макар и неаполитанец, беше проникнат от духа на мафията, беше върл антисемит.

Костело му се възхищава и му подражава. По-късно той ще признае, че е вземал уроци по държане в обществото при този кандидат на науките на добрите обноски.

Торио ги представи на Франки Иейл. Последният току-що беше наел един брутален здравеняк на име Алфонс Капоне, неаполитанец като Торио, но роден в Бруклин на 17 януари 1899 г. — една година по-млад от Чарли Лукания.

Този Капоне трябваше да бъде силен, грубиян, безмилостен, тъй като Франки Иейл го беше наел за бияч в своята „Странноприемница Харвард“. Клиентелата на заведението се състоеше от най-безмилостните измежду безмилостните, които бяха болезнено докачливи и ставаха още по-силни, след като се напиеха. Ал се справяше отлично с работата си, работейки ту с палка, ту с юмрук.

Чарли и Франки се запознаха с него и дори станаха свидетели на един кървав епизод, след който Ал Капоне ще се старае винаги да показва само десния си профил. Въпросната вечер младият Ал заместваше бармана. В бара влезнаха дребен мъж от Бруклин — Франк Галучио, и сестра му Франческа. Влезлият не се понрави никак на присъстващите. Като забеляза това, на Ал му се прииска да се покаже остроумен и без да знае какво свързва неговия клиент с дамата, той й наговори такива неща, които биха засегнали дори проститутка. Сестра му бе нагрубена. Галучио не се поколеба. Без да се притеснява от славата и ръста на Капоне, той се озова с един скок зад бара, изкарвайки острието на автоматичния си нож. С няколко бързи движения на китката той нарязва дълбоко лицето на оскърбителя. В полицейското досие на жертвата му резултатът от действията на Франк ще бъде отбелязан завинаги по следния начин: „Кос белег на лявата

буза, дълъг шест сантиметра и половина, перпендикулярен на челюстта; кос белег със същата дължина върху шията, под лявото ухо.“ Заслепен от кръвта, Капоне не можеше да продължи да се бие. Странно е, че той никога не поиска да отмъсти на Галучио. Вероятно бе решил, че не е имал право да наскърбява безпричинно сестрата на свой сънародник. По-късно той дори ще направи свой телохранител човека, който го обезобразява за цял живот. Нека подчертаем, че Ал разказваше с желание, че ужасните белези по лицето му са причинени от избухнали снаряди на фронта във Франция. А в действителност този славен боец от 77-а дивизия никога не е обличал униформа. Независимо от това Галучио възприема тази версия и я потвърждава, спасявайки по този начин честта на шефа си, отрича истината дотогава, докато самият Капоне я забрави.

От тази вечер в „Странноприемница Харвард“ Ал Капоне си спечелва прякора Белязания. (Прякорите на престъпниците никога не се използват в тяхно присъствие.) Нещастие постига всеки, който по невнимание го произнася пред него. Лицето му побеляваше, докато белезите почервяваха от обидата, обливайки в кръв отново лявата страна на лицето му, отблъскващ контраст. Когато Бен Хехт снима филма „Скарфис“ (Белязания), са чували Капоне да се кълне, че „ще пречука бездарниците, които се подиграват с него, за да печелят пари“. Актьорът Джордж Рафт ще му уреди тайна Среща с продуцента Хауърд Хюс. Нито един от тримата не ще разкрие никога какво се е говорило. Филмът беше завършен безпрепятствено. Тъй като Паул Муни има огромен личен успех в него, лансирайки на мода стила на престъпниците, той увенчава гангстерите със слава, за която можем най-малкото да съжаляваме. За това са виновни единствено неговият талант и Хауърд Хюс!

Добрите ученици от висшето училище за престъпност притежаваха само опит, придобит в схватките на улицата, но започваха вече да си създават и полезни връзки. Едва надхвърлили 20 години, те са вече стари бойци.

Ще бъде необходимо само едно обикновено благоприятно стечение на обстоятелствата, за да могат те колективно да покажат на какво са способни. И то ще им падне от небето. Ще опари вените им като силен алкохол. Ще завърти главите им. Най-добрите няма да загубят здравия си разум, другите ще загинат: ето че с вземането на

решението за въвеждане на сухия режим Америка навлезе в едно десетилетие на лудост.

* * *

Всичко започна на 16 април 1917 г. със свикването на 65-ия Конгрес от президента Удроу Уилсън и с декларацията, оповестяваща, че Съединените щати са във война с Германия.

И тълкувайки според желанията си първите мерки на купонната система, всички дружества, борещи се за премахването на алкохола, незабавно се хвърлиха в бой. На всички е известно, че производството и дестилацията на алкохол изискват значителни количества хмел, малц, царевица, захар... Претекстът е също така внушителен, че Уейн Уилър, председател на такова дружество, заявява: „Алкохолът трябва да изчезне от нашата страна така, както кайзеризмът е изчезнал от света. Алкохолът е заплаха за патриотизма, тъй като изтласква бирата пред родината.“

Уейн Уилър написва текста на закона за сух режим в цялата страна, който трябва да бъде 18-ото допълнение към конституцията. Той предвижда забраната за продажба на алкохол по време на войната. Представителят на щата Минесота — републиканецът Ендрю Джоузеф Уолстийд, трябва да го представи в Камарата. Единствено публиката му приписва този закон, наричайки го неправилно Законът Уолстийд.

Но върхът на безсмислието бе това, че законът е приет едва на 21 ноември 1918 г., т.е. точно десет дни след подписването на примирието.

Провеждат се няколко битки за забавяне на влизането му в сила. Макар че президентът Уилсън налага вето си, на 16 януари 1919 г. в полунощ законът влиза в сила на цялата територия на Съединените щати. Този закон беше създаден, за да бъде нарушаван. И той беше нарушаван до безумие, откривайки ерата на десетгодишни феноменални безредици.

И днес последствията от влизането в сила на този закон се чувствуват, тъй като без него гангстерите никога не биха могли да натрупат несметните си богатства, да се сдобият с оборотен капитал, да разполагат с банкови сметки в чужбина. Именно той им позволи да

разберат бързо, че всичко може да бъде купено, включително и хората, отговарящи за неговото прилагане.

Първоначално никой не взимаше сухия режим сериозно. Той дори стана повод за голямо веселие. Из Ню Йорк под звуците на Траурния марш на Шопен кръстосваха катафалки, покойниците — огромни двулитрови бутилки с уиски, се отправяха към последното си убежище — вертепите. Но полека-лека гражданите трябваше да свикнат с неоспоримия факт: върху заведенията, продаващи открай време алкохол, беше паднала желязната завеса на закона.

Ироничното е това, че тази принудителна мярка се отрази зле на най-заклетите въздържатели. Пиенето се превърна в забранено, значи, в сладко удоволствие. Законът Уолстийд затвори крана и отприщи истински Ниагарски водопад, който заля цяла Америка. Преградата, издигната от пуританите, бе разрушена от първата истинска банда на Четиримата. Поне в Ню Йорк.

В Чикаго — втория град на САЩ, положението се избистри бързо, като младо италианско вино. Исполинът Биг Джим Колозимо стана първият голям мъченик на сухия режим, понеже не съумя да предвиди бъдещето.

Всъщност погуби го не това, че не успя да прозре фантастичните възможности на контрабандата с алкохол, а това, че се влюби искрено, като първи глупак. Прехвърлил четиридесетте, Джим откри, че има сърце. Сподвижниците му взеха да се мръщят. За тях любовта е признак на слабост — нещо решително по-лошо от срамна болест. Оженил се на млади години за Виктория Мореско, застаряваща съдържателка на публичен дом, Биг Джим потръпна, когато през 1917 г. журналистът Жак Ле го запозна с една певица. Безкрайно грациозната деветнайсетгодишна красавица се казваше Дейл Уинтър. Тя беше отлично възпитана и истинският ѝ талант се открояваше ярко в хора на методистката църква на Саут Парк Авеню. Биг Джим я нае да участва в програмата на „Кафене Колозимо“. Това предизвика първия скандал. Методистите изключиха от хора си тази овца на път да се заблуди в това пагубно място. „Не разбирам в какво ме упрекуват. В кафенето печеля хляба си, като пея арии из оперети.“ Да я изключат от хора, беше все едно да я изпратят в устата на вълка. Точно това се случи. Но пред нея Биг Джим се превърна в агне. Той изпълняваше всичките ѝ капризи и доведе да я чуят големият тенор Енрико Карузо и

кралят на Бродуей Флоренц Зигфилд. И двамата искрено признаха, че Дейл притежава изключителен талант. Морис Тест предложи чудесен договор, но вече беше късно. Скъсала с почтеността, певицата вече не принадлежеше на себе си. Попаднала в обятията на г-н Колозимо, тя не приемаше никакви други ангажименти. Двата очевидно се обожаваша. Биг Джим поиска развод, а след това стана смешен — държеше ръката ѝ пред хората. Стигна се дори дотам, че се показваше в костюм за езда, защото тя яздила кон.

И още по-лошо — говореше за нея на околните.

— Започвам да живея, да разбирам какво означава това, да знам накъде вървя — споделяше той с племенника си.

— Ти вървиш към гибелта си — отговори Джони Торио.

От тези думи повя мъртвешки хлад.

Биг Джим нае възпитател, за да изучи добрите маниери, за да не шокира никога своята крехка Дейл, да не става причина млечнобелите ѝ страни да поруменяват от срам. При това той забрави какви трябва да бъдат обноските му с далеч по-неделикатните престъпници, ако иска да им остане шеф.

Джони Торио се безпокоеше. Властелинът на империята се размекваше. Някои от неговите довереници го наричаха зад гърба му мека Мария, защото той им правеше отстъпки, немислими една година по-рано, тогава само една неправилно произнесена дума можеше да им струва незабавно главите. Племенникът Джони Лисицата надуши опасността. Когато човек спре да печели, рискува да загуби всичко.

Предпоследният етап започна на 20 март 1920 г., когато Биг Джим получи развод от Виктория. Вече нищо не пречеше на брака с Дейл. Меденият месец ще бъде прекаран във Френч Лик — град с минерални извори в Индиана. На 4 май Колозимо настани младоженката в една къща на авеню Верном N315 — най-люксовият квартал на Чикаго. Всичко тук бе направено, за да очарова булката. Хубавият живот може да започне.

На 11 май Джони Торио върна Биг Колозимо към действителността. По телефона племенникът съобщи, че в „Кафене Колозимо“ ще бъдат доставени два камиона уиски.

— Ти трябва да ги получиш точно в 16 часа и да подпишеш разписка на охраната.

Биг Колозимо стана от следобеден сън с Дейл, натруфи се, надена на кутрето си пръстен с петкаратов диамант и сложи червена роза в бутониерата на тъмния си костюм от вълна на американска лама. Когато пристигна в заведението, той завари персонала на място. Опитва да се свърже с адвокатата си Роко ди Стефано по телефона, но не успя. Секретарят му Франк Камила го видя да поклаща глава и обзет от съмнения, да тръгва по коридора, за да си отиде. В 16 часа и 35 минути изтресяха два изстрела. Франк се втурна към коридора. Колозимо лежеше по корем. Червената роза бе потопена в локва кръв, която непрекъснато се уголемяваше. Първият куршум беше влязъл зад дясното ухо, вторият, ударил стената, беше откъртил голямо парче гипс.

Дясната ръка на Биг Джим беше в джоба на сакото. Когато полицаите с голямо усилие я измъкнаха, видяха, че убитият стискаше седефената дръжка на пистолет 6,35 мм. Тя беше украсена с редки перли. Черна перла прикриваше винта, който съединяваше двете части на дръжката му. Смешно оръжие за шеф на банда. В действителност това беше подарък за Дейл, но ужасена, тя бе отказала да го приеме. Със суеверен плам Биг Джим го задържа за себе си. Това наистина бе подарък-прокоба.

Това означаваше също, че той бе чул движенията на скрития в гардероба убиец, но след любовна игра и най-бързият стрелец губи сръчността си.

Чикаго устрои на Колозимо погребение, което печатът определи като национален траур. Вече заразена, лицемерно добродетелната Америка не се засегна от този факт. Това беше първото убийство на бос от престъпния свят. Обезпокоени, престъпните среди изразиха своето неодобрение. Съдбата на Биг Джим можеше да постигне и други. Това събитие, немислимо в миналото, станало реалност, можеше да се повтори в бъдеще. Беше създаден лош прецедент. Възмутени, всички платиха щедро на цветарите, за да се появят венци с невиджани дотогава надписи: „На чичо ми“, „От Ал“, „Хенри Гузик не се срамува да плаче“ и т. н.

Днес бронзовият ковчег сигурно щеше да се озове в музея на модерното изкуство. Цялата италианска колония страдеше много поради обстоятелството, че негово високопреосвещенство архиепископ Жорж Мундехайн не разреши погребението да се извърши по

християнски обичай. Скандалът прие такива размери, че слияното епископство побърза да даде разяснения: „Негово високопреосвещенство иска паството му да разбере добре, че гангстерът се смята за грешник в зависимост от поведението му и ако откаже да следва законите на църквата си относно редовното посещение на службите или спазването на великденските обреди... В такива случаи не може да бъде разрешено християнско погребение. Следователно не трябва да се счита, че ако някое лице е гангстер или контрабандист, този факт сам по себе си е достатъчно основание, за да му бъде отказано религиозно погребение, тъй като към всеки отделен случай трябва да се подхожда индивидуално...“

Някои много набожни „кръстници“ на мафията съветваха мафиозите, имащи за задача да извършат убийство, преди да стрелят, да очертаят кръст с дулото на оръжието и да изрекат ритуалните думи: „В името на отца и сина и светого духа“. По този начин те изпращаха „клиента“ в рая с предварителната благословия, отговаряща на всички изисквания. Така, колкото и странно да изглежда, много пистолети преди убийството служеха за китки за ръсене. Нека Берета, Валтер, Маузер, Броунинг, Люже им простят!

Декларацията на епископството успокои италианците. Онези от тях, които се занимаваха с престъпност, я счетоха за благословия. Щом църквата упрекваше Биг Джим само за развода му, то нямаше какво да се каже. Грехът — това беше Дейл Уинтър, тя беше злото, което предизвика смъртта на бедната мека Мария, Колозимо. Те му простиха и наеха срещу звонкови монети едно калабрийско кюре, което го благослови тихомълком.

Когато погребалното шествие потегли, най-отпред застанаха хиляда членове на Демократическата партия. Петдесет и три видни личности си оспорваха правото да държат панделките на савана. Наложиха се да определят „почетни носачи“ (sic). Между тях бяха ръководителят на Републиканската партия в Охайо, един заместник-прокурор, един щатски сенатор, двама членове на федералния конгрес, трима съдии, девет съветници. Останалите бяха гангстери, но кой би се наел да определи разликата...

Два фанфара се редуваха да свирят погребални маршове. Следваха Дейл Колозимо в закрит черен файтон и вървящите пеш Джони Торио и Ал Капоне. Последният беше необръснат, с прорязана

от бял белег лява буза. Според обичая в Южна Италия приятелят на мъртвеца не се бръсне в периода между убийството и погребението.

След тях вървяха пет хиляди души. Те всички коментираха хубавото надгробно слово на Айк Блум, собственик на долнопробни бордеи: „Нашият скъп Джим беше кристално чист. Той играеше винаги с открити карти. Не беше завистлив. Това, че десетки други са си взели пая, не го притесняваше, тъй като той считаше, че щастието е толкова по-голямо, колкото повече преуспяващи има. Той притежаваше това, което липсва на много от нас — класата. Именно той привлече богатите, дори милионерите в квартала с червените фенери. Това бе полезно за всички и много заведения преживяваха от това, което им оставяше Колозимо. Нашият Джим не е предал нито един човек. Освен това той умееше да си държи езика зад зъбите.“

Нещо, което самият Айк Блум не съумя никога да постигне.

Вестник „Америкън Джърнал“ публикува статия в същия дух: „Без значение е какъв е бил в миналото и какви недостатъци е имал, Джим беше мой приятел и аз ще отида на погребението му.“ Това са думи на стотици жители на Чикаго. Повтаряха ги на старата 22-ра улица на Дигата, където Джим беше властвувал толкова години. По наплесканите с пудра, и червило бузи на дамите от „бранша“ се стичаха сълзи. Същото казваха и привидно почтените делови хора в кабинетите си в небостъргачите в Лууп. Така говореха известни или полуизвестни хора от средите на литературата и изкуството, имали повече или по-малко съзнателно работа с гъмжащата нощем сган.

Невижданото дотогава погребение направи толкова впечатление на властите, че бе назначена комисия, натоварена да разследва престъпността в щата Илиноис и да установи истинските връзки между политиците и гангстерите. Заключениеният доклад бе образец във всяко отношение. Вероятно затова той не получи гласност. Днес ние го изваждаме на бял свят, защото той не е загубил своята актуалност.

Ето някои извадки от него: „При демократичните режими властта е основана на приятелството. Феодалният режим не е основан на закон, а на лоялните отношения между индивидите. Следователно политиката се доближава до феодалната система. Бандите от престъпници също са организирани на феодална основа, т. е. всичко почива на честни взаимоотношения, приятелство и най-вече доверие.

Ето една от причините, поради която политици и гангстери се разбират отлично и така често се съюзяват, нахърнявайки задълго интересите на обществото. Сигурно е, че приятелството често подкопава моралните устои на обществото. Повече от сигурно е, че идеалистите не са добри приятели. Този, който обръща повече внимание на отвлечени понятия като справедливост, човечност, честност, отколкото на обикновените непосредствени отношения, по всяка вероятност не ще да е твърде общителен и от него няма да стане добър политик... Приятелството противоречи на безпристрастността на законната власт, така както законната власт стои над приятелството... Професионалните политици винаги са признавали, че е в техен интерес да участвуват в церемониите, бележещи големи събития в живота на техните приятели и съседи: кръщенета, сватби, погребения, дори ако не са водени или развълнувани от истински чувства. По време на тържественото погребение политическият лидер засвидетелствува искреността и личния характер на приятелството си с покойника и това го прави близък както в смъртта, така и в живота.“

Ето тези думи позволяват да се разбере по-добре как смайващите компромиси ще позволят да се развихри сухият режим.

След погребението на Биг Джим Колозимо племенникът му Джони Торио пое ръководството на сделките и стана централна власт на „средите“ в Чикаго. Помагаше му един човек, готов на всичко, за да подчини евентуалните конкуренти: Ал Капоне.

* * *

Много преди излизането на закона Уолстийд в „Странноприемница Харвард“ в Ню Йорк Джони Торио говореше надълго и нашироко при своя приятел Франк Йейл какви възможности за печалби ще разкрие въвеждането на сухия режим. Всички го гледаха с широко отворени очи. Джони чувствуваше, че с изключение на Франки никой не го разбира. Последният усещаше, че това ще бъде огромен източник на възможности за увеличаване на доходите. Трябва да признаем, в случая той не мислеше за погребалното си бюро.

Веднага щом сухият режим влезе в сила, Джони Торио си помисли, че е дошъл моментът да материализира теориите си. При

това се налагаше да се сдружи с Франк Йейл — шеф на Сицилианското общество, за да избегне някои усложнения. Разсъдлив и мъдър, Джони Торио разбра, че е по-добре да бъде пръв във втория град на САЩ — Чикаго, отколкото втори в първия град — Ню Йорк.

Той поведе откровен разговор с Франки по повод западането на търговията на чичо си Биг Джим Колозимо. Самият Джони не би искал нищо друго, освен да я подхване и да я развие, само че Биг Джим — младоженец, не би се оттеглил. Не можеше да се мисли за каквото и да е споразумение с този абсолютен тиранин, владетел на Чикаго, който се намръщваше веднага, щом станеше дума за прерогативите му.

Франки Йейл го наблюдаваше внимателно:

— И ти ще отидеш да живееш там?

— Ще отида... Ти тук, аз там, бихме могли да си правим фантастични услуги...

— Ти го каза. За такова важно нещо воденето на преговорите не трябва да се поверява другиму. Ще отида да видя Биг Джим. Ти ще останеш тук. Не трябва да бъдеш в течение на нищо.

С обичайната си елегантност Джони се правеше, че не разбира за какво става дума.

— Какво ще направиш?

Франки му се усмихна.

— Ще ти разчистя място под слънцето, което няма да засенчва моето.

— Но с Биг Джим не може да се спори. Франки рязко изтегли от кръста си един колт-45, на въоръжение в американската армия.

— Внимавай много... Той винаги е имал последната дума.

Така бе взето решението за първата голяма подялба и за смъртта на Биг Джим Колозимо. (Непубликувани досега разкрития на авторите.) Полицията в Чикаго установи със сигурност присъствието на Йейл в града в момента на убийството. Портиерът на „Кафене Колозимо“ описа убиеца, когото беше видял да бяга. Описанието съвпаднаше напълно с външността на Франки, но изправен пред главатаря, портиерът изведнъж загуби паметта си.

След направената услуга на заинтересования си приятел Франки Йейл се прибра в Ню Йорк, но не можа да оцени по достойнство новото положение. Без съмнение това се дължеше на възрастта му, а и

на факта, че бе отлично осигурен благодарение на контролираната от него организация за контрабанда.

Появилата се възможност беше повече от добра за групата на младите вълци. Костело беше само на 25 години, Лукания и Лански току-що бяха станали пълнолетни (В САЩ за пълнолетни се считат младежите, навършили 21 години. — Бел. прев.), а юношата Бъкси Сийгъл — макар и най-млад, си оставаше най-твърдият от всички. Той беше убил трима души по отвратително жесток начин.

Репутацията на хладнокръвен, твърд и безразсъдно смел човек, която имаше Чарли Лукания, щеше да привлече към тях едно 18-годишно момче, нощна птица с тревожна хубост. С едно само предложение то щеше да ги изведе на пътя към успеха, да ги тласне едновременно към сполуката и към кървавочервеното царство на престъпността.

Истинското му име беше Джузепе Антонио Дото, роден през 1902 г. близо до Неапол. Истинската му специалност бяха обирите. Успехите му сред жените му позволяваха да си набелязва местата и начините за отмъкване на значителни суми.

Един от големите мафиози — дон Салваторе Маранзано, който се правеше на интелектуалец и имаше претенции, че е ерудиран, го забеляза пръв в една билиардна — „Тепс“.

— Ела тук, малкият. Как се казваш? Дото? Но това е неаполитанско име... Жалко, бамбино, ако не беше от този край, щях да ти помогна да преминеш наистина Рубикон...

После се обърна към мафиозите си:

— Хей, вие, погледнете това дете. Красиво е като Адонис...

Почервенял, Дото каза разтревожено:

— Адонис? Къде се крие този, дето ми прилича? Ще го пречукам! На този свят няма място за две муцки като моята. Ще му прекроя физиономията...

Единствен, Маранзано избухна в смях. Неговите фанатични привърженици бяха разбрали колкото Дото алюзията за младежа от Библос.

— Няма значение, ще ти изпратя анемонии. Кръщавам те Адонис. Това име ти отива като грим. Но трябва да се пазиш от дивите свине... — по-скоро от акулите, с които е пълно там, дето ловиш риба...

Дото запази новото си име. Стана за всички Джо А. или Джоузеф Адонис. Той не прояви никаква признателност към Маранзано за красивото име, предпочитайки да преговаря с един сицилианец с по-широк мироглед.

Обади се по телефона на Лукания и го покани да се срещнат при Октавио — продавач на сладолед, добре познат на всички хлапета от Малката Италия. Те седнаха пред пълни купи със сметанов сладолед и Джо поде направо:

— Съгласен съм, Чарли, че ти не знаеш що за птица съм, когато става дума за бачкане. Никога не сме се подвизавали заедно. Но ми се струва, че физиономията ми ти допада, а за теб Петте точки казват, че от Лукания няма по-стриктен и по-хитър човек. Затова ето какво ще ти кажа. Знам, че държа в ръцете си хубавата, добрата, фантастичната шашма... тази, от която човек може да се пръсне от щастие. Само че нямам с какво да подпаля фитила на фишека...

— И какво е нужно, за да бъде подпален?

— Ами, нужни са десет хиляди долара... При тези думи Адонис поруменя. За да си придаде по-добър вид, той извади от джобчето си огледалце и гребен и се среса с известно самодоволство.

Чарли не го изпускаше от очи.

— Кажи да видим!

— Вчера бях във Фили (Съкратено от Филадельфия.), за да гледам как се боксира един каяк. Той ще стане голям шампион, ако не фалшифицират мачовете му. Горещо ти го препоръчвам, казва се Франки Дженаро. (Франки Дженаро наистина става световен шампион.) Менажерът му Макс Хоф, нали го знаеш, Бу-Бу, е в състояние да направи и невъзможното. След мача той ме заведе на гости у един тип, червив с пари. Уокси Гордън, но истинското му име е Ъруин Уекслър... Уокси не ме изпускаше от погледа си. Много му харесах. Но не си мисли глупости... Не! Не! Става дума за нещо сериозно... Типът се занимава с контрабанда на алкохол. Запасите му са огромни. Предложи ми един товар уиски за 20 хиляди, вместо за 25. Прави ми подарък. Само че, за да се уреди всичко, трябва да се плати веднага в брой. Аз имам 10 хиляди и ти ще ми дадеш толкова. Ще играем заедно, с равни дялове...

Лицето на Чарли остана непроницаемо, само очите му — студени и питащи — не се откъсваха от събеседника му. Той процеди

през зъби:

— Бъди спокоен, момчето ми, доверието ти ще бъде възнаградено. Ти си спечели съдружник, който поема рисковете и покрива всички разноси. Ще си получиш твоя дял, както най-добрите ми приятели... Нещо да кажеш?

Дъхът на Джо Адонис секна. Пред него Лукания позвъни по телефона на Костело, Лански, Сийгъл. Тримата дойдоха при тях в магазинчето на Октавио. Съгласили се бързо с Чарли, те решиха да заложат по-голямата част от спечеленото в миналото: 35 хиляди долара.

На следващия ден А. ги представи на Уокси Гордън във Филадельфия. Те направиха всичко възможно, за да му се харесат. Уокси им пробута най-доброто от долнокачествените си напитки — истинско шотландско 45-градусово уиски. Това беше истинският голям старт.

* * *

Възникват три въпроса: колко големи са запасите от алкохол след въвеждането на сухия режим? Възможно ли е човек да се снабди с алкохол? И след като вече разполага с известни количества, кому може да ги продаде?

Бъдещите големи контрабандисти на алкохол си зададоха незабавно тези три въпроса и съумяха да намерят бързо верните отговори. При влизането на закона в действие склададжиите, снабдителите и дребните търговци на различни видове алкохол бяха принудени да предадат запасите си на компетентните власти. По-голямата част от тях се подчиниха на наредбата. В резултат стотици милиони литри бяха складирани на различни места в околностите на Ню Йорк. И тъй като не бяха взети мерки за наистина добра охрана, въоръжените нападения можеха да дадат добри резултати. В началото така и стана. Впоследствие тайната организация за издаване на фалшиви разрешителни за свободно преминаване през митниците допълни този ударен метод.

Появиха се нови фармацевтични лаборатории, в които се изработваха множество лекарства на алкохолна основа. Доста хора

изпитаха странните им ефекти върху черния си дроб... Най-сложно беше да се достави на търговците на дребно стока, отговаряща напълно на желанията на частната им клиентела. Почитателите на джина не ценят особено американското уиски. Любителят на шотландско уиски се мръщи пред чашата с водка.

От само себе си се наложи създаването на разменен пункт, където всеки заменяше ненужната му напитка с търсеното от клиентите му питие.

В книгата си „Законът на бандите в Ню Йорк“ Томсън и Реймънд изтъкват двойната полза от този пункт:

„Борсата за размяна служеше едновременно и за място, на което се определяха границите на различните територии в случаите, когато сключените споразумения се спазваха. Старият Пенокио (Бика) — спокоен, мълчалив, съобразителен, отговорен член на Сдружението и съветник на Джо Масерия, а след това и на Лъки Лучиано (Чарли) Лукания беше признат от мнозина за шеф на Борсата за размяна на незаконно придобит алкохол. Томи Бика беше убеден привърженик на спокойствието и мира, но се оказа неспособен да наложи и едното, и другото. Считана в началото за място за сключване на търговски сделки, Борсата за размяна — се превърна и в бойно поле, където се сблъскваха предимно препродавачите (и тук се отърваваха от посегналите на техните територии конкуренти), а при случай — и повисокопоставените личности. Тъй като борсата се намираше недалеч от главната квартира на нюйоркската полиция, новопостъпилите служители не трябваше да ходят много далеч, за да се научат как се води следствие при избухване на престрелка.

Борсата се превърна в подобие на жертвен купел за бандите, занимаващи се с незаконна търговия с алкохол. За пръв път в историята, на организираната престъпност италиански, еврейски и ирландски гангстери се смесваха #безразборно и търгуваха помежду си. Посред всички тези изблици на насилие, сред локвите кръв се раждаха приятелства и се сключваха съюзи с продължителност от един ден до един живот.“

В този цитат прави впечатление изречението: „За пръв път в историята на организираната престъпност италиански, еврейски и ирландски гангстери се смесваха безразборно и търгуваха помежду си.“

Това смесване представлява революция. Или най-малкото начало на революция. В него откриваме основната идея на Чарли Лукания: „В тоя занаят трябва да се използват способностите на всеки, независимо откъде идва. Ние сме от една раса и имаме една религия — мангизите. Нашата религия е най-добрата. Тя ни осигурява рай на земята.“

Но мафията няма да бъде на същото мнение.

Междувременно Чарли Лукания и Франки Костело посещаваха често Борсата за размяна на Мълбери Стрийт.

Костело, който не носеше никога оръжие, убеждаваше Лукания да бъде много умерен. Но младият Чарли, дяволски импулсивен, извади на няколко пъти кинжала си.

След първия образцов удар бандата на Четиримата увеличи състава си с талисмана на групата Джо А. Адонис. Благодарение на огромните си запаси, попълвани непрекъснато от Уокси Гордън, тя излезе начело на пазара. Различните видове алкохолни напитки заминаваха във всички посоки. Това увеличаваше шансовете членовете на бандата да бъдат задържани. Макар че бяха леки, присъдите за незаконна търговия с алкохол изглеждаха ужасни, когато парите се ринеха с лопата и правеха достъпни най-различни удоволствия. Сега дори най-леката присъда затвор изглеждаше крещяща несправедливост на тези преливащи от жизненост и натъпкани с долари неудържими млади хора. Впрочем те смятаха, че са спечелили парите си по честен начин. За да се сдобият с тях, вече не беше нужно както преди да заплашват, да изнудват, да бият, да убиват тъй наречените „честни хора“. След като последните искаха да продължават да пият, не трябваше ли да се задоволят всичките им желания? Така печелеха всички: едните можеха да пият, а другите вече не получаваха тежки присъди за кражби, упражнено насилие, убийства.

И така, пред бандата на Четиримата изникна нов въпрос и започнаха разисквания на тема: „Имаме пари, не вършим нищо лошо, как тогава да избегнем неприятностите?“ Изход намери разумният Франки Костело:

— Още от деца сме виждали, че всички, чиято работа е да прилагат законите, знаят да протягат ръка и да затварят очи... Само че не трябва много да ги скубем, защото ще ни притиснат до стената. Но в случая заобикаляме един непопулярен закон, без да вредим на уважаваните институции и без да нанасяме щети на самите тях, на

имота им. Единственото, което правим, е, че трупаме мангизи, а това предизвиква завист у някои и те ще ни отмъстят при удобен случай. Предлагам да отделим за тях една част от печалбите и добре да ги оплетем, без да се усетят, докато нещата вървят добре. Ако положението стане напечено, те ще имат същите неприятности като нашите и ще ги чака това, което ще чака и нас. Затова ще трябва да играят по гайдата ни, ако не искат да загаят заедно с нас...

Всички възприеха с възторг идеята, с изключение на Меир Лански, отговорник за използването на общия капитал, за когото всеки пропилян долар беше като изгубено завинаги дете.

Чарли Лукания подкрепи твърдо Франки и беше решено да му се отпусне една първоначална сума от 5000 долара.

Това беше гениално хрумване.

Добре възпитан, добре сложен, говорещ тихо, преливащ привидно от любезност, Франк Костело започна да прави услуги на уличните ченгета, да дава безвъзмездно пари на следователите, да измъква от трудни положения комисарите, да участва в предизборните кампании на различни политически дейци, да се отблагодарява на съдиите за проявеното към бандата разбиране, защото нейните членове наистина не вършеха нищо лошо. Това му се отдаваше така добре, че за една година, тръгнал от дъното на Бродуей, той премина малките кътчета на Харлем и от Хъдсън Ривър стигна чак до Ню Джърси, предлагайки навсякъде предвидените суми долари, без да претърпи опасни неуспехи.

Петте хиляди долара бяха капка в морето. Вече и сто хиляди не стигаха. Един солиден процент от получените от контрабандата пари отиваше направо в това, което Лукания беше нарекъл не без чувство за хумор Банка за смазване.

Веднъж свикнали с подкупите, заплетени в игрите, корумпираните служители не заподозряха нищо лошо, когато им бе поискано да си затворят очите за фалшификациите в залаганията на конните надбягвания, за незаконните обзалагания и лотарии, за няколкото прекалено ярко червени фенера на улиците с публични домове. Дори и да искаха широко да си отворят очите за тези неща, те вече не можеха да го направят. За да си осигури помощта и съдействието на политиците, Костело измисли да носят храна на бедняците, витамини и възстановяващи силите лекарства на

многодетните семейства, плодове на старците, пури на постоянните посетители на баровете, които искаха да си придават важност, макар че в джобовете им имаше само кибрит.

Чрез тази „Банка“ се смазваше предизборния механизъм, което принуди кандидатите да се настроят на нова вълна. Не може да се каже, че това ги извисяваше духовно, но знае ли човек каква сила върти стрелките на успеха и ги кара да се спрат точно на неговото име?

Машината обещавахе да работи безотказно, затова трябваше да се бачка всеки ден: трябваше да се намира и да се доставя алкохол. Нямаше време за почивка.

* * *

В началото имаше само хиляда и петстотин федерални агенти за контролиране на цялата територия на САЩ; в края на войната те станаха повече от три хиляди. Естествено митничарите, бреговата охрана, полицията на някои щати оказваха съдействие, но епизодично и не особено решително.

Ако се вярва на в. „Ню Йорк таймс“, първата голяма контрабандна пратка е била разкрита през юли 1921 година. Една истинска флотилия, напълнила трюмовете си над ватерлинията с каси уиски в едно пристанище на Бахамските острови — Бимини, хвърли котва на малко повече от три мили от брега, границата на териториалните води, край Лонг Айланд и Ню Джърси. Това ново морско авеню беше наречено „Булевард на рома“. Законодателите много скоро преместиха границата на териториалните води на девет, а след това на дванадесет мили. Но това не промени нищо.

Контрабандистите се нареждаха покрай товарните кораби и прехвърляха скъпоценния товар върху бързи малки катери, които се разпръскваха с голяма скорост, възползвайки се от нощта, мъглата или просто от сръчността на кормчията. Това лудешко бягство завършваше в някое от многобройните естествени заливчета в Монтаук, Ойстър Бей, Фрипорт. Там чакаха колони от тежкотоварни камиони. Екипи от наемници ги товареха и те се отправяха към Ню Йорк, охранявани отпред и отзад от големи лимузини, в които седяха най-добрите стрелци на бандите. През отворените прозорци стърчаха дулата на

картечните им тип Томпсън с кръгли пълнители с по петдесет куршума всеки.

В първата кола доверен човек — Джо Адонис, когато това беше конвой на бандата на Четиримата — държеше на коленете си пачка банкноти, завити във вестник. Обикновено полицията, предварително „смазана“, не се намесваше. Но понякога в щатите, през които преминаваха транзит, като графство Насо (щата Бахама), Съфолк, някои по-хитри ченгета спираха колоната с 45-калиброви пистолета в ръка. Точно навреме, просто за да получат още нещо отгоре.

Всичко се усложни, когато хитреци на дребно, изостанали малко от големите машинации в контрабандата с алкохол, си казаха, че след като са извън играта, ще им струва още по-евтино да се включат насила, като при това спечелят повече. Но дотогава се е действувало по следния начин, според Робърт Карст, в чиято книга „Булевардът на рома“ се описват подробно подвизите на един прословут контрабандист по море от онова време, Бил Маккой, тартор на цяла армада, командувал лично „Аретуза“.

„Аретуза“ можеше да има по петнадесет клиенти едновременно. Моторите не спираха да работят, офицерите на борда бяха готови всеки момент да дадат заповед за потегляне. Въоръжен с бинокъл, помощникът на Маккой съобщаваше от мостика за действията на бреговата охрана. Познатите на Маккой контрабандисти се нагърбваха сами с пренасянето на стоката на собствените си катери. Те му даваха на ръка предварително уговорената сума или хвърляха при пристигането си пачка банкноти на палубата, съобщавайки колко са парите и каква марка алкохол искат: „Три бона за петстотин «Джони Уокър», «Блек Лейбъл»... Вземам четиристотин «Дюърс» и сто «Хай енд Драй от Буут»... «Ще ти платя, щом се кача на палубата... Взех „Голдън Уединг“, сметката е точна. До следващия път, Бил...»

Всичко протичаше в атмосфера на взаимно доверие до момента, когато дошлите по-късно внесоха безпорядък. Те изникваха от мъглата подобно на зли духове, вземаха на абордаж товарния кораб и заплашвайки екипажа с автоматично оръжие, го принуждаваха да прехвърли товара върху техния катер, след което изчезваха.

Тактиката на тези смелчаки беше печеливша. Наречекоха тези нови пирати «джебчийи». Всички се научиха да се бранят от тях и товарните кораби бяха снабдени със скорострелни оръдия. Кое не попречи да

се водят истински малки морски битки със сериозни загуби и за двете страни.

Когато контрабандата по море беше регулирана, натрапниците се изхитриха да нападат колоните от камиони по пътищата. Един повреден автомобил на средата на кръстовището е достатъчен, за да бъде спряна колона от няколко камиона. От сечището се появяват пиратите, започват да стрелят по ескорта, затворен в големите лимузини, убиват шофьорите, седат зад воланите. Изоставяйки мъртви и ранени в канавките, те се отправят с бясна скорост към предварително наети складове. Оттам дребни търгаши се запасяват с малки количества. Вземат уиски те разреждат 50 на сто, продавайки го при това в бутилки с етикети, за да няма съмнение в качеството.

Като знаем, че един литър чист алкохол се купува за три долара, за да бъде препродаден след това за тридесет на търговците на едро, можем лесно да си представим как най-лакомите ще се осмелят да «разреждат» с най-долнопробни опии, за да увеличат още повече свръхпечалбата. По този начин те ще вкарат в лудницата, ще осакатят и ослепят хиляди американци.

В екипите на бандата на Четиримата, силно увлечени в работата, ръководени от Чарли Лукания, все още не бяха проникнали авантаджинии с мисълта за подобно нещо.

Задълженията бяха строго разпределени. Лукания отговаряше за проектите на бъдещето, Меир Лански за счетоводството и финансите, а Франки Костело за стратегията и споразуменията за ненападение. Той беше негласният пръв съветник на Лукания, както Бъкси Сийгъл беше най-сигурният му агент по охраната.

Допълвайки се чудесно, те прибираха хиляди долари без много шум, създавайки си отбрана клиента.

Меир Лански беше във възторг от книгата на професора в Харвардския университет Уйлям Тосиф «Как да печелим». В нея авторът разглеждаше действието на закона за търсенето и предлагането. От книгата ставаше ясно, че доставянето на рядка и ползваща се с добро име стока от най-високо качество осигурява постоянство от страна на купувачите, т. е. един добър стабилен приход, който неотклонно нараства. Меир Лански непрекъснато повтаряше тези основополагащи принципи, докато другите трима най-послед отстъпиха и ги възприеха. Впоследствие започнаха да ги наричат

«закона на Лански». «Най-добро качество на висока цена» стана техен девиз. Той им спести много неприятности, защото определи веднъж завинаги високата стойност на техните амбиции.

Навсякъде се отваряха тайни заведения, в които въпреки забраната се сервираше алкохол. Главната задача беше да се осигури капризната клиентела на богаташките среди. За осъществяването ѝ Лучиано и Костело откриха още една фантастична възможност. Тъй като и двамата претендираха за елегантност в облеклото, те посещаваха често висшите кръгове на производителите на луксозна конфекция. Там те веднага забелязаха, че в Ню Йорк два пъти годишно идваха хиляди търговски посредници и търговци на дребно от провинцията, за да поръчат от новата продукция. Те бяха златна мина за производителите и търговците на едро. Още с настаняването в хотелите ги обсаждаха заинтересованите лица. Обсипваха ги с покани за театър, мюзикхол, нашумели представления. Обработката завършваше в най-добрите ресторанти на града, като всеки се надяваше при десерта да измъкне поръчка, придружена с чек. Ако се наложеше, ги мъкнеха в модерните тайни заведения, където пиеха на корем най-редките от редките напитки. Случеше ли се някои от тях да им допаднат особено много, получаваха като подарък по една или две каси. Считаше се за особен шик да предложиш кашон френско шампанско «Моет е Шандон», като гарантираш, че в стаята на хотела вече чака най-красивото момиче в Ню Йорк. Често това си беше самата истина.

Костело и Лукания разказаха за откритието си. На първо време, по начини, за които не е трудно да се досетим, те получиха съгласието на производителите, че единствено тяхната стока — уиски, шампанско и момичета, ще бъде използвана при убеждаването на провинциалните купувачи. След това те стигнаха до заключението, че конфекцията съвсем определено предлага богати възможности, и че тези хора се чувствуваха прекалено свободно в дрехите си и че е време да им се вземе мярката.

— Имам всичко необходимо — увери ги Меир Лански.

Три дни по-късно той представи на приятелите си в новите им кабинети в Клеридж един смайващ тип. Този непохватен, тромав човек, облечен в безформени парцали, които трябваше да минат за костюм, стана причина Франк Костело да каже заплашително:

— Ей, Меир, ти сигурен ли си, че този гражданин наистина се занимава с конфекция?

Това накара новодошлия да се усмихне малко по-широко, в резултат на което неговото мазно, отблъскващо, свинско лице се поразвесели. Лански бе разтревожен най-вече от яростните погледи, които Чарли Лукания хвърляше на кандидата за издигане в ранг.

— Слушай, Чарли, вярно е, че той не е Адонис, но все пак има качества...

— Видях — процеди Лукания.

Меир Лански прехапа устни. Той се престори на възмутен, но се намеси Костело:

— Добре! Как се казваш?

Другият въздъхна.

— Луис Бухалтер, но истинските ми приятели ме наричат Лепке...

Последва бурен смях. Без съмнение той го бе очаквал. Развеселен, сподели:

— Знам, че звучи смешно. Но аз държа на това име. Когато бях дете, мама ми казваше: «Ти си малкият ми Лепкеле». На идиш това е умалително на Луис. В училище приятелите ми малко го преиначиха и стана Лепке...

— Въпреки всичко това име звучи идиотски — отсече Лукания.

Бъкси Сийгъл, който не беше казал нито дума до този момент, се приближи до Лепке и му стисна ръката с думите:

— На този свят има нужда от всякакви хора, нали? Защо не ни разкажеш нещо за търговията с парцали? Като те гледам издокаран като клошар, сигурно не печелиш много от нея?

Гордостта на дебелия Бухалтер бе уязвена и той се оживи:

— Бачкането ми е добро. За съжаление, нямам блестящата организация на вашата банда, но и моята се оправя добре. Работата в конфекцията е фина и сложна. Нужни са магазини, които да се набиват в очите на мацетата и типовете, които обичат да се контят. Вече ви казах: витрините са крехка работа. Едно паве и стават на сол. А ако някой не е разбрал, влизаме в пробната му и с бутилки мастило правим емприме от всички платове, които не са емпримирани, а всички останали тъкани стават едноцветни. При това хармонията на цветовете съвсем не ни интересува...

Лукания благоволи да се усмихне.

— Този цирк е предназначен само за продавачите. Що се отнася, до производителите, тях ги посещаваме и ги поразтърсваме, ако не снесат веднага мангизите. За да бъдем по-убедителни, поливаме с киселина стоката им, като им обясняваме, че течността би могла да разяде и мутрите им. Най-вироглавите получават по една пръчка динамит в помещенията си.

Лукания го сръза за суетността, която бе започнал да демонстрира:

— Не слагай всичко в един кюп, Лепке, независимо от всичко при работата си ти създаваш безпорядък. А безпорядъкът противоречи открито на интересите ни. И в единия, и в другия случай ти ще ни причиниш загуба на пари...

Бухалтер, потънал в пот, изцъкли големите си кръгли очи, молеше помощ от Меир Лански. Лански побърза да го защити:

— Слушай, Чарли, на Лепке му е хрумнала чудесна идея. Той единствен работи в този бранш и не живее никак зле. Доведох го, за да видим как можем да увеличим доходите, да преминем от занаятчийството към промишлени методи за взимане на откупи, без някой да бъде забравен. Не трябва да има недоволни. Това, което иска Лепке от нас, е да разпределим работата, сектор по сектор. Ние трябва да оплетем в мрежите си цялата конфекционна промишленост и екипите ни трябва да следят да не се скъса нито една бримка и никой да не се измъкне от нея. От този бранш могат да се смъкнат милиони и Лепке може да се заеме с тази работа...

Лукания погледна въпросително Костело, а Сийгъл не преставаше да се усмихва, клатейки глава от ляво на дясно като човек, който не вярва на ушите си или който намира, че животът наистина е твърде забавен.

Той се доближи до Лепке и постави ръка на рамото му.

— Добре. Ще получиш за търговците на конфекция всичкия алкохол, който искаш. Останалото ще видим по-късно. Процентите? Ще се справиш с Меир... С него винаги всичко е точно... А, има още нещо. Знаеш ли защо ще сполучиш? Аз ще ти кажа! Защото си добър син. Човек, който разказва пред хората как майка му го наричала малкия Лепкеле... такъв човек знае и две, и двеста... Може да му се има доверие. Ще работиш с нас, Лепке...

При тези думи Бухалтер почервения целия. От този ден нататък той бе безгранично предан на Лукания. Следвайки блестящите съвети на Меир Лански, той завладя напълно пазара на конфекцията. «Трябва да се вдъхне живот на всяка нишка от тази скапана търговия с платове», казваше прехласнат самият Лукания.

Независимо от всичко незаконната търговия с алкохол оставаше основната грижа на младата организация, от нея се печелеше най-много и най-бързо. Тъй като не можеше да се надява да вземе под свой контрол целия пазар, бандата на Четиримата бързо разбра, че ще трябва да се споразумее с другите банди за място под слънцето, а не да влиза в кървави стълкновения с тях.

Франки Костело, отговарящ в известен смисъл за обществените отношения, не пренебрегваше информацията. Осведомеността за това, което става, и за това кой какъв е спестяваше много време. Макар и да му струваше скъпо, мрежата от осведомители на Франки беше златна. Единият от тях — Пус Махони, му помогна да открие, че зад Уокси Гордън се крие нюйоркският главатар на банда — Уйлям Винсент Дуаър.

Цялата измет на Ню Йорк го познаваше. Естествено знаеше го и Костело и ценеше легендарната му предпазливост. Като дете за разлика от другите Дуаър отказваше да се присъедини към която и да било банда. Беше изключително предпазлив. Той правеше силно впечатление на другарите си с ума и физическата си сила и бандите на младите крадци като Полските мишки, Метачите от Хъдсън, Капчуците, Черните хлапаци, Чистачите на клозети по кейовете се опитваха неведнъж да го привлекат. Напразно. Уйлям Винсент Дуаър заявяваше наляво и надясно, че неговата цел в живота е честната работа. «Една добра служба ще ми позволи да се измъкна от тинята на 10-о Авеню. И аз ще се измъкна...» Ченгетата го поздравяваха с усмивка, която значи много. Това, което не знаеха, бе какво изучава вечер в леглото си до два часа през нощта. Предпочиташе трудове, посветени на конспирацията. Той спечели първите си пари като разпоредител в един квартален театър. След това реши, че ще използва по-добре силата си, ако работи като докер. Тази работа му допадаше. Той използваше наблюдателността си, забелязваше многобройните комбини, елиминираше най-опасните от тях и спираше вниманието си на онези, които не го излагаха на никакъв сериозен риск. Възползвайки

се от тях, той съумя да скъта известна сума, която никакъв младежки порок не бе в състояние да го накара да похарчи.

Много преди въвеждането на сухия режим Уилям Винсент Дуаър продаваше на черно алкохол, откъквайки каси с уиски, изискани ликьори, шампанско от товарите, приготвени за изпращане. Изнасяше ги безпрепятствено от пристанищните складове, като даваше полагация се бакшиш на митничарите и пазачите.

Откраднатото стигаше чак до избите на Джордж Шевлин, собственик на много барове, на няколко танцувални салона. Дуаър го познаваше от детинство, беше възрастен човек, живееше на 10-о Авеню.

При влизането на закона Уолстийд в сила Дуаър беше готов много преди другите. За рекордно кратко време той съумя да попълни запасите не само на специалния си клиент Джордж Шевлин, но и на голям брой други съдържатели на заведения, останали без никаква стока. По-оправни от тях собственици бяха на път да им отнемат жадната клиента.

Тъй като пристанищните складове не осигуряваха вече необходимите запаси на Дуаър, той много бързо възприе директните методи на работа. Понеже му липсваше личен опит, той се обърна към онези, които няколко години по-рано искаха да го привлекат в бандите си: Полските мишки, Метачите от Хъдсън. Той си избра измежду тях юначаги, които не се шегуваха. Раздели ги на отделни бойни групи. Главатарят на всяка от тях получаваше заповеди и даваше отчет единствено на Дуаър. Тези опасни банди кръстосваха крайбрежието и охраняваха дълги колкото влакове колони от камиони. Дуаър купуваше, наемаше складове и гаражи, т. е. разполагаше легално с помещения. Това му даваше възможност в подземните етажи да прави чудеса. Срещу много пари архитекти проектираха и следяха изливането на бетон при създаването на шест нива, годни за експлоатация, свързани с метални рампи. Те бяха в състояние да издържат хиляди тонове камиони и товар или със скрити подедни машини да поемат, повдигат или смъкват камион, тежащ петнадесет тона. На последните нива, снабдени с вентилатори за разпръскване на упойващи пари, Дуаър складираше, смесваше и наливаше в бутилки с етикети шотландско и американско уиски.

Стараещ се да избягва неприятностите, Дуаър преговаряше с най-сигурните, най-хитрите. Така той откри един бивш член на Метачите на Хъдсън — Лари Фей. Този тип изпадна толкова низко, че през 1920 г. караше такси. Това показва до каква степен старите му съмишленици бяха престанали да го уважават. Съдбата му помогна, случи се да закара един клиент почти до Монреал. За да не прави празен курс, той купи оттам уиски, продавано свободно по 10 долара кашона. Лари напъха в огромния си куфар два кашона. На границата митничарят го накара да отвори багажника:

— Е, и сега?

Лари Фей му подаде банкнота от 20 долара и човекът в униформа я пъхна в джоба си.

— Пътувай...

И Лари отпътува. И продължи да прави само това. Двата кашона, продадени в Ню Йорк, му донесоха 160 долара чиста печалба. Той купи и нае таксиметрови коли, намери шофьори и организира совалка, достойна за Галиени от времето на първата битка край Марна. Нещата не се оказаха толкова прости, завистници започнаха да му погаждат номера. Конкументните компании започнаха да му подражават. Шофьорите, му стреляха по радиаторите на колите му, пускаха захар в резервоарите. Отвратен, Лари Фей беше решил да се откаже окончателно, когато Дуаър — поклонник на изобретателността, му се притече на помощ с бойните си групи и възстанови реда по маршрутите му. Отново всичко започна да функционира нормално, просто Фей даваше вече един значителен процент на благодетеля си. Той се замогна, тъй като Дуаър мъдро го посъветва да вложи спечеления половин милион долара в нощни заведения, игрални домове, публични домове и други скверни заведения, които Дуаър снабдяваше с алкохол, а таксиметровите шофьори на Фей ги пълнеха с клиенти по време на нормалната си работа. Един идеален затворен кръг, контролиран безупречно, което правеше невъзможно изчезването дори на един долар по пътя от снабдителя до потребителя. Впоследствие ще признаят, че който и да е менажер може да завиди на тяхната сръчност при извършването на операции, носещи максимални доходи.

Франки Костело веднага разбра това. С присъщите му лукавост и любезност и като използва новопридобития опит от посредничеството

с Лепке в случая с незаконната търговия с конфекцията, той се сприятели с Дуаър, и за да му покаже добрите си намерения, му намекна, че ще спечели много, ако започне да работи с приятеля му Франк Йейл.

— Йейл има фантастични възможности. Той ги разпилява, занимавайки се с хиляди неща, като се започне с погребалното бюро и се мине през кафенето му с танци (10 цента танца) «Харвард» в Кони Айленд... Той работи и с перачите, от които взема пари, за да ги предпазва от свирепите профсъюзни деятели. Естествено той се изхитри успоредно с това да основе профсъюз на работниците от пералните. Всеки човек дава по един долар на Йейл, за да бъдат защитавани интересите му пред работодателя. Ние имаме много друга работа. Който иска да седи на два стола, пада на земята, нали? Човек не трябва да е прекалено лаком, трябва да оставя по нещо и на приятелите си...

Дуаър оцени жеста и се свърза с Йейл. Двамата си допаднаха чудесно. Няколко месеца по-късно, по време на една вечеря на четири очи, Костело каза на Дуаър:

— Научих, че екипите ни са започнали по грешка да се избиват по пътищата, че сме си загубили няколко от момчетата и няколко камиона. Нека запазим висшите си интереси и избягваме подобни сблъсъци. Не знаех, че зад Уокси Гордън във Фили седиш ти... Ние сме добри клиенти, ще продължим да бъдем такива и по този начин с удоволствие ще движим и твоите неща. Само че е излишно да тръгваш по нашите пътища. Ние трябва да печелим долари, а не да воюваме помежду си!

Неговият събеседник беше наясно с новото положение. Двамата най-големи вдъхновители на незаконния трафик на алкохол трябваше рано или късно да застанат един срещу друг. Беше безсмислено да се избиват. По-добре беше да потвърдят фактическа подялба. Дуаър, който не беше забравил жеста на Костело, свързал го с Франки Йейл, прие честно предложението. Това им спести хиляди неприятности, тъй като водени от хазартен дух, подтиквани от естествена потребност да покажат възмущението си от принудителната мярка, с всеки изминал ден американците пиеха все повече. Тайните складове на Дуаър бяха празни, запасите му — недостатъчни. Загубите му възлизаха на стотици хиляди долари. Имаше една-единствена възможност да се

излезе от това положение: да се вземе алкохол оттам, където все още имаше, т. е. от конкурентите, които бяха организирали по-добре снабдяването. За тази цел той не се поколеба да наеме товарни кораби, чийто трюмове бяха препълнени догоре с всякакъв вид алкохол, който старата Европа изпращаше на Антилските острови, в Куба, по островите на канадското крайбрежие, на архипелага «Сен Пиер е Микелон»... (Архипелаг, френска задморска територия близо до бреговете на Канада. — Бел. прев.) Естествено корабите хвърляха котва на двадесет мили от американския бряг. Дуаър въоръжи двадесетина големи катера, специално снабдени със самолетни двигатели «Либърти», останали от войната. Бу-Бу Хоф разказва по-късно:

— Тия страхотни машини се носеха с петдесет възела над водата... Човек би помислил, че летят. Хвърчаха такива пръски, че никой не оставаше сух. Бреговата охрана едва успяваше да ги зърне. Казано с други думи, тя не можа да пипне нито една от тях.

Въпреки направените инвестиции доставките не покриваха търсенето. И вероятно не от чувство за хумор Дуаър извади от командния състав на флотата си от летящи катери един от асовете на авиацията — Бени Хигинс, когото Франки Йейл му беше заел за операции от подобен род, и го постави начело на един опасен, екип от безпогрешни елитни убийци, чиято задача беше да очисти движението от съперническите банди по националния път N25, който свързва в продължение на 240 км. Лонг Айленд с Ню Йорк.

Можем да си представим каква сеч е била, когато Хигинс се е сблъсквал с хората от екипите на Бъгси Сийгъл — Меир Лански — Лукания. Затова предложението на Франки Костело бе радушно прието, а след това и спазвано.

Когато през 1922 г. Уилям Винсент Дуаър полюбопитствува да узнае какви са сметките му, се оказа, че той притежава половин милион долара, че е собственик на бирарията «Феникс» заедно с Уокси Гордън, а така също и на тридесетина игрални дома, долнопробни или луксозни заведения, както и на една радиостанция — WHL. Тази радиостанция беше особена, защото по нея се излъчваха стихове на Киплинг, Р. Броунинг, Едгар По, Байрон, Шели. Капитаните на катерите и на товарните кораби на Дуаър ги слушаха в захлас, защото римите отговаряха на код, позволяващ да се установят сигурните

координати на местата за среща в морето... Освен това за никого не е тайна, че митническите служители не са поети.

Сделките на Биг Бил Дуаър, бивш разпоредител в театър, ще придобият такъв размах, че при трагикомичните условия на сухия режим този главатар на банда ще царува в качеството си на върховен глава, имащ всички права над 500 щатни наемници, над два големи хотела, над множество малки мебелирани апартаменти, три луксозни нощни заведения, една огромна бирария със 7 милиона брутна годишна печалба, четири хиподрума (във Флорида, Ню Хемпшир, Охайо, Квебек). Незаконната търговия с алкохол му позволи да открие съществуването на една брутална игра в Канада: хокея на лед. Той я пренесе в Съединените щати, лансира я с много шум и стана собственик на два големи професионални клуба: Нюйоркския хокеен клуб и Американския хокеен клуб.

Благодарение на спортния си еkleктизъм той се добра и до блестящия футболен отбор «Бруклински хитреци», както и до две казина в Маями Бийч.

Известна привързаност към миналото ще го накара да закупи една чудесна къща в Лонг Айленд — Бел Харбър. Тя ще приюти жена му и петте му деца и ще служи за вълшебен декор на светските му приеми на открито, които ще имат такъв успех, че ще ги сравняват с празненствата в Трианон.

Добрите отношения на Франк Костело с Биг Бил Дуаър ще позволят на бандата на Четиримата да осъществи поход в сделките си. Но ще се лее само алкохол, а не кръв. Това радва най-много Лукания. През 1923 г., едва 26-годишен, малкият преселник от Леркара-Фриди, тръгнал от нищо, дошъл от улицата, се издигаше по-бързо от асансьорите в небостъргачите и успехът му беше по-зашеметяващ от този на Биг Бил Дуаър, но и по-дискретен. В завещанието си той споделя с Мартин Гош:

— Хващам се на бас, че по времето, когато моите момчета и аз създадохме предприятието си за контрабанда с алкохол, нашата сделка беше по-значителна от тази на Хенри Форд. Ние контролирахме заводи, складове, всякакъв вид бизнес; имяхме фантастична система за транспорт по море, а шофьорите ни бяха едновременно царе на волана и елитни стрелци. Счетоводителите ни не бяха обикновени писари с ръкавели. Лански ги следеше изкъсо и тези хора, а между тях имаше и

много жени, бяха с феноменална памет, защото рядко се случваше да записват цифри черно на бяло. Разполагахме с вносители и износители, с две думи, имахме целия персонал, необходим на една фирма. Само че значително по-многоброен. Имахме и адвокати на разположение по всяко време на денонощието. По-късно много хора са ми казвали, че е трябвало да използвам сивото си вещество, за да се заема с някоя честна работа, и че съм щял да постигна луд успех. Може и така да е, но това едва ли щеше да ми достави такова удоволствие.“

След като бе сключен договор за ненападение с Дуаър, нещата биха могли да се развиват много по-бързо, ако малкият сицилианец Чарли Лукания не бе допуснал една огромна грешка: беше забравил мафията. А мафията не забравя никога никого.

Франки Йейл — шеф на Сицилианското обединение — го предупреди да бъде нащрек, и когато съпостави някои факти, Чарли почувствува непоносим сърбеж по кожата си.

А всеки знае, че колкото повече се чеше човек, толкова повече го сърби.

ГЛАВА ТРЕТА

ЗА ПРАЗНИКА НА СВЕТИ ВАЛЕНТИН НЯМАШЕ ЦВЕТА

(Св. Валентин, празник на влюбените, по католическия календар се празнува на 14 февруари. — Бел. прев.)

Никой никога не ще може да обясни защо Чарли Лукания, макар и сицилианец, се е въздържал от контакти с мафията и мафиозите. Вероятно воден от фанатичния си индивидуализъм, а може би и поради това, че намираше поведението им твърде глупаво — да живеят в затворен кръг и доброволно и окончателно да се лишават от възможностите да се възползват от облагите на комбини с хора от друго потекло. Това го дразнеше. Това му отношение вероятно се определяше и от факта, че положението му на безспорен лидер нямаше никаква тежест в очите на кръстниците. Горд от успеха и независимостта си, той отказваше да положи клетва за вярност на старите донове, които според него не вървяха в крак с времето.

Междувременно мафията се втурна към новите възможности за печалба, предоставени от сухия режим, с известно закъснение. Но нейният абсолютен контрол над Малката Италия си оставаше безспорен. От самото си настаняване в САЩ хора на мафията контролираха италианската общност, вземайки данък върху всички продукти от първа необходимост, от зехтина до сиренето. Мафията скубеше буквално всички, шивача, дрогериста, месаря, бакалина, печатаря, гостилничаря. И най-скромните игри, лотариите, бяха обложени с такси.

Лукания с право считаше мафиозите за изостанали, а начина, по който заобикаляха закона Уолстийд, често предизвикваше у бандата на Четиримата неудържим смях. Ето как мафията подходеше към незаконната търговия с алкохол. Докато Торио, Дуаър, Лукания и компания боравеха с милиарди хектолитри, единственото нещо, което старите донове успяха да измислят, бе да раздадат на всички семейства

в Малка Италия една рецепта от поредицата „Бюлетин за фермери“. Тя учеше как да се дестилира алкохол от грозде и всички видове плодове, от житни растения, цвекло и пр. Те осигуриха апарати за дестилиране с вместимост един галон, които се продаваха свободно на хиляди семейства, и ги задължиха да ги използват. Естествено цялата операция се извършваше с цел да се прибере основната част от продукцията на нищожна цена. Сладникаво-киселата миризма, носеща се из въздуха, бързо подсещаше непосветения, влязъл в Малка Италия... Хумористът Уил Роджърс разсмя цял Ню Йорк, пишейки: „Най-голямото престъпление, което може да извърши едно италианско дете, е да излапа гроздето, което татко е донесъл вкъщи да ферментира...“

Отговорникът за спазване на сухия режим в окръг Ню Йорк Чарлз О'Конър се ядоса и нареди всички собственици на апарати за дестилация да ги предадат в кметството. Мярката не даде резултат. Сто и петдесетте души, с които разполагаше, не стояха без работа, но те посвещаваха работното си време на по-опасни задачи, отколкото да изземват от частниците медните им спирали. Мафията инсталира в хангари, пристройки, изоставени складове и др. полупрофесионални дестилационни апарати, които бяха в състояние да произвеждат от 250 до 500 литра алкохол дневно.

Производството на един литър алкохол струваше 10 цента по простата причина, че апаратите с кондензирана пара се обслужваха от италиански преселници, наемани от мафиози още при стъпването им на американска земя. Те работеха срещу минимално заплащане, без да знаят, че нарушават законите на страната. Един литър алкохол, получен по този начин, т. е. с почти нулева себестойност, можеше лесно да се продаде за 8 или 10 долара.

Естествено в очите на големите чернорборсаджии на алкохол тези занаятчийски методи бяха смешни и те открито им се подиграваха. Свидетелство за това е следната песничка, повтаряна непрекъснато от хлапетата в Малка Италия: „Тая никаквица майка ми мие каните / Сестрата налива киселината в бутилки / Старата пушка — баща ми, налага хмел в мазето / Джони, тоя педераст, бройка федералните ченгета.“

— Долнопробна биричка... Наистина са забавни тия със завитите надолу мустаци — говореше прегракнало Костело.

Тези думи показваха, че той недооценяваше истинската стойност на близкото минало на мафията. Франк Йейл поднови предупрежденията си, но никой не им обърна внимание. А той много добре знаеше какво говори. Тези със завитите надолу мустаци, или с други думи старите шефове на мафията, бяха решили да вземат енергични мерки. Те съзнаваха, че големите печалби им се изплъзват, при това се създаваха други престъпни организации, извън техния контрол. Така мафиозите решиха да пристъпят към действие, да вземат всички необходими мерки, за да наложат ред, своя ред.

Умните глави на големите фамилии на нийоркската мафия тогава бяха Чиро Теранова, старият Пенокио (Бика), приятелят му Джузепе Масария, наричан Джо Боса, Салваторе Маранзано (Доктора) и Франки Йейл. Последният беше съобразителен дисидент, който далновидно усети още в самото начало възможностите на младите вълци. Той се пазеше да не афишира прекалено „прогресивните“ си разбирания.

Доновете изглеждаха хора от друг век: тежкоподвижни, с големи шкембета вследствие от злоупотреба с колбаси и сладкиши, с увиснали на тях златни верижки на часовници, подарък от дядото на най-възрастния от фамилията. Облечени в черно, тези жреци на престъпността се гордееха с дългите си черни мустаци — мъжествено украшение на излъчващи странно самодоволство лица. Те носеха от родната си Сицилия едно единствено нещо: своите традиции, които не биха изоставили за всичкото злато на Америка.

Демодирани, гротескни, те дразнеха нетърпението на младите сицилиански лъвове като Лукания и някои други.

При това тяхната смелост, твърдост, жестокост, ако щете мафиозката им преданост, караха най-амбициозните да се чувствуват зле. Трябваше или да се изчака кончината на доновете, или просто да се предизвика.

Едно наследено от дедите чувство на уважение възпря Лукания. Въпреки волята си той не се реши да посегне на живота им. Това се оказа грешка.

При подобни случаи, ако не я изпреварят, някой ден мафията неминуемо напада. Побойниците знаят, че този, който удари пръв, често си осигурява предварително крайната победа.

От друга страна, безкрайно мнителният Чарли Лукания трябваше да реши още един труден проблем. Нещата вървяха отлично, през 1923 г. благодарение на всепризнатото качество на продавания от него алкохол той си осигури клиентелата на ултрамодерните тайни заведения за консумиране на спиртни напитки, на луксозните нощни заведения, на големите нийоркски хотели. Заедно с останалите от бандата на Четиримата реализираха оборот за 12 милиона долара. Този успех се дължеше до голяма степен на смайващите качества на ръководител, на Меир Лански. Чарли му сваляше шапка. Но въпреки споменатите вече лични теории едно нещо го дразнеше. Фактът, че Меир Лански и Бъкси Сийгъл работеха подчертано заедно, до такава степен, че в средите се говореше за бандата на Бъкси — Меир. Още повече че именно Меир беше довел Лепке Бухалтер, а след това и Артур Флигенхаймер, наречен Дъч Шулц. Дъч беше безмилостен човек, с абсолютна власт в Бронкс. Там си беше осигурил изключително право да продава алкохол и го доставяше в неограничени количества.

Чарли искаше да отстрани Дъч. Всъщност, както ще сподели по-късно, Чарли Лукания нямаше вяра на Дъч Шулц. Евреин по рождение и вероизповедание, Шулц се беше покръстил и изповядваше предизвикателно католицизма. Например той прекъсваше работно заседание с думите:

— Аз тръгвам. Ще закъснея за службата, а тъй като се притеснявам...

Лукания казваше:

— Щом е предал бога си, той ще предаде и приятеля си.

„Този тип не е честен играч, ще си имаме проблеми“, пророкуваше той.

Чарли даде съгласието си, за да избегне разпавии и защото Меир настояваше. След Дъч Шулц се появи Абнер Цвилман, пак от същия поръчител. Абнер, наричан Лонджи, контролираше всичкия алкохол, отиващ в северните квартали на Ню Джърси. Чудесно!

Макар че ценеше и използваше евреите въпреки тежакото над тях сицилианско проклетие, Лучиано внезапно кипна и каза на Костело:

— Да не би пък да са пресекли Червено море, за да връхлетят върху ми? Нямам нищо против Меир и Бъкси, те са приятели. Само че

виж кого още ми довякоха: Лепке Бухалтер, Дъч Шулц, Лонджи Цвилман... всички чифути. Това е вече прекалено. Както сме я подкарвали, току-виж утре ни пратили на кино.

По-сговорчивият Костело се постара да го успокои:

— Тези хора имат поръчител и са доказали колко струват. По-добре е да са с нас, отколкото против нас. Меир и Лонджи някога не биха се хванали на тази въдица. И освен това, доведи си който ти харесва, за да възстановиш равенството.

Чарли изръмжа, без да го гледа: — За такова нещо можеш да ми имаш доверие...

Той отиде в старата си крепост, Малка Италия, нае за една седмица мебелиран апартамент и прекарваше времето си в билиардните, в канторите за обзалагане и разпределение на алкохола, т. е. в местата, където се събираха най-твърдите момчета, и внимателно слушаше какво се говори за хората. Така той откри един неаполитанец, нисък, набит, с черни извити вежди, злобен, дръпнат, който се усмихваше само когато разстрелваше някого. Винаги с три куршума около пъпа. Казваше се Вито Дженовезе.

— Искам да си с мен, защото ти сече пилето, а сърцето ти е от камък.

Другият поклати глава. Ако в сърцето му въобще можеше да има местенце за някого, то той едва ли би бил Лукания. Впоследствие той го доказва.

Чарли има по-голямо щастие с Албърт Анастасия. Дребен, с огромен гръден кош, този наскоро пристигнал италианец беше се сблъсквал с правосъдието. Животът му на американска земя започна бурно. Убеден, че е извършил предумишлено убийство, съдът го осъди на смърт. На апелационното дело той несъмнено има повече късмет от свидетелите на обвинението. Двама мъже и една жена бяха премахнати, за да не отиде Албърт Анастасия на електрическия стол в Синг Синг. Това показва, че приятелите му държаха на него. Чарли поиска да се запознае с Анастасия. Двамата така си паснаха, че по-късно Албърт Анастасия ще се осмели да каже публично на Чарли Лукания на една приятелска сбирка:

— Знаеш ли, Чарли, бас ловя, че съм единственият готин образ с голяма муцуна, който те обича истински.

— И другите си затвориха човките — си спомняше развълнуван Чарли, когато разказваше случката.

Научил за тревогите на шефа си, Джо А. Адонис го свърза с един многоуважаван в бруклинските среди сицилианец, Франк Шиш, чието истинско име беше Франческо Кичо Скализе. Срещата беше плодотворна, Шиш доведе един скитащ се свой приятел, Карло Гамбино, чийто размах Чарли веднага оцени.

Щом реши, че е възстановил нарушеното от еврейското нашествие демографско равновесие, Чарли Лукания се почувствува по-добре. А всъщност неприятностите тепърва започваха. Не евреите, а сицилианците щяха да се заяждат с него. И дори още по-лошо — това щяха да бъдат хората на мафията.

Поради дългото си властвуване доновете имаха опит и опирайки се на него, допуснаха минимум грешки. Вместо да атакуват направо родените от сухия режим банди, убегнали от техния контрол, те решиха да ги асимилират постепенно и с добро.

Лукания трябваше да послужи за пробен камък, тъй като неговата мощ беше най-голяма. Освен това той имаше и слабо място, беше от сицилианско потекло и отлично знаеше какво означава мафията.

Салваторе Маранзано реши да го изпита. Назначи му среща в ресторант „Палермо“ на улица „Минета“ в Малка Италия.

Салваторе Маранзано претендираше за титлата *saro di tutti capi*. Донът говореше отлично пет живи езика, нещо невероятно за сицилианец, „но се изразявам много добре и на латински и гръцки“, обичаше да казва той. И не лъжеше. Спомнете си, че именно той кръсти Джоузеф Дото Адонис.

Чарли пристигна точно навреме, но дон Салваторе беше вече там, стана и се втурна към него, прегърна го, потупа го яко по гърба и каза високо: „Приветствувам младия Цезар...“, след което се впусна в дълго упражнение на латински. Слисаният Лукания започна да скромничи:

— Не мога нищо да разбера... Говори на сицилиански, моля те...

Изведнъж поведението на Маранзано се промени коренно. Умеещ блестящо да преминава от едната крайност в другата, той го упрекна:

— На сицилиански ли казваш? Ами ти не си ли я забравил своята Сицилия? Казаха ми, че и ти като мен си кръстен с името на Спасителя: Салваторе; тогава защо караш хората да те наричат Чарли, като че ли си някой от тия безбожници, американците?

Вледенен, Лукания стоеше с каменна физиономия.

— Добре! Сторил си грях, защото си млад, но грехът ти е голям, защото се срамуваш от произхода си, от най-добрия произход... Налагаше се да ти кажа това, а сега седни на масата ми, защото ти все пак си чест за нашата Сицилия. От дълго време слушам много хубави неща за теб. Осведомих се най-подробно, наблюдавах как работиш. Държа те под око, както се казва. Доволен съм, имаш глава на раменете си. И мислиш с нея. Хладнокръвен си и действуваш бързо. Разсъждаваш правилно и за това успяваш във всяко начинание. Това ми харесва. Харесваш ми, Салваторе. Харесваш ми, но има нещо, което не ми харесва. Не ми харесва тая сган, с която се мърсиш, която ти пие кръвта, която е проляла кръвта Христова. И тя ще те предаде, както Юда предаде Христос.

Откакто беше на подсъдимата скамейка, Чарли не беше изпитвал такава парализираща ярост. Побелял от бяс, той заговори внимателно, като се пазеше да не се издаде по гласа:

— Дон Салваторе, тези, за които говорите, ми помогнаха да стана това, което съм. Ако днес поискахте да се срещнете с мен, то аз го дължа на тях... Без тях щях да бъда нищо. Нямах да бъда дори мафиоз, защото вие никога не сте проявявали действителен интерес към мен...

Маранзано прецени, че ще е по-добре да направи крачка назад.

— Защищаваш приятелите си и това е добре, но грешиш, като пренебрегваш опита на по-старите. Изменят се времената, не хората. Ти си човек на своето време, и аз вярвам в теб. Влез в моето семейство, това е предложението, което искам да ти направя. Ела в моето семейство, ще израснеш с него и аз ти обещавам, че ще бъдеш първият между синовете ми...

Лукания очакваше всичко, само не това. Горд от обрата на нещата, той се чу да казва:

— Не бихте продължили да вярвате в мен, ако не ви кажа, че трябва да размисля.

— Вярно е и аз се радвам на отговора ти. В скоро време ще очаквам още по-добър отговор.

Дон Салваторе отчупи парче хляб, поръси го със сол, раздели го на две и подаде едната половинка на Лукания. Изядоха хляба мълчешком. След това Дон Салваторе наля по чаша сицилианско вино и пиха.

Чарли Лукания стана.

— Мисля, че се разбрахме. Довиждане, синко...

Донът високопарно вдигна ръце към тавана, подобно на свещеник след причастие. Като излезе на улицата, Чарли се изплю. На следващия ден изпрати по шофьора си Джино на дон Салваторе Маранзано дванадесет бутилки дванадесетгодишно вино King's Ransom, най-хубавото, което имаше, и едно послание. В него се съобщаваше, че не се чувствава готов да поеме огромната чест и голямата отговорност, която му се предлагаше. Това беше най-лошото, което Лукания би могъл да стори.

Две седмици по-късно Вито Дженовезе настоя Чарли да направи услуга на някой си Чарли Лагапа, наричан Чарли Големия нос, защото само с подушване познаваше безпогрешно всички опиати. Лагапа твърдеше, че с 20 000 долара ще осигури такова количество наркотици, че вложилият тези пари ще може да реализира чиста печалба в размер на 150 000 долара.

Чарли беше вече в състояние да заеме пари дори на банкер. Но след първото си прежеждие старателно избягваше търговията с наркотици. Какво е, направил Дженовезе, за да го убеди да участва в подобна комбина, ще остане загадка за непосветените. Още повече че стоката беше занесена в дома на Чарли. На 5 юни 1923 г. той взе мостри, за да ги занесе за проба у Джо Адонис. На улицата, както може да се предположи, като че ли надушили миризмата, го заобиколиха три ликуващи ченгета от отдела за борба с наркотици.

Момчетата от отдела не криеха радостта си. Вече задържан и съден още по времето, когато пренасяше опиати в панделките на шапките, този път Чарли щеше да остане на топло, докато му побелеят косите. При разпитите се опитваха да изтръгнат подробни признания с помощта на каучукови палки. Напразно. Няколко часа по-късно мускулите му бяха свити на топка, но разсъдъкът му работеше безотказно.

— Няма да ви кажа нито едно име... Но мога да ви кажа къде е скрита стоката. Това ще бъде ударът ви на годината. Не се опитвам да хитрувам. В замяна на съдействието ми няма да предявявате обвинение срещу мен. Наградата за вас ще бъде, че ще се разчуе как съм „пропял“ в ръцете ви. Както виждате, печалбата е за вас, а рисковете за мен. Само че няма да отида в пандиза...

Прокурорът се съгласи с това разрешение на проблема. Полицаяте откриха в мазето на улица Мълбери N164 метално куфарче, съдържащо чист хероин.

Лукания беше освободен.

В това приключение в крайна сметка той загуби 50 000 долара от капитала си и трябваше да изплати други 50 000 на Големия нос Лагапа (неговата част от печалбата, предвидена в договора).

Всъщност той загуби много повече: хората от неговата банда му донасяха, че мафиозите на дон Салваторе Маранзано разпространяват в кръговете на Малка Италия слуха, че Лучиано е предател. Явно той беше попаднал в първата клопка, поставена от мафията, но се закле да отмъсти.

В очакване на часа на разплатата и до края на живота си той щеше да носи прословутото си бомбе, което беше своеобразен начин на изразяване. Заради него започнаха да го наричат „голямото кепе на наркотиците“.

Отделът за наркотици ще изпрати във всички страни на света подробното му досие, в което е отбелязано, че той е N1 във финансирането, организирането на пренасянето и доставянето на наркотици.

* * *

Освобождението накърни много по-сериозно престижа на Лукания, отколкото задържането му. Той го знаеше и за да измие петното на позора от името си, започна да се старее да прави добро впечатление. Костело го насърчаваше и му даваше за пример едно лице, което нямаше нищо общо с техните афери. Една съвсем странична личност, която парадираше със своята почтеност, а в същото време тайно, при това с успех, участвуваше в най-доходните сделки.

— Учи се от този човек... Когато съм на вечеря с него, аз го гледам как разговаря с прислугата, как държи вилицата... Той става от стола си, когато някоя жена тръгва за тоалетната, и когато се върне оттам, пак става, за да ѝ помогне да седне. Преди да започна да общувам с него и аз бях като тебе. Мислех си, че съм добре облечен, а в същото време носех костюми като ония дръвници, които за пръв път минават през Сентръл парк.

Костело беше в такъв възторг от прословутия Арнолд Ротстейн, че Лукания направи всичко възможно да бъде често с него.

Двамата мъже си допаднаха много още от първия момент. До такава степен, че сядаха да играят покер на една маса и демонстрираха еднаква степен на владение на изкуството да скубеш научно противниците си. Арнолд Ротстейн бе роден през 1882 г. в Ню Йорк. Той съумяваше да изглежда симпатичен, въпреки че природата го беше оцетила, дарявайки го с мършаво и болнаво тяло и триъгълна физиономия с огромни очи като на кукумявка. Той произхождаше от отлично семейство на еврейски емигранти от Бесарабия. И той, и брат му, станал равин, получиха добро образование. Самият Арнолд си играеше на блудния син, твърдо решен да лиши баща си от щастието да дочака завръщането му и по този начин да му спести разносните по пира.

В Ню Йорк професионалните картоиграчи още говорят за сръчността, с която той е боравел с картите. Правел го е с такава скорост, че ръцете му са изглеждали винаги неподвижни. Закоравял мошеник, останал ненаказан благодарение на смайващата си ловкост, той влага печалбите си в суперлихварство, благодарение на което лека-полека поема контрола над големите игрални домове. В края на войната за него се говореше много във връзка със скандала с боновете на свободата, които правителството пусна в обръщение. Ники Арнстейн — един от съучастниците му, ще опере пешкира заради тази гениално замислена кражба, а Фани Брис — звезда от Бродуей, ще признае, че когато Ники е влязъл за дълги години в затвора, изплаканите от нея сълзи са били повече от диамантите ѝ. В прословутия филм „Хубаво момиче“ се припомня този романтичен епизод.

Злите езици говореха, че Арнолд Ротстейн е успял да избегне участието на печално известния лейтенант от полицията Чарли Бекер,

пенсиониран преждевременно на електрическия стол.

Цар на игрите, Арнолд си спечели прозвището Мозъка, след като успя да фалшифицира резултатите от мачовете на американския клубен шампионат по бейзбол. Шампионатът представляваше национална лудост и предизвикваше вълна от колосални залагания в цялата страна. През 1919 г., имаше малка засечка с Черните чорапи, но Мозъка, макар и разкрит, избегна разправиите с полицията. Нишката бе прекъсната, преди да достигнат до него.

Умението му да си „заличава следите“ не отстъпваше на това да сече картите на покер така, че да му се падат онези, които искаше. Доктор по корупция, той си спечели прякора Господин Банка, а също и Бялата лапа, който напълно му прилягаше, тъй като Арнолд Ротстейн внимаваше да не си изцапа никога ръцете. Прикачиха му този прякор може би и затова, че в нощния му клуб със строго отбрана клиентела „Котън кльб“, където Дюк Елингтън начело на своя оркестър загатващ за гениалните си възможности, негри не се допускаха. Облечен винаги много елегантно, Ротстейн посрещаше с изискана непринуденост короновани глави и величия.

Привлечен от търговията с алкохол, в глезотията си стигна дотам, че преговаряше само с шотландци от стари родове и с процентите си изигра главната роля при утвърждаването на Уокси Гордън. Успоредният трафик не можеше да не примамва мошеник като него. Той се зае с удоволствие с тази работа. Помагаше бившият му телохранител Джек Даймънд Краката (беше получил прякора Краката, защото като хлапе крадеше в магазините и бягаше много бързо), станал негов лейтенант. Той обожаваше разстрела на събратята си. Убиец невропат, подпомаган от брат си Еди, Джек изпитваше неистово удоволствие да довършва ранените в тези кървави схватки, като им налива насила уиски в гърлото, докато се задавят и умрат. Надгробното слово заместваше със следната мрачна шега: „За теб, друже, няма да може да се каже, че си умрял от жажда...“

Натрупал милиони, Ротстейн не пренебрегваше никога и най-малката миза. За него доларът си оставаше долар. Превърнал се във финансист на черноборсатджийските среди, той започна да прилага една уникална система, за да избегне всякакви рискове: всеки заемоискател трябваше незабавно да сключи при него с част от получаваната сума застраховка за живот на името на Ротстейн. Така

при нещастен случай лихварят избягваше чистата загуба и си спестяваше ужаса от мисълта, че са останали невърнати пари.

Именно около този изобретателен гений се завъртя Лукания, за да се научи на добри обноски и да получи лустро. Едно обстоятелство го улесни. Това бе мачът от световния шампионат по бокс в тежка категория между популярния Джек Дъмпси и една хала, Луис Анджело Фирпо, Дивия бик от пампасите. Билетите за 82 000-те места в Поло Граунд в Ню Йорк се разграбиха за няколко дена като топъл хляб. Първият, който се обърна за помощ към Чарли, бе Бен Джимбъл — наследникът на големите магазини. Той искаше два билета независимо от цената. Последваха други обаждания, все от страна на известни нюйоркски личности, сетили се да търсят билети много късно.

И на Чарли му хрумна „една идея“. Мобилизира приятелите си Лански, Сийгъл, Костело и ги подгони да намерят двеста билета на каквато и да е цена. По-късно Чарли ще твърди, че това му е струвало 25 000 долара. Възможно е. Във всеки случай той получи билетите и оповести незабавно, че ще покани сто свои приятели, които ще могат да бъдат придружени от избрани от тях лица.

От този момент телефонът му в хотел „Клеридж“ направо блокира. Естествено имаше и недоволни, но на 14 септември 1923 г. двеста „нови приятели“ на Чарли Лукания дойдоха да го поздравят около ринга, Чарли беше облечен в нов сив костюм от магазините на Джон Вейнамеърс, с бяла копринена риза и френска вратовръзка марка „Шарле“. Усмивнат леко, той приемаше поздравленията на звезди на политическия небосклон, на театрални, кино и спортни знаменитости. След срещата, продължила само два рунда, Чарли коментира иронично: „Имаше дори и съдии, горди да седнат в предоставените им от мен места.“ Най-невероятното е, че след краткото удоволствие, вместо да изчезнат колкото може по-бързо, Джими Хинес и Ал Маринели, големи клечки в Тамани Хол, дойдоха да го поздравят, Дък Енрич, шеф на нюйоркската полиция, разтърси ръката на Чарли толкова силно, че той се намръщи. Това ставаше пред разнежения поглед на помощника му комисаря Бил Лейхи, и на много други хора. Прекалено много други хора. Арнолд Ротстейн тържествуваше: „В краката ти, Чарли, сега те са в краката ти...“, когато към тях се насочи Салваторе Маранзано, заобиколен от

четиримата си телохранители. Пovia хлад, но донът изглеждаше в добро настроение:

— Тази вечер истинският шампион си ти, Салваторе Лукания... след като и аз съм тук, заобиколен от пазачите си...

Всички се усмихнаха на шегата му, но атмосферата не се разведри.

— Утре непременно ела при мен, Чарли. Имам едно предложение за теб. По-изгодно...

Намръщен, Чарли се опита да се измъкне:

— Вече говорихме...

Маранзано го прекъсна сухо:

— Казвам ти това в твой интерес, момче... И в мой. Няма да ме караш да съжалявам, нали?

Това си беше по-скоро открита заплаха, отколкото тревожен въпрос. Чарли не си правеше илюзии.

— Ще дойда.

На другия ден той отиде.

Държейки се по-наставнически от когато и да било, Салваторе Маранзано му изнесе цяла лекция върху Монархическата наследственост и осиновяването, като го увери, че той ще бъде „присадената клонка върху мощния ствол на семейство Маранзано“, след като той, дон Салваторе, е решил така, и че от момента, в който приеме, ще получава процент от всички дейности на семейството, като при това ще запази своите собствени. В замяна от него ще се иска само да предостави компетентността си, идеите си, приятелите си.

Върнал се в „Клеридж“, Чарли събра Дженовезе, Костело, Лански, Сийгъл, Адонис и им изложи дилемата. Костело реагира пръв. С гърления си глас той, изтъкна предимствата:

— Това е неочаквано. Вместо в най-скоро време на гърба ни да се стовари война с мафията, ние ще бъдем съюзници със семейство Маранзано. Това означава няколко добри бойци и сицилианците няма да ни създават неприятности. Чарли ще може да им го изкара през носа. Аз съм за... Ще удвоим печалбите си.

Дженовезе и Адонис се присъединиха към неговото мнение. Бъкси Сийгъл се колебаеше. Лански оставаше непроницаем.

— А ти, какво мислиш ти, драги ми Лански?

„Сметачната машина“ изщрака презрително:

— Мисля, че вие всички сте дрисльовци. Маранзано ви размахва под носа дори не моркови, а чисти лайна... А вие не можете даже да усетите вонята. Затова ще ви кажа: човек като него не е станал шеф на мафиозите току-така. Той е умен и знае, че Чарли е по-умен, от него. Затова ще ви кажа какво ще направи. Първо ще ни приспи. След това ще тръсне по някоя мръсна лъжа за чифутите като мен и Бъкси и без да ви даде възможност да се обадите, ще ни ликвидира. После ще се справи с вас един по един. Чарли е последният, с когото той ще се разправи... Докато продължаваме да сме единни, нищо не може да ни се случи. В крайна сметка ще успеем да се наложим като най-силните, без да искаме чието и да било позволение за това. В противен случай ще ни пречукат един след друг.

Лицата на присъстващите се бяха удължили. Единствен дипломатът на групата Костело вярваше в съвместното съществуване след сдружението с Маранзано, но и той разбра, че Лански разсъждава точно. Затова със съжаление посъветва Чарли:

— Мисля, че трябва да кажеш не...

Чарли Лукания поклати глава.

— Това и ще направя, но този път, без да му изпращам уиски, за да преглътне хапа. Занапред всеки ще трябва внимателно да си пази кожата, рискуваме да ни изпотрепят като зайци.

Любопитно е, че Салваторе Маранзано, преглътнал унижаващия отказ на този, когото продължаваше да нарича Салваторе Лукания, не предприе никакви наказателни мерки. Вероятно се страхуваше, че съперникът му Масерия, възползвайки се от случая, ще се притече на помощ на младите вълци, за да ги привлече на своя страна и да го унищожи напълно.

При все това се случиха странни събития: на няколко километра от Атлантик сити, в горите около Джърси, бяха задържани камиони, натоварени с уиски. Няколко дена по-късно федералната полиция унищожи два склада в северната част на Манхатън. Контрабандисти, на които приятелите на Лукания можеха да разчитат, започнаха да ги избягват. Това стана причина техните луксозни, тайни, нощни заведения изведнъж да започнат едва ли не да спазват закона Уолстийд, тъй като останаха без стока. Не беше възможно да се сервират долнопробни напитки, това би ги довело до незабавно разорение.

Положението беше еднакво при всички: в „Клъб 21“ на Костело, в „Ембъси клъб“ на Дъч Шулц, в „Хотси Тости“ на Джек Даймънд Краката, в „Сътън клъб“, „Лидо“, „Трокадеро“, „Странноприемницата на Кони“, „Гнездото“, „Малкият рай“ — всичките собственост на Лукания, Лански, Сийгъл и Дженовезе, в „Котън клъб“ на Арнолд Ротстейн. Сърцата им се късаха от мъка при вида на прозрачните късчета лед, звънтящи на дъното на празните чаши на такива щедри клиенти като лорд и лейди Маунтбатън, Джими Уокър, Еме Семпъл Макферсън, Стивън Грем, „Голямата муцуна“ Фелън — адвокатата на мода, на звезди от величината на Мей Уест, на артисти като Фред Астор, сестра му Адела, Рудолф Валентино, Виктор Маклегълън, Дъглас Фербанкс, Адолф Манжу, Мери Пикфорд, Зазу Питц, Мей Мърей, Вилма Бенки, Фани Фард, Норма Талмидж. Всички те, както и много други страдаха. В. С. Фийлдс казваше: „Ако сушата продължава, ще икономисам оризовата си пудра, тъй като няма да ми се налага да си пудря носа.“ Големите оркестри на тези заведения, ръководени от Луис Армстронг, Кеб Калоуей, Флетчър Хендерсън, Дюк Елингтън, свиреха вяло, тъй като им липсваше възбуждаща напитка. На 32-ра западна улица настана паника. Модните локали щяха да се опразнят ако не се напълнеха бързо чашите на щедрата клиента. Тя ще отиде да пие другаде. Съдържателите преследваха Чарли Лукания в хотел „Клеридж“, оплаквайки се, че въпреки волята си ще трябва да се обърнат към Маранзано или Масерия, за да попълнят изчерпаните си запаси.

Хванат за гушата, Чарли взе бързо решение. Той скочи в черния си „Пакард“, подбра пътьом Джо А. Адонис и запраши към Атлантик сити при Нуки Джонсън, или по-скоро към Челси — богатото предградие на града, където скъпият Енох живееше във великолепна резиденция. Той печелеше много, крайбрежието на Ню Джърси беше изцяло под негов контрол.

Облечен в безупречно чистия си бял костюм, с червен карамфил на ревера, Нуки ги прие сърдечно. По-късно той нямаше причини да съжалява за това. Без да губи време, Чарли пристъпи направо към въпроса:

— Намирам се в затруднено положение, а ти тънеш в охолство. Ето защо идвам: трябва ми до смърт уиски. Ти контролираш всички доставки в района. Пошушни ми за пристигането на някоя голяма

пратка с качествена стока. Плащам отгоре. Ще задържиш за себе си каквото искаш, но аз искам пиенето независимо от цената. И след това ще те забравя.

Нуки засия и без да бърза, запали една хаванска пура. Издихвайки леко пушека, той просто пропя нежно:

— Именно, Чарли, ти не си ме забравил. И не си сгрешил. Аз съм приятел, който много те цени, защото ти водиш своя кораб внимателно, без да насилваш гребците. Ти ще стигнеш далеч и аз искам да работя с теб. Затова занапред ще предоставя личния си плаж на разположение на твоите екипи. Единствено вие ще можете да го използвате. Моите хора ще ви съпровождат до залива Кемдън. Там вие практически ще сте вече във Филадельфия. Ще се споразумеем за процента. Бизнесът си е бизнес, нали? Междувременно ще ти съобща една добра новина, за да можеш да свържеш двата края: вдруги ден в залива Вентнър ще пристигне пратка. Дал съм съгласието си. Ще ви стигне да натоварите няколко камиона.

Очите на Чарли заблестяха:

— Добро ли е?

— Екстра е. „Джи-Би“, „Джустерини и Брукс“, напитка на ценителите... Няколко каси френски коняк „Енеси“ допълват пратката.

— Скъп ли е?

Енох Джонсън наведе глава, погледна внимателно пепелта на пурата си и съвсем тихо, сякаш страхувайки се да не я изтърси, промълви:

— Прекалено хубав е за продан. Всъщност в тия гладни времена той вече е собственост на едно лице, което е платило точната му цена...

Лукания настръхна:

— Познавам ли го?

— Малко... Той е от твоя край: Салваторе Маранзано.

От изненада Джо А. Адонис сложи ръка на сърцето си, или за да бъдем точни, я вдигна на височината на кобура, в който почиваше неговото предпочитано дете — автоматичен пистолет „Ремингтон“ 38.

Чарли каза лаконично:

— Вземам го.

Ръката на Адонис се върна обратно. Това хубаво момче, създадено за действие, се страхуваше от силните вълнения.

Когато се наkisваше, Енох Джонсън никога не спираше на средата на пътя. Той очерта с добре оформения нокът на показалеца си върху една карта на района пътя, по който щяха да минат камионите на Маранзано.

Два дни по-късно, пристигнали с три коли от Ню Йорк, Чарли Лукания, Меир Лански, Бъкси Сийгъл, Албърт Анастасия, Джо Адонис, Джек Даймънд Краката, Лепке Бухалтер, Франк Скализ, Томи Лукезе (и други двама, които и сега са живи, преминали привидно към почтен начин на живот, но живеещи с носталгия по времето на скандалните процеси) се спряха в една гора малко преди Ег Харбър в Ню Джърси. Най-осигурените стават безумно смели, когато някой се опита да пресуши извора на доходите им... А изворът, натоварен на осем камиона, пътуваше сред природата. Пред колоната се движеше лимузина, в която седяха четирима човека със завиден арсенал. Кортетът завършваше с друг автомобил, в който се бяха разположили петима елитни стрелци. До всеки шофьор седеше по един, въоръжен с картечен пистолет „Томпсън“ — зловеща машинария, която сееше смърт. (Предпочитано от американските гангстери оръжие. Този картечен пистолет е бил изобретен от генерал Джон Т. Томпсън, за да „измита траншеите“. Наречен е от изобретателя си „пистолет-картечница“ и е произвеждан само между 1919 и 1945 г. Гангстерите го използваха с кръглия му пълнител от 50 патрона, калибър 11,43. Скорострелността му беше внушителна. Опасен прибор, който е все още в употреба...) Челната кола спря внезапно накрая на един завой. Отрязан бор препречваше пътя. Излишно беше да се обяснява на конвоиращите какво значи всичко това.

Вратите на автомобилите мигом се отвориха. Започналата стрелба от двете страни на пътя беше толкова силна, че куршумите ги затвориха, докато надупчените тела падаха по седалките. Шофьорите държаха ръцете си вдигнати високо. Последната кола от конвоя със свистене се отдалечаваше с голяма скорост на заден ход, без да чака обяснения. Трима от пътниците в кабините на три от камионите се опитаха да изпълнят дълга си, но улучени от точни изстрели, рухнаха бързо.

Анастасия им спести мъките на агонията, като ги довърши с по един изстрел в упор, вкарвайки дулото на своя „Смит и Уесън“-45 в устата им. Шофьорите бяха откарани до канавката с груби удари с дръжките на пистолетите. Трябваше насила да откъснат изпадналия почти в състояние на лудост Джек Даймънд от перверзната му работа.

Без срам и свян тарторите на престъпността седнаха зад воланите.

Лукания, Сийгъл и Меир Лански докараха лимузините. Малко нервни, Нуки Джонсън ги чакаше в Ню Йорк заедно с Дженевезе и Костело. Още щом се появи Лукания, той го попита тревожно:

— Има ли жертви?

— Няма и помен даже. Не можехме да си го позволим. Само един ранен и щеше да ни се наложи да изоставим един камион сред природата. Представяш ли си каква загуба би било това?

Джонсън остана с отворена уста.

През следващите дни на 5-о и 6-о авеню цареше веселие. 52-ра улица беше се превърнала отново в оазис на забранените удоволствия. След всички перипетии златистожълтото „Джи-Би“ най-после бе във високите кристални чаши. Охладено от парченца лед, проблясвайки на светлината, то очакваше да се излее в гърлото на някоя прочута личност.

След блестящо осъществения набег всички участници в операцията бяха нащрек. Те излизаха винаги по четирима, вървяха двама по двама по срещуположните тротоари, за да могат да се прикриват взаимно. Никой от нападнатите не би могъл да ги идентифицира. Чарли беше осигурил черни качулки за главите и не бе произнесена нито една издайническа дума.

Не беше нужно да си велик гадател, за да разбереш кои са похитителите. За старата лисица Маранзано не можеше да има и сянка от съмнение. В продължение на месец очакваха отмъщението му с боязън. Но то не идваше. Така той си навличаше презрението на всички, които очакваха от него някаква реакция, някаква заповед на дон, достоен за тази титла.

„Ако отминеш оскърблението, се приближаваш към смъртта“ — казва една сицилианска поговорка; имаше толкова други остарели мъдрости, но на дон Салваторе се наложи да забрави тази.

Нуки Джонсън обаче не бе забравен. Лукания, Сийгъл, Костело и Лански решиха единодушно занапред да му опрощават по 10% от всички сключвани с него сделки, дори без той да иска. Те удържаха думата си, а Енох Джонсън си остана във висшето общество на Атлантик сити.

* * *

След тази блестяща акция авторитетът на Чарли Лукания в престъпния свят нарасна. Фактът, че Маранзано не затри Чарли и съдружниците му, за да ги накаже в отговор на нанесеното му оскърбление, показваше недвусмислено, че той ги счита за прекалено голяма лъжица за своята уста. И наистина дон Салваторе — отличен стратег, знаеше, че атакувайки младите лъвове, ще бъде нападнат от Масерия, който също искаше да стане единствен — *saro di tutti capi* — глава на всички главатари на мафията. Попаднал между два огъня, той нямаше да има никакви шансове за успех. Междувременно Джо Масерия напомни за себе си, като че ли случайно. Лукания не можеше да си позволи лукса да води борба едновременно и с него, и с Маранзано. Той бе принуден по силата на обстоятелствата да сключи договор, според който в очите на всички ставаше лейтенант на Масерия. Но всъщност въпреки яростта на дона запазваше пълната си независимост, що се отнася до изключителното право да доставя и пласира алкохол, като по този начин печелеше по всички точки. Съюзът му с Джо Боса му служеше като препоръчително писмо пред мафията и го предпазваше надеждно от евентуалните нападки на дон Салваторе Маранзано.

Лукания се възползва от спечеленото предимство и от негласното примирие, за да посещава почти всяка вечер „Сардис“ — частен клуб със строго отбрана клиентела. За да стигне дотам, той преминаваше пеш 44-та западна улица, а кадилакът с неговите ангели-пазители под командата на Албърт Анастасия се движеше бавно до тротоара, на пет метра след него.

В клуба той се срещаше най-често с Костело, Сийгъл и един френски гражданин, приятел на Франк, в миналото партньор на Оуни Медън — Големия французин Мьоманж. Благодарение на поданството

си Големия французин притежаваше официално складове в Сен-Пиер-е-Микелон и осигуряваше по блестящ начин доставката по море на френски алкохол, по-специално шампанско „Моет е Шандон“ и коняк „Енеси“. Да бъдеш приятел с него на практика означаваше да разполагаш винаги с тези две напитки, ценени високо от участниците в различни обеда и вечери, и от хората на нощния живот. За да избегне кризи като тази, която бе преживял, Чарли плащаше в брой и складираше умопомрачаващи количества алкохол. Костело направи нов списък на високопоставени лица, които протягат и двете си ръце, за да вземат повече, както казваше той. По този начин той постави Банката за смазване в много затруднено положение за голямо неудоволствие на Лански. Ще бъдат раздадени милиони долари за подкуп. На нюйоркската полиция например. Ако през 1924 г. шефът на полицията Джоузеф Уорън вземаше 20 000 долара седмично, то заелият поста след него Гроуър А. Уолън през 1926 г. прибираще всеки петък по 50 000 долара, и то по твърде неочакван начин. Един мошеник на име Джо Куни, бял, наричан от съучастниците си Джо негрото, което го вбесяваше (името на английски е Джо Куун, а „куун“ на жаргон означава негър), тъй като беше отявнен расист, носеше парите в кметството. Беше облечен като електротехник и държеше в едната си ръка кутия с инструменти, а в другата — голям книжен плик за храна. И двете бяха препълнени с дребни банкноти. Човек трябва да е предпазлив, за да стане и остане шеф на полицията... Джо Куни се справяше винаги безпрепятствено и честно с многобройните си задачи. Трябва да се добави още, че той беше ирландец... както повечето нюйоркски ченгета.

Политиците също струваха скъпо, най-вече демократите от Тамани хол. Естествено Чарли не пренебрегваше и републиканците. Политиците винаги имаха нужда от пари за предизборните кампании. Залагайки и на двете страни, Лукания печелеше автоматично.

— С конете е по-сложно... макар че й те са толкова посредствени — обичаше да се шегува той.

Той казваше и още нещо, от което дъхът секва:

— Има закон и закон. Имаше юначаги, които налагаха моя закон на улицата, когато бе необходимо, а имаше и хора, които го прокарваха в текстовете по най-легалния и мирен начин. Аз лично съм допринесъл да бъдат избрани за кратко време повече от осемдесет от тия

палячовци и те всички — общински съветници, кметове, депутати, та дори и сенатори, гласуваха както им нареждах. Те бяха мои. Аз ги бях избрал по мой вкус. Аз им спечелвах изборите. Те ми принадлежаха телом и духом.

Както става винаги, тъкмо когато мислеше, че е платил за всичко, т. е. че е предвидил всичко, Чарли преживя една голяма неприятност. Той отиваше да вземе Сийгъл от главната му квартира. (Бенджамин Сийгъл заемаше цял етаж от пет луксозни апартамента между Медисън скуеър и Парк авеню. В единия апартамент живееше той, а в останалите — хората му. Имаше много посещения. Асансьорът излизаше направо в приемната, чийто прозорци бяха от непробиваемо с куршуми стъкло. Там бдяха непрекъснато петима елитни стрелци.) Сийгъл го очакваше. Той разблъска хората, които бяха на пост и го помъкна бързо към кабинета си:

— Голяма неприятност се случи, Чарли...

— Какво е станало?

— Целият товар на „Офелия“, висококачествено уиски, направо от Абърдийн, се е изпарило по пътя от Бостън за насам...

— Кой?

— Не знам още. Изпратих Левин да накара мъртвите да проговорят. Мислиш ли, че е някое куче от котилото на Маранзано?

Ужасно напрегнат, Чарли повдигна рамене.

— Кой може да знае? Бъкси побърза да добави:

— Не се притеснявай толкова... Заради теб ще разберем кой е виновникът.

Дълго време Лукания мълча, след това се осмели да попита:

— Колко?

„Очарователният убиец със сини очи“, както обичаше да го наричат, премигна, страхувайки се да не последва буря и гледайки встрани, се осмели да каже:

— Повече от един милион долара, Чарли... Предплатени.

Това беше жесток удар, като се имат предвид пръснатите вече суми. Това беше нещо повече от чиста загуба на пари. Това беше удар по неговия престиж от порядъка на този, който самият той бе нанесъл на Маранзано. Това не означаваше ли, че занапред има опасност да престанат да го уважават, да унищожат най-напред и другите му сделки, хората му, а накрая и него самия.

Най-важното беше да разберат бързо „кой“ се беше осмелил. Той го научи по-бързо, отколкото бе предполагал, благодарение на един жест на безусловно приятелство — нещо твърде рядко в тези среди и което щеше да предизвика като верижна реакция серия от трагични събития.

От дълго време Арнолд Ротстейн предсказваше на Чарли.

— Ти ще стигнеш далеч... Нямах предразсъдъци... Гледаш къде стъпваш... Искаш винаги да постигнеш нещо по-добро... Не говориш много, но думата ти тежи... Ще видиш, Чарли, ти вече се обличаш като мен, но много скоро ще заемеш моето място.

Скъпият Арнолд дори не подозираше колко е прав.

Една вечер той покани Чарли сам в „Котън клъб“.

— Чарли, трябва да говоря с теб... Мисля, че в джоба ми се намират твои пари.

Лукания свъси вежди, а след това се усмихна. Това се случваше изключително рядко и само в определен кръг много близки приятели.

— Задръж ги, Арнолд... Това, което ми каза, няма цена. Не бих могъл никога да ти заплатя тази услуга...

Притеснен, Ротстейн, по чието слабо лице пробягваха тикове, каза на един дъх:

— Оная вечер на един каяк от Чикаго едва не му поникнаха крила от перчене. Обрах го до шушка, за да го науча да не се прави на хитрец, когато е сред хора. 150 банкноти по хиляда долара. Гостенинът му подсвирна от възхищение.

— В себе си имаше 60 банкноти. Взех 50 от тях и той се задължи да ми изплати докрай дълга си в осем-дневен срок.

На Лукания му се стори, че е разбрал:

— Осем дена минаха и птичката е отлетяла...

— Съвсем не. Останалите 100 банкноти по хиляда долара са в джоба ми, само че той не бе в състояние да ги намери толкова бързо... Странното, Чарли, е това, че той ми се издължи един ден, след като изчезнаха камионите ти...

Както винаги, когато беше силно развълнуван, Чарли натисна няколко пъти силно с палеца и показалеца устните си.

— Знаеш ли името на този луд?

— Ами... Казва се Блуум, с двойно „у“... Името му е Самуел и мисля, че...

Лучиано поклащаше рязко глава.

— Не се безпокой, Арнолд, не се притеснявай повече, аз зная какво да направя.

След това той стана:

— Ще свикам семейния съвет.

Сега беше ред на Арнолд Ротстейн да клати глава.

* * *

Бъкси Сийгъл още веднъж изпревари всички. Този безмилостен убиец притежаваше изключителен нюх на ловец. Преследването на човек го възбуждаше в най-висока степен. Той би бил истинска златна мина за някоя агенция за частни детективи. Той спипа Самуел Блуум, както се припичаше на топло слънце в Маями, Флорида.

— Тръгвай с нас, човече, преди да съм се ядосал...

С пресъхнало от изненада гърло човекът в бански костюм се изправи и видя един хищник със сини очи, в бежов костюм с черна риза, с бяла панамена шапка в ръката. Под нея криеше насочен към него „Люже“.

Двама души стояха отляво и отдясно на Бъкси. Той продължи с леден глас:

— Не е нужно да се обличаш, и така ще ни свършиш работа.

Половин час по-късно клетият Самуел Блуум съвсем не приличаше на Аполона от плажа. Ръцете му бяха завързани за една канализационна решетка и изтезаното му тяло висеше в полумрака на един канал, от който вонеше на изпражнения. Джой Амберг и Ред Сам Левин, майстори в занаята, не можеха да се съвземат от изненада. Клиентът не беше проговорил.

Единствените произнесени от него думи показваха, че е твърдо решен да мълчи:

— Нищо няма да ви кажа, мръсници... Вие и тъй и тъй ще ме пречукате...

Сийгъл флегматично чакаше.

После неочаквано излезе. Десет минути по-късно Бъкси се приближи до нещастника с бутилка в ръка и заля потното тяло с бензин. След това го подпали със запалката си. Лумна синкав пламък и

запълзя бързо по тялото. Замириса остро на изгоряла плът и косми, и проехтя нечовешки писък. Бъкси повтори два пъти операцията върху раменете на Самуел Блуум, който продължаваше да пищи, но не говореше.

Тогава Бъкси поля космите на срамната кост. Когато почувствува, че бензинът потича между краката му и стига до слюзестата ципа, жертвата така изкрещя, че ще говори, че се задави, започна да повръща, а от очите му потекоха сълзи.

— Ето как трябва да се действа, сега вече е готов, нали? — каза с гордост Бъкси на поклонниците си, усмихвайки се жестоко, при което се показаха яките му зъби. Но Левин и Амберг изглеждаха толкова зле, колкото и победения в огнената война.

Подплашеният Самуел Блуум не преставаше да изповядва греховете си.

— Слушайте добре, момчета, слушайте добре — съветваше Бъкси другите двама. — Това трябва да бъде чуто, за да му се повярва. А Чарли каква физиономия ще направи...

Много бързо изтезаваният започна да се повтаря. Той знаеше, че ще живее, докато говори.

— Имам още толкова неща да ви казвам... Дайте ми да пийна нещо, защото иначе ще хвърля топа.

— Ти го каза, поничка такава — изсмя се Бъкси и изстреля два куршума в корема му, гледайки в захлас как израненото тяло се поклаща от ударите на куршумите.

И наистина Чарли Лукания направи странна физиономия, когато Бъкси Сийгъл свърши доклада си.

— Джо Боса е докарал от Чикаго Сам Блуум. Той е незначително човече, работило за Франк Нити и Фред Райс, специалист по грабежите. Джо Масерия го е наел заедно с хората му от Чикаго, за да спретнат номера с камионите ти, като му е обещал една пета от печалбата. Двеста хиляди долара. Платил му е, а аз закръглих сметката му с два куршума.

В главата на Чарли вече назриваше лукава идея.

— Масерия, ще ти върна рестото!

И така, Джо Боса го нападнаше чрез подставени лица. Това беше нещо като предупреждение: „Стой, малкият, започваш да ставаш опасен“, отправено чрез подчинени нему банди, но не членове на

семейството му, защото това означаваше тотална война. А при сегашното положение все още имаше възможност за диалог. Само че щеше да се наложи да преговарят, да му отстъпят търговията с алкохол, да чакат подаянията му, да играят второстепенни роли, да бъдат слуги на един дон, на едни извити надолу мустаци. Постепенно го обземаше бяс.

— Спокойно, Чарли, спокойно — казваше си той, стискайки зъби и прехапвайки устни.

Той разбираше: Джо Масерия, виждайки, че Салваторе Маранзано не реагира на нападението на станалия опасен млад лъв, беше почувствувал, че е настъпил моментът да покаже властта си, да подчини насила този млад и непокорен съюзник, за да завземе след това върховната власт в мафията, изваждайки от играта Маранзано — стар и боязлив дон, остроумен, фин, латинист, непригоден за американската действителност. Едно нещо беше сигурно: обраният Маранзано или крадецът Масерия в най-скоро време щяха да се проявят още по-безкомпромисно. Нито единият, нито другият щеше да се откаже от опитите си да му въздействуват, за да го подчинят напълно.

Междувременно върху Чарли Лукания се стовари още едно нещастие. На 4 ноември 1928 г. Арнолд Ротстейн — елегантният възпитател на Чарли, този, който го научи на елементарните правила на добро държание в обществото, стана жертва на пълната липса на възпитание у един непознат, който изстреля един 38-калибров куршум в корема му. Кралят на картоиграчите беше намерен върху потънал в кръв килим в стая N309 в хотел „Парк сентръл“ (днешният „Парк Шератън“). В продължение на 48 часа той се превива от болки, а слабото му лице на бухал бе потънало в пот. Поставените да го пазят полицаи забраняваха доближаването до него.

На въпроса на главния следовател:

— Кой стреля в теб, нали го видя?

Арнолд отговори:

— Никой не е стрелял в мен...

— Разбира се, скимнало ти е да се превиваш, защото ти няма нищо?

— Напротив! Имам колики вследствие на употреба на олово.

След като прояви високия си дух, не му оставаше нищо друго, освен да го предаде богу. Което и направи в ужасни мъки.

Някои се опитаха да наложат версията, че в продължение на три нощи, Арнолд Ротстейн е разигравал огромни суми на покер заедно с още четири човека. Единият от играчите — Джордж Макманус, ще бъде пуснат скоро след задържането поради липса на самопризнания и доказателства. Мълвата гласи, че Ротстейн му е дължал 300 000 долара. Нелепо твърдение, тъй като не губеше никога, а дори и да беше загубил 300 000 долара, той можеше да изплати двойно по-голяма сума, без това да се отрази на състоянието му.

Да не забравяме и това, че е имало още трима играчи. Рано или късно, независимо колко време след това, някой от тях неминуемо щеше да разкрие истината. Винаги е било така, нека ни е позволено да знаем нещо по въпроса.

За всички беше ясно, че един-единствен куршум, изстрелян по този начин, може да бъде дело само на специалист, сигурен, че ще убие жертвата си, като същевременно осигурява дълги страдания преди края. При това на жертвата се дава достатъчно дълго време да размисли за извършеното злодеяние, например, дето е разправял, че някой си Сам Блуум е изплатил направения на карти дълг точно след... грабежа, на който Чарли Лукания бе станал жертва.

Чарли не се заблуждаваше. Въпреки искрената скръб, която му причини кончината на Арнолд Ротстейн, той не си позволи да я коментира. Поведението му спрямо Масерия след трагичната случка доказва, че той наистина не е хранил илюзии по въпроса. Доказа го и поведението на Масерия към него.

Веднага след смъртта на Ротстейн Джо Боса започна да го преследва по телефона, приканваше го да бъде по-активен във всички области, където са засегнати и неговите, на Боса, интереси, искаше увеличение на процентите, които му дължаха. Тонът беше заплашителен. Бандата на Четиримата, станала Групата на Седмината (Лукания — Костело — Лански — Сийгъл — Дъч Шулц — Дженовезе — Адонис), и дори на „деветимата“, тъй като Лепке Бухалтер и Албърт Анастасия също вече бяха част от нея, побърза да си подели царството на Ротстейн. По единодушното решение на групата Франк Костело наследи игрите. Той определи за свой заместник Франк Ериксън, вече голям бос на занимаващите се с незаконни залагания, бивш предан

лейтенант на Арнолд, което опростяваше предаването на работата. Лукания получи съгласието 25% от печалбите да бъдат давани на Джо Масерия, за да уталожат нарастващия му гняв. Костело отговаряше за поставянето на автомати за игра. Шулиц вземаше под свой контрол множество нелегални заведения, в които се продаваше алкохол. „Шайката на Бък и Меир“ бе реорганизирана и се превърна в опасно звено, чиято задача бе да репресира или ликвидира непокорните, не проявяващите разбиране, предателите. Всеки придоби по една нова специалност, само Чарли оставаше главнокомандуващ. Самият той привидно бе подчинен на Масерия и прекланяше глава дотолкова, доколкото да не позволи на последния да се бърка в сделките им с алкохол.

Лукания пътуваше и правеше услуги на многото пръснати из цялата страна банди. Техните главатари го уважаваха. Като се започне с прочутия Ал Капоне, който бе имал големи неприятности с Бъгс Морган и затова намираше съюза за много изгоден. Както и Мое Далиц, негов съдружник от печално известната банда „Пърпъл“ от Детройт. В съюз с Ейб Бърнщайн Мое бе организиран банда по подобие на мафията, с тази разлика, че вместо сицилианци в нея влизаха само евреи. Невероятно жестоки, те държаха под своя власт целия Среден запад, контролираха пътя по Големите езера. Той водеше към намиращата се съвсем наблизо страшно рентабилна Канада. В Кливланд бандата на Мейфилд Роуд също следваше съветите му, естествено срещу възнаграждение. Във Филаделфия Хари Стромбег, наричан Ник Розен, вървеше по стъпките на Уокси Гордън. Но извън тези главатари имаше още множество неконтролирани банди, които в най-кратки срокове трябваше да бъдат вкарани в релсите. Чарли чувствуваше, че е дошъл моментът да събере всички, които имаха мощ, за да избягнат обирите по пътя, от които никой не беше защитен. За него и идеите му се говореше с такова уважение, че внезапно Джо Масерия загуби търпение. Въпреки че неговият лейтенант му правеше услуги, макар че получаваше чрез него високи проценти от всички видове незаконна търговия, той изведнъж поиска да покаже, че все още е истинският бос.

Прилагайки стария закон за подчинение в йерархията на мафията, задължителен за всеки посветен сицилианец, Джо Масерия му нареди да нападне конвоиращия при едно пренасяне на пари, за да

прикрива един новак — Пол Минео, току-що произведен мафиозо, който правеше първите си официални крачки по пътя на престъпността. Това се случи в края на ноември 1928 година.

Заставен насила, придружен от Левин и Поли Минео, Лукания се укри пред „Корн Ексчейндж Бенк“ на 37-а улица. Конвоирацията парите за заплатите в голямо текстилно предприятие излезе в оповестения час. Според уговорката Минео се хвърли върху него, събори го на земята и изтръгна торбата с парите. Алармирал, един пазач от банката се втурна навън и стреля по Минео, който рухна на тротоара. Изскачайки от колата, Чарли Лукания праметна бързо през рамото си окървавения Минео, сграбчи торбата и ги хвърли в колата, чийто гуми изсвистяха, когато Левин потегли. Самият Чарли, едва изминал сто метра, попадна на полицейски патрул.

Заради 8000 долара Лукания рискуваше да излезе от играта за доста дълго време. Но всичко бе замислено, без да се вземе предвид безпределната преданост на бандата на Четиримата. Те се пребориха много добре, по-специално Лански, който вземаше от „отписаните пари“ на Банката за смазване, и Франк Костело, който благодарение на изостреното си чувство за обществени връзки дърпаше конците в средите на политиците и на полицията, където имаше сериозно компрометирани хора. Така че делото бе прекратено поради липса на доказателства. Разбира се, това прекратяване струваше много повече от жалките 8000 долара!

За всички стана ясно, че полицейският патрул, спипал групата почти на местопрестъплението, не е попаднал там случайно. „Рестото“, което имаше да връща на Масерия, все повече тежеше в джоба на Лукания. Джобът бе пред пръсване като набрала рана, това караше Чарли да изпитва отвращение към собствената си личност.

Срамът, който изпитваше от собствената си слабост, го подтикна при задържането да каже фалшиво име: „Чарли Лучиано“. (Името Лучиано се получава при разместване на буквите на Лукания, когато е изписано с латиница. — Бел. прев.) Той считаше, че името Лукания не трябва да бъде замесвано в такива жалки премеждия, недостойни за един главатар на банда.

И така, ченгетата първи произнесоха името Лучиано. То щеше да им създава дълго време главоболия. Чарли Лукания се настани под новото си име в един луксозен апартамент на последните етажи на

„Барбизон Плаца“, с изглед към „Сентръл Парк“. Той покани Гай Орлова да живее с него. Тя беше изключително красива брюнетка, висока и слаба, малко в стил Сид Шарис. Балерина, при положение, че нямаше какво друго да прави, тя обожаваше охолния живот, и говореше отлично френски и руски.

— Такава жена до мен ми прави чест, а освен това тя не ми танцува по нервите. Напротив, с Гай аз се забавлявам непрекъснато. Така не ми се налага да имам работа с други мадами — казваше Чарли. Откакто се бе заразил с венерическа болест, за да избегне мобилизацията, този здравеняк имаше неприятни пристъпи на слабост, но те не бяха от типа на тази, която всеки би могъл да предположи.

За хората от семейството на Масерия той си оставаше още лейтенант на Джо Боса и се стараеше да изпълнява безупречно задълженията си. Неумолим и свиреп, когато изнудваше, той отрупваше с данъци слабите, унищожаваше непокорните, следеше всички дългове да бъдат изплатени до стотинка на хората на Франк Ериксън, увеличаваше броя на автоматите за игра на Костело, вдигаше цените в публичните домове. Никога преди това Масерия не беше прибирал толкова пари. Това не му пречеше да създава неприятности на помощника си, който, според него, се занимаваше предимно с алкохола и с отварянето на нови нелегални заведения.

— Ти, мръсничко мой, трупаш състояние зад гърба ми и под моя закрила. Дърпаш прекалено конците — крещеше той, обзет от ярост при мисълта, че всички тези пари се изплъзват от контрола му.

Лучиано чувствуваше, че в най-скоро време Масерия ще наруши споразумението. Той си блъскаше непрекъснато главата по какъв начин да предотврати предстоящия удар.

От друга страна, обществените институции, полицията отказваха да изпълняват задълженията си и да се противопоставят на нашествието на насилието. Тяхното безсилие беше купено. По тази причина гангстерите водеха кръвопролитни битки дори на улицата.

От въвеждането на сухия режим до „подписването на конвенцията в Атлантик сити“ през 1929 г. 350 гангстери ще бъдат убити с куршум, взрив или нож, известен брой ще отидат на дъното на някой водоем с привързан за краката циментов блок, други ще бъдат пресовани скрити в стари автомобили, немалко ще бъдат залети с бетон на някой строеж. Имената на 17 от тях станаха всеизвестни,

прякорите на други няколко служеха за парола, а останалите се върнаха към своята анонимност, от която приживе не биха имали средства да се измъкнат.

Както казваше Чарли Лучиано:

— Погребенията струват скъпо. Има по-важни работи за вършени от спускането на приятели в трапа. Това са загубени време и пари...

Според Чарли Лучиано престъпният свят се нуждаеше от централизирана, авторитарна власт, за да бъде избегнато нахлуването на странични лица и за да се сложи край на междусобните войни за завладяване на върховната власт, позволяваща да се упражнява абсолютна тирания. Наистина беше пълна безсмислица да се прахосват цели състояния по съдии и ченгета, за да се избиват след това помежду си. Без да се брои това, че тези непрекъснати стълкновения бяха отразявани на първа страница на вестниците и обществеността започваше да се възмущава и да настоява полицията да въведе отново ред и сигурност.

Отчайващ пример за това какво наистина не трябва да се прави беше Чикаго, където Ал Капоне всяваше кървава паника. Човек се пита как все още успява да намери убийци, след като през по-голямата част от времето си те се избиваха взаимно.

Ал Капоне започваше сериозно да му действа на нервите. Първо, той за малко не уби съвсем акуратния доайен Джони Торио. След като се спаси по чудо, той зарязва всичко и потърси убежище в Италия. Но Дучето до такава степен ненавиждаше мафията, че се бе заклел да я унищожи и затова го експулсира. Джони Торио бе принуден да се върне на гостоприемната и щедра американска земя, но този път се установи в Ню Йорк.

Ал Капоне прекали, когато подгони благодетеля си Франк Йейл, същия, който премахна Големия Джим Колозимо, за да разчисти пътя на милия му племенник Джони Торио. Франк Йейл пръв го забеляза, нае го като барман, а след това като бияч и го устрои накрая в Чикаго, където Ал Капоне беше на разпореждане на Джони Торио. За последния това беше фатално. Франк — председател на Сицилианското сдружение (превърнало се в Национално италиано-американско сдружение), след убийството на Анжело Джена ще поддържа кандидатурата на Джо Айело за поста президент на

чикагския клон на Сдружението, а не тази на Тони Ломбардо, приближен на Ал Капоне.

Освен това Франк Йейл допусна грешка, считайки чикагците за дръвници. Той контролираше в полза на Ал пристигащите в Лонг Айлънд пратки алкохол, разпределяше ги по камионите, които поемаха по тайните пътища с винаги различен маршрут, предпазна мярка срещу уведомената полиция, която подкупваха, и срещу грабежите. Вероятно в началото на 1927 г. Франк се е полакомил прекалено. По загадъчни и неразумни причини той скалъпи едно „нападение от страна на непознати лица“ над собствените си камиони. Да се продаде алкохол някому, да се експедира в нужната опаковка и да се открадне по пътя е стар, добре известен номер на прекупвачите на вина. Само че подобно на несполучлива игра на думи този номер не разсмя никого. А и Капоне съвсем не беше от хората, с които можеш да се шегуваш.

Той изпрати в Бруклин един от хората си — Джеймс Файнези от Амато, за да провери дали това наистина бе работа на Франк Йейл.

Шпионинът успя да види огън. Насред улицата двама непознати стреляха в него — единият в дясното око, другият — в лявото. Ал Капоне, колкото и опечален от новината, беше вече убеден в правотата на съмненията си и се затвори в един апартамент на хотел „Понс дьо Леон“ заедно с няколко особено надарени в областта на репресивните мерки лица. След като бе взето решението, наказателен отряд от шест души замина за Ню Йорк.

В неделя, 1 юли 1927 г., към 16 часа, Франки Йейл влезе в едно тайно заведение на Брунг парк и каза на бармана:

— Умирам от жажда...

Това бе изречение-прокоба.

Едва бе отпил от студената бира, когато телефонът иззвъня. Търсеха него. Бъкси Сийгъл го предупреждаваше, че група умопобъркани са по следите му и го съветваше да се покрие чевръсто. Франки точно това направи. Изхвърча на улицата, скочи в колата и се понесе като вихър. На 44-та улица един черен „Неш“ го принуди да се качи на тротоара. Колата се спря в един уличен стълб. От прозорците на „Неш“-а се появиха дулата на два картечни пистолета „Томпсън“, на два пистолета „Смит енд Уесън“, калибър 45 и една пушка с рязана цев. Заваля дъжд от куршуми и елегантният сив костюм на Франк Йейл бе разкъсан. Жертвата има странната реакция да се опита да

задържи новата си панама, която един куршум отнесе заедно с голямо парче от челната кост.

Това вероятно вече не интересува Гроуър Уолън — комисар в нюйоркската полиция, натоварен да води следствието. Но за любителите на изрядно попълвани досиета ще кажем, че убийците бяха Джейк Кузик (Мазния палец), Чарли Фискети, Дан Серитела, като всеки от тях имаше дубльор в случай на нещо непредвидено. Няма да имаме друг повод да споменем имената им. Никога преди това картечните пистолети „Томпсън“ не бяха използвани в Ню Йорк при разчистване на сметки между гангстери. Франки Йейл беше този, който плати дан на въвеждането на тази нова пушка, докато неизвестно лице плати за изработката на огромен венец (три метра в диаметър) от орхидеи и червени рози, и лента, на която със златни букви бе изписано: „Ще се погрижим за тях, приятелю.“

Убийството на Франки Йейл беше прелюдия към една безпрецедентна война за наследяване на председателството на Националното италиано-американско сдружение в Чикаго. Приятелят на Ал Капоне — Тони Ломбардо, пръв естествен приемник, и то не случайно, се настани тържествуващо в новите помещения на Сдружението в Харфърд Билдинг, на улица Саут Деборн N8. Там той си придаваше важност вече два месеца, когато на 7 септември в 17 часа излезе, придружен от телохранителите си Джоузеф Лолордо и Джоузеф Фераро. Те се сляха с многобройната тълпа хора, излизаци след работа. На пресечката с Медисън стрийт четири куршума „дум-дум“ обезглавиха Тони Ломбардо пред невярващите очи на Лолордо. Колегата му Фераро не можа да види нищо, тъй като легеше прострян на тротоара с два смъртоносни куршума в гърба. Преди да успее да извади пистолета си, Джоузеф Лолордо видя двама души да се отдалечават тичешком. Втурна се след тях, но се сблъска с един полицай, който го спря и го обезоръжи въпреки яростните му протести.

Следващите избори противопоставиха Паскуале Лолордо (брат на Джоузеф) на Питър Ризито. На 17 септември 1928 г. Лолордо ги спечели и тъй като беше предпазлив по природа, след няколко дена Ризито бе сразен от дъжд от куршуми на няколко крачки от мястото, което журналистите занаяпред ще наричат просто „Кръстовището на смъртта“.

Лолордо съвсем наивно помисли, че ще може да се сприятели с Айелови. Нека си припомним, че Франк Йейл в качеството си на шеф на нюйоркската банда получи като подарък честта да изпита върху себе си ударната и пробивна сила на картечните пистолети „Томпсън“, защото тайно бе подкрепял кандидатурата на Джо Айело. Айелови поддържаха истинска армия от убийци. Човек си задава въпроса, защо им е било необходимо това, след като те бяха деветима братя, все закоравели престъпници, и разполагаха с резерв от седемнадесет братовчеди Айело — все изключително сръчни — трима от които бяха прочути наемни убийци. Основното ядро бе ръководено от Джо, подпомаган по-специално от най-надарените си братя Доминик, Антонио и Ендрю.

Айелови бяха започнали с доставки на едро на захар за синдиката за дестилация на алкохол, организиран от братя Джена — свирепи грубияни, които принуждаваха бедните сицилиански семейства да произвеждат алкохол с доставените им от организацията апарати. След отстраняването на братя Джена Айелови станаха техни приемници и успяха да залееят Чикаго с някаква долнопробна напитка, която не се поддаваше на никакъв анализ, но на която не устояваха дълго ниции вътрешности и мозък.

Тяхното поле за действие обхващаше и контрола над хлебарниците и вноса на сирене. Заем се дава само на богати и затова на Айелови се приписва още една сатанинска идея. (Същата идея се приписва и на Скализи и Анселмо.) Натриват с пюре от чесън куршумите си, за да проникне чесънът в тях, така че ако случайно жертвата не бъде убита на място, раната да се инфектира и гангрената да довърши бързо упорития ранен. Идеята им е била продиктувана може би от някакъв семеен дух, тъй като разликата между „чесън“ и „Чеснови“ не е голяма. (Игра на думи: на френски чесън е Ail — Aiello.)

Тяхната идея фикс беше да отстранят на всяка цена Ал Капоне. Успяха да убедят четирима наемни убийци да им помогнат в тази работа. За времето от месец май до месец октомври 1927 г. пристигнаха Тони Торкио от Ню Йорк, Винсент Спикюза и Тони Русо от Сент Луис, Сам Валенте от Кливланд. И без това безпогрешни, те удвоиха старанието си, тъй като според уговорката всеки от тях щеше да получи по 1000 долара за пътни разноски, но само онзи, който

убиеше Ал Капоне, щеше да получи награда от 50 000 долара. По тази причина те бяха нервни. За тяхно нещастие всеки от тях бе пометен от дъжд от куршуми, изсипан от картечница. В дланта на всеки от тях имаше по една монета от 5 цента — знак, че това е работа на Джек Макгърн. По този начин той изразяваше безкрайното си презрение към противника. През този период му се наложи да пръсне маса пари, тъй като убийствата на Лауранс Ла Преста (на 1 юни), Диего Атломионте (на 29 юни), Ну-мио Жамерико и Лоренцо Аланьо — ценени от Джо Айело стрелци, могат да му бъдат приписани без страх от грешка.

По онова време, когато започваше голямата рецесия и се въвеждаше потосмукачната система на Тейлър, шефът на полицията каза за него:

— Неговото оръжие стреля извънредно точно, като на прецизен гражданин.

Възхвалите по адрес на Джо Макгърн не секваха. Той стреляше така безпогрешно, че никой не посмя да му прикачи прякор. Пак той отне думата завинаги на бармана Чиндерела (Пепеляшка), беше прекалено бърз. Той не изпита никаква жал към рухналата в краката му жертва, за която каза само:

— Не можем да го оставим тук, той наистина е прекалено противен.

Макгърн накара съучастника си Орхел де Грацио, също телохранител на Капоне, да донесе един чувал, за да напъхат в него трупа. Не бих могъл да обясня какво го накара да obuе на Чиндерела изхлузилите се от краката му пантофи, докато барманът се беше опитвал да се спаси от куршумите. Наистина не бих могъл, този епизод е много по-странен от случилото се на бала с Пепеляшка, що за деликатност с тези пантофи от сивобяла кожа. (Принудени сме да подчертаем (това ни се вижда наложително), че и най-дребните подробности, отразени в книгата, колкото и екстравагантни да изглеждат, са старателно проверени и са напълно достоверни. Тук истината надминава и най-богатото въображение. — Бел. авт.)

Това хрумване щеше да струва скъпо на двамата романтици. Едва се бяха отървали от чувала, пуснали го бяха в една дупка зад една ограда, когато ги задържа патрулна полицейска кола. Естествено те бяха освободени „поради липса на доказателства“.

Въпреки значителните загуби в жива сила Джо Айело не слагаше оръжие, този израз му беше непознат. Още повече, че на връщане от Спрингфийлд (щата Илинойс), където бяха ходили по работа, двама от братята му се бяха оставили да ги изненадат, докато ядяха спагети със зехтин и пармско сирене. Окървавените им глави, превърнати в отвратителна каша с доматиен сос, се строполиха в чиниите. Нямаше място за истинска тревога, тъй като имаше още седем братя, но Айелови предпочитаха с останалите да не се случват подобни неща.

Тъй като куршумите понякога не улучваха целта, верни на една стара италианска традиция, те се сетиха за отровата. След като се видя, че яденето не се отразяваше добре на техния род, то защо тогава храната да не угоява трупове на врага? Джо Айело даде 35 000 долара на шефа на Джо Еспозито, собственик на „Бела Наполи“, за да полее с циановодородна киселина италианската супа, която Ал Капоне обичаше редовно да си хапва. Шефът взе парите, достраша го, довери, се на Еспозито и му разказа за заговора, а накрая избяга.

Реакцията на Ал Капоне не закъсня. Той нареди на Джек Макгърн, не наречен, а кръстен заради работата си с бойното име „Картечницата“, да отиде и се разшета в главната квартира на Айелови. Щастлив, Картечницата отиде на място със своите хора, уби един братовчед и рани тежко един от братята — Тони Айело. През следващите две седмици той попълни колекцията си от имена-жертви, като изпрати четирима съюзници на Джо при господата. След тази сеч главният детектив Уилям О'Конър отправи апел към воювалите във Франция в картечни взводове и им предложи изгодни условия за работа в полицията в Чикаго. По този начин той нае 500 човека, които започнаха да патрулират редовно из града в бронирани коли.

А новият председател на Сдружението — Паскуале Лолордо, трогателен в наивността си, както вече казахме, потърси начин да се споразумее с рода Айелови. В знак на добро разположение на 8 януари 1929 г. той покани в апартамента си на Норт Авеню трима от братята: боса Джо, Доминик и Ендрю. Паскуале им предложи от най-хубавото си уиски, но се чука сам. В кухнята жена му Елена чу серия от изстрели. Тя се втурна в хола: мъжът ѝ лежеше прострян на земята. Джо Айело се наведе, за да го доубие с изстрел в ухото. (Тези разкрития са събрани от автора от достоверни източници. Според друга версия автор на това убийство е бил Бъгс Моран. Заем се дава

само на богатите. Като примерна сицилианска вдовица Елена Лолордо облече траурни дрехи и запази мъката и онова, което беше видяла, за себе си.)

На 1 февруари 1929 г. след всички усилия, които бе положил, Джо Айело стана най-после председател на Националното италиано-американско сдружение.

Единственият му съюзник с тежест в този славен град Чикаго, който не беше за препоръчване на сърдечно болните, както и на влюбените, бе съвсем логично естественият враг на Капоне Бъгс Моран, наричан Дървениците заради острия мирис на неговото долнопробно и силно разреждано уиски. Вероятно за да си възвърне доброто име и да се отърве от този неприятен прякор, Бъгс пусна в обръщение чудесно уиски марка „Олд Лог Кабин“, което детройтската банда „Пърпъл“ пласираше. И тъй като качеството си каза думата, клиентелата му автоматично се удвои, при това за сметка на Ал Капоне. Доброволно или насила, всички тайни заведения бяха снабдявани с алкохол от Бъгс Моран, който се изплъзваше от контрола на Белязания, като го лишаваше по този начин от значителни печалби.

Капоне, огорчен от помощта, която Дървениците бе оказал на Айело, реши да приведе в действие свещената солидарност, наложена от Чарли Лучиано в групата на Седмината. Бандата „Пърпъл“, ръководена от Мое Далиц и Ейб Бърнщайн, влизаща в Сдружението, бе помолена да прекрати доставките си на „Олд Лог Кабин“ за Бъгс Моран. Те не се оставиха да ги молят дълго, тъй като бяха евреи и поведението на ирландския католик Бъгс Моран (чието истинско име беше Джордж Милър), помагач на сицилианците-антисемити на Джо Айело, никак не им допадаше. Те дори се възползваха от случая, за да облагодетелствуват със стоката си Пол Мортън, единовереца, брата на непрежалимия Самуел Ж. Мортън, наричан Пироните. (Самуел Ж. Мортън, наричан Пироните, герой от Първата световна война, беше изключително своеобразна личност. Стигнал до чин лейтенант в 131-ви пехотен полк от Илинойс, получил френски Военен кръст за отлично водене на взвода при атака въпреки две тежки рани. Истински денди, блестящ ездач, завърнал се в Чикаго, той се разхождаше из града с ботуши, бял брич, редингот от черно кадифе, черна жокейска шапка. Конят му го хвърли на земята в парк Линкълн и го уби с ритник в главата. Приятелят на Мортън Луис Алтерие, наричан Лулу, изведе

през нощта коня от манежа, закара го на „мястото на престъплението“ и го уби, изпразвайки в него пълнителите на двата си колта.) За Мортън това беше истинска катастрофа.

Твърдо решен да не остане на сухо, Бъгс Моран си възвърна „Олд Лог Кабин“, използвайки най-добрите методи за нападение и ограбване на камионите, с което силно разгневи Капоне. Белязаният заедно с ръководителите на бандата „Пърпъл“ си послужи с хитрост и успя да вкара агент-провокактор — един от своите хора, чак до Бъгс Моран. Провокаторът обеща да достави огромно количество уиски, което щеше да бъде отклонено от предназначението си и докарано в Чикаго. Бъгс Моран се хвана на въдицата и се разбраха пратката да бъде предадена в един от тайните му складове — гаража SMC Comrapu, намиращ се на Норткларк стрийт N2122. Получаването трябваше да стане точно в 10 часа и 30 минути на 14 февруари 1929 година.

По традиция на този ден в Америка всички чествуват Свети Валентин — празник на влюбените. Но в ледения гараж седмина мъже — всички от бандата на Моран, мислеха за съвсем друго нещо, докато гледаха през прозореца как вали снегът. Това бяха Адам Хайер — официален собственик на гаража, Джеймс Кларк, наричан Джими, чието истинско име беше Кашелек — зет на Бъгс Моран и опитен наемен убиец, Ал Унишенк, контролиращ тайните заведения за продажба на алкохол, дошъл да дегустира стоката, Джон Мей — един от най-сръчните касоразбивачи, Франк и Пит Гузенбърг — двама братя, които бяха неустрашими, специалисти в грабежите на пощенски влакове и всякакви въоръжени обира, които изглеждаха невъзможни, както и д-р Рейнхарт Швимер — млад, много изискан учен лекар от висшите кръгове на обществото. Той се беше запознал с Бъгс Моран в хотел „Паркуей“, където живееха и двамата. Гангстерът го очарова и Бъгс, поласкан от видимото му възхищение, позволяваше на докторчето да го съпровожда при някои от авантюрите му. Рейнхарт Швимер изпитваше присъщата на някои буржоа нужда да се събира с престъпници. С разказите си той жънеше успехи по време на светските вечери. И застанал на първа линия в гаража, той бе във възторг от мисълта, че ще присъствува на приемането на прословутата пратка, че участва на живо в операция на контрабанда с алкохол. Беше му студено въпреки скъпото палто с астраганена яка.

И други хора гледаха падащия сняг. Съседката от отсреща, г-жа Морен, нейните съседи, шивачът Сам Шнайдер и жена му, а така също и г-жа Жанет Ландсман.

Те видяха да пристига дълъг черен „Кадилак“ със сирена на покрива. От него излязоха двама униформени полицаи и трима цивилни, някак странно изгърбени в палтата си. Те хлътнаха в гаража. Почти веднага след това свидетелите чуха нещо подобно на продължително биене на барабан, последвано като че ли от двойното „бум-бум“, предизвикано от падането на голяма касетка. Тази музикална прелюдия изостри вниманието им, а когато видяха да излизат цивилните с ръце на главата, следвани от униформените полицаи с оръжие в ръце, те решиха, че са станали свидетели на полицейска хайка. Кадилакът се отдалечи бавно, без да пусне сирената. И тогава се чу дълъг вой на умряло, който ставаше все по-отчаян. В крайна сметка Мак Алистер, наемател на г-жа Ландсман, отиде да види...

Той излезе тичешком, хвърли се на телефона и повика полицията.

— Елате бързо... пълно е с трупове!

Полицаяте дойдоха за секунди, оглавявани от детектива Кларънс Шини. На влизане в гаража той се подхлъзна на циментовия под и забеляза боядисаните в бяло напукани от времето високи тухлени стени. Миришеше на барут. Върху електрически котлон на дъното на тенджерата вреше кафе. Върху стената в дъното на помещението, надупчена от стотина куршума, червените дупки приличаха на петна от кръв.

— Изглежда като че ли стената кърви — отбеляза детективът.

До стената лежаха прострени шест човешки тела. Все пак някой беше успял да се отдалечи оттам. Той единствено стенеше.

Суини се приближи и го обърна по гръб. Разпозна с изумление добрия си приятел от детинство Франк Гузенбърг. Когато се срещаха, те си говореха на малки имена. Кларънс нареди на един от хората си да повика спешно линейка за Франк. Намираше се на около осем метра от стената. Франк се беше влякъл, личеше от следата. До мястото, от което беше тръгнал, имаше стол, на който седеше безжизненото тяло на брат му Пит Гузенбърг.

Паднали по гръб лежаха Унишек с кафяво бомбе на гърдите, Хейър, Мей, очният лекар — сеирджията Швимер, явно бе подценил момента, все още с бежово бомбе на главата. Проснат точно по дължината на стената лежеше Кашелек.

След като ги бе повалил, стрелецът бе дал няколко откоса, размахвайки оръжието си от ляво на дясно и от дясно на ляво и пак отляво на дясно, през главите, диафрагмите, бедрата. Работа на специалист.

Колкото и невероятно да изглежда, Джими Кларк Кашелек, зетят на Бъгс Моран, и Джони Мей, оцелели след този потоп от олово, е трябвало да бъдат довършени с 12-калибровата ловна пушка. Всеки от тях бе получил допълнително по един куршум за едър дивеч в главата, което обяснява шума от падането на касетките.

В крайна сметка единствена оцеля една немска овчарка, наричана Хигбал — кучето на Джон Мей, привързано на задната ос на един камион. Тъй като собственикът му бе оставил до него парчета месо, в първия момент полицаите помислиха, че това са останки от друга жертва, изплъзнала се дотогава от вниманието им.

Хигбал не спираше да вие на умряло и никаква ласка не бе в състояние да го успокои.

Детективът Суини отиде възможно най-бързо при Франк Гузенбърг в болницата на Братя Алексиън. Въпреки четиринадесетте големокалибрени куршума в тялото гангстерът продължаваше да диша. За Суини беше ясно, че единственият шанс да узнае истината е на върха на езика на умирация.

Той пошепна на ухото му:

— Те са мръсници... Пречукали са ви като кучета, без да ви дадат възможност да се отбранявате. Кажи ми кои бяха?

Обезкървените устни пророниха:

— Никой не е стрелял по мен...

— И все пак ти ще умреш... Искаш ли свещеник?

— Не.

Сержантът-детектив продължи:

— Знаеш ли, че са пречукали брат ти Пит... и всички останали? Не искаш ли да отмъстиш за тях?

Гузенбърг потръпна:

— За ченге ли ме мислиш?

Настъпи секунда мълчание, след това Франк Гузенбърг хвана ръката на сержанта:

— Започва да става много тъмно, Кларънс... Лека нощ...

И без повече превземки той остави приятеля си от детинство, станал ченге, още по-несретен в следствието и в живота.

Официалната версия на полицията за убийството гласеше следното: „Двама от убийците са били в униформа и седемте жертви, убедени, че става дума за формална полицейска проверка, която в най-лошия случай би могла да завърши със задържане, след което ще последва бързо освобождаване под гаранция, са се оставили да бъдат обезоръжени, без да протестират и са застанали до стената, на петнадесет метра от вратата към Кларк стрийт, срещу северната стена. Клопката е била хитро скроена. В противен случай хората на Моран биха си продали скъпо живота. Когато предрешените полицаи са наредили гангстерите до стената, под предлог че ще ги обискират, убийците, в цивилни дрехи, които още не са се били показали, са извадили картечницата «Томпсън» и пушката с двойна прорязана цев, калибър 12, които са били скрити под палтата им. Стрелецът се е приближил безшумно, вдигнал е оръжието си, прицелил се е и от позиция за стрелба го е размахал от запад на изток на необходимата височина, със съзнанието на художник, който прекарва четката си по платното. Убиецът с пушката е завършил убийството, довършвайки Кларк и Мей, които вероятно още са се движили. След това, съгласно предварителния план, убийците са дали оръжието си на полицаите и са излезли с вдигнати ръце «бавно, непринудено», както е забелязала г-жа Морен, за да разсеят подозренията на евентуалните минувачи, които са могли да чуят гърмежите.“

Още по-невероятно е, че колата на убийците, пристигайки, е минала на няколко метра от трима скрити мъже, повярвали наистина, че това е полицейска хайка. Трима мъже, които бяха позакъснели в живота, но изпреварили смъртта: Бъгс Моран, придружен от Уили Маркс и Тед Нюбери. Целта на убийството беше да се елиминира най-вече Бъгс Моран.

Задържан в последния момент на телефона в хотела, подпомогнат от съдбата, той не може да отиде на срещата, която щеше да бъде фатална за него. Така върху една тухлена стена с откоси от

картечница „Томпсън“ беше изписано прословутото убийство на празника на св. Валентин.

Когато в Чикаго се кажеше „Томпсън“, се разбира Макгърн. Поне полицията мислеше за него. Той бе задържан на 27 февруари. Като гаранция за освобождението си той даде един оценен на 1 милион долара хотел, който беше негова собственост. По онова време Джек Картечницата беше извършил 22 доказани престъпления. (Трябва да се отбележи още, че братя Гузенбърг, убити в гаража, една година преди това бяха направили на решето Джек Макгърн, който се обаждаше от уличен автомат. Тежко ранен, той беше забранил да се пипат двамата несръчни стрелци, наети от Джо Айело. В деня на св. Валентин, празника на тези, които не забравят лесно, той лично си бе разчистил сметките с тях.) Вижда се, че престъпността е процъфтявала в Чикаго. Още повече че след четири различни сесии Щатът не успя да докаже вината на Макгърн, който щеше да бъде освободен поради липса на доказателства.

Полицаяте стигнаха бързо до убеждението, че освен Макгърн човекът с пушката с прерязани цеви е бил Джоузеф Лолордо (братът на Паскуале Лолордо, бившия председател на Сдружението, убит от Джо Айело, приятел на Моран), че двамата души в полицейски униформи се казват Фред Бърке и Джеймс Рей, членове на бандата „Егън“ от Сейнт Луис. Двамата последни съучастници са били Албърт Анселми и Джон Скализ, които са пазели навън.

Но тъй като гола увереност не е достатъчна, поради липса на улики, веществен доказателства и убедителни показания никой от тези господа не изпита строгостта на закона.

В първия момент жителите на града се възмутиха, но тъй като поводи за възмущение съвсем не им липсваха, те скоро предпочетоха да се възхищават на дяволския късмет на Бъгс Моран, чието убийство по всяка вероятност е било така грижливо подготвено. Отбелязано бе също така, че Джек Макгърн вероятно е помислил, че е убил Моран, по простата причина, че Ал Унишенк имаше неговия ръст, обличаше се по същия начин и носеше същото кафяво бомбе. А Унишенк бе намерен легнал по гръб с грижливо положено върху гърдите кафяво бомбе. Кой би спечелил от това в крайна сметка несполучливо убийство въпреки седемте трупа, ако не Капоне?

Но клеветите бяха прекъснати: в 10 часа и 30 минути на св. Валентин Ал Капоне като по чудо се намираше в кабинета на главния прокурор на кантона на Дейд Миами (Флорида), Робърт Тейлър. Там го разпитваха по навик, за да не кажем от учтивост.

Убийството на празника на „св. Валентин“ направи силно впечатление на всички банди в Чикаго. (Убийството на празника на св. Валентин направи потресаващо впечатление на Джо Айело, който от този ден нататък избягваше да посяга на живота на Капоне. В замяна на това Скарфаче не се отказа никога от това. Изплашен от пустинята около себе си, Айело реши да избяга през нощта срещу 23 октомври 1930 г. в Браунвил (Тексас). С билет за влака в джоба той излизаше от дома на свой приятел, живеещ в Норд Колмар авеню N15, когато от втория етаж на отсрещната сграда една картечница откри огън по него, а след нея и втора. Засегнат от 59 куршума, той тежеше един килограм повече, когато се строполи мъртъв пред входната врата. Този път Джек Макгърн беше стрелял точно. Малко по-късно той увеличи броя на жертвите си, като ликвидира Доминик Айело. В крайна сметка Фил Д'Андреа, телохранител на Капоне, стана председател на Сдружението. Той живя до края на мандата си, тъй като всички евентуални негови противници вече бяха в гробищата.) Джо Айело, новият председател на Сдружението, почувствува властта си разклатена. Единственият му сериозен съюзник — Моран, за малко не умря. Трябваше колкото се може по-бързо да предприеме нещо срещу този сатана Капоне, както точно го наричаше Бъгс. Той беше като че ли неунищожим — беше се спасил и от картечницата, и от супата с циановодородна киселина.

Джо Айело го сравняваше с Распутин, който в крайна сметка бе загинал на дъното на Нева.

В престъпния свят новините се разпространяват бързо. Всички знаеха кои са убийците много преди полицията. Анселми и Скализи станаха причина в мозъка на Айело нещо да прещрака. Джо закриляше младия 22-годишен убиец Джузепе Джунта, наричан Хоп Жабата заради способностите му на танцьор. Фанатичен поклонник на джаза, Джунта танцуваше всяка вечер до пълно изнемощяване. Елегантен, той се чувствуваше добре само в смокинг и лачени обувки, Айело му повери поста директор на обществените връзки в Сдружението, а така също и на посредник, тъй като по природа Жабата беше весел,

общителен, когато основната му професия на убиец по поръчка не го принуждаваше да става груб.

Джунта бе произведен в чин „наемен убиец“ благодарение на Скализ и Анселми, които първи оцениха умението му бързо да реагира и изпреварва противника си с 45-калибров пистолет. Истинско приятелство свързваше тримата мъже, които редовно си ходеха на гости и си устройваха празненства. Трябва да добавим още, че Скализ и Анселми, участвували в аферата на празника на св. Валентин, благодарение на Джек Макгърн си възвърнаха благосклонността на Ал Капоне.

Макар че ги бе използвал за убийството на Джон О'Бонион и им бе подарил по един пръстен с огромни диаманти, задето бяха пречукали бързо Хим Уейс и Мърей, Ал ги упрекуваше за това, че му бяха създали много трудности, за да ги измъкне от кашата, която бяха забъркали, убивайки при един сблъсък полицаите Уолш и Олсон. По този начин те бяха предизвикали скандал, който „опетни името лично“ на Капоне.

В деня на св. Валентин те в известен смисъл се реабилитираха в очите на великия Ал.

Замисълът на Джо Айело беше да поиска от Джунта да привлече на своя страна Скализ и Анселми, за да убият Ал Капоне. Хоп Жабата се справи лесно с тази задача, тъй като двете му приятелчета бяха двама грубияни, готови да убият когото и да било по поръчка, стига да им се направи изгодно предложение. А предложението на Джо Айело не беше за пренебрегване: 100 000 долара в брой и назначаване във възлови сектори в Сдружението на постове на лейтенанти.

Това означаваше състояние и слава срещу кожата на това дебело прасе Капоне. Триото вероятно щеше да постигне целите си, ако мнителният Капоне не бе блъснал грубо на публично място, разбира се, с неговото предварително съгласие, верния Франки Рио. Номерът излезе сполучлив. Джунта се показва толкова лош психолог, че потърси помощта на Франки, надяваше се, че той ще поиска да си отмъсти за унижението. Рио се пазареше твърдо за цената на предателството си, след което разказа всичко на любимия си бос.

Капоне така побесня, че счупи хаванската пура, която държеше между дебелиите си къси пръсти, покрити с пръстени. Но нещата не свършиха дотук. Като високопоставен човек той покани чрез Рио

тримката на тържествена сицилианска вечеря. Тя се състоя в едно специално запазено крило на „Странноприемницата на Хемънд“, която се намираше извън границите на щата Илинойс. Капоне, който не отстъпваше никога пред жертвоприношенията, ги гледаше с отвращение как бъркат с пръсти в изисканите ястия, подбрани специално за тази прощална вечеря. На равни интервали от време Ал вдигаше тост с пълната с червено вино чаша.

— Да живеете дълго, ти, Джузепе, и ти, Албърт, и ти също, Джон... За успеха на вашите начинания...

Мъжете толкова ядоха и пиха, че си свалиха саката и разхлабиха коланите си. Красиви гласове запяха стари песни от техния край. Към полунощ видните сътрапезници престанаха да си служат с приборите. От почетното си място в края на масата Ал Капоне отново вдигна чашата си към триото, но вместо да пие той лисна съдържанието в лицата им, а след това разби чашата в земята, ревейки:

— Нищожества, ще ви накарам да повърнете всичко, което погълнахте, след като предавате приятеля, който ви храни...

С изненадваща за човек с неговото телосложение бързина той се втурна към тях. Франки Рио и Джек Макгърн вече ги държаха под прицел. Един по един Франки ги завърза грубо за облегалките на столовете им, а след това ги обърна с лице към Капоне.

Тези, които присъствуваха на сцената, вероятно никога не ще я забравят. Ал държеше в ръцете си бухалка за бейзбол. Тя се стовари първо върху ключиците на Скализи. Кръвожадната лудост на чикагския сатана се разгаряше с всеки удар на бухалката. От дебелиите му устни течаха лиги, той стенеше от възбуда, а измъчваните, чиито кости се трошаха, виеха от болка и се молеха за пощада. Нищо, не им бе спестено. Те бяха вече припаднали, когато Джек Макгърн изстреля по един куршум в тила на всеки от тях. Той всъщност сложи край не на страданията, а на живота им.

В действителност това беше само мярка за сигурност. Черепите им бяха вече смазани от бухалката. От солидарност, следвайки примера, който всеки сицилианец, трябва да даде, когато се сблъска с предателство останалите сътрапезници също стреляха в труповете — в гръб.

Джунта и Скализи бяха намерени на задната седалка на колата им, бутната в канавката. Анселми беше паднал от нея. Това стана на 8

май сутринта, на един второстепенен път около езерото Волф в щата Индиана. Д-р Ели Джоунс, съдебен лекар в Лейк Каунти, каза, след като видя пихтиестата маса:

— Състоянието на телата е отчайващо. Съмнявам се, че е останала невредима дори една кост...

Този нов кървав подвиг на гангстерите предизвика силна вълна от възмущение в Чикаго. Гражданите организираха спонтанни протестни демонстрации, настоявайки „градът да бъде прочистен от измета, която го замърсява и разлага дори представителите на властта“.

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

КАТО ПОЛЕТ НА СОКОЛ...

Енох Джонсън, по прякор Нуки, се дуеше от кеф в белия си костюм. Никога работите му не бяха вървели толкова добре.

Преди да излезе, не можа да се въздържи и се похвали на любовницата си Фили:

— Сега, мойто момиче, съм съвсем вътре в играта.

Той едва ли имаше представа колко точно се изразява. Само едни друг човек беше толкова безочливо убеден в късмета си.

Късметът!

Големият бос Лучиано до такава степен му се уповаваше, че считаше цифрата седем за свое щастливо число и той просто реши:

— Бъркотията идва от стотиците банди. Аз направих своя избор. От днес нататък ще бъдем седем организации, които ще решаваме кой колко ще порка в тази страна. Тези, които не искат да се слоят с нас, ще пият по чаша студена вода.

И Лучиано назначи Нуки Джонсън за шеф на южната част на Ню Джърси. Той беше един от седемте главатари, един от седемте неприкосновени. Другите също получиха големи имения. Лански и Сийгъл — Ню Йорк и Ню Джърси, Джо Адонис — Бруклин, Лонджи Цвилман и Ули Морети заедно с графство Насу — северната част на Ню Джърси, Розен, Биту и Гордън — Филадельфия, Кинг Соломон от Бостън щеше да контролира Нова Англия. Висшият контрол за всичко, разбира се, беше за Лучиано и Торио.

Вито Дженовезе стана бързо отговорен за изпълнение на решенията, взети на най-високо равнище.

Независимо от това, дали по-дребните риби искат или не, за по-малко от година обединението на незаконната търговия с алкохол беше осъществен. Групата на Седмината наложи своя закон за производството, покупко-продажбата и пласмента на алкохола на двадесет и две банди. Останалите изчезнаха от само себе си или ги принудиха да изчезнат.

Несъмнено Нуки Джонсън чувствуваше, че нещата се развиват в правилна посока. Що се отнася до късмета, даже когато не го съпътствуваше, той знаеше кога да побутне нещата, за да ги насочи по посока на успеха. Нуки, трябва да признаем, чудесно контролираше както политиците, така и хазарта, и лотариите в своя район. Когато всички козове са в ръцете, винаги можеш да улесниш съдбата. И освен това Нуки не се колебаеше, когато ставаше дума за нови инициативи.

Така когато alter ego (второто аз) на Лучиано, в известен смисъл неговият финансов двойник, Меир Лански в първата седмица на май 1929 г. се ожени за Ана Ситрон, той не се поколеба нито за миг и го покани в своите владения.

— Слушай, тук не е Венеция, но е по-близко. Ела да прекараш медения си месец в Атлантис сити, в моя дом. Ще имате слънце, златен пясък на плажа, а аз ще се погрижа за всичко. Кълна се, че няма да похарчиш нито долар.

За Меир Лански, който прекарваше живота си в сметки, който имаше в главата си тройно счетоводство и беше известен скъперник, последното изречение без съмнение имаше непреодолим ефект. Той прие. Нищожна причина с големи последствия.

От това невинно сватбено пътешествие, от тази съвсем приятелска покана произлезе събитие, което тогава премина относително незабелязано, но което преобърна до наши дни цялото американско общество.

Като се женеше за Ана Ситрон, млада, стеснителна, вярваща еврейка, възпитана в духа на старите еврейски традиции, Лански правеше сватба по любов и по сметка. Старият Ситрон беше започнал с малка количка за зеленчук по улиците, а сега управляваше значителна търговска фирма за продажба на плодове и зеленчуци, неголям център за търговия в Хобокен, Ню Джърси. Като подарък за добре дошъл в семейството той предложи на зет си участие в сделките и пост в управлението.

За Меир това беше неочаквана придобивка, неговото прикритие ставаше съвсем реално. По-късно под него ще му стане много горещо, но ние още не сме стигнали до тези затруднения. След като вече беше предупредил съдружниците си, че заминава за четиринадесет дни в Атлантис сити, за да посвети на спокойствие Ана в тайните на

семеиното щастие, младият съпруг изненадващо получи покана от Чарли Лучиано да го посети.

— Току-що ти направи решителна крачка, като се ожени за Ана... Аз също мечтая за определен вид брак по разум и по сметка. Ти знаеш, че съм рационален тип. И ето със своята женитба ти ми предлагаш на табличка чудесен претекст, който съм решил да използвам. Запомни какво ти казвам, Меир Лански, за сватбата ще се говори още, защото всички ще се оженим, бракът ще бъде троен, защото аз организирам веселието. През времето на действието на този забавен договор от небето ще ни паднат подаръци.

Източното крайбрежие на Атлантук сити беше много богат и кокетен курортен град. Макар и по-голям, той можеше да бъде сравнен с Довил във Франция, още повече че по продължението на морето се простираше дълго авеню, специално защитено от пясъците, по което се разхождаха елегантни милионери. По дължината на плажовете бяха разпръснати, скрити в райски градини, кой от кой по-луксозни хотели. В стил 1900 г. с цялата му спорна естетика, те имаха закръглени бели кубета, предизвикателно насочени към слънцето, и се изключваше всякаква възможност някой недоброжелател да си помисли, че са направени от свинска мас.

Градът си беше спокоен, но един от градските съветници, Енох Джонсън, специално се грижеше за това. И най-малкото безредие можеше само да привлече вниманието върху него и да смути спокойствието на тези, които му бяха гласували високото доверие да се грижи за техните развлечения и да задоволява и най-странните им желания. В града цареше буржоазен ред. Скандалите бяха изключени. Различни пороци можеха да си позволят само определен кръг високопоставени личности, чието иначе добро поведение изглеждаше като гаранция за тяхната непоквареност.

В Атлантук сити всеки знаеше как да живее и как да се държи. Това не е въпрос на морал, а просто въпрос на възможности. Известни политически мъже идваха в луксозните си имения да дишат здравословния океански въздух, оценяван като безкрайно благотворен, дори спасителен. Заради него тук на малки интервали един след друг се организираха конгреси, те пък увеличаваха авторитета на града в национален мащаб.

Ето защо Енох Джонсън или Нуки, човек знаещ всичко и печелещ от всичко в Атлантик сити, имаше основание да бъде весел.

Меир Лански и Ана бяха във възторг от приказните условия, които им беше предоставил, цял етаж в неговата великолепна резиденция.

— Тук никой няма да ви безпокои... Дори приятелите, които ще дойдат.

Защото приятелите вече бяха на път. Нуки смяташе тяхното идване за един от големите шансове на живота си. Да приеме в своя град най-големите главатари на банди в страната беше изгоден случай, в който той виждаше хиляди предимства, увеличаване на собствения си авторитет, преки контакти на всички равнища за всички видове сделки. За да бъде всичко в ред, двайсетина от неговите хранени хора чакаха най-важните особи в най-изискания хотел на брега на морето — „Брикерс“.

Но когато човек се престарава, често прави грешки. Тази на Нуки беше голяма.

Хотел „Брикерс“ приемаше клиенти само от чисто бяла раса, за предпочитане протестанти.

Когато портиерите и администраторите видяха „високите гости“, дъхът им спря. Подобен спектакъл надминаваше и най-футуристичните представи на служителите в хотела. Този парад на човешки лица с жълтозелен цвят или в най-добрия случай жълт цвят, променен от чернодробни кризи, тези хора с черни къдрави коси, с опасно стърчащи между дебелиите бърни пури, със звънтенето на цяла кинкалория гривни от масивно злато, дрънкащи на края на малки ръце, размахвани във всички посоки, сякаш за да хванат циничните възклицания, с блещукащи, отрупани с диаманти пръсти като кебапчета, накара отговарящите за традициите на хайлайфа да повярват за момент, че се намират в средата на непубликувана никога страница от Библията.

Те се заеха с желязна ръка да се противопоставят и да върнат на улицата тази вълна от нашественици. Точно в този момент на 12 май 1929 г. в 16,30 часа избра да пристигне самият Ал Капоне на един истински презокеански параход на колела: осемцилиндрова лимузина „Кадилак“, модел 1928 г., регистрирана под номер 141–116. Блиндиран със стомана, автомобилът тежеше три тона, имаше специална система

от ръчки за евентуално сваляне на стъклата, дебели два сантиметра и половина и непробиваеми от куршуми. Между специални пневматични шини и въздушни камери беше разположена особена лепкава течност, която моментално запушваше която и да е пробойна. Задното стъкло беше подвижно и даваше възможност на седящите вътре при нужда да се противопоставят на този, който би дръзнал да нападне това чудовище. Капоне изскочи отвътре с учудваща за неговите килограми енергичност. Последва го административният му директор Джак Кузик, наречен Мазния палец заради привычката да прекарва палеца си през обилно намазаните си със зехтин коси, за да може бързо и точно да брои пачките с долари.

Кинг Соломон, дошъл от Бостън, веднага съобщи за оскърблението, нанесено му в „Брикерс“.

— Намерете ми този побърканяк Нуки. Четвърт час по-късно пристигна Енох Джонсън, в ослепително белия си костюм с червен карамфил на ревера. С габарити на борец от тежка категория, той беше по-висок от Ал Капоне поне с двайсет сантиметра и закръгленият Ал с повдигнат към него нос бълваше мръсотии. Нуки му отговаряше добродушно. Репутацията на Капоне като човек, който измисля особено скверни псувни, му беше известна и той запази спокойствие. Капоне хвърли пурата си на земята и я размаза с крак.

— Аз се чупя...

— Е, хайде сега... Нали сме тук за развлечение?

Джонсън успя да завлече Капоне, Кузик и всички останали в хола на хотел „Президент“. Нуки се затвори с двама от членовете на дирекцията, преговаря с тях десет минути дявол знае за какво, но излезна сияещ.

— Всички да отидат да си получат ключовете, вие сте добре дошли в „Президент“ и не забравяйте, че сте мои гости...

Всички се втурнаха към рецепцията, само Ал Капоне продължаваше да мърмори.

— Не ми харесват тези твои детски ясли, искам да отида другаде.

Без да губи доброто си настроение, Нуки Джонсън го успокояваше:

— Остави другите да се настанят. След това ще се заема с тебе. Аз имам нещо, което отговаря на твоя ранг...

Ал хвърли пронизващ поглед на Нуки, а после го премести към приятелите, които започнаха да се настаняват. Сега в „Президент“ имаше изключителен наниз от гангстери, дошли от всички краища на Америка.

Уокси Гордън, най-важният от всички черноросаджии на алкохол, пристигнал от Филадельфия, мъкнеше със себе си Макс Хоф, наричан Бу-Бу, Сам Лазар, Чарлз Шварц и Ник Розен.

Лонджи Цвилман и Ули Морети — представители на графство Насо.

Оуней Маден, кралят на нелегалните барове.

От Кливланд са дошли Чарл Полизи (истинското му име е Лео Беркович), заобиколен с безусловно преданите му Мое Далиц и Лу Руткопф.

Ейб Бърмийн, главатар на страшната банда Пърпъл от Детройт, имаше проблеми там и беше изпратил непознати заместници.

Том Пендергаст от Канзас сити беше представен от Джон Лазия, негов приятел.

Както се очакваше, делегацията от Ню Йорк беше най-многобройна, ръководеше я човекът, най-привързан към идеята за това събиране — Чарли Лучиано. Около него стояха най-елегантният от всички Джони Торио, Луис Лепке Бухалтер, Джо Адонис, Франки Костело, Франк Ериксън, който носеше на ревера траурна лента (наскоро беше убит неговият приятел Ротстейн), и както винаги малко по-настрана Дъч Шулц, с второстепенна роля. До него, достатъчно беше мислено да се пресече Бруклинският мост, стоеше страшилището на доковете Албърт Анастасия. Франк Скализи и Винс Мандано се държаха настрана и засега предпазливо разговаряха само помежду си.

Разбира се, имаше и дами. Дори внимателният наблюдател, запознат с личния живот на бандитите, трудно би могъл да назове точно имената им, толкова те бяха взаимозаменяеми. Тези господа, набожни евреи или католици, по-голямата част женени, глави на семейства, в никакъв случай не замесваха законните си съпруги в професионалния си живот. Той наистина беше тежък, но не липсваха и отклонения. Достатъчно беше да бръкнат в извора на този женски добитък за продан, за да открият за спешни случаи някоя мимолетна жрица на любовта.

Именно тези съвсем временни дами се разпръснаха по етажите, следвани от огънатите под огромната тежест на куфарите носачи.

После мъжете се качиха отново на мощните си черни лимузини и последваха Нуки, когото Капоне взе в своя стоманен „Кадилак“. Вътре избухна забавна караница. Отпред, зад кормилото седна Франк Нити, първият спусък на Ал, а до него Франк Рио, телохранителят. Ал веднага се заяде с него.

— Кажи бе, грозен, каква ти е работата? Не можеше ли да слезнеш да ме защитиш?

— Но шефе, вие бяхте в добра компания...

Избухна общ смях. Капоне беше обезоръжен от спокойствието на Франки, едно от малкото човешки същества, които той ценеше и не единствено заради верността, независимо че Франк няколко пъти му спасяваше живота.

Кортежът пристигна пред „Риц“. Там изтънченият Нуки се беше отличил, успявайки да наеме за Меир Лански и младата му съпруга президентския апартамент. Лански, под предлог че не иска да се дели, изведнъж предпочете да се настанят под един покрив с останалите. Това хитро човече се страхуваше най-вече от това, че ако остане в резиденцията на Джонсън, няма да може да следи отблизо бъдещите събития.

Той стоеше в хола с жена си. Всички ги поздравиха. Наистина сватбата на Лански беше блестяща фасада. Тя им послужи чудесно, защото не можеха да претендират, че ще останат незабелязани. Междувременно Ал Капоне беше обхванат от нов внезапен изблик на гняв, откачи една картина от стената и я стовари върху главата на Нуки, ревейки:

— Още веднъж благодаря за посрещането в този шибан град. Ти да не ме бъркаш с някой?

Джонсън си даде вид, че нищо не е станало, и всичко приключи, дори Капоне реши да живее в „Риц“ заедно със свитата си.

На другия ден, за да се извини за бурното настаняване, Нуки нареди да занесат на всяко от момичетата на конгресмените по едно визоново палто, а в баните поставиха кашони с модното шампанско „Моят е Шандон“, в количество, което би стигнало за месец.

Чарли Лучиано възнегодува:

— Какви го прихващат, да раздава от загубеното френско шампанско, вносът му не минава през нас...

Но Нуки искаше по-скоро да им направи удоволствие, отколкото да реализира печалба, твърдо убеден, че едното ще дойде с другото.

Едно нещо го притесняваше и той го сподели открито с Лучиано:

— Старите донове не дойдоха...

Чарли отвърна сухо:

— Вехтите от мафията са твърде тесногръди. Е, разбира се, аз ги уважавам, но за тях не си човек, ако не си сицилианец. Аз съм сицилианец, но знам, че трябва да се съобразявам с всички: неаполитанци, ирландци, холандци и най-вече евреи. Доновете не желаят да приемат това. Отгоре на всичко те водят войни помежду си кой да стане *saro di tutti capi* и се лее кръв...

Ако говорим откровено, в качеството си на първи лейтенант на Джо Масерия (който именно оспорваше върховната титла на Салваторе Маранзано) младият Чарли Лучиано не казваше цялата истина. Нормално би било той да покани своя шеф Джо Боса, който би могъл да представи достойно мафията на тези първи Генерални щати на престъпността.

Само че в този случай той щеше да загуби председателското си място. А можем да бъдем съвсем сигурни, че от срещата в Атлантик сити Лучиано искаше да бъде приетан съвсем сериозно. Тези, които имаха нещо друго в главите си, се бяха излъгали, тези, които не успяха да го разберат навреме, загинаха от куршуми...

Междувременно откриването на „конгреса“ се забавяше поради проблеми със сигурността на неговите участници.

В голямата зала на хотел „Президент“ бяха поставени две големи маси, но влизането и излизането на персонала, макар подбран от Нуки човек по човек, притесняваше гостите, принудени да повишават тон, за да се чуват от единия до другия край на огромните маси, поставени във форма на подкова. От друга страна, алкохолът помагаше на някои, например на Сам Лазар и Ник Розен, да си припомнят някои юначни действия, най-малкото от които можеше да постави на електрическия стол една дузина от участващите в това изумително събрание.

Отгоре на всичко се случи и един забавен инцидент. Ана Ситрон, вече госпожа Меир Лански, накрая забеляза, че приятелите на съпруга ѝ не ще да посещават много често синагогата и че тяхното държане е

всекидневна и непрекъсната обида на Йехова, и накрая, че техните не съвсем законни приятелки трябва да са от оцелелите след Содом и Гомор, или в най-добрия случай са се спасили от някой публичен дом. Тя се разплака и проля първите си сълзи след сватбата. Меир Лански, вътрешно покъртен, се оплакваше горчиво, че са му развалили медения месец. Чарли Лучиано възрази:

— Това е, за да не бъдеш такъв скъперник и да съединяваш женския задник с работата... за да ти излезе по-евтино.

Всички присъстващи запомниха думите му добре и вече си имаха едно наум. От този момент мъжете напускаха стаите си сутрин към 11 часа. Двама по двама наемаха места в сенчести плажни рикши, теглени от прислуга.

Изцяло завладян от залозите, Нуки Джонсън подхвърли идеята да организира облози за реда на пристигането на главатарите в края на плажа по посока на Челси. Много от тези странни жокеи бързо започнаха да се оплакват от ездитните си животни.

— Тези проклети негри не работят никога. Те имат уши като локатори и знаят всичко, което кроим...

Какво всъщност крояха тези привидно пийнали развеселени господа?

Колкото и невероятно да изглежда, но ни повече, ни по-малко те поставяха основите на структурата на най-богатия, най-силния, най-жестокия синдикат, който някога е властвувал в света на парите — Синдиката на престъпниците.

Изоставяйки рикшите, те се изолираха на малки групи, свалили обувките от крокодилска кожа, събули копринените си чорапи, със запретнати до колената панталони, виждаха ги да джапат покрай вълните с белите си меки шапки с черни панделки върху главата, с пура в човките, с диаманти по пръстите и с развети от океанския въздух ярки вратовръзки.

Като полет на сокол, тези най-големи и силни грабливи птици в САЩ снасяха в пясъка яйцето, от което щяха да се родят чудовищни събития и идването на една власт, която макар и тъмна, нямаше да намалява своето влияние, а напротив, щеше да установи още по-жестокото своето влияние върху страната на всички нива чак до наши дни.

Когато спряха да се плакнат, тези господа бяха старателно изпразнили кирливите и често окървавени ризи, събирани от десет години, или с други думи от началото на сухия режим.

Договорите за обединение се осъществяваха чрез сливане на бандите по райони и градове: Чикаго, Ню Йорк, Атлантик сити, Сент Луис, Бъфало, Цицero, Кливлънд, Гари, Тамра, Лос Анжелос и т. н. И освен това, тъй като всички те бяха убедени, че добрите стари времена на контрабандата с алкохол вече си отиваха, основната задача, която решиха, беше да се споразумеят точно, че всеки ще прехвърли дейността там, където вече имаше определен резултат: хотели, конфекция, дребни търговци, будки за вестници, погребални бюра, търговци на ранни зеленчуци. Като задача си поставиха и подготовката на истински работнически профсъюзи във важните отрасли: докери, притежатели на камиони, металурзи... Контрол върху игрите, нелегалните лотарии, обзалаганията, конните надбягвания, контрабанда от всякакъв вид. Подобряване на мрежите за разпространение на наркотици и проституцията.

През всичките шест дни, докато траеше извънредно важният конгрес, и по-специално в последните три дни (от 16 до 19 май 1929 г.) един човек изигра решителна роля: Чарли Лучиано. Макар да изтикваше на преден план по-възрастните, вече утвърдени фигури на Джони Торио и Франки Костело, все пак той беше посредникът, който гъвкаво премахваше дългогодишни сръдни, посочвайки еднаквостта на интересите, подчертавайки новите перспективи. Негов безспорен и най-голям плюс беше изказването, за което може да се каже, че ще има огромно въздействие върху бъдещето на престъпността, една реч, която разбраха и запомниха завинаги всички присъстващи. Тя ще има програмно значение за бъдещето:

— Аз съм сицилианец. Уважавам доновете и вие знаете какво съм аз за нашия приятел Джо Масерия. Но днес не е вчера и утре ще бъде по-различно от днес. Мафията е и ще си остане завинаги моето семейство, но това е твърде затворено семейство и ако тя разрешава добре собствените си проблеми, пренебрегва проблемите на другите. (Чарли прави намек за факта, че само роден сицилианец може да бъде член на мафията. Тя обединява само сицилианци. Никой чужденец не може да се присъедини.) А когато се налага, воюва с тях. Ще бъдем силни, като се обединим — сицилианци, евреи, ирландци, немци,

италианци от всички провинции, вместо да се унищожаваме взаимно. Мафията редовно сама си пуска кръв. Най-добрите ѝ синове се изправят един срещу друг заради върховната власт. Това е урокът, който ние не бива да забравяме. Ние нямаме нужда от един шеф, от *saro di tutti capi*, напротив, това е нещо, което трябва да предотвратим. Никой от нас не бива да умира за този, който клати гората. Трябва да образуваме синдикат, в който всяка голяма организация, призната от нас, ще има делегат. Главните решения във всички области ще се вземат при пълно единодушие на делегатите. Никой няма да бъде шеф, но синдикатът ще ни ръководи и в него всеки ще намери сигурност, изгода и печалба... И никой от нас не бива с държането и действията си да внася ненужен безпорядък, който ни прави непопулярни и само увеличава легалните възможности на нашите врагове. Не бива, под предлог че купуваме всички, които се продават, да изглежда, че стоим над закона. Също извън неизбежните инциденти, нека избягваме всякаква гласност, която може да се окаже фатална и да обърне нацията срещу нас. Когато това се налага, нека правим и някои жертви. Това много добре разбра нашият приятел, моят приятел Ал. (По време на тези Генерални щати на престъпността Ал Капоне по щастлива случайност се срещна с Мойзес Аненберг. Наричаха го още Макс от Чикаго. Той беше директор на службата за разпространение на вестниците в огромния град. Или с други думи, всички шофьори на камиони от „Diffusion presse“ и тези, които разпределяха вестниците, му бяха в ръцете. Така в 1928 г. в. „Трибюн“ имаше големи неприятности. Макс придоби такава власт, че магнатът на американския печат Уилям Рандолф Хърст сключи с него договор, за да може продажбата на неговите заглавия да остане на определено равнище. Мойзес Аненберг беше създал непозната дотогава в Чикаго мрежа, която започваше с набирането и контрола на *news boys* (децата, които викат заглавията и продават вестниците по улиците) и стигаше до разпределението на будките на най-добрите за продажба места. Възможно беше Макс да е подочул нещо за срещата на високо равнище в Атлантик сити, но не беше нито поканен, нито допуснат до нея. Капоне разказа за своята среща с него и получи зелена светлина да разисква една оригинална идея с Аненберг. Ставаше дума за построяването на телеграфна мрежа в цялата страна, по която да се предават на залагащите на коне регистрираната котировка на конете и

официалните резултати. Идеята възхити един от конгресмените, Франк Ериксън. На него възложиха да я усъвършенствува. Това стана много лесно, защото в Атлантик сити току-що се бяха споразумели за разделяне на печалбите и загубите от залаганията между всички кантори, които контролираше Синдикатът на национално равнище. Ериксън направи Мойзес Макс Аненберг своя дясна ръка и неговото, на Макс, богатство доби впечатляващи размери.) Ние ще имаме често случаи да му благодарим и да го даваме за пример...

Три месеца по-късно алузията на Лучиано с примера на Ал Капоне ще изясни истинското значение на тези Генерални щати на престъпността и ще покаже какво силно влияние ще започне да оказва синдикатът върху най-могъщите му членове.

Капоне от години беше сложил ръка на Чикаго и го направи най-корумпирания град на САЩ. На общински съветници, чиновници, съдии, полицаи, журналисти им „пробутваха“ редовно и те си плюеха на физиономията, за да могат колкото е възможно по-добре да прикриват убийствата, грабежите и контрабандата на Белязания. Дойде, разбира се, моментът, когато цялата страна се отвори и възмути от стотиците ненаказани престъпления, от арогантните убийци, сигурни в своята ненаказуемост, от непрекъснатите, всекидневни предизвикателства към добрите нрави, от систематическите подигравки с моралните норми. Капоне бе станал „човекът, който можеше да си позволи всичко“, а той действително си позволяваше всичко. Неговото държане на срещи, по време на интервюта за радио и с репортьори от печата предизвикваха такава вълна от възмущение, че репортьорът на „Ню Йорк хералд трибюн“ писа:

— Ще бъдем ли един ден управлявани от гангстери?

Разбира се, декларации от този род дразнеха хора като Джони Торио, Франк Костело и Лучиано. Те решително не желаеха да бъдат открито порицавани и поставяни на подсъдимата скамейка на непопулярността, която веднага ще направи тяхната нелегална дейност невъзможна.

Според Лучиано най-важното, най-циничното, най-предизвикателното, без съмнение, беше поведението на Ал Капоне, главатар с такава мощ, че се изплъзваше еднакво добре както от куршумите на убийците от съперническите банди, така и от съдиите,

натоварени да се грижат за прилагането на законите, или от полицаите, натоварени да те накарат да ги спазваш.

Лучиано беше този, който се противопостави на „разярения бик от Чикаго“ и го постави на колене пред новообразувания синдикат. Накара го да разбере, че който се сили да чупи чинии, трябва да знае, че ще дойде момент, когато ще ги плаща.

Какво са си говорили двамата мъже, никой не узна. Така или иначе, след известно време невероятното стана, единственият случай в историята на гангстеризма, в който Ал Капоне играеше ролята на „жертвения агнец“ (за един бик разжалването бе наистина голямо!).

Друг резултат от конгреса на престъпността и създаването на синдиката е това, че мафията завинаги изгубва своето неоспоримо до този момент привилегировано положение. Сама, парализирана от тесногърд шовинизъм, с вързани от вековните традиции ръце, лишена от въображение, затворена за дошли отвън идеи, тя щеше да запази значението си, но нейното влияние беше решително ограничено. Тя ще има представители в синдиката само защото се съгласи да играе по неговите правила и защото влиятелни личности в него ще станат младите сицилиански вълци, закърмени с пролятата от нея кръв.

По-лошо! Занапред щяха да ѝ приписват автоматично всички престъпления, цялата контрабанда, всички ужаси. Щом някое чудовищно събитие станеше тема номер едно в криминалната рубрика, веднага се приписваше на мафията.

Това е истина и в наши дни.

В действителност мафията е самотно дърво с дълбоки стари корени, което скрива гъста девствена гора, цинична, пищна джунгла с най-неочаквани разклонения по целия свят — Синдикатът на престъпниците.

Никой никога нямаше да забрави значението на конгреса в Атлантик сити, особено след като стана ясен сценарият, измислен от Лучиано и Ал Капоне за успокояване на духовете сред американската общественост.

Ето как точно се развиха нещата. От дълго време този, когото наричаха, Белязания, поддържаше приятелски връзки с полица Я Джеймс Малон, наречен Джеймс Патъка от Филаделфия. Ал се свърза с него.

— Искам да ти направя подарък, който ще те направи звезда и ще ти даде възможност да напреднеш. Намери си едно ченге за прикритие и ето какво трябва да направиш...

Вероятно за момент Малон си е помислил, че става дума за някаква мистификация, но пред настойчивостта на Белязания се покори, като предварително реши да понесе подигравката. Във всички случаи тя му изглеждаше по-малко смъртоносна от куршума.

На 16 септември 1929 г. във Филаделфия, придружен от инспектора Джон Крийдън, Малон постъпи според предварителната уговорка. На излизане от едно кино спря Ал Капоне и неговия най-верен телохранител Франки Рио.

— Вие ли се казвате Капоне? — попита Малон.

— Не, аз съм Ал Браун. (Дълго време Капоне действително използваше името на Ал Браун: „Много ми допада и звучи много американски.“) А вие с какво право ме наричате Капоне?

В свитите им ръце пробляснаха полицейски значки.

— Ченгета? А! Я виж ти... Аз съм предаден! Ами добре, отлично.

С преднамерено бавно движение Белязания извади от подмишницата си пистолет калибър 9 мм. В резултат всички сеирджии отскочиха цял метър назад, а Белязания беше задържан за незаконно носене на оръжие.

Използвайки чара си, той настоя Франки Рио, който беше в пълно неведение за играта, да предаде също своето оръдие на труда. Отведоха двамата мъже в най-близкия полицейски участък. И докато Капоне се занасяше с всички, седнал на пейката, Франки Рио, побеснял, се въртеше нервно из помещението, настоявайки да ги пуснат незабавно, като заявяваше, че има връзки, че ще има да видят...

— Поеми си дъх, току-виж ти повярвали — подигра му се Ал Капоне, много доволен, Джон Кохлър разказва останалата част от събитията, но те не са за вярване:

— Малко след полунощ двамата гангстери бяха изправени пред съдия от първа инстанция, който им присъди по 35 хиляди долара глоба.

Общо двамата имаха само няколко хиляди. Капоне поиска да доведат двама адвокати — Бърнард Лемиш и Корнелиъс Хъкърти,

които обвиниха полицията в превишаване на правата. Но Капоне не искаше нищо друго, освен да намери убежище в затвора.

Майор Лемюъл Б. Шофилд, началник на обществената безопасност във Филаделфия, приветствува това арестуване, приписва го на бдителността на подчинените си и прие гордо поздравленията, които заляха кабинета му. Изгарян от любопитство, той заповяда още същата нощ да му доведат двамата задържани. Спокоен и вежлив, Капоне отговаряше на въпросите му, но Рио понасяше зле ареста и ревеше, че го лишават от гражданските му права и въобще вдигна такава страшна тупурдия, че Капоне му каза:

— Слушай, моето момче, ти си ми приятел и винаги си ми бил верен, но тази вечер ще говоря аз...

Телохранителят млъкна веднага.

Шофилд попита Капоне:

— Познавате ли помощник-прокурора на щата, когото пречукаха преди почти две години в Чикаго?

— Да — отвърна Капоне. — Малкият Мак беше много готин тип. Той беше един от моите големи приятели, винаги готов да послужи на всеки. Аз говорих с него малко преди да го убият.

Разговорът продължи и засегна конференцията в Атлантик сити. Майорът взе внимателно да се заслушва. Капоне се отпусна и заразказва патетично:

— Уморих се от престъпленията на бандите и от престрелките между гангстерите — каза той. — Искам да живея и да оставя другите да живеят. Имам жена и момче на единадесет години, които боготворя, и красива къща във Флорида. Ако можех да отида там и да забравя всичко, ще съм най-щастливият човек на земята. Прекарах една седмица в Атлантик сити, за да установя мир между гангстерите. Всички главатари на банди ми дадоха дума, че няма да има повече кланета.

— От какво живеете сега?

— Живея от капитала си. Опитвам се да се оттегля в пенсия...

Само 16 часа след арестуването му Ал Капоне беше изправен пред съдията Джон Е. Уолъс, който му обяви максималната възможна присъда, една година строг тъмничен затвор.

Капоне с мъка сдържаше възмущението си, тъй като адвокатите му, докато го увещаваха да се признае за виновен, обещаваха, че ще си

бъде у дома, за да украси коледната елха.

— Това ще ме научи да вярвам на дядо Коледа — процеди през зъби Белязания съвсем раздразнен.

И така, първото доказателство за огромната власт, която Лукания беше придобил в Атлантик сити, се прояви по възможно най-категоричния начин.

Синдикатът на престъпниците беше съумял да накара самостоятелно действащ главатар от величината на Ал Капоне да се остави доброволно да бъде арестуван и осъден за първи път — човекът, който беше изнамирал фантастични начини и изразходвал милиони долари, за да избегне това унижение. Направи го, за да улесни организацията, която изисква от най-могъщите си членове не само пълно послушание и абсолютно подчинение на правилата на играта, но и дискретно поведение в нелегалните ѝ дейности.

Този автентичен анекдот позволява да си дадем сметка до каква степен силата на тази нова концепция за синдиката стана незабавно реална, действена, впечатляваща, за да не кажем тероризираща.

ГЛАВА ПЕТА

ОТ ВОЙНАТА В КАСТЕЛАМАРЕ ДО СИЦИЛИАНСКАТА ВЕЧЕРНЯ

Мълвата за групата на младите вълци, която укрепваше сред изтерзана плът и засъхнала кръв, не предизвика голямо вълнение сред петте големи фамилии начело на мафията.

Сигурни във властта си над престъпния свят, те разчистваха сметки на най-високо равнище помежду си.

Джузепе Масерия (Джо Боса) и Салваторе Маранзано начело на двете най-могъщи фамилии не се щадяха взаимно. Но щом станеше дума за Чарли Лучиано, фактът, че той беше сицилианец, смущаваше мислите им. Чарли представляваше нова сила, която всеки от тях се мъчеше на всяка цена да привлече на своя страна, за да стане саро di tutti capi. Беше наложително да му се подрежат крилата. Масерия го държеше под властта си, но това му носеше единствено проценти. Наистина получаваните суми бяха огромни, но не беше достатъчно, тъй като в очите на мафиозите престижът на Чарли нарастваше с всеки изминал ден, пък и той започваше да си придава важност. Джо Боса не беше склонен да търпи подобни обиди, независимо от това че Лучиано продължаваше да го почита. Налагаше се да постави „хлапака“ на мястото му, и то колкото може по-бързо.

Решил, че е настъпил моментът да се намеси, Джо Масерия настоя за среща „на четири очи“ в Барбизон, у Лучиано, за да докаже, че като истински дон не се страхува от когото и да било и няма нужда от ничия защита.

Чарли го чакаше неподвижно, до него стоеше Франки Костело.

— Бях казал САМ — изрева Масерия, влизайки в приемната.

— Казал си... Но у дома си аз правя това, което ми харесва. Костело е мой приятел. Нямам какво да крия от него.

Масерия смени рязко тона.

— Отлично. Всъщност, като имам предвид това, което ще ти кажа, така е по-добре. Колкото повече хора научат, толкова по-добре. И така: ти злоупотребяваш във всичко и за всичко. Но ти си мой лейтенант, ти си човек на Джо Боса... А виждам, че само ти намазваш от доставките на уиски. Аз какво печеля от това, а?

С престорено любезен глас Чарли Лучиано каза учудено:

— Но ние така се споразумяхме, Джо. Ти вземаш процент от всичко, с което се занимавам, с изключение на алкохола, което е мой личен бизнес.

Масерия спря да се разхожда:

— В моята фамилия няма личен бизнес. Трябва да даваш всичко в общата каса. Чарли повтори лукаво:

— Но ние така се споразумяхме, Джо... Ти ми стисна ръката и каза „О'кей“...

— Но вече не казвам „О'кей“. Развалям споразумението. Ти навсякъде внасяш безпорядък. Няма да търпя това. Или ще влезеш в релсите, или в теб ще влезе куршум, ясно ли е?

Чарли Лучиано поклати глава.

Масерия излезе, затръшвайки вратата.

За известно време в стаята се възцари мълчание. След това Франки Костело взе думата: „Да печелим време — посъветва той. — Този луд човек може да ни прати по дяволите. Ако прибавим към нашите хора тези на Джо А., Бъкси, Меир Лански, Дженовезе, Дъч Шулц и Анастасия, ще съберем най-много сто човека, които няма да са много навити да бъдат пречукани, да им напълнят търбусите с олово... Масерия ще строи най-малко двеста, двеста и петдесет «войника», както той казва, хора, раздразнителни на тема семейна чест, унищожители на евреи и несицилианци. Всеки ден ще ни падат тухли по главите. Да печелим време, да избегнем това, или да се съюзим...“

— За Салваторе Маранзано ли мислиш?

— Не е ли логично?

— Логично е — съгласи се лесно Чарли Лучиано. — Ще осъществя контакт.

За нещастие Салваторе Маранзано също мислеше за него. Не го беше забравил. Срещата беше изненадваща и жестока.

Въпреки колебанието на Чарли Лучиано приятелят му Франк Костело се обърна към Вито Дженовезе с молба да установи връзка с неприятелската банда по простата причина, че Вито изглеждаше в добри отношения с Тони Бендер — един от верните на Маранзано хора. Запознат с проекта, Томи Лукезе се присъедини към него, заявявайки, че той е много навременен, тъй като в най-скоро време ще избухне война между двете съперничаещи си фамилии. Той добави, че Том Рейна също възнамерява да изостави Масерия.

Тони Бендер предложи да се направи среща на четири очи между неговия капо, дон Салваторе, и Чарли Лучиано на 17 октомври 1929 г. в полунощ на Стейтън Айленд. Това място можеше да се смята за неутрална територия, тъй като беше под контрола на Джо Профачи — лейтенант на Маранзано, който беше в същото време приятел от детинство на Лучиано.

В уречения ден и час Вито Дженовезе предложи на приятеля си Чарли да го придружи скрит в колата и въоръжен. Лучиано отказа сухо, дадената дума си е дадена дума.

Пристигнал пръв на мястото на срещата, Салваторе Маранзано се разхождаше напред-назад по безлюдния док. Когато Чарли слезе от колата, той го прегърна ласкаво и го потупа по рамото: „Щастлив съм, че съм тук с теб, бамбино...“

Те влезнаха заедно в един голям хангар и седнаха в един тъмен ъгъл върху струпаните там каси. И двамата с неестествено държание, не знаеха как да започнат. Дон Салваторе заговори развълнувано за „родината“: „Напуснал си я много рано, за да можеш да си я спомняш, бамбино, колко жалко...“

Беше ред на Лучиано да подхване. Със стегнато от ярост гърло пред този изостанал „мустакат дядка“, който го принуждаваше да превива гръб, той сподели:

— Дойдох, защото смятам, че имаме сходни интереси, и защото в миналото ти ми направи едно предложение...

Отрупаната с пръстени ръка на Маранзано си играеше с ланеца от масивно злато. Закаченият на него ослепителен часовник започна да се люлее над огромното шкембе. Маранзано каза важно:

— Bis dat, qui cito dat, или ако предпочиташ „Който дава бързо, дава два пъти...“ Ти не само че не побърза, Салваторе, но дори ми се струва, че предпочете Масерия.

Изпаднал в неловко положение, Лучиано се чувстваше все по-неудобно върху касата:

— Ти знаеш много добре, че той ме принуди да направя този избор. И щях ли да съм тук, ако имах свобода на избор?

— Ти си тук, защото Масерия не струва пукната пара. Той е невеж, недодялан, груб, невъзпитан, несправедлив и слаб. Ти знаеш много добре, че в най-скоро време ще го смажа. На чия страна ще бъдеш тогава?

— Дошъл съм тук, за да говорим за това. С по-широко и по-бавно движение дон Маранзано придаде на часовника, чието стъкло проблясваше слабо на моменти, движението на махало.

— Салваторе Лукания, направих ти предложение. Ти го отхвърли. Млад си... Все още ми се иска да си с мен. Ще даваш обяснения само на мен... като дете на баща си.

Той направи дълга пауза, без да отмества погледа си от Чарли:

— Само че този път ще трябва да ми докажеш. Трябва да се убедя завинаги в твоята искреност, в твоята вяност, за да мога да те смятам завинаги за мое дете...

Лучиано се боеше от най-лошото.

— По какъв начин?

— По много нормален начин, по право честта се пада на теб, ти ще убиеш Масерия...

Чарли въздъхна облекчено:

— О! Но, дон Салваторе, аз мисля за това от известно време...

Маранзано хвана с рязък жест часовника си и изрече сухо:

— Разбира се! Но аз искам ТИ да го убиеш.

Лучиано незабавно схвана задната му мисъл: истинска пропаст, от която той не можеше да се надява да се измъкне. Законът на мафията е съвършено ясен, който убие шефа, не може в никакъв случай да се надява да заеме мястото му.

Това имащо връзка и с едно друго изискване. Когато шефът е слаб, може да се мисли за неговото елиминиране и дори това да се направи, то мотивите трябва да са чисти, а не продиктувани от амбиция. При това се изисква и одобрението на Семейния съвет. За

Чарли това беше само една от страните на клопката. Другата, още по-страшна, му оставяше само слаба надежда да оцелее. И наистина, кой капо ще толерира до себе си мафиозо, убил току-що собствения си капо? На всичко отгоре и дон, шеф на голяма и уважавана фамилия?

— Намираш, че сметката е солена, а, бамбино? Но е вярна.

Дон Маранзано се наведе към него и просъска:

— *Tarde venientibus ossa.* (Който идват късно на софрата, намират само кокали.)

Само че не преведе казаното.

— Е?

— Е? Върви на майната си!

Дон Салваторе Маранзано избухна:

— Все още си само малко момче, което има нужда от голям урок.

И ще си го получиш, защото, не зная защо, имам слабост към тебе. Много те обичам, Салваторе...

Внезапно той изкрещя:

— Върви си!

Една камара от каси се срути с ужасен трясък. Появиха се шестима мъже, чийто лица бяха скрити от разноцветни шалчета.

Сега беше ред на Чарли Лучиано да рухне. Когато дойде на себе си, той се почувствува лек, въздушен, едно движение на махало му напомни за часовника на Маранзано. Ужасна болка в раменете го накара да осъзнае, че виси на китките си.

Седнал на една каса, Маранзано го гледаше флегматично:

— Бамбино, кажи ми, че ще убиеш Масерия.

Чарли не отговори нищо.

Мъжете съдраха ризата му и едни по един изгасиха цигарите и пурите си в него. Призля му. Всеки път, когато идваше на себе си, той чуваше Маранзано:

— Убий Масерия...

Мъжете свалиха коланите си и увиха кожата около пръстите си, за да могат да го удрят с катарамите. Плътта му се нацепи...

— Убий Масерия, не се прави на глупак, защото ще умреш вместо него.

Няма да е редно да описваме всичко, което трябваше да понесе Чарли Лучиано, тъй като той не отстъпи.

Изморен, Маранзано нареди:

— Свалете го и го пречукайте.

Мъжете се втурнаха към него като към плячка.

Един полицейски патрул откри Чарли Лучиано в един вонящ изкоп на булевард Хиланд в Стейтън Айленд. Той бе в такова отчайващо състояние, че двамата полицаи го помислиха за умрял. Равносметката бе направена в болницата: фрактура на черепа, осем избити зъба, дясната буза разцепена, опасност от изваждане на дясното око, осем счупени ребра, фрактура на голямата пищялна кост и на малкия пищял на левия крак, фрактура на лявата китка, изкълчени палци на ръцете, многобройни фрактури на палците на краката, изместена капачка на дясното коляно и скъсани сухожилия, многобройни нарязвания с бръснарско ножче и нож по гърдите, многобройни изгаряния по цялото тяло, много контузии.

Франк Костело и Меир Лански първи дойдоха да го посетят. Когато се запознаха със състоянието на приятеля си, Меир Лански извика със сълзи на очи:

— О, Чарли, ти си страхотен щастливец. (Щастливец на английски е „лъки“ — Бел. прев.)

— Да! — потвърди Костело. — Страхотен щастливец!

От този ден те го наричаха само Чарли Лъки. Другите щяха да направят същото. Мълвата, че Лъки Лучиано е неуязвим, се разпространи със скоростта на светкавица в престъпния свят. Чарли Лъки е бил на онзи свят и се е върнал оттам. Никой няма да може да убие този човек, той е много жилав, шансът е на негова страна...

Навремето никой не научи какво точно му се беше случило. Тъй като законът на омертата важеше с пълна сила за Чарли Мафиоза. Той се беше доверил на Костело и на Лански, но законът на безусловното им приятелство действуваше със същата сила. Ето защо делото от Стейтън Айленд бе изяснено много по-късно благодарение на показанията на няколко човека, в това число и на главното заинтересовано лице.

Докато лежеше страдащ в болницата, Лъки Лучиано се прераждаше в пълния смисъл на думата.

Прераждаше се както във физическо, така и в психическо отношение.

От счупените ребра той придоби навика да държи торса си вдървен и леко наведен напред. По лицето му останаха завинаги

белезите от много нарязвания. Заради засегнат нерв на дясното око клепачът го затваряше наполовина, придавайки му неприятна неподвижност. Лъки гледаше втренчено и притесняваше хората.

Лицето му стана още по-заплашително.

На излизане от болницата той беше взел окончателни решения по редица въпроси. Обеща си да бъде винаги в отлична форма, т. е. да бъде напълно безмилостен и изцяло лишен от човешки чувства.

* * *

Докато се възстановяваше, Лъки Лучиано (занапред ще трябва да го наричаме така, защото той оживя под това име и с него ще влезе в историята) — (Независимо от това в Леркара-Фриди, където ходихме да разследваме, в Сицилия и в американските фамилии от мафията все още го наричат Салваторе Лукания.) не си губеше времето. Той размишляваше най-вече върху последствията от създаването на Синдиката на престъпниците по време на събранието в Атлантис сити. Те щяха да бъдат положителни за бандите, тъй като старите донове от мафията още веднъж щяха да бъдат изпреварени. Ако можеше, Чарли би се усмихнал, мислейки как тези изостанали хора все още се изстребваха взаимно, за да завладеят алкохолния пазар. Ако можеше, защото болката при изопването на заздравяващите рани на лицето не позволяваше.

Той беше по-далновиден. При това от дълго време насам. Благодарение на Банката за смазване, чиито изненадващи връзки бяха вече безброй, скъпият му Франк Костело го бе замъкнал почти насила в началото на миналата 1928 г. при един делови човек — Раскок, мултимиллионер в долари, който се бе прославил с построяването на Емпайър Стейт Билдинг. У този Раскок, всеизвестен политик, работещ за демократите, Лъки Лучиано се запозна отблизо с губернатора на щата Ал Смит. Той стана да го посрещне и му стисна сърдечно ръката с думите:

— Скъпи господин Лукания, щастлив съм да се запозная с вас.

След това политикът разкри желанието си. В общи линии той искаше Чарли да накара да гласуват за него в Манхатън, Бруклин, Бронкс и на всички места, където можеше да упражни влиянието си.

Това щеше да му позволи да получи вот на доверие от партията си и да се яви на президентските избори като кандидат на демократите.

Чарли не можеше да се съвземе от изненада. Човек от такъв мащаб прибягваше до неговите услуги. Какъв път бе изминат от жалките изнудвания по улиците на Малка Италия! А какво предлагаше Ал Смит в замяна срещу услугата? Просто съветите си. Но затова пък какви съвети!

— Вижте, господин Лукания, трябва много бързо да реорганизирате и да внесете яснота в сделките си... да подготвите бъдещето. Казвам ви, че ако не аз, то някой друг ще анулира закона Уолстийд. Търговията с алкохол отново ще стане свободна. Бъдете готов. Когато се наложи, аз ще ви помогна, тъй както вие ще ми помогнете преди това, ще се ползвате от възможностите, които предоставя протекцията ми.

Бандата на Седмината се справи така блестящо, че Ал Смит получи с голямо мнозинство вот на доверие от демократите. Лесно беше да се подтикнат италианските, ирландските и еврейските малцинства да гласуват за него, тъй като той беше първият католик, кандидат в президентски избори. На самите избори той щеше да бъде пометен от републиканската вълна, изтласкала на върха Хърбърт Хувър. Доводите против Ал Смит бяха най-вече тези, че е от Ню Йорк, че говори с нюйоркски акцент и се придържа към нюйоркските нрави, че е католик и следователно — „папски слуга“. Франк Костело поддържаше тесни връзки с католическите делови среди и изобщо с всички католици в САЩ. Многобройните опорни точки, които имаше по върховете в полицейската йерархия, бяха солидни, тъй като всички полицаи на практика бяха ирландци, следователно католици. Костело имаше връзки дори в Бостън — града на аристократите.

В столицата на белите англосаксонски протестанти (Тези потомци на първите заселници с удоволствие се смятаха, за елита на САЩ, а „другите“ бяха за тях просто хора, до които не биваше да се докосват...) най-добрият му клиент, естествено католик, се казваше Джоузеф Кенеди. Бъдещият посланик в Лондон, бащата на този, който щеше да стане президент, не се гнусеше от незаконната търговия с алкохол и поверяваше пласмента на мрежата на Франк. Костело нееднократно ще заявява: „Джо дължи състоянието си на мен, макар сега да се прави, че не ме познава...“

Лъки Лучиано знаеше много добре с какви козове разполага. Един от най-силните беше този: той беше вече предупреден, че в скоро време сухият режим ще бъде отменен. Щеше да наложи да се намерят също толкова рентабилни сфери на действие, стига това, разбира се, да е възможно.

На конгреса в Атлантик сити това беше предвидено, всяка банда беше разширила дейността си, обръщайки се към нови хоризонти. Истинският проблем беше да се оправи положението с мафията, единствения източник на неприятностите му.

Маранзано беше казал каквото имаше да казва. Затова щеше да бъде най-просто да се обърне срещу своя капо Джо Масерия, още повече че след пътуването му до Стейтън Айлънд наистина му беше дошло до гуша от мустакатите дедици. Тринадесет дена след ужасните изтезания, лежейки в болничното легло, Лъки Лучиано стигна до убеждението, че в Атлантик сити е пророкувал точно. В четвъртък, 25 октомври 1929 г., крахът на Уолстрийт срази най-големите състояния „Лудите години“ отлетяха в небитието. В САЩ настъпи безпрецедентен икономически и финансов упадък. Голямата депресия подтикна към отчаяние непредпазливите до вчера. Самоубилите се поради липса на въображение бивши милионери не можеха да бъдат преброени. И ако любителите на „Джи-Би“ го купуваха вчера с каси, то от следващия ден щяха да го пият само в напръстници. Само че това положение бе вече предсказано от Лъки в Атлантик сити. Най-малкото той знаеше предварително, че предстоящите в най-скоро време промени в законодателството за алкохола ще ограничат сериозно полето за действие, от което те печелеха. Налагаше се в по-дълги или по-кратки срокове да се създадат нови мошенически предприятия в различни области. Разбира се, ако мафията, внедрена от по-дълго време, с многобройна калена и послушна войска, не се опитахе да ги парализира, а след това и да ги погълне. Във всеки случай най-малкото да им сложи прът в колелата, да попречи на скока им напред, на дългия им път към завоюването на едно Елдорадо от банкноти.

През декември 1929 г. Лъки Лучиано не беше в най-добрата си физическа форма. Но в интелектуално отношение размислите по време на тази принудителна дълга почивка бяха направили от него нов човек, твърдо решен и готов да действа.

Масерия се опита хитро да го накара да признае, че дебелилото прасе Маранзано го е направил за смях с този опит да го пречука, че всичко това не може да остане без последствие, защото никой не може да си позволи да посегне на един лейтенант на семейство Масерия, без позорът да бъде измит с кръв. Разбира се, Лъки Лучиано отричаше очевидното. Той не се отклони от първоначалната си идея, че краят на сухия режим наближава. Подтикна Франк Костело, който имаше голяма свобода на действие спрямо Маранзано и Масерия, тъй като не беше от мафията, да организира бързо нов източник на доходи. След дълги разисквания на възможностите синдикатът се спря на ротативките, които трябваше да бъдат инсталирани масово. Законът забраняваше хазартните игри, но хитростта им позволи да го заобиколят. Те поискаха от Милз Новълти Къмпани от Чикаго, най-големия производител на такъв род автомати, да ги модифицира, така че всеки играч да печели нещо, щом натисне ръчката. Това нещо беше... пакетче ментови бонбони! По този начин нямаше нарушение на закона. Нещо повече, настояха за изключителното право върху тези усъвършенствани ротативки в Ню Йорк и създадоха дружество за тяхното разпространение — Трайангъл Минт Къмпани. Политиците демократи от Тамани Хол ги подкрепиха. Срещу определен процент те прикриваха по официален път операцията.

В рамките на Трайангъл Минт Къмпани Франк Костело възложи на помощника си Фил Кастел, наричан Денди Фил, задачата да създаде специална секция с грижливо подбран персонал, съставен от здрави мъжаги, снабдени с документи на търговски представители, които трябваше доброволно или насила да инсталират ротативките във всички квартали на Ню Йорк. Скоро след това нито едно тайно заведение, бар, снекбар, дрогерия, бакалница, сладкарница (в тях до ротативките поставяха и по една табуретка, така че с нейна помощ и децата да могат да достигат ръчката), нито едно заведение с многобройна клиентела не можеше да функционира, ако не е снабдено с това, което нюйоркчани скоро нарекоха „едноръките бандити“.

За кратко време започнаха работа 5000 „бандити“, които осигуряваха на Костело всекидневен доход по 10 долара от машина, или повече от 18 милиона годишно.

Разбира се, става дума за брутни доходи. През касата минаваха първо демократите от Тамани Хол. Имаше и препятствия — честните

ченгета. За тях разказва лейтенант Маклоулин, който се беше заклел да пречука Костело:

„На всяка ротативка имаше залепено малко розово етикетче, върху което бяха написани името на компанията Трайангъл и един телефонен номер. Ако в заведението влезеше полицай, за да вземе ротативката, достатъчно беше да се набере въпросният номер, за да дойде някой от агентите на Костело и да разрешат проблема приятелски. Агентите бяха всичко на всичко двадесетина, всички повече или по-малко свързани с Тамани Хол, работещи за Джими Хинес или за политици от неговата пасмина. Спомням си, че известно време бях подчинен на един капитан от полицията. Той беше честен човек и всеки ден донасяхме по две или три ротативки в комисариата. Костело побесня. Един ден той дойде при нас, за да ни каже следното: «Как е възможно да мога да купя всички, с изключение на вас?» Отговорихме му, че трябва да зададе този въпрос на капитана. Излишно е да ви казвам, че капитанът го изхвърли с гръм и трясък. Да не говорим, че в списъка му бяха включени всички, от главния следовател до последния полицай от пътната полиция.“

Джони Торио, привидно пасивен, но в действителност станал таен съветник на Лъки Лучиано, имаше зъб само на двама души: на Ал Капоне, който го беше изхвърлил от Чикаго с простреляна ръка, и на Бенито Мусолини, който го беше експулсирал от родината-майка Италия, където бе потърсил убежище. Затова въпреки възторга на Лучиано от отличните резултати на ротативките Торио възразяваше:

— Народът винаги има право. Знаеш ли защо нарекоха касичките на Костело „едноръки бандити“? Защото изпълняват фашисткия поздрав!

Торио беше обезверен, навсякъде виждаше предателство:

— Аз имам сведения. Сигурен съм, че Том Рейна е осъществил контакт с Маранзано...

Глава на фамилия от мафията, съюзена с Джо Боса, споменатият Том Рейна беше изморен от простацината и мегаломанията на Масерия и искаше да привлече Томи Лукезе, сигурен приятел на Лучиано и съдружник на Лепке в широкомащабните изнудвания в конфекцията. В света на сделките с конфекция беше възприето да се отпускат заеми на някои лица. Естествено парите се вземаха от колосалните доходи на синдиката, основната част от които постъпваха

от алкохола. Когато дългът, увеличен от високите лихвени проценти, определяни според случая, не се изплащаше в определен ден и час, Ейб Релис, наричан Изчанчения, пристъпваше към действие. Само с присъствието си той притесняваше много хора. Всичко в този кестеняв, тантурест, лепкав човек предизвикваше ужас.

Преждевременното преминаване на Лукезе и Рейна в лагера на Маранзано не влизаше в сметките на Лучиано, но информацията на Джони Торио се оказа съвършено вярна. Джо Масерия привика специално Лъки, за да му съобщи:

— Става голяма бъркотия. Сигурен съм, че Том Рейна се готви да ме предаде, за да работи заедно с Маранзано. Ти ще се погрижиш за него. Той не трябва да предприема нищо. Ако го направи, престижът ми ще бъде накърнен, много хора ще го последват. Няма да имаме повече никакъв шанс да станем първата от фамилията. Върви! Действуй енергично, Рейна трябва да остане наш човек. Отсега нататък ти отговаряш за това.

Единствено гримасата, която подчертаваше все още розовите белези на лицето, подсказа недоволството на Лъки. Работата му изглеждаше толкова заплетена, че той незабавно поиска спешно свикване на съвета. Насрочиха срещата за 14 януари 1930 г. на един товарен кораб, закотвен в залива Ойстър в Лонг Айленд. На нея трябваше да присъствуват всички членове на синдиката, които можеха да бъдат на разположение. На повика се отзоваха Франк Костело, Джо А. Адонис, Бъкси Сийгъл, Вито Дженовезе, Томи Лукезе. Отсъствуваше един човек — Меир Лански, и Лъки много съжаляваше за това, защото ценеше високо съветите му. Съдружникът му Бъкси Сийгъл го извини и обясни, че причината за отсъствието е г-жа Лански, която всеки момент щеше да роди. (През нощта срещу 15 януари 1930 г. Ана Меир Лански действително ражда момче, което щяха да нарекат Бърнар. Детето се ражда сакато и майката вижда в това божие наказание, потвърждаващо неодобрението ѝ за неморалните занимания на бащата. От този ден нататък тя ще преследва още повече Меир Лански и ще иска от него да се откаже от дейността си в синдиката. Напразно.)

Последен дойде Томи Лукезе и донесе тревожни новини. Беше се срещнал с Том Рейна, който му казал, че Масерия ще премахне Джоузеф Бонано, наричан Джо Бананас, и Джо Профачи. И двамата

бяха родом от Кастеламаре, откъдето беше и шефът им Салваторе Маранзано. Тази евтина демонстрация на сила беше чисто и просто обявяване на безпощадна война със зловещи и непредвидими последствия за целия престъпен свят и най-вече за членовете на Синдиката на престъпниците. В свикания по спешност съвест започнаха размисли. Всъщност засегнат пряко, Лъки Лучиано започна да мисли на глас:

— Има нещо гнило: Масерия знае, че Том, Рейна се готви да го предаде. В такива случаи никой не се колебае, Рейна е предател, трябва да умре. А ето че Джо Боса поиска от мен да го пазя, да го задържа непременно в семейството... скривайки от мен, че Джо Профачи и Джо Бананас са пътници. Това означава, че Масерия ми крои номер. Сещате ли се какъв може да бъде той?

Честно казано, никой нямаше ясна представа за какво става дума. Подсмихвайки се лукаво, Лукания каза:

— Профачи и Бананас ще бъдат пречукани, Том Рейна ще остане с Масерия... и вие все още не можете да се сетите какво ще си помисли Маранзано? Той ще си помисли, че личното ми влияние го е лишило от услугите на Рейна и че съм му убил двама души. И ще отмъщава не на Масерия, а на мен. По този начин Джо Боса ще се отърве от моята особа благодарение на грижите на верния си неприятел Маранзано. Ясно ли е?

Бъкси Сийгъл бе така потресен от чутото, че подскочи:

— Стига сме зяпали и бръщолевили като мадами. Вземам двама души и заминаваме да видим сметката на Масерия. След това ще можем да помислим за нещо по-добро...

Злорадият Лучиано оцени буйния порив на Бъкси, но след това каза бавно и с тържествен, заплашителен глас, сякаш изричаше глуха закана:

— Аз първо размислих. Ако сте съгласни, ето как предлагам да действуваме... Всички се съгласиха.

* * *

Том Рейна, кръстник на семейство, носещо неговото име, изглеждаше приятел с всички. Шегаджия, готов винаги да направи

услуга, той контролираше един пазар, който смразяваше буквално, защото ставаше дума за търговия с лед. По онова време 75% от нюйоркчани използваха в домакинството охладителни шкафове. Камиони доставяха блокове лед и те стояха в коридорите на жилищните сгради редом с бутилките с мляко. Ресторантите, кабаретата, всички заведения, принудени да пазят дълго време лесно развалящи се хранителни продукти, използваха големи количества лед. Тази изключително доходна търговия зависеше единствено от Том. Той командуваше екипи, натоварени да поддържат монопола му по ужасяващ начин. Тези твърде специални убийци убиваха с шишовете, с които трошаха леда. Франк Костело, чийто леден хумор очароваше престъпния свят, ги кръсти „Екипа на охладителите“. Убити бяха много хора и наименованието остана.

На 26 февруари 1930 г. „доброто момче“ Том Рейна отиваше на вечеря у леля си, която живееше усамотено в Бронкс, някъде в началото на авеню Шеридън. Той пристигна малко преди 20 часа. Забеляза Вито Дженовезе, който очевидно го чакаше, облегнат на единия ъгъл на входната врата. Предвид сделките в момента Том помисли, че Вито ще му предаде някоя спешна новина и се приближи към него усмихнат, с протегнатата ръка. На свой ред Дженовезе му подаде ръка, която се стори на Том прекалено дълга. Всъщност на мястото на ръката имаше ловджийска пушка с прорязани цеви, калибър 12. Залп от едри сачми, изстреляни направо в главата, не позволи на Рейна да си даде точна сметка за значението на събитието.

Между Маранзано и Масерия се получи предвиденото от Лучиано недоразумение. Огромно недоразумение. Първият помисли, че Джо Боса, предупреден за предателството на Рейна, си разчиства сметките. Вторият си въобразяваше, че Маранзано е пратил Рейна по дяволите, защото се забавя с преминаването на негово подчинение. Но от двамата сгреси Масерия. Свикал лейтенантите на жертвата Томи Лукезе, Гаетано Том Гаглиано и Доминик Петрели, наричан Дупката (при едно сбиване двата му зъба бяха избити), кръстникът обясни на заинтересованите, че слага семейство Рейна в своята кесия и че назначава за свой отговорник мафиоза Джоузеф Пинзоло.

Така се утвърди хипотезата, че Масерия е елиминирал Рейна, за да си присвои едновременно семейството му и търговията с лед. Това доказваше също, че Джо Боса започва да се обърква, след като

допускаше такава голяма грешка от психологическо естество — бе повярвал, макар и за секунда, че лейтенантите на Рейна ще се подчиняват на заповедите на Джоузеф Пинзоло, неописуем мръсник, лишен от какъвто и да било размах.

За начало, подпомогнати от Джо А. Адонис и Джо Бананас, те се свързаха отново с Маранзано и се споразумяха бързо семейство Рейна да премине към неговия клан. За да бъде всичко както трябва, Доминик Петрели отиде в кабинета на Джоузеф Пинзоло, погледна го право в очите и спазвайки традицията, му се усмихна, а усмивката на Дупката приличаше на ад, който се отваря пред вас, след което изстреля два куршума в главата му.

Този път нещата бяха в ход. Вече нищо не можеше да спре бурното им движение. Притеснен, Лъки беше кръстосал зад гърба си показалеца и средния пръст на дясната ръка — навик, който приятелите му добре познаваха. Той знаеше, че е предизвикал кървавия прилив, който щеше да се оттегли, за да му направи място или да го повлече със себе си. Ликвидирайки Том Рейна, към когото изпитваше истински добри чувства, негласният шеф на синдиката беше отприщил океан от кипящи страсти, криминален делириум, с невиджани до наши дни размери, наречен от мафиолозите Кастеламарската война.

Лъки Лучиано прие в апартамента си своя най-предан човек: Албърт Анастасия. Той беше безгранично благодарен на Чарли за това, че го бе издигнал на висок пост в сделките с алкохол, проституция, наркотици.

— Албърт, сега вече не можем да се върнем назад, искам кожата на Масерия, след това ще можем да живеем и да се организираме.

Анастасия беше очарован от възможността да покаже уменията си на най-високо равнище. Вероятно той също бе мислил по въпроса, защото първата му реакция беше:

— Ще имаш главата на Масерия на тепсия, само че преди него Морело ще кацне на мушката ми, защото иначе ще бъде трудно.

Безспорно Бум-Бум си разбираше занаята. Пит Морело, телохранител на Масерия, заслужено си беше спечелил репутацията на изключително прозорлив човек, почти ясновидец. Инстинктът му ставаше безпогрешен, когато имаше опасност за живота на Джо Боса.

За съжаление, той не беше така внимателен, когато ставаше дума за неговия собствен. На 15 август 1930 г. Морело се намираше в лихварското бюро в Ист Харлем и приготвяше пачки от десетдоларови банкноти. Помагаше му някой си Париано. Когато вратата се отвори и влязоха Франк Скализи и Албърт Анастасия, той не им обърна особено внимание. Дъжд от куршуми прекъсна сметките му. Морело рухна върху бюрото и обърна малката ваза с грижливо подредени рози, която сам беше поставил пред черната рамка с образа на Мадоната. Беше празникът на Света Богородица. Двамата убийци накараха ужасения Париано да събере разпръснатите пачки и да напълни два куфара, точно 31 200 долара. За благодарност му спестиха молитвите за живот към Св. Богородица. Изпразниха в корема му едни пълнител калибър 38. Масерия побесня и заповяда на всичките си хора да стрелят, в случай че срещнат някоя от тези „отблъскващи отрепки, измета на Сицилия, които могат да се родят само в Кастеламаре“.

Лучиано, Чиро Теранова — кралят на артишото в Бронкс, Франки Костело и Дъч Шулц демонстрираха предаността си към Масерия. От своя страна в Чикаго Ал Капоне даде да се разбере, че се присъединява към войната срещу ужасните кастеламарци.

През следващите шест месеца се отвори работа на журналистите от специализираните криминални рубрики и погребалните бюро. Във федералните щати Ню Йорк, Ню Джърси, Масачузетс, Охайо, Илинойс хората на Масерия и Маранзано стреляха едни срещу други с такава затрогваща непосредственост, че вследствие на тези сблъсъци федералните власти преброиха къде с облекчение, къде с отвращение 72 мъртви и 101 тежко ранени...

Кастеламарците не само се съпротивяваха успешно, но в много случаи излизаха и победители. Масерия пиеше много уиски, но като че ли вече можеше да се опияни само от мирис на кръв. Това отблъскваше дори собствените му воини. С всеки изминал ден за Чарли Лъки ставаше все по-належащо да се срещне с Маранзано. Той натовари Томи Лукезе и Тони Бендер със задачата да уредят срещата. Маранзано се съгласи тя да стане в късния следобед в зоологическата градина в Бронкс, между клетките на лъвовете и на тигрите. Накратко, среща на най-високо равнище между големите хищници...

Маранзано беше придружаван само от Джо Профачи и Джо Бананас, докато Лъки бе заобиколен от Джо А. Адонис, Томи Лукезе и

Бъкси Сийгъл. Лучиано искаше да накара мустакатия дедик да разбере, че продължава да цени евреите и по въпроса за приятелите си няма да отстъпи. Маранзано и Лукания застанаха един срещу друг, нямаше признаци на вълнение.

Прекарвайки показалец по собственото си лице на онова място, на което по лицето на Лъки се виждаше дълъг белег, спомен от шоквата обработка в Стейтън Айлънд, Маранзано му направи подигравателно комплимент:

— Добре изглеждаш, бамбино...

Чарли завря стиснатите си юмруци до дъното на джобовите на самото си, така че подплатата за малко не се разпра:

— Само баща ми ме нарича бамбино... Аз не съм от твоето семейство.

Маранзано симулира съгласие.

— А би могъл... би могъл да бъдеш от моето семейство... Онзи път на острова сгрехих. Нали знаеш поговорката: „Бог не наказва, когото мрази“. Искал си да ме видиш? Защо?

Лъки му върна силно топката:

— По същите причини, по които ти искаше да ме видиш миналия път. Днес действам по собствена инициатива. Само че искам да спазя нашата сицилианска традиция, търся съгласието ти относно Масерия. Тази война е лудост. И двете страни губят най-добрите си хора, а в същото време полицията аплодира. Ние само ги улесняваме. Докато мислим само как да се трепем взаимно, пренебрегваме сделките. Съвсем скоро на някого може да му хрумне да ни ги отнеме, за да ни облекчи. Ти, дон Салваторе, можеш да се доближиш до Масерия най-много на един километър. За щастие... или за нещастие, хората ти са несръчни. Както през ноември. Стреляхте по него в Бронкс, убихте Стивън Фериньо, който беше от лявата му страна, и Ал Минео, който беше от дясната му страна, а него самия оставихте здрав и читав по средата, без нито една драскотина. Човек би помислил, че сте го направили нарочно...

— Не беше нарочно, но ако ми предложиш нещо по-добро и ако съумееш да го направиш, аз ти обещавам пред свидетели, че ще те направя свой първи лейтенант във всичко. Ще ти оставя и всички сделки, които си предприел с приятелите си... чужденци. Кълна се.

Казвайки това, дон Маранзано направи бързо кръст върху устните си с нокътя на палеца си.

След това бавно очерта още веднъж върху лицето си белега, прорязваш бузата на Лъки, и каза:

— Моля те да разбереш... Между нас това трябва да бъде белегът на приятелството.

Десният клепах на Лъки се затвори напълно, той промълви:

— Белегът ще остане до смъртта ми.

Докато казваше това, лявото му око гледаше дон Салваторе, без да мигне, но подобно на децата, той си обещавахе наум: „Най-вече до твоята смърт, стари мръсничко.“

Стиснаха приятелски ръцете за довиждане и се разделиха, както се полага на добри сицилианци!

* * *

Това се случи на 15 април 1931 година. В своя кабинет на Второ авеню N165 Масерия ругаеше като хамалин. Той не беше доволен. Не убиваха достатъчно кастеламарци. Никои не беше намерил начин да пробие дебелото шкембе с ланец на този педераст Маранзано, който говореше латински като кюре, вместо да говори хубавия сицилиански език, разливащ се по-добре от виното за причастие в устата на истинските мъже.

— Като говорим за вино... запазил съм маса у Скарпато — предложи Лъки Лучиано. — Каня те. Няма нищо по-добро от едно хубаво ешмедеме, за да намерим решение на проблемите си... При десерта ще ти кажа как можем да премахнем излишния дон.

Идеята очарова Джо Масерия. Те излязоха, хванати подръка, и се смесиха с обедната тълпа. Един автомобил, каран от Чиро Теранова, до който седеше Бъкси Сийгъл, се откъсна бавно от тротоара. На задната седалка седяха Вито Дженовезе, заобиколен от Джо А. Адонис и Албърт Анастасия. Собственикът на ресторанта „Нуова вила Тамаро“ Джерардо Скарпато, според традицията, им беше запазил ъглова маса срещу входната врата. Залата беше препълнена. Скарпато говори за приятеля си Теранова, който би трябвало да яде по-често от скапаното си артишо заради черния дроб, на път да се пръсне. Когато Масерия

започна да поръчва обяда, повдигна учудено вежди: голямо блюдо с предястието, и като допълнение към него двойна порция аспержи, майонеза, спагети по болонски, макарони с миди и скариди, лангуста Фра Дяволо, сирене „горгонзола“ и мешана салата с миризливи треви, шоколадова паста със сметана. И за да се полее всичко това, червено „Кианти“. Да кажеш на човек, живеещ извън закона, че току-що е поръчал последния си обед, е от онзи род мисли, които не изказваме на глас. Но така или иначе Джерардо Скарпато си беше особен вид скъперник, запазващ мислите си за себе си. Вярно е, че и да ги разкажеше, другите едва ли биха спечелили много...

Докато Масерия се тъпчеше, Лучиано поддържаше разговора. Обикновено без особен апетит, този ден той не яде съвсем нищо. От гледката на потеклата по зелената жилетка на Джо Боса жълта майонеза от аспержите му се гадеше. Като извинение за това, че не яде, той изтъкна, че ако зъболекарят, лекуващ единадесетте му избити зъба не свърши бързо и качествено работата си, рискува да остане без своите.

Донесоха втора бутилка „Кианти“. Джузепе Масерия продължаваше да си пълни търбуха. Залата се беше опразнила. Донът поиска капучино, за да прекара пастата: — Тия двете винаги вървят заедно, мръсниците... (Игра на думи. На френски език *saricín* е член на ордена на капуцините, а *religieuse* има значение на религия, вяра, но и на вид паста. — Бел. прев.) — пошегува се той — после можем да изиграем един клоб. (Клоб — разновидност на руско-унгарската игра на карти „калабриас“, на почит в средите на гангстерите.) Това помага на храносмилането.

Джерардо Скарпато разчисти масата, донесе сукно и картите и се поклони:

— Оставям ви. Тук сте като у дома си, аз може би ще отида да половя риба...

Първата игра беше определено за Масерия, когото Франк Костело беше научил на някои тънкости на играта. Но не това дразнеше Лъки. Той така великолепно лъжеше, че и с никакви карти можеше да обърне играта в своя полза. Притесняваше го това, че до него Масерия цапаше картите с отвратителните си дебели пръсти, потънали в сланина, оплескани с шоколад и сметана от десерта. Той стана нервно:

— Късметът е на твоя страна, Джо... Извини ме за две минути, ще отида да си измия ръцете...

Масерия се усмихна:

— Надявам се, че ми имаш доверие? Ще раздам картите...

Той започна да раздава картите. Лъки поклати глава в знак на одобрение. Вратата на тоалетните се затвори след него. Джо Боса бързо обърна картите на противника си, за да ги види, подмени един ас каро, който му вършеше добра работа, с девятка пика. С асо каро в ръка той тържествуваше, когато входната врата се отвори и нахлуха четирима мъже. Масерия мигом разпозна Анастасия, Дженовезе, Джо Адонис и онзи мръсен дребен евреин Сийгъл, който вече стреляше по него с колта си калибър 32, като се смееше нервно...

Всички изпразниха съзнателно барабаните на пистолетите си. Те направиха точно 18 дупки в белите стени на ресторанта на Скарпато. Останалите шест куршума потънаха в главата и сърцето на Джо. Той рухна на масата, протягайки пред себе си стиснатия между мръсните си пръсти ас каро, скръбен свидетел на живота му на слаб играч.

Убийците прибраха оръжията си всеки според навика си, кой в кобура на гърдите си, кой напъхвайки горещото дуло в пояса си. Те излязоха спокойно на улицата, качиха се в черния „Крайслер“, който ги чакаше със запален мотор, точно приготвен за тръгване.

— Потеглай бързо, Чиро — заповяда Бъкси Сийгъл, преди да се е затворила последната врата.

Чиро Теранова, включвайки на първа, натисна много силно педала на газта и двигателят блокира. Ръката му върху ключа затрепери така силно, че колата остана неподвижна няколко секунди, които се сториха вечност на убийците.

— За бога, няма ли да побързаш бе, лайно — изрева Анастасия от задната седалка.

Бъкси Сийгъл дръпна Теранова за яката, откъсна го от седалката му, удари главата му в предното стъкло, прехвърли го през себе си и зае мястото зад волана.

— Не виждате ли, че се насра в гащите? Позеления е като скапано артишо, тоя никаквец...

Задушаван от презрение, Бъкси по-скоро бълваше думите, отколкото изричаше обидите. Това беше реквиемът на Чиро Теранова. (Чиро Теранова беше осъден, защото за момент загуби достойнството

си. Мафията оскуба лист по лист Краля на артишото, който въпреки всичко беше истински шеф на банда в Бронкс, доказал неведнъж храбростта си. Всеки момент на слабост се заплаща скъпо. Мафиозите покрусиха сърцето му с жестоки подмятания. Отчаян, Чиро Теранова наистина умря от скръб.)

Бъкси сръчно отлепи „Крайслера“ от тротоара и се включи в движението.

Полицаяте вече пристигаха с ревящи сирени. Лъки ги чакаше спокойно, още повече че самият той ги беше повикал. Отговори, че не е видял нищо, а само е чул.

— Какво правехте през това време? — попита лейтенантът.

— Пикаех...

Понеже, не беше чел Лафонтен, той не добави: „... или това не ви харесва?“ Но казаното от него бе потвърдено от жената, обслужваща тоалетните в ресторанта на Скарпато. Полицията му сложи висока оценка по невинност.

* * *

Смъртта на Джо Боса дойде навреме. Хората в двата лагера въздъхнаха с облекчение. През първите дни на примирието всички, начаса сплотени, се постараха при отдаването на последни почести на починалия дон. Джузепе Масерия имаше право на погребение на държавен глава. Наследникът му — Чарли Лъки Лучиано, умееше да изпипва нещата.

За сметка на това на големия победител, дон Маранзано, му липсваше всякаква скромност. Мислейки се за Цезар, той мобилизира легионите мафиози от всички щати. Свика ги, за да се короняса в най-кратки срокове като саро di tutti capi. В книгата си за мафията Ги Талез разказва за това събитие:

„Маранзано председателствуваше този митинг, организиран в наета за случая зала в Бронкс. Той обясни на своите 500 слушатели, че ерата на престрелките е свършила и че настъпва дълъг период на спокойствие и хармония. След това изложи плана си за реорганизация, създаден отчасти върху военните принципи на Цезар: Всяка банда щеше да бъде командувана от саро — шеф, който щеше да има на свое

подчинение sottocapo — заместник-шеф. Този заместник-шеф от своя страна щеше да командува saroregimi, натоварени да ръководят редовите войници. Всяка единица щеше да бъде смятана за семейство и щеше да действа в рамките на строго определена територия Caro di tutti capi — шефът на всички шефове, щеше да бъде над ръководителите на всички фамилии. Именно тази титла искаше да си присвои Маранзано.“

Това поведение — дотягаше повече на присъстващите от неразбираемите латински цитати, с които ги засипваше дон Салваторе. Този сицилиански Цезар, стремящ се да се короняса за император по начина, по който го беше направил малкият корсиканец Наполеон, не ценеше достатъчно френската революция, за да прочете речта на граф Мирабо на Учредителното събрание. В нея пророчески се казваше: „Разстоянието от Тарпейанската скала до Капитолия е малко.“ (Тарпейанската скала се е намирала на югоизточната страна на Капитолийския хълм в древния Рим. От нея са хвърляли осъдените за предателство. — Бел. прев.) Този пропуск щеше да му струва скъпо.

Синдикатът на престъпниците сигурно не беше елиминирал Масерия, за да се сдобие с нов диктатор. След Атлантик сити Лучиано обясняваше колкото бе възможно по-често на ръководителите на бандите и на незаконните дейности, че големият шеф носи само големи неприятности, защото неминуемо идва ден, когато някой от неговата величина започва да иска мястото му. Войната между семействата в мафията предизвикваше излишни кръвопролития, които отслабват действителните ѝ сили и забавят движението към засилване на тайната ѝ власт.

Като се обяви за capo di tutti capi, дон Салваторе Маранзано подписа първия си декрет: собствената си смъртна присъда.

Чарли Лъки Лучиано хитро разгласи, че първото нещо, което ще направи Маранзано, ще бъде да разгроми еврейските банди чрез фанатизираните си мафиози. От дълго време дон Салваторе изискваше от войските си да носят задължително около врата златно синджирче с разпятието. Самият той понякога носеше демонстративно едно огромно разпятие като игла за вратовръзка. Но именно Лъки заедно с Меир Лански и изключително бързият стрелец Майк Миранда тръгна пръв на кръстоносен поход. Той опипа първо терена откъм Средния Запад и започна от Питсбърг. Салваторе Калдероне, сицилианец,

отговорник за мафията в Пенсилвания, го прие братски и го изпревари с остра критика на действията на Маранзано. Нямаше нужда да бъде убеждаван. Той се присъедини към пакта незабавно.

В Кливлънд отговорникът за мафията в Охайо — Франки Милано, накара малко да го молят, толкова бяха дълбоки корените на ужаса, който той изпитваше от стария Дон. Съюзниците му Скализи и Мое Далиц успяха да изтъкнат пред него новите предимства, които предлагаха ръководителите на синдиката.

Капоне даде да се разбере, че продължава да държи Чикаго здраво в ръцете си. Санто Трафиканте (Не измисляме никога нищо... Името е точно Свети Черноборсаджия!) по време на кратък престой в Ню Йорк увери Чарли Лъки, че във владението му в Маями, а така също и във всички ключови позиции във Флорида никой няма да се съгласи да се подчинява дълго време на един школски даскал, засипващ ги с измислени от други формули, които от доста време вече не донасяха никому нищо.

От друга страна, в съюзените с Маранзано фамилии няколко човека одобряваха поведението на Лучиано. Достатъчно е да споменем само един — Томи Лукезе беше напълно спечелен. Том Петрили правеше голям пробив в семейство Галиано. Главното заинтересовано лице, Лучиано, не можеше да обясни защо, но Джо Бонано желаше да бъде оценен от Чарли. Албърт Анастасия, издигнат в чин лейтенант в семейство Мангано, продължаваше да му бъде безусловно предан. Неговата позиция в самото сърце на бастиона на Маранзано трябваше да се вземе предвид, а освен това приятелите му Джони Торио, Дъч Шулц и Лепке също имаха добри отношения с фамилия Мангано.

Всички дадоха зелена светлина за екзекуцията на Маранзано. За да предотвратят негативните последствия от този важен акт, и най-вече за да избягнат възможността от една война, която нямаше да има край, съюзниците от другите щати бяха готови да елиминират всички досадни донове, способни да възстановят с насилие остарелите концепции на една отминала епоха. Те задържаха, при това с оръжие, каквито и да било нови инициативи за получаване на печалби. Но да се мисли, че Маранзано ще почива на старите си лаври, би означавало, че не го познавате. Страхът, че могат да отнемат първенството, а заедно с него и главата му, го държеше нащрек. Верните му мустакати дедици му бяха донесли за пътуванията на Лучиано и той нямаше нужда от

повече обяснения. Лъки възнамеряваше да повтори със собствената му особа кралското погребение, извършено вече веднъж с неговия капо дон Масерия. При това той се стараеше да се осигури от неприятни пренасочвания от страна на традиционните шефове на фамилии. Познанията по класическа история учеха Маранзано, че е по-добре да нападаш, отколкото да се защитава. Джо Валачи беше научил, че съществува списък с имената на 60 души за ликвидиране по спешност. Начело фигурираха, подчертани с червено, имената на Лучиано, Костело, Дженовезе, Анастасия, Шулц, Джо А. Адонис, Мангано, Ал Капоне. Трябва да се отбележи, че пренебрежението на дон Салваторе към евреите стигаше дотам, да смята за незначителни разните там Лепке, Лански, Сийгъл, Левин, Релис, Голдстейн. Тук той определено грешеше. Защото, както казваше Лъки: „За да вземеш нещо от евреите, трябва първо да умееш да се отнасяш сериозно към тях.“ На първо време Маранзано призоваваше лейтенантите си по античен маниер: „Деца мои, за да свършим добра работа, трябва да се върнем към дюшеците“. (Да се върнем към дюшеците не означаваше да се умре от удоволствие. По време на кастеламарската война най-смелите мафиози се увиваха в дюшеци, за да предизвикат и да отговорят на стрелбата на противника.) След това той реши, че хитростта може да помогне на съдбата: „Ще нанесе удар върху главата, но този, който ще убива, няма да е от нашите.“ В това дон Салваторе остана верен на даденото на мафиозите от всички фамилии обещание: „Между нас повече няма да се лее кръв.“

Изборът му падна върху един млад американец — Винсът Кол, роден през 1909 г. в Ню Йорк в един толкова злокобен квартал, че полицаите го нарекоха „Кухнята на ада“. Там той направи първите си стъпки в занаята, излязъл от поправителен дом, за да получи по-висок чин в армията на престъпността и за да попада няколко пъти в затвора, най-често заедно с брат си Питър. Той беше безпощаден, а репутацията му на наемен убиец, който изпълнява докрай поетите задължения, не подлежеше на обсъждане. Затова и му прикачиха прякора Бясното куче.

Маранзано се свърза с него и му довери плана си. Бясното куче прие, сложи в джоба си 35 000 долара в брой и каза усмихнат:

— В джоба си имам това, с което мога да изтрия късмета на най-големия щастливец. Може да се смята, че вашият Лъки Лучиано

въобще не се е раждал, защото за мен той е вече мъртъв.

От своя страна мъртвецът на власт не бездействуваше. Маранзано беше непрекъснато заобиколен от абсолютно предани телохранители. Той не оставаше никога сам и за да стигне до него, човек трябваше доброволно да пожертвува живота си. Затова Чарли Лъки обмисляше грижливо сигурен план. Преследван от данъчните чиновници, без да иска, Меир Лански му предложи гениална идея.

— Тези мръсници от Данъчното си мислят, че всичко им е позволено. Вчера отново се домъкнаха у дома. Били нови служители. Разблъскаха пазачите ми на входа, разбиха вратата на кабинета ми, изпразниха чекмеджетата и шкафовете, конфискуваха всичко, което им приличаше на регистър, не можеш да си представиш каква бъркотия беше...

Очите на Лъки Лучиано заблестяха:

— Повтори ми още веднъж това, стари ми Лански... И какви мутри имаха тия типове?

Меир Лански не се поколеба:

— Слагаш пръст в раната, Чарли, всички имаха мутри като моята, мутри на чифути. Разбираш ли, в администрацията евреите се ползват с добра репутация. Естествено играят си с цифрите. Те са отлични счетоводители.

— И твоите пазачи ги оставиха да преминат?

Меир повдигна рамене:

— Добра шега! В едната си ръка държаха 38-калибров пистолет, а в другата — позлатената значка на служители на Данъчното. Да не искаш да стреляме по тях, за да си закръглим стокооборота?

— О, не! Това със сигурност не. Дори съм спокоен, че на такъв род хора не се посяга. Дори не можеш да си представиш колко ще ми помогне това...

Когато Салваторе Маранзано реши, че е готов, той насрочи среща на Винсънт Кол. В чакалнята на гарата на Гран Сентръл Кол получи инструкциите. На следващия ден, в 14 часа, Салваторе Лукания щеше да отиде в дома му. Повикан от своя дон, престолонаследникът нямаше да си позволи никакво закъснение... Кол трябваше да се заеме с него: на влизане или на излизане. Най-важното беше да не го изпусне. Тази изключителна възможност накара Бяното куче, което имаше великолепно бели зъби, да се усмихне.

Телохранителите на Салваторе Маранзано бяха задължително посветени в делото, за да оставят пълна свобода на действие на Винсънт Кол. Маранзано се доверяваше особено на един от тях, на боксьора Джироламо Сантучи, който практикуваше благородното изкуство под името Боби Дойл. Никой не знае какви мисли са минали през препатилата глава на бедния Боби! Но той намери Лъки, за да му се извини за потрошените ребра и избитите зъби в Стейт Айлънд и му разкри заговора. Чарли прие информацията с благодарност и Боби Дойл премина в неговия лагер.

Следващият ден, 10 септември 1931 г., беше знаменитият ден, за който ще става дума. От 13,30 часа Маранзано се намираше в чакалнята на наетия като кабинет апартамент на Парк авеню N230. Беше седнал на покритата с черна изкуствена материя пейка и опипваше закръгленото коляно на секретарката си Грас Самуелс, като в същото време даваше последните заповеди на телохранителите си:

— Лукания ще дойде с Дженовезе... Ако Кол не се окаже достатъчно бърз, за да се справи и с двамата, вие няма да предприемате нищо. Джироламо се е разположил долу във вестибюла и задачата му е да не остави да излезе жив нито Лукания, нито Дженовезе. Мога да разчитам на него.

В 13,45 ч. вратата се отвори така неочаквано и стремително, че само двамата най-бързи телохранители вече бяха с оръжие в ръка.

Задъхан, Томи Лукезе ги успокои с един жест и хвана за ръката Маранзано, който се беше изправил:

— Трябва спешно да говоря с теб... Том Галиано забърква странни комбини... Ядосан, Маранзано излая:

— Имам работа... Изчезвай... Ела към пет часа.

Но Лукезе не пускаше ръката му.

Вратата се отвори отново. Четирима мъже се вмъкнаха в стаята, от тях тримата с пистолет в ръка. Четвъртият размахваше обвита с целофанен калъф карта и позлатена значка:

— Федерални агенти... Данъчен контрол... Никой да не мърда.

Лукезе му посочи с глава кой е Маранзано и му пусна ръката.

Тримата „агенти“ строиха в редица телохранителите, обезоръжиха ги, след това новодошлите заобиколиха дон Салваторе и го побутнаха към кабинета:

— Не се притеснявайте, ако няма грешка...

Грешка нямаше.

Едва затворили след себе си двойната тапицирана врата и четиримата убийци се отдръпнаха и извадиха ками с дълги тънки острия. С изскочили от орбитите очи Маранзано вероятно беше понещастен от любимия си герой Юлий Цезар, узнал за предателството на Брут. Той закрещя. Хората, които го бяха заобиколили, които щяха да го докоснат, да го прободат, бяха от прокълнатата раса, това се виждаше по безмилостните им лица: бяха евреи. Релис удари пръв, след него Левин, но камата му се плъзна по едно от ребрата и той изпсува страшно, тъй като, за да я извади, си нарани пръстите. Ъруинг Голдстейн (Известният актьор Едуард Г. Робинсън беше негов абсолютен двойник.) нанесе три удара с камата си, издавайки всеки път едно гръдно „ха“. Салваторе Маранзано падна по гръб на земята. Той хлипаше и не беше ясно дали се тресе от плач или от приближаващата смърт. Бъкси Сийгъл се наведе мълчаливо. С острия връх на камата си, с рязко движение на дланта той разреза лицето му от дясната скула до върха на брадичката:

— Това ти е хубав спомен от Лъки, мършо! Той ме натовари да ти предам, че това е от бамбино...

Дон Салваторе изрева толкова силно, че Бъкси нервно, с един удар, му преряза гърлото, успявайки в последния момент със скок встрани да избегне струята кръв, която бликна спорадично.

— Свиня... — изруга Сийгъл.

— Има нещо такова... — изсмя се Релис, който за всеки случай изстреля два куршума в главата и два в областта на сърцето на Цезар от мафията.

Четиримата излязоха спокойно.

— Готово — каза Бъкси на Томи Лукезе, минавайки в преддверието. Последният се втурна в кабинета, констатира със сигурност, че дон Маранзано е мъртъв, излезе оттам и посъветва телохранителите, все още наредени покрай стената заедно с Грас Самуелс.

— Отведете момичето... Ако искате да си намерите бачкане отново, погрижете се добре за нея. Не трябва ченгетата да я открият прекалено бързо.

Без да чакат повече обяснения, мъжете заобиколиха момичето, което вече пицеше, и се юрнаха по стълбите.

Томи Лукезе не можеше да дойде на себе си от изненада, че планът бе осъществен така бързо и без грешка, върна се още веднъж в кабинета на Маранзано, за да се увери напълно. Старият дон не беше помръднал, изскочилият от джоба на жилетката му часовник гледаше мафиоза със студеното си стъклено око. С края на пръстите си, за да не се изцапа с кръв, Томи Лукезе започна внимателно да пребърква трупа. Взе едно черно тефтерче, с което мъртвият не се разделяше никога, както и една внушителна пачка от банкноти по 1000 долара. От вътрешната страна на сакото, забодени с карфици за подплатата, цял един малък свят от светци и светици, изобразени наивно върху медальони, се възмущаваха тихо от допира на ръката:

— Нещастен глупак, и за какво ти послужиха? — каза съкрушено Томи.

Съзнавайки какво е казал, той побърза все пак да се прекръсти.

На излизане Томи се сблъска с Боби Дойл. Боксьорът, с пистолет в ръка, се връщаше, за да доубие евентуално жертвата, ако работата не бе свършена докрай. Знае ли човек?

Томи го отпрати.

Вече между етажите Боби Дойл видя Винсънт Кол да се качва. Идваше в уречения час, за да изпълни сключения договор и да премахне Лъки Лучиано. Боби Дойл се поколеба. Ако пречукаше Кол, Лъки щеше завинаги да му бъде задължен. Славата на Бяското куче, въпросителният поглед, който той му хвърли за стотна от секундата и воят на полицейските сирени, го разубедиха. Чу само гласа си да препоръчва горещо на убиеца:

— Бързо... бързо... трябва да се изнизваме... Маранзано се остави да го пречукат... Вече нищо няма значение... Ченгетата са тук.

Бяското куче спокойно се завъртя на пети и заслиза флегматично по стълбите, докато боксьорът се втурна надолу, вземайки по четири стъпала наведнъж. Той попадна право в ръцете на, полицаите, задържаха го, без много да се церемонят. Винсънт Кол мина невъзмутим и излезе на улицата, без някой да го спре.

Още в 15 часа големите радиостанции разгласиха новината за смъртта на Маранзано. Това автоматично доведе до предвидена от Лучиано голяма чистка в цялата страна. Клането започна в късния следобед на 10 септември, за да завърши призори на 11. То остана

известно в анализите на престъпността под името „Нощта на сицилианската вечерня“.

Човекът, който отговаряше за тази кървава разправа, беше не някой друг, а Бухалтер, подпомаган от екипите на Сийгъл и Анастасия. Джек Елист, Питсбърг Фил, Хепи Майон изиграха също важна роля и, разбира се, картечните пистолети „Томпсън“. Заслужаващи доверие свидетели смятат, че през онази нощ 40 мустакати дедици загубиха правото си на пенсия, защото не успяха да тръгнат в крак с времето си и защото не искаха да разберат, че расизмът се беше превърнал в един много лош недостатък.

Обективността изисква да отбележим, че Лъки Лучиано е отричал винаги съществуването на онази нощ. Вероятно я е смятал за прекалено черна. В „Завещанието“ си той обяснява:

„Много хора бяха премахнати, преди Маранзано да бъде пречукан, и това беше част от плана. Но всички втели-некипели, написани от журналистите за «Нощта на сицилианската вечерня», в по-голямата си част бяха измислени. Всеки път, когато някой напишеше за този ден, списъкът на хората, които уж са били убити, се удължава. В последната преценка, която четох, се говореше за петдесетина жертви. Но най-смешното е това, че никой не може да каже имената на хората, които бяха ликвидирани през нощта след убийството на Маранзано. Лично аз не знам нито един значителен човек от организацията на Маранзано, било в Ню Йорк или Чикаго, Детройт или Кливлънд, или където и да било, който да е бил убит, за да освободи мястото. Това не беше необходимо чисто и просто, защото всичко, което трябваше да направим, беше да им кажем истината — че Маранзано трябваше да бъде премахнат, за да бъде спряно най-сетне клането. Че всичко е свършило.“

Но, изглежда, най-добрият начин да бъде спряно клането беше това да стане според правилата на играта, което и направи Лъки. Той отказа да поеме отговорността, отричаше реалността на фактите, потвърдени от полицейските власти, докато всичко доказва, че той е искал да разчисти терена, ликвидирайки последните упорити сицилианци, привърженици на отживели методи, противоречащи на върховните интереси на синдиката.

Две години по-късно в Германия Адолф Хитлер ще постъпи по същия начин през нощта на 30 срещу 31 юни 1934 г., хвърляйки

преданите си хора от СС-Лейбстандарт, от тотенкопфбандите и от зондеркомандите срещу Рьом и СА. Това ще бъде „Нощта на дългите ножове“.

„Нощта на сицилианската вечерня“ е факт, такова е мнението и на Ралф Салерно — следовател в нюйоркската полиция, и на Ал Скоти — следовател в Бюрото за борба срещу гангстеризма, с които ние разговаряхме дълго. Те потвърдиха:

„За една нощ те убиха 40 човека! Това беше нещо като държавен преврат! По този начин младите вълци си присвоиха контрола върху организацията. За да направи това, Лучиано бе подпомогнат от главатаря на една прословута банда — Лепке Бухалтер, който владееше незаконно конфекцията, и който ръководи отлично премахването на всички стари шефове, дошли някога от Италия. Наречекоха това «Сицилианска вечерня», защото само за една нощ из цялата страна бяха убити 40 човека...“

В защитната си реч *pro domo* Лъки Лучиано претендираше, че никой не би могъл да съобщи имената на убитите през нощта след убийството на Маранзано. С риск да го накараме да се обърне в гроба, в случай че той почива там в покой, което е малко вероятно, ние няма да съставяме този списък, който и без това не представлява голям интерес, но ще му дадем име, и то не какво да е.

В нощта след убийството на Маранзано умря един човек. Човек, за когото не е говорено. Собственикът на ресторант „Нуова вила Тамаро“ в Кони Айлънд, някой си Джерардо Скарпато, който бе убит с два 38-калиброви куршума в очите. Вероятно бе видял много в деня на убийството на Джо Боса в своето заведение. Той наистина щеше да направи по-добре, ако беше отишъл за риба... както беше заявил, че ще направи!

Той бе несъмнено жертва на „Нощта на сицилианската вечерня“ и можем също да го смятаме за последната жертва на Кастеламарската война, в която паднаха около 200 убити, докато полицаите си потриваха ръцете, броейки изстрелите и доларите, получени, за да не виждат нищо, за да не чуват нищо. Тяхната работа си вървеше сама благодарение на разрушителния семеен дух на последните мустакати дедици.

ГЛАВА ШЕСТА

БЕЗМИЛОСТНИЯТ ДВУБОЙ ТОМАС ДАУЕЙ — ЛЪКИ ЛУЧИАНО

Така на тридесет и пет години малкото бедно момче от Леркара-Фриди застана начело на най-фантастичното сдружение на престъпниците в света, при това с една достойна за уважение дискретност, тъй като основната му грижа беше да не може никога никой да придобие лична диктаторска власт начело на организацията. Като се започне с него самия...

След като дон Салваторе беше погребан с почестите, венците и кадилаците, които изискваше рангът му, големите главатари на различните фамилии в престъпния свят по покана на Ал Капоне се събраха в Чикаго да отпразнуват освобождението от деспотичната власт в мафията и създаването на новия либерален режим.

Естествено мафията оставаше твърдо установена власт, но в обединението с чуждите престъпни банди — еврейски, неаполитански, ирландски, немски, и извън собствените си правила тя се подчиняваше на общите закони.

В Ню Йорк съществуваха още пет семейства. Като добър сицилианец Лъки Лучиано остана дон на фамилията Масерия. Джоузеф Бонано, Джоузеф Профачи, Винсънт Мангано, Гаетано Галиано бяха глави на останалите. Томи Лукезе осъществяваше постоянна връзка с деветнадесетте големи семейства на мафията, разпръснати из Съединените щати. По този начин Лъки изглеждаше просто един дон сред всички останали и общата причина за старите конфликти се премахваше. Зад кулисите Джони Торио с мъдростта на препатил човек му даваше най-добри съвети.

В Чикаго Меир Лански направи категорично изказване, с което настояваше събранието да не завършва, преди различните организации, макар и свободни, да се почувствуват обвързани с нещо — поети задължения и общо име. Той предложи ново Сицилианско

обединение. Лъки отказа сухо, подчертавайки, че със сицилианските глупости е приключено веднъж завинаги. Не можеше да се използва и думата синдикат, тъй като с нея си служеха за различните дейности други синдикати, подчинени нему. Лучиано отсече:

— Ще се наречем Организацията.

Според показанията, до които имаме достъп, ето как Ралф Салерно — специален следовател в нюйоркските полицейски служби, описва накратко новото положение:

— На събранието Лъки заяви: „Занапред няма да има никога повече супергосподар, нито пък върховен шеф. Ще има колективен ръководен орган. Повече никой няма да властвува над другите, нито пък ще може да се прави на диктатор. Всяка група ще има своя автономия и ще трябва да зачита правата и независимостта на останалите групи, включително и на съперниците си. Вместо да воюваме глупаво, занапред ще си сътрудничим.“

Това щеше да им позволи да действуват като федерация. Всеки щеше да работи самостоятелно, по свой начин, според идеите си, но когато общият интерес го наложеше, или трябваше да се изостави секторът на работа, или към него трябваше да се приобщат други банди с цел да бъде направен неуязвим в името на общия интерес.

И наистина след смъртта на Маранзано и събранието в Чикаго, когато се появи разногласие, то бе отстранявано чрез дискусии, преговори, а не с томпсъните. Този основен закон, влязъл в сила през 1932 г., продължава да се прилага и днес, половин век по-късно!

Ралф Салерно сподели с нас. „Лучиано не си позволи никога да се наложи еднолично, със заповеди над другите главатари на банди. Престижът му беше толкова голям, че всички му се доверяваха сякаш. Те не предприемаха никога нещо значително, без да поискат съветите му, и най-често се съобразяваха с мнението му. Той не заповядваше направо, но другите смятаха за нещо като върховен съдия, като морална власт (sic!) този човек, който съумя да ги накара да правят повече пари, без да се пролива кръв. Така той стана гангстер номер едно на Америка и следователно на света.“

По онова време Лъки, джентълмен повече от когато и да било, облечен с изисканост, която би доставила огромно удоволствие на Арнълд Ротстейн, се беше настанил в Уолдорф Тауърс под името Чарлз Рос. Тауърс беше най-елегантното заведение в Ню Йорк, но в този

период на криза гражданите, които имаха възможност да отседнат там, се брояха на пръсти и управата си затваряше очите пред истинската самоличност на г-н Рос въпреки многобройните оплаквания на почтените клиенти и набиващите се в очи телохранители.

Чарли можеше да мине и без тях, ако Бенджамин Сийгъл не беше бил тревога:

— Знаеш ли, че Винсънт Кол, Бяното куче, е получил 35 000 долара от Маранзано, за да те пречука... Смъртта на клиента му не само не го освобождава от спогодбата, а напротив, задължава го да я изпълни на всяка цена. Това е въпрос на престиж. Бяното куче държи на своето, значи ще гледа да ти свети маслото. Бъди внимателен...

И Чарли беше.

Той си имаше други грижи. През 1932 г. кризата беше достигнала връхната си точка. Отчаяни, американците се сърдеха и роптаеха срещу целия свят, но преди всичко срещу президента си Хърбърт Кларк Хувър, неспособен да стои на кормилото на Америка. Тъй като президентските избори наближаваха, Организацията трябваше да реши как да играе определена роля в тях, за да получи сериозни гаранции за бъдещето си при новата власт.

Републиканската партия губеше влиянието си, а при демократите им оставаше техният приятел Ал Смит, който носеше тежкия кръст на католическото си вероизповедание. Лъки започваше да опипва терена около Франклин Делано Рузвелт, демократ, губернатор на щата Ню Йорк, когато едно обаждане по личния му телефон в Уолдорф го очарова. Звънеше Негово високопреосвещенство кардиналът на Филадельфия Догерти. Той му съобщи без заобикалки, тъй като говореше на свой син, верен католик от Сицилия, че Ватиканът определено се надява италианските му деца, както и в миналото, да подкрепят кандидатурата на Ал Смит. Лъки се нагърби с това задължение и получи благословията на кардинала. Лучиано се обърна към Костело, който бе слушал странния разговор по втората слушалка на телефона, и се пошегува: „По-добре е да чуеш това, отколкото да получиш куршум, калибър 38.“ При все това мозъчният тръст на Синдиката на престъпниците смяташе, че Ал Смит, когото обичаха заради неговата лоялност и поради това, че винаги държеше на дадената дума, ще загуби. Да го подкрепят, означаваше за тези играчи,

свикнали да печелят винаги независимо от средствата, използвани за достигане на целта, да поемат прекалено голям риск.

Но не всички шансове бяха на страната на Рузвелт. За да може наистина да храни надежда, му беше необходима масовата подкрепа на неговия щат — щата Ню Йорк.

— Рузвелт нямаше никакъв шанс град като Ню Йорк да гласува за него, ако не сключеше споразумение с Тамани и през 1932 година, а типовете, които контролираха Тамани, бяха под мой и на Франк Костело контрол. Именно това очаквахме, тъй като имах странно предчувствие по отношение на Рузвелт. Смит ми беше много симпатичен и исках него за президент, но той не умееше да говори по-добре от мен, а все пак би ми било неприятно да видя в Белия дом някого, който говори така, като че ли идва направо от Лоуър Ист Сайд. Имах чувството, че Рузвелт ще има леко предимство пред Смит. Уважавах го, защото беше един от онези образовани хора от висшето общество, с които общувах много в Палм Бийч и Саратога. Но нещо ми казваше, че на Рузвелт не можем да имаме доверие. Разговарях за това с Костело и Лански и те ми се изсмяха в лицето. Костело ми каза: „Чарли, ти не се чуваш какво говориш. Аз на практика живея 24 часа от 24 възможни с тези политици и ги познавам по-добре от теб. И мога да ти кажа веднага, че Рузвелт толкова силно иска да стане президент, че ще направи всичко, включително и да ти оближе задника на витрината в «Chez Масу», ако това може да му помогне.“ (Le Testament.)

Лучиано постепенно осъзнаваше доводите на Костело, подложи ги на солиден анализ и стигна до заключението, че този Рузвелт, за да стигне до президентското кресло, ще бъде принуден да се настани в Тамани хол, следователно да преговаря с тях.

Тук му е мястото да кажем, че по онова време вниманието му беше отвлечено от политическите дадености поради една налудничава история, предизвикана от човека, за когото Бъкси Сийгъл беше казал точно, че ще изпълни докрай задълженията си: Винсънт Кол.

Бясното куче работеше от време на време за бандата на Дъч Шулц. След убийството на Маранзано той разтръби наляво и надясно, че Чарли Лучиано, е осъден на смърт от него, няма никакъв шанс да се спаси и че заедно с живота си ще се прости и с прякора си. Уведомен, Дъч Шулц му каза публично, че с изчезването на Маранзано изчезнаха „всичките глупости от едно друго време и от един друг свят, че Чарли

Лъки, ще бъде неприкосновен, докато направи сериозен пропуск по отношение на Организацията, и че лично самият той — Дъч Шулц, ще следи за това.“

Унижен, Винсънт Кол намисли на секундата да унищожи бандата на шефа си. На първо време той се опита да увлече след себе си в своя бунт един от лейтенантите на Дъч, но последният — Барели, отказа енергично. Бяното куче го уби заедно с любовницата му.

По-предизвикателен от когато и да било, Бяното куче нае канцеларии на сто метра от тези на Шулц, а след това събра банда от окаяни наемни убийци без работа след Чикагската конференция, с които започна да напада конвои с алкохол. Стигна дотам да напада тайните заведения от собствения си периметър, убивайки безпричинно шофьори и съдържатели. Реакцията на Дъч Шулц бе ужасна: той отвлече брата на Бяното куче — Питър Кол, уби го хладнокръвно на една улица в Харлем и изпрати бележка на Винсънт: „Идете си приберете боклука...“ с адреса, където между кофите за боклук лежеше трупът.

И без това свръхнервен по природа, този път Бяното куче не беше в състояние да се контролира. Той няколко пъти търси отчаяно начин да изпълни договора си. Безуспешно, тъй като Чарли имаше отлична охрана. Шулц също. Той прехвърли яростта си върху приятелите им — Оуни Мадън, Легс Деймънд и хората от техния бизнес. Отново избухват отделни схватки, отново се лее кръв. Чашата преля, когато Винсънт Кол отвлече Жорж Деманж, Големия французин, този талантлив, добър и щедър французин, който осъществяваше трафика на алкохол от базите си в Сен Пиер е Микелон. Големият французин беше станал най-добрият приятел на Мадън, негов съдружник. Кол иска откуп от 35 000 долара, за да освободи французина. Шулц отговори, като обяви, че дава 50 000 долара за Бяното куче, жив или мъртъв.

Нещата се влошиха както през най-хубавите времена. Имаше наистина важни причини Меир Лански да настоя и да успее да предизвика свикването на първото събрание на Върховния съвет на Организацията. На него присъстваха Лучиано, Костело, Торио, Лански, Сийгъл, Анастасия, Бухалтер, Лукезе, Бонано, Дъч Шулц.

Последният, и без това изнервен, противопоставящ се на всякаква принуда, подчерта, че на Конференцията в Атлантис сити,

както и на тази в Чикаго, беше решено всяка фамилия, всяка банда или всеки участник в бизнеса, веднъж станал част от Организацията, да има право да решава проблемите в рамките на собствената си дейност, без никой да има право да се намесва.

— Бяското куче работеше за мен. Той ме предаде. Уби Барели, който беше мой човек, както и някои други от моите приятели. Следователно той ми принадлежи... Искам главата му. Нямам нужда от никого, за да си разчистя сметките с този скапан негодник.

Джони Торио се опита да убеди Шулц, че Кол заплашва живота на Чарли, техния ръководител, и затова изключителното право... Шулц не го остави да довърши: „Няма да позволя никому да посегне на този подлец...“

Тъй като Шулц не беше човек, с когото можеше да се разговаря дълго време, Лъки взе думата:

— В дадения случай Шулц не греши, той просто не трябва да забравя, че отговаря за едно нещо: да спрат безредиците, които ни парализират, които предизвикват статиите срещу нас в някои вестници, както и действията на един дяволски съдия — Самюъл Сибърн... Напомням, че Върховният съвет на Организацията съществува единствено, за да бъде арбитър при конфликтите между членове на Съвета, че всяко решение трябва да бъде вземано с мнозинство, че нито един шеф не може да пренебрегне решението, взето от равните му. Смъртна присъда може да бъде издадена само от Съда Кенгуру, свикан за тази цел. Що се отнася до екзекуциите, единствено „Мърдър Инкорпорейтид има право на действие. Това е ресорът на Анастасия, Сийгъл, Релис... (Ейб «The Kid Twist» Релис. Най-главното от глава IX, «Murder Incorporated», е посветено на него.) Що се отнася до историята с Кол, нека Шулц ни отърве чевръсто от него. Всичко това продължава прекалено дълго, той скоро ще ни направи смешни...

Дъч Шулц, когото тези брътвежи отегчаваха безкрайно, умираше от яд. Веднъж прибрал се в леговището си, той състави два екипа, чиято задача беше да преследват денонощно Винсънт Кол. Единият от тях, под ръководството на Джой Рао, в който влизаха — Анатоли Хайм и Бърт Ланка, се остави да бъде забелязан от Бяското куче на 12 юли 1932 г., докато патрулираше пеш по 107-а Източна улица. Кол беше по-предпазлив от рис. Вместо да се отдалечи, той тръгна към тях сам зад волана на пакарда си. Ловците се превърнаха в дивеч. Стигнал до тях,

той започна да стреля с автоматичния си пистолет «Томпсън». Уви! Улицата бе пълна с деца, които играеха и притичваха от единия тротоар до другия. Екипът на Шулц, свикнал на подобен вид спортни занимания, залегна тутакси под спрените автомобили. Децата станаха прицел на безупречната стрелба. Пет бяха тежко ранени. Малкият Майкъл Венгали беше убит от куршум в стомаха.

Всички вестници нарекоха Кол бясно куче, което трябва да бъде убито незабавно. Вместо това най-добрият адвокат на нюйоркската измет, Самюъл Лейбовиц, се съгласи да поеме защитата му. За да може да му плати, Кол, все още на свобода, направи два обира, и едно друго отвлечение! Благодарение на което Лейбовиц съумя напълно да го оправдае. Окончателно загубил връзка с действителността, Кол не се съмняваше, че всичко му е позволено. Винсънт Кол определено беше женомразец и може би точно поради това се ожени за любовницата си, една танцьорка на кан-кан на име Лоти Крайсбергер.

В желанието си да осигури достоен живот на новата си половинка Бяското куче реши да оскубе още веднъж Оуни Мадън, който вече два пъти беше принуден да си даде лептата. Този път той заплаши, че ще убие жена му, в случай че не получи навреме 100 000 долара...

Сгреши само в едно: забрави, че Джой Рао, осмян за това, което се случи на 107-а източна улица, беше все още жив. И не само жив, а и напълно заразен от болестта на Кол.

Патрулирайки с четирима убийци, той забеляза Кол в една телефонна кабина. Накара да спрат колата, приближи се, и с «Томпсън» в ръце първо направи на сол стъклените стени на кабината. Макар все още незасегнат, Кол изрева като смъртно ранен и започна да се хвърля във всички посоки, без да може да извади пистолета си от кобура. Джой Рао се приближи и подхвърли:

— Почакай, ще те успокоя...

Той натисна спусъка. Петнадесет куршума засегнаха Бяското куче в главата и гърдите. Той се сгърчи между парченцата натрошено стъкло. От конвулсивно свитата му уста потече кървава пяна, сякаш се опитваше да каже нещо. Джой Рао спази традицията и му пребърка бавно джобовите. 101 долара всичко:

— Бедна работа... ще бъде погребалната церемония за бясно куче.

Събитието можеше да бъде определено като незначително, ако един неподкупен съдия (нека кажем по-скоро съдия-следовател, когото Тамани хол не пожела да издигне като кандидат на демократите за поста губернатор, Самюъл Сибъри, не беше натоварен да води официално разследване за корупцията в управлението. Убийството на невинните на 107-а източна улица, оправдаването на Винсънт Кол, екзекуцията му в телефонната кабина му позволиха да си създаде репутация на безпощаден обвинител. Той видимо се наслаждаваше на това да разобличава явните връзки, съществуващи между кмета на Ню Йорк Джеймс Ж. Уолкър, Лучиано, Костело, Шулц и Бухалтер. Самюъл Сибъри започна дори да води обстояйни следствия за връзките на високопоставени държавни чиновници и влиянието върху банковите им сметки, които нарастваха, докато жизненото равнище в национален мащаб спадаше все повече и повече...

През цялата 1932 г. той бомбардира бедния Джими Уолкър всеки два дни с по едно тежко обвинение. Франк Костело, известен с черния си хумор, казваше:

«Горкият Джими, всяка сутрин пред вратата му има бутилка мляко и вестник. Колкото по-бяло мляко пие, толкова по-черни са новините, които чете за себе си...»

— Както я е подкарал, този луд Сибъри най-накрая ще ни натрие муцуните с нещо гнило. Нека Меир да се заеме с него. Трябва наистина добре да го «смажем».

Мерките на Меир Лански бяха добре известни. В частен разговор на четири очи Костело използва доказвания си талант и дипломатическа ловкост, за да го убеди — Самюъл Сибъри, — че освен всепризнатата и ценена от всички независимост на духа той има нужда и от подходящи средства, за да води както трябва борбата си срещу престъпността, тази проказа на модерните времена... Че малко почивка и развлечения ще му се отразят добре, преди да се захване сериозно със задачата си. Че освен това в кабина N12 на Кънтри к्लъб ще намери сак за голф, съдържащ два милиона долара в дребни, използвани вече банкноти... На следващия ден съдията разобличи във в. «Ню Йорк таймс» опита да го корумпират, на който бе станал обект. Разследването му напредваше бързо, преобръщайки достойните за съжаление навици на политиците.

Изведнъж под натиска на скритата за външния наблюдател паника Тамани хол се раздели на две. Джими Хинес обяви, че ще поддържа Рузвелт, а големият шеф на Тамани хол, Албърт С. Маринели, оставаше верен на бившия губернатор Ал Смит. Адвокатът М. Д... поиска да се срещне с Чарли Лучиано и Франк Костело, казвайки, че има финансови затруднения за успешното водене на предизборната кампания на Рузвелт и че ако Организацията наклони везните на тяхна страна, много неща биха могли да се уредят. В този смисъл бе сключен един първоначален договор. Тъй като системата беше «Аз на тебе, ти на мене», две седмици по-късно в една реч, произнесена в Албани, губернаторът Ф. Д. Рузвелт, критикувайки остро царящата на всички равнища в администрацията корупция, отбеляза, че макар да е съгласен и да се присъединява към усилията на съдията Сибъри, трябва все пак да отбележи неубедителността на представените доказателства срещу кмета Джеймс Уолкър или Джими Хинес. Общественото мнение бе леко озадачено, докато Лучиано, Костело, Меир Лански празнуваха събитието с помощта на голямо количество «Моет е Шандон» в Дейвс Блу Рум.

Но намеренията и обещанията са едно, а осъществяването им — друго... Организацията мобилизира войските си, съобщи на Ал Смит, че го зарязва, и успя да изтласка Франклин Делано Рузвелт до поста официален кандидат на Демократическата партия за президентските избори.

Тъй като първата задача на всеки добър политик е да не изпълнява обещанията, които е дал, а още по-малко обещанията, които е дал чрез посредници, едва обявен за кандидат, Рузвелт призова Сибъри да разгърне енергично воденето на следствието за оздравяване на климата, на всяка цена да получи резултати, да прочисти държавните учреждения в Ню Йорк.

Съдията Самюъл Сибъри чакаше само този знак на одобрение. Той привикваше непрестанно политиците и техните сътрудници. В кабинета си той ги отекчаваше с настояванията си да дадат отчет, да обяснят произхода на състоянията си, на външните белези на богатството си.

Кметът Джеймс Ж. Уолкър се предаде пръв. Подаде оставка от всичките си функции, подбра любовницата си, твърде закачливата

балерина Бети Комптън, и я замъкна с първия пътнически параход в Европа. Ще се върне оттам години по-късно...

Незабавно близките му сътрудници бяха обхванати от паника. Изоставени от шефа си, за да спасят положението си или за да избягнат затвора, те разкриха в стаята за изповеди на съдията най-гнилите компромиси. Нечестните политици в Тамани Хол избягаха, полицейски служители бяха изпратени в затвора Синг-Синг. Джими Хинес се криеше. Един ден той също ще се окаже зад решетките.

Ал Смит вечеря на четири очи с Лучиано:

— Чарли, ти направи най-голямата грешка в преценката си през своя живот. Помогна на Рузвелт да заеме най-високо място. Ако спечели президентските избори, няма да те забрави в молитвите си: ще те унищожи, за да се представи във възможната най-добра светлина. Още отсега мога да ти кажа със сигурност, че първото му важно решение ще бъде да възстанови свободната и легална продажба на алкохол...

Лъки осъзнаваше, че е направил голям гаф. Без да се обърка, той веднага започна да действа, за да го поправи. Още в края на 1931 г. Синдикатът на престъпниците се беше осигурил срещу ударите на закона с елитен корпус от експерти в данъчната област. Защото техният приятел, неуязвимият Ал Капоне, този, когото не можеха да уличат в нищо независимо от стотиците престъпления, които му се приписваха, някои от които бе извършил собственоръчно, Ал Капоне, гангстерът, стоящ над законите, бе пострадал. Пострадал бе от усърдието на съдията Уилкърсън, който го преследваше по едно необичайно обвинение: данъчна злоупотреба. Още с влизането си в играта Уилкърсън бе пояснил как мислеше да постигне целта си: «Обвиняемият преднамерено не е запазил никакъв счетоводен документ, нито пък си е откривал лична банкова сметка, за да не оставя следи за доходи. Издигнал е стена, около себе си. За да го разобличи, правителството ще остави просто фактите да говорят...»

А фактите говореха. Те бяха дори дяволски бърбиви. Направен бе списък на имената, яхтите, луксозните коли, целите етажи, наемани в хотели с висок стандарт, търговците дойдоха да свидетелствуват пред съда, че Ал е купувал обувки от крокодилска кожа по две дюзини наведнъж, в кафяво, черно, бежово, че е давал по 150 долара за всяка от копринените си ризи, че е изкупил цялата пратка от колани с токи от

масивно злато с инкрустиран диамант, включително и тези, които не са могли да обхванат знойната му талия... Един продавач на бельо, поруменявайки, разказа с възторг «как му е продал цяла пратка леки долни гащи... от италианска коприна, от която обикновено шият красиви дамски ръкавици...» И когато накрая теглиха чертата, получи се сума, която би накарала и най-удобно седналият в тапицирания си фотьойл банкер да се почувствува зле.

Затова, когато след хиляди перипетии по време на заседанията обявиха присъдата: «две години затвор, 50 000 долара глоба и 30 000 долара за разноските...», в залата настъпи всеобщо изумление, още повече че юристи не се притесняваха да казват, че при едно добро правосъдие приведените доказателства не биха били достатъчни, за да бъде осъден Капоне.

Той обжалва присъдата. Тя бе потвърдена. На 3 май 1932 г. някой си Елиот Нес много старателно внимаваше затворникът с номер 40866 да стигне без произшествия до новия си дворец, зловещия затвор в Атланта. Горчива подигравка, човекът с копринените долни гащи помагаше на шивача. Караха го да крои панталони от сукно срещу заплата от 7 долара седмично.

Лучиано никога не забравяше добрите уроци. По негово нареждане големите шефове, майстори в изнудването, подпомагани от новата армия на «убийците на цифри», започнаха да подават декларации за доходите си и заедно с това да умножават комбинациите, за да не могат да бъдат спипани от този неочакван гениален изнудвач: данъчното.

И така, това, което трябваше да се случи, се случи. Франклин Делано Рузвелт бе избран за президент на Съединените американски щати донякъде благодарение на Организацията.

Предсказанието на Ал Смит се сбъдна. Няколко дни преди Коледа новият президент направи на контрабандистите на алкохол най-красивия отровен подарък, като сложи край на «благородния опит». Сухият режим бе живял, занапред на тях щеше да им бъде трудно да живеят, ако не се преориентират много бързо. Тази година не пиха точно за здравето на добрия Дядо Коледа Рузвелт.

Костело изигра великолепно номера. Той стоеше зад кулисите, както обикновено, но оттам ръководеше един контрабандист на алкохол, Ъруин Хайм. Той пък имаше зад гърба си редица хора на

закона и това му позволи да създаде «Сдружените снабдители», анонимно дружество за разпространение на алкохол. Дружеството получи изключителното право за внос на две големи марки уиски, произвеждани от почтената английска фирма «Уитли Къмпъни»: «Хауз ъф Лордс» и «Кингс Рансъм». Фил Кестъл наложи тази вече разрешена стока в обществените заведения, създавайки един нов бизнес, безкрайно плодотворен. (По-късно това щеше да предизвика огромен скандал. Когато през 1945 г. Хари Труман се настани в Белия дом след Рузвелт, той определи за свой първи съветник генерал-майор Хари Вон — близък приятел на Уйлиам Хелис, наричан Златния грък. Кметът на Нови Орлеан Робърт Фаестри представи Хелис на франк Костело и прие да бъде официалният гарант на кредит от 350 000 долара, за да се сдобият с «Уитли Къмпани». Предателство позволи на акционерите на «Уитли» да научат, че истинският купувач е Костело. Обявено бе, че продажбата се анулира. Но тя не беше анулирана. През 1949 г. сенаторът Джоузеф Макарти се развихри срещу ген. Вон. Той успя да докаже, че последният злоупотребявал с предишното си положение в Белия дом по времето на президента Рузвелт, като е доставял жито на компанията «Уитли», докато в страната житото не е достигало. Макарти доказа, че «Уитли» принадлежи в действителност на Хелис, Найм и Костело. Хари Труман бе принуден да отстрани съветника си, обвинен в «незаконно оказване на натиск».)

От своя страна Лучиано, Лански, Сийгъл и Адонис станаха чрез подставени лица акционери в «Капитол Вайн енд Спирит», снабдително дружество с изключителни права върху разпространението на най-добрите вина, шампанско, френски спиртни напитки.

Джейкъб Бронфман, асоцииран към Левис Розенстийл, поемаше контрола над «Шенли енд Сийгръмс».

Следователно Организацията държеше под свой контрол легалното снабдяване с алкохол и изискваше от собствениците на ресторанти, кабарета, нощни локали и тайни заведения, превърнати в барове, да се обръщат към нея за доставките на алкохол. В наши дни тази практика е още жива. Аз съм бил свидетел на това. Слабоплатени, тъмните субекти и въобще дребните риби продължиха трафика на алкохол в страната, за да се избягнат законните такси.

Чрез посредничеството на «Моласка Къмпани» Меир Лански търгуваше незаконно дори с меласа, за да получи алкохол на ниски цени. Той го правеше скришом от Организацията, лъжейки по този начин съдружника си Бъкси Сийгъл. За негов срам за измамата му научиха всички, когато федералните агенти (от кого ли предупредени?) разрушиха помещенията и унищожиха запасите му...

Меир Лански получи строго предупреждение от Лъки Лучиано за това, че бе поискал да бръкне скришом в меда, но нещата не отидоха по-далеч.

Висшата комисия, наричана по-просто Групата на Великите седмина, виждаше как нейните членове усъвършенствуват личните си организации. Освен процентите, получавани от почти всички незаконни дейности, ето как Великите седмина си поделиха и бъдещето:

Чарли Лъки Лучиано: контрол над проституцията. Поверил на Вито Дженовезе трафика с опиатите. Капо на семейство Масерия.

Франк Костело: контрол над игрите. Поставяне на ротативки по цялата територия. Поверил на Франк Ериксон различните залагания (конни надбягвания, надбягвания с хрътки, боксови срещи, бейзболни мачове и т. н.). Поверил на Денди Фил Кастъл навлизането на незаконната търговия в Луизиана. Голям бос на обществените връзки, номер 1 на «специалистите по смазване». Осигуряващ връзката с политиците.

Меир Лански: съдружник открай време на Беджамин Сийгъл в черната борса. Ръководител на Банката за смазване. Постоянен съветник на Лучиано. Финансов експерт на Синдиката на престъпниците. Ще организира хотелската индустрия и най-вече хазартните игри и казината в Хавана и на Карибските острови.

Бенджамин Бъкси Сийгъл: шеф (заедно с Албърт Анастасия) на изпълнителната власт на Съда Кенгуру, прословутия «Мърдър Инкорпорейтид». Осигурява строго наблюдение на незаконната търговия в нощните заведения. Ръководител на легалното снабдяване с алкохол в източната част на страната.

Албърт Анастасия: контролиращ кейовете. Шеф на синдиката на докерите. Изпълнител на «много отговорни задачи», отговарящ заедно със Сийгъл за «Мърдър Инкорпорейтид».

Джо А. Адонис: контролиращ всички незаконни дейности в Бродуейския район на Ню Йорк. Помага на Анастасия при организирането на стачки на кейовете. Ръководител на обирите на пратки със стока. Специалист в «бижутерията».

Лепке Бухалтер: незаконните дейности в Профсъюза на конфекцията с кожи, хлебарниците, кината. Шантаж. Изнудване.

Това е в общи линии схемата на Синдиката на престъпниците през 1933 г. след сухия режим. Както се подразбира, понякога някои дейности взаимно се преплитат.

Трябва да се отбележи също, че Дъч Шулц се държеше настрана от Организацията в желанието да си запази известна автономия заедно със свобода за действие. Бенджамин Бъкси Сийгъл също смята, че не са му дали хубаво парче от тортата. Това естествено ще има и краткотрайни, и дълготрайни последствия.

Столицата на Синдиката на престъпниците е Ню Йорк, а кметът на града — Бо Джеймс Джими Уолкър, принуден да си подаде оставката под ударите на следствената комисия Сибъри, за да избегне правосъдието, пътува някъде из Европа с избраницата на сърцето си. Назначен е нов кмет, който полага клетва в кметството на 31 декември 1933 г.: Фиорело Ла Гуардия.

«Истинска мутра на мафиоз» — коментира Ърнест Хемингуей. Това е факт. Нисък, с шкембенце, с бледа и мазна кожа, с лътящи коси, тази малка бъчва от периода след сухия режим даваше резки заповеди със свръхостър глас, извисен толкова високо, че след всяка жлъчна дитирамба сътрудниците му имаха мъчителното чувство, че ще се задави. Първото му решение беше да изреве, удряйки с пухкавия си юмрук по масивното бюро на новата си месторабота:

— Арестувайте всички тези отпадъци в най-кратки срокове...

Отвърнаха му, че това не е проста работа.

— Намерете ми добър началник по задържанията и арестувайте тези гадини. Не се бойте да използвате собствените им похвати.

Различните началници на отдели в полицията трябваше добре да запомнят това.

Но Гаурдия, наречен незабавно «Малкото цвете» (Фиорело на италиански език означава цветенце. За спомен от кмета от тази епоха големият саксофонист-сопран Сидни Бекет, тридесет години по-късно композира във Франция една прочута мелодия, която обиколи целия

свят: «Малкото цвете».) («Това момче има прякор на маце», ръмжеше Лучиано), настояваше усилено за главите на Франк Костело и съдружника му Франк Ериксон. Почти всекидневно той бълваше хули по радиото: «Трябва да премахнем тези паразити от града», това изречение се превръщаше в предпочитания му лайтмотив.

Лейтенант Руди Маклоулин, натоварен с тази невъзможна задача, разказва за разправиите си с големите клечки, които на първо време трябваше да прогони от «Уолдорф Астория», за да ги изнерви.

«В началото разговарях приятелски с него. С Ериксон номерът мина веднага. След като поисках от него да се изпари, повече не съм го виждал. Но с Костело нещата не тръгнаха така добре. Той продължаваше да идва всеки ден. Напразно му повтарях: „Чуйте, знаете, че имам заповед. Не трябва да идвате повече тук“. Все едно че не говорех на него. Той само ме поглеждаше и отговаряше спокойно: „Утре няма да ме видите повече.“ Този малък сценарий се повтаряше известно време. Той ми се кълнеше всеки ден, че на следващия няма да го видя. На следващия ден проверявах и той пак беше там. Един ден загубих търпение, не се сдържах и му казах: „Чуй, мръсноко, следващия път, когато видя противната ти мутра, ще те цапардосам по нея. Казах ти да не стъпваш повече тук.“ Той остана напълно невъзмутим. В края на краищата по онова време аз все още бях хлапак, а той беше вече важна клечка. Задоволи се да ме погледне както обикновено и да ми каже, че на следващия ден няма да дойде. Двадесет и четири часа по-късно той пак беше там, точен за срещата.»

Фиорело Ла Гуардия крещеше все по-високо проклятията си. В крайна сметка, задавен от ярост, той премина към преки действия срещу доходите на Костело, шефа на неморалната армия на Едноръките бандити. А те, дванадесетина хиляди на брой, продължаваха да бълват ментовите си бонбони срещу хиляди долари, напълно безнаказано под закрилата на един закон, прокаран от Села Стронг — съдия във Върховния съд, чийто текст забраняваше на работещите в полицията да задържат невинни машини, които просто предлагаха ментови бонбони. Видно е, че Банката за смазване позволяваше и на най-почтените да си подслаждат живота. Какъв парадокс!

Затова, когато новият кмет на Ню Йорк заповяда на полицията да заобиколи нареждането на съдията Стронг, гражданите помислиха, че

става дума за поредната лоша шега, че това е маневра за заблуда на противника, за да ги накарат още веднъж да повярват, че ще се случи нещо изключително.

Беше им сервирана добра изненада.

Ла Гуардия свика радиото, новинарите, печата и пред смразените представители на средствата за масова информация с пожарникарска шапка на главата и въоръжен със секира Цветенцето изтърбуши половин дузина автомати. Повече от двеста други бяха иззети от различни места и бяха хвърлени в Ист Ривър.

Недоверчивият Франк Костело каза: «Какви времена! Ние сме наистина напълно извън закона...»

След което взе нови мерки.

Като начало той предвидливо струпва ротативки за повече от един милион долара в старите тайни складове от благословеното време на незаконната търговия с алкохол. След това направи така, че приятелят му Хю Лонг да го покани в Луизиана, за да смени за кратко време обстановката, но и за да се хвърли с Едноръките си бандити в покоряването на нови територии. Само Господ знае колко благодатна почва, за такова нещо е Югът! Първите признаци за съществуването на мафията, а така също на камората, а след това и на Сицилианското сдружение бяха забелязани в Нови Орлеан. Внедряването на тези организирани форми на бандитизъм там беше най-интензивно. Но те бяха нищо в сравнение с екстравагантните порядки, наложени от не по-малко екстравагантния губернатор на Луизиана.

Този последният, Хю Пърс Лонг, създаваше сериозни проблеми на всеки, който се опитваше да опише точно неговата личност. Не можейки да отрече селския си произход, той посещаваше висшето общество, което беше очаровано, когато видеше големите му дървени сабо на прага на патрицианските си домове. Заклет пияч, той очароваше с пиянството си най-убедените въздържатели. Той заявяваше открито на публични места, че ще е първият диктатор в САЩ и че ще стъпче безволевата немощ на демокрацията, за да раздаде на народа богатството на тръстовете. Политическата му програма се съдържаше в едно изречение: «Ще забраня на всеки гражданин да има доходи, надхвърлящи един милион долара годишно. Излишъкът ще бъде разпределян поравно между всички».

По време на предизборната кампания, срещайки съперника си в най-елегантния клуб на Сандс Пойнт, той си разкопча панталона и се изпика пред всички върху крака на смаяния си съперник, заявявайки: «Вие сте стена, която няма да устои на моя натиск». Обаче фактът си е факт! През 1928 г. той бе избран за губернатор на Луизиана. След това се кандидатира и беше избран за сенатор, дори преди да изтече мандатът му на губернатор! Този, когото привържениците му наричаха нежно «Мартин Рибаря» вероятно заради това, че избягваше всячески допира с водата, беше наречен King fish, което преведено означава «риба-луна», но на жаргон значи главатар.

Той беше станал главата на банда по време на бурните си престои в Ню Йорк в едно тайно заведение за алкохол, принадлежащо на Франк Костело. Старата лисица на Големите седмина бързо разбра каква полза ще има синдикатът от този коз в ръцете си. Беше очевидно, че Мартин Рибаря не отказва да участва в комбини. За да бъде абсолютно сигурен, Франк накара да му пробутат една много красива проститутка от стадото на Лъки Лучиано. Хю се влюби във Ванеса дьо Л... — венецианка с руси коси. Игрите им бяха старателно фотографирани. Когато му показаха снимките, губернаторът избра тази, на която мъжествеността му бе най-добре изразена, прибра я грижливо в портфейла си, заявявайки на лицето, което му беше донесло снимките:

— Сигурен съм, че моят приятел Костело, който е джентълмен, ще унищожи тази колекция, която не е за показване на когото и да било...

Обещаха категорично да направят това. (Изправен пред комисията КефOVER през 1951 г. Франк Костело заяви, че сенаторът Лонг го е помолил да инсталира ротативките срещу процент, цялата сума от който е щяла да бъде давана на сиромасите в Ню Орлеан. Заем се дава само на бедните...)

Разбира се, имаше последствия. Незабавно, като рояк скакалци, хиляди Едноръки бандити се стовариха над Нови Орлеан, поканени официално от губернатора Хю Лонг за развлечение на управляващите от него: «Тук всички сме възрастни хора и онези, които смятат, че е по-добре да пускат монети в автоматите, отколкото те да им пробиват хастара на джобовете, имат пълното право да го вършат...» — не се поколеба да заяви той.

Беше създадено дружество «Луизиана Минт Къмпани», за да се избягнат известните нюйоркски неприятности. Хю Лонг се погрижи да купи съдиите, така че да издават «нормални» присъди. Кое то те и направиха.

Фил Кастъл, Денди, ръководеше операцията, подпомаган от четиримата зетьове на Костело — Гайгерманови (Дъдли, Джером, Хоралд и Уйлям) и Джек Лански, брат на Меир. Тези господа държаха всички акции на «Пеликан Новълти Къмпани», от която се отдели «Луизиана Минт Къмпани» за нуждите на закона.

В кабинета си в хотел «Рузвелт» в Нови Орлеан Фил Кастъл ръководеше и много други дейности. Само в дъното на партера Сеймър Вайс — човек на Лански, наглеждаше една оживена игрална зала. В края на всеки месец губернаторът Лонг идваше да прибере своята част от печалбата на Синдиката на престъпниците, реализирани в неговия щат. Той властвуваше по абсолютно диктаторски начин, като, колкото и странно да изглежда това, управляваните от него хора продължаваха да му имат доверие и да го уважават. Един от хилядите примери: едно частно дружество, научило, че администрацията на щата предвижда строеж на мост — огромно и красиво съоръжение, свързващо езерото Пончъртрейн, жизнено необходим от гледна точка на комуникациите, реши да поеме строежа. Операцията ставаше интересна благодарение на пътната такса. Лонг издаде разрешително за строеж, изчака края на строителните работи, откри тържествено съоръжението и след, като спря всички други работи, започна строежа на нов мост на два километра оттам, с държавни средства (Естествено строителната компания, на която бе поверен новият строеж, му принадлежеше.), но пътна такса нямаше да има. Докато продължаваха строителните работи, непрекъснато звучаха възторжени възгласи и това само увеличи славата му.

Един ден, когато, отстъпвайки пред желанието на народните представители, Хю Лонг се беше насилил да посети Камарата на представителите на Луизиана в Батон Руж, във фоайето го спря известният ларинголог, по когото всички дами в града лудееха, д-р Карл Вайс. Той го обвини гневно, че си служи с похватите на покварен безчестен демагог и след като изложи аргументите си, му изстреля един 45-калибров куршум в корема. Телохранителите на Кингфиш реагираха незабавно. С мъка отнесоха тялото на Вайс, пронизано от 61

куршума. Тъй като в града се продаваше кашкавал марка «Вайс», това стана повод да се правят неприятни аналогии. Лонг почина 48 часа по-късно, опитвайки се до края да умилюва бога, стенойки: «Господи, не ме оставяй да умра, имам да върша още толкова неща...» Вероятно в бълнуванията си Кингфиш бъркаше господ с дявола. Той не беше навършил 42 години, когато предаде богу дух на 10 септември 1935.

За по-малко от три години губернаторът Хю Лонг влезе в тъмното счетоводство на синдиката като човек, получил 3 750 000 долара. Вероятно за този човек, живял само купувайки гласове, е било твърде мъчително да загине от ръката на специалист, лекуващ гласове. Независимо от това благодарение на него Синдикатът на престъпниците притежаваше стройна организация в цяла Луизиана. След това тя само щеше да се разраства. Тъй като Хю Лонг не вършеше никога нещата наполовина, настоя пред Лучиано и Костело да им представи големия си приятел Уилям Хелис, наричан Златния грък, притежаващ милиони долари, който имаше силно влияние върху генерал-майор Хари Вон — силния човек в Белия дом. Фил Кастъл така умело водеше кораба си, че Леонард Карц твърдеше, че един съдия от Нови Орлеан му заявил: «Фил Кастъл беше изключително фин човек. Не беше красив, нито експанзивен, нито особено блестящ, но той беше изключително умно създание, подплатено с делови човек, нямащ равен на себе си. Според това, което знам за него, мисля, че би могъл да оглави някой от най-добрите американски ресторанти: трябваше да видите как управляваше Бъвърли клъб, за да се убедите в това. Всички го ценяха: не беше сноб, допускаше лесно хората до себе си, каквито впрочем бяха братята Гайгерман. Да, мога да кажа, че ги ценяха много в този край. Нека кажем откровено, те дойдоха в Нови Орлеан, за да си създадат приятели и си ги създадоха.»

Можем дори да добавим: «И все още ги имат.» Става дума за техните заместници. Цитирахме този съдия, днес пенсионер, отказал да разкрие самоличността си, за да се разбере добре това, че почти всички влиятелни хора в Организацията бяха привлекателни личности за голям брой от своите съвременници. Чарът на Лучиано е неоспорим, Костело омая най-видните политически личности, Бъкси Сийгъл — истинско бясно куче, превзе сърцата на най-големите холивудски звезди, и вижте как един съдия, при това от неподкупните, говори за Фил Кастъл, с чиято дейност е запознат. Как би могъл да не знае, че

Дендито е убил със собствените си ръце 17 човешки същества, от които две жени, някои с нож, по-голямата част с пистолет, и един с желязна пръчка. Тези седемнадесет са включени в списъка на доказаните, което не изключва двадесетина евентуални, и това при условие че убийството не е било включено в длъжностната му характеристика и не е било негова специалност.

Всъщност през годините след сухия режим американците прецениха, че черноборсаджиите на алкохол са вършили само добра работа, давайки им възможност да пият.

Ето как Франк Костело реагира бързо и се прехвърли в Луизиана, за да устои на взетите от Фиорело Ла Гуардия мерки за преследване и наказване на престъпленията. (Би могло да се помисли, че Фиорело Ла Гуардия е образец за неподкупен човек. Ние не сме толкова сигурни в това, или в противен случай ще трябва да ни бъде обяснено, как е станало възможно за Франк Костело да поддържа в продължение на дванадесетте години на мандата на кмета една «неограничена» игра на зарове в самия клуб на Ла Гуардия на Лексингтън авеню (Харлем), републиканския клуб Хораций Хардинг. Охраната е била поверена на Вито Маркантонио, известен мафиоз от фамилията на Томи Лукезе, един от петимата големи, напълно предани на Чарли Лъки и Франк Костело. Там са се разигравали безнаказано милиони долари и ние имаме доказателства, че Вито Маркантонио, на всичкото отгоре избран за депутат на Харлем, е бил закрилян от Ла Гуардия.)

Кметът на Ню Йорк не се задоволи с това.

* * *

Служители от Федералната данъчна служба, които Костело смазваше обилно, го предупредиха, че Дъч Шулц трябва да бъде нащрек. Един млад прокурор от администрацията в Южен Ню Йорк, Томас Е. Дауей, го държи под око, а Дауей не беше за пренебрегване. Нали той бе станал причина да осъдят за данъчни нарушения Легс Даймонд и Големия Уокси Гордън, без синдикатът да може да предотврати удара!

Лъки щеше да вземе необходимите предпазни мерки. Нарече се «професионален играч» и декларира за изминалите пет години

годишен доход от 25 000 долара. При това със страшни ругатни: «Това правителство е сбирщина от мръсници. То приема да се правят декларации за доходи, получени по незаконен начин, взема процента си, без да се учудва, че законът е бил нарушен. Тия хора нито разсъждават логично, нито са морални, нито са редовни. Те си пълнят гушите от няколко места». По този начин Лъки ставаше неуловим, тъй като данъчните злоупотреби бяха единственият начин, който хората на власт бяха намерили, за да се отърват легално от гангстерите.

Шулц се намираше в деликатно положение. Младият прокурор Дауей бързо го обяви за «Обществен враг N1». Вестниците го последваха.

По онова време Дъч Шулц, чието поведение по отношение на синдиката си оставаше поведение на самостоятелно присъединил се, като че ли страдеше от неутолимо чувство за извратен апетит. Той имаше изключителното право за пласиране на бирата, изнудваше продавачите на месо на едро, а така също и осигуряващите транспорта между продавачите на едро на хранителни продукти и ресторантите с голяма клиента. Той посегна също и на игрите, но никой не можеше да каже нещо, тъй като единствен не пренебрегваше ограничените печалби от незаконните лотарии в бедните квартали, както и тези от лотариите с цифри. (Лотарията с цифри, имала огромен успех, особено в Харлем, е хазартна игра, при която трябва да се избере едно число между 1 и 1000. Печелившите номера се обявяват след пристигането на резултатите от последното конно надбягване на територията на САЩ в зависимост от номера върху жокейското сако при старта и реда на пристигане. Това е нещо средно между лото и залагания на конните надбягвания.) Но дребните печалби, умножени по хиляди играещи, осигуряваха в крайна сметка огромни облаги. Неговият Меир Лански се казваше Ото Берман, наричан Абадаба (от името на едно лакомство за деца, което той дъвчеше непрестанно). Финансовият му мозък засенчваше най-обиграните в математическата гимнастика. Благодарение на него Дъч Шулц ограбваше владенията на банкерите в престъпния свят: Уилфред Бръндер, Александър Помпез, Хенри Миро, Джо Исон... Оборотът му възлизаше на 35 000 долара дневно само от жалките малки лотарии. Към 1933 г. той разполагаше с два милиона долара в наличност.

Под натиска на Дауей Федералният съд го обвини в недеклариране на доходи за 1929, 1930 и 1931 година. Само за незаконната търговия с алкохол, за която се предполагаше, че му е донесла 481 637 долара и 35 цента, той дължеше на държавната хазна 92 103 долара и 34 цента. Шулц би платил десет пъти повече, без да му мигне окото, само че освен глобата той можеше да получи и присъда до 43 години затвор.

«Ако си бях останал Артър Флегенхаймер, обичаше да се хвали той, вестниците никога нямаше да пишат толкова често името ми на първа страница, докато Дъч Шулц се е загнездило здравата там...»

През този период то се беше загнездило прекалено здраво. Дъч, на когото Дауей бе изпратил призовка да се яви в съда, бе принуден да се укрие при най-добрите си приятели и се разфуча, когато се видя на първата страница на вестниците. Снимката му илюстрираше изписано с големи дебели букви заглавие «Дъч Шулц», придружено от неприятни епитети.

Фиорело Ла Гуардия вече не се задоволяваше само да крещи. Той сне от длъжност Джон О'Райън, началник на полицията в Ню Йорк, за проявена слабост срещу сигурната корупция на подчинени нему полицаи и заради недостатъчна енергичност при прочистване на града от асоциални и нежелателни елементи. Мястото му бе заето от Левис Дж. Валънтайн. Основната му задача беше да открие на всяка цена Дъч Шулц.

Във Вашингтон Ханри Моргентау, държавният секретар, отговарящ за хазната, и няколко политици-републиканци решиха да нанесат силен удар на престъпния свят. Подтикван от тях, Едгар Хувър, шеф на ФБР, обяви официално Дъч Шулц за обществен враг N1 и изпрати най-добрите си хора по следите на гангстера.

Започна луда надпревара между хората на Хувър и Валънтайн — кой да доведе Шулц с вързани крака и ръце пред американската общественост. Новият кмет на Ню Йорк Ла Гуардия с всеки изминал ден се привързваше все повече към помощника на федералния прокурор. Този Дауей му допадаше много. Тридесетинагодишен, дребен, но с атлетично телосложение, много добре сложен, елегантен, с вид на любовник от екрана, с грижливо подстригани мустачки и сресани назад кестеняви коси. Завършен рицар с доспехи и сабя, която се готвеше да обезглави змея на престъпността. Синът му Том Дауей,

понастоящем адвокат, ни разказа при какви обстоятелства баща му, също адвокат, е бил въввлечен в тази изключителна авантюра, която направи от него истински американски герой, създател на «Неподкупните», губернатор на щата Ню Йорк, а след това, през 1944 и 1948 г. — кандидат за президент на републиканците (неуспешно):

«Всичко започна, когато баща ми, който се влияеше силно от приятеля си съдията Медали, отстъпи пред неговите настоявания да стане помощник на федералния прокурор. Съдията откри у него една войнствена непримиримост, една изключителна решителност и тъй като мразеше органично престъпния свят на убийците, черноборсаджиите, изнудвачите прецени, че този млад адвокат е в състояние да ги накара да си платят скъпо. Баща ми прие и през 1931 г. поведе борбата си срещу организираната престъпност. По онова време Ню Йорк бе зает от насилие и корупция. В края на стажа си при федералния прокурор баща ми започна отново да работи като частен адвокат. Но около 1935 г. положението стана толкова драматично, че обществеността настоя енергично да се вземат строги мерки...»

Чарлз Брейтъл, съдия във Върховния съд на Ню Йорк, който ни предостави благосклонно всичките си Досиета, си спомня:

«Голямото жури на Ню Йорк натовари Хърбърт Лемън, губернатор на щата, да назначи прокурор със специални пълномощия, който да се бори срещу престъпността. Предвидените юристи се самообявиха за некомпетентни, но предложиха единодушно Дауей. На губернатора, подложен на политически натиск, му издърпаха ушите. Но протестите на Голямото жури бяха толкова силни, че той в крайна сметка отстъпи и назначи Томас Дауей за специален прокурор. Последният незабавно състави екип, подпомаган в голяма степен от бившия си началник Джорд Медали. Помощниците, които си избра и настана през 1935 г. в наетите в Улуърт Билдинг канцеларии, бяха професионалисти, които познаваше добре. Той нае двадесет човека, четирима от които бяха назначени за заместник-началници. И четиримата бяха работили като негови подчинени в службите на федералния прокурор по времето, когато самият Дауей е бил негов заместник...»

Ето как Ла Гуардия представи на нацията Дауей чрез филмовите прегледи и радиостанциите:

Ла Гуардия: Дауей, поверили са ви трудна задача. Ще трябва да закрияте населението на този град. С какво можем да ви помогнем?

Дауей: Имам нужда от екип от детективи, готови да работят както никога досега. И които да знаят, че се намират лично и непрекъснато под закрилата на кмета и шефа на полицията.

От своя страна Брейтел, съдия във Върховния съд, е очарован и до ден днешен:

«И така, от страна на полицията можехме да разчитаме на една солидна, млада и честна група. За да ви дам един пример, ще ви кажа, че прилагаме стриктно следното правило: ако някой от тези полицаи имаше каквато и да било връзка с някоя политическа партия, не го приемахме в екипа!»

Действително Томас Дауей се пазеше от всички полицаи, от горе до долу в йерархията. Той знаеше, че Банката за смазване правеше и най-суровата съвест по-гъвкава, че с всеки изминал ден загниването вземаше все по-големи размери поради безнаказаността на специалистите-убийци.

От своя страна Ла Гуардия поиска от шефа на полицията Левис Дж. Вальнтайн да подбира особено внимателно хората си. Последният състави бойна група за борба с черноборсаджиите. Членовете ѝ бяха подлагани на сурови изпитания, преди да бъдат одобрени.

В тази служба за борба с незаконната търговия особено се отличи Ал Скоти. От своя страна Джон О'Конъл, шеф на следователите на специалния прокурор Дауей, постигна сензационни резултати. Той ни разказа за азбуката на своите нови методи:

«Веднага щом назначиха през 1935 г. Дауей да преследва бандитите, занимаващи се с изнудване и незаконна търговия в Ню Йорк, той констатира, че използваните дотогава от предшествениците му обичайни методи за водене на следствие рискуваха да се окажат напълно неефикасни. Затова решихме никога да не атакуваме някой от шефовете в престъпния свят, освен ако не можем да разчитаме на голям брой свидетели, готови не само да свидетелствуват, но и вече обвързани с дадени под клетва показания. (Даването на клетва в САЩ представлява сериозно обвързване. Всеки гражданин, дал под клетва неверни показания, може да бъде незабавно осъден от същия съд на пет години строг затвор. Присъдата е окончателна, не подлежи на обжалване и се изпълнява веднага.) Всъщност най-големият ни

проблем беше да накараме хората да свидетелствуват. Знаейки за близостта между големите главатари на престъпния свят и някои нечестни политици, повечето хора се страхуваха за живота си или най-малкото да не бъдат бити, отвлечени или пък да не станат жертва на някоя агресия срещу личността или имуществото им.

Ние се стараехме да вдъхнем у хората доверие към почтеността на нашата организация, към нейната неподкупност и неподатливост на какъвто и да било натиск... Трябваше да прибегнем към нови техники на издирване като например телефонните подслушвания, които са наше изобретение. Този телефонен шпионаж придоби особено важно значение за набиране на доказателства... Друго нещо, ние изземвахме счетоводните книги на служителите, на които онази сган плащаше. Щом някой от тях получише заповед от данъчните власти да ги представи той незабавно трябваше да ги унищожи. Ние имахме счетоводители, съпровождани от полицаи, които трябваше да осъществяват на място изземването. Разнищвахме тези книги и те неминуемо ни разкриваха следите на сумите, изплатени на тези, които „пееха“ на гангстерите. Ако и след това служителите продължаваха да отказват да сътрудничат, ние ги преследвахме по наказателния кодекс. И тогава те се намираха пред алтернативата или да ни признаят истината, или да отидат в затвора за лъжесвидетелство или отказ да дават показания!»

Като четем тези директни свидетелства, можем да добием представа какъв ужас са всявали изнудвачите, каква власт са имали над всички търговии: действително всяка търговска дейност е била оплетена в стегнатите изкъсо нишки на Синдиката на престъпниците.

Докато се инсталираше ваякът, който трябваше да го смаже, Дъч Шулц — първият шеф на банда, който според младия изправител на недъзи Томас Дауей трябваше да бъде убит, не се безпокоеше. Преминал в една златна нелегалност, той беше в течение на най-важното, благодарение на дискретните помещения на Джими Хинес, самия ръководител на Тамани Хол. Нека не забравяме, че добрият Джими имаше акции в доста от предприятията на Дъч...

Събрани в Уолдорф, Лучиано, Лански и Костело направиха кратък военен съвет. Те очевидно не можеха да сторят нищо за Дъч. Костело отбеляза, че мислейки се винаги за най-хитрия, Шулц никога не е бил истински солидарен със синдиката. Това миришеше на

зарязване. Много по-хитрият Лански сподели: «В края на краищата ние имаме интерес Дъч да съществува колкото е възможно по-дълго. Ние трябва да му помогнем да се скрие, да му намерим най-добрите адвокати, да мислим вместо него за интереса му, който е наш, тъй като докато тази банда глупаци се занимава с него, няма да се занимава с нас...»

Добре премисленото предложение на Меир Лански беше прието. Лучиано се направи на примерен и чрез Албърт Маринели даде на Томас Дауей да разбере, че е успял да натика в дранголника Уокси Гордън само благодарение на неговите сведения...

Отговорът беше кратък: «Предайте на г-н Лучиано, че ще му се отплатя със същото в съда, когато дойде неговият ред...» Лъки се намръщи: «По дяволите! Много е циничен този тип...»

Между Лучиано, Лански и Шулц се състоя дискретна среща, по време на която Шулц заяви, че определя за свой първи лейтенант Бо Уайнбърг, който да ръководи бандата, да има всички пълномощия, но да бъде и под наблюдението на Организацията. След това той прие да остави съдбата си в ръцете на Дж. Ричард Дейвис, за приятелите Дикси. Дикси, личен приятел на шефовете на Организацията, минаваше за най-добрия адвокат от младото поколение. По-скоро епикуреец, отколкото хедонист, той с най-голямо удоволствие често посещаваше Бродуей, терен за славата на най-красивите певици и балерини за сезона. Естествено тъй като приятелите му контролираха различните заведения, любовните истории не представляваха проблем за него. Вероятно от благодарност Дикси — също играч, посвети забележителния си талант и Правните си знания на създаването на истински помощни служби за всички задържани за участие в незаконни игри или залагания към нюйоркските съдилища. Дяволски изобретателен, Дикси Дейвис поддържаше също отлични отношения и с Джими Хинес. Шулц не му се доверяваше: «Не обичам хорицата, които седят на два стола», като се подразбираше, че предпочита хора, които явно са се определили или към клана, натоварен да се грижи за спазване на закона, или към онези, които правят всичко възможно да го заобиколят. Предната година точно Дикси бе посъветвал Шулц да организира на промишлена основа незаконните си дейности, като създаде строг контрол над всички независими посредници, над всички дребни събирачи на облози, които работеха в най-различните среди и

успяваха да измъкнат от хиляди малки хорица залози, макар и по няколко цента, осигуряващи прекрасни доходи благодарение на многочислеността на залагащите. Абадаба Берман оцени правилността на схващането на адвоката, а Дъч Шулц се поздравяваше, че го е приел. Независимо от резервите си към Дикси той го определи за свой защитник. И не сгреша. Невероятен скъперник и за дребните неща, той прие с определено неудоволствие първото решение на адвоката да предложи 100 000 долара, на хазната, за да се освободи от дълга си към държавата. Моргентау отказа високомерно: «Не се пазарим с криминални престъпници.»

Гангстерът разбираше, че този път нещата стоят сериозно. Той се страхуваше и от действията на ФБР. Хората на Хувър натискаха лесно спусъка, обожаваша да стрелят по мишени и печелеха предимство, откривайки стрелбата. Вече имаше неизброими жертви. Момчетата на ФБР също вървяха напред с девиза на Хенри Моргентау: «Не се пазарим с криминални престъпници.» Единствената твърда цена, която ги удовлетворяваше, беше смъртта. Затова той се реши на много мъдро действие — да се предаде, на властите в Албани, оставайки в затвора под охраната на спечелени за неговата кауза пазачи, за да може заедно с Дикси да изработи безотказна система за защита. Когато след няколко седмици реши, че всичко е изпитано, той внесе гаранция 75 000 долара и се намери на свобода.

Най-важното за него беше да избегне процес в Ню Йорк, където общественото мнение вече беше нажежено до бяло от печата. Там всички се отнасяха категорично враждебно към хората от неговата черга.

Дикси направи чудеса, но успя да прехвърли гледането на делото в Сиракуза, малко градче в щата Ню Йорк. Досието по следствието, приготвено от екипа на Дауей още преди две години, представляваше планина от смазващи доказателства. Планината се замъчи и накрая роди мишка.

През април 1935 г. помощникът на главния прокурор Къмингс — Джон Х. Макевърс, добросъвестен човек, подкрепи обвинението. Той беше смазан за по-малко от три часа от адвокатите на Шулц, които изтъкнаха, че в случая виновни са единствено те, тъй като години наред са съветвали клиента си да не декларира доходите си на данъчните власти, за да не попадне под ударите на закона, тъй като

доходите, му са имали незаконен произход. Те се шегуваха, подиграваха се с незаконната търговия на алкохол, тази съществувала в миналото дейност, която е могла да възникне само от принудата на един пуритански закон, измислен от мерзавци. Следователно клиентът им беше двойна жертва: първо, тяхна, на платените некадърни съветници, и на второ място, на несправедливия закон. Съдът възприе логиката им. Шулц беше оправдан.

Моргентау, подтикнат от Дауей, незабавно подаде апелативна жалба за преразглеждане на делото. Последният го уверяваше, че междувременно несъмнено ще успее да намери вещественото доказателство за това, че три дена преди процеса в Сиракуза Шулц е убил собственоръчно пред свидетели от бандата му един от лейтенантите си, Жул Мартин...

Имайки предвид сицилианската поговорка, че с едно и също зърно не може да се улови два пъти гълъб, Дъч Шулц стигна до заключението, че друг съд, не този в Сиракуза, ще издаде по-справедлива присъда. Той бе удовлетворен. Държавата избра Малон, град на север, близо до канадската граница, и определи дата 10 юни 1935 година.

Шулц незабавно замина за това малко населено място, което живееше спокойно с известно огорчение от живота. За съвсем кратко време той стана идол на постоянните клиенти на баровете, поръчвайки непрекъснато пиене за всички. По свой начин се превърна в дон, тъй като правеше дарения наляво и надясно (На френски език игра на думи: дон означава и дарение, и благородническа титла. — Бел. прев.) на печата, на сираците в полицията, на самотните майки, на риболовните и ловните дружества. Стигна дотам, че подари на пожарникарите великолепна свръх-модерна кола с голяма стълба. Кметът на Малон вече го умоляваше да застава редом с него и на най-малките местни мероприятия. Дали, защото беше от еврейски произход, или защото се беше покръстил в католицизма, но Шулц си оставаше стиснат. И направи сериозна грешка: не направи никакво дарение на различните местни църкви. Духовенството се настрои срещу него и настоя пред властите да сложат край на покваряващото му влияние, което разлагаше брутално спокойното градче. Дауей не чака да го молят и Дъч се намери тутакси в жалкия затвор на Малон, в очакване на процеса. Естествено бедняците, лишени от щедростта му,

нададоха вой, че е извършена несправедливост. Налагаше се да им върнат благодетеля.

В такава атмосфера започна вторият процес на Дъч Шулц.

От самото начало Дикси Дейвис повтори удара от Сиракуза.

— Господа съдии, господа съдебни заседатели, преди всичко държа да ви уведомя, че при всички случаи, каквото и решение да вземете, дори то да не е справедливо спрямо него, клиентът ми държи най-вече да изпълнява дълга си на добър данъкоплатец и затова ще внесе, както вече бе предложил, 100 000 долара в хазната, макар че е повече от невъзможно да ѝ ги дължи от гледна точка на закона...

В претърпаната до пръсване зала всички бедняци на града, подпомогнати по не съвсем правоверен начин от Дъч, показаха с буря от подсвирквания, че ценят изключителната щедрост на новия си идол.

Съдебното жури заседава в продължение на цели два дни. На 49-я час председателят му Леон Чапен (председател на Лигата, на производителите на мляко, което накара журналистът на «Ню Йорк Америкън Джърнъл» да напише: «Този човек ми изглежда по-малко бял от онова, което излиза от вимето на кравата») стана прав, за да заяви: «Имаме чувството, че правителството не успя да докаже, че обвиняемият му дължи и един долар данъци, и издавайки присъда въз основа на това убеждение, обявяваме обвиняемия за невинен...»

В залата избухна бурна радост. Вече се пресмятаха количеството и качеството на пиенето, което щеше да плати добрият стар Дъч.

А федералният съдия Фредерик Х. Брайънт дори не помисли да прикрива възмущението си, примесено с тъга. Обръщайки се към Леон Чапен и съдебните заседатели, той им каза с непоносимо твърд за бивши почтени граждани тон:

— Присъдата, която издадохте, е такава, че може да разклати вярата на честните хора в честността и неподкупността. Всички, които са следили това дело, ще са убедени, че сте издали присъда не въз основа на фактите, а по причини, нямащи нищо общо с тях. Ще имате удовлетворението, ако това за вас е удовлетворение, да знаете, че сте нанесли сериозен удар на закона и че сте помогнали и окуражили хората, които го потъпкват. По всяка вероятност те няма да скъпят поздравленията си към вас. Що се отнася до мен, аз не мога да направя като тях.“

Тази окончателна оправдателна присъда след тежкото обвинение — нарушение на данъчния закон, изненада дори Дикси Дейвис. Шулц си вдигна чуковете и се юрна към Ню Йорк, където го очакваше неприятна изненада, този път сериозна. В негово отсъствие властелините от Синдиката на престъпниците си бяха поделили царството му.

Макар понякога да се е проявявал като хищник, Дъч не беше лишен от гъвкавост. С гениална хитрост, вместо да пристъпи към открита борба, предварително обречена на провал, той се направи, че не е забелязал нищо. Разбира се, потърси сметка и заяви, че взема отново юздите в свои ръце, без при това да тръби, че е било извършено предателство и да дава думата на оръжията.

Той има среща с вдъхновителя на операцията. Това непредвидено завръщане постави натясно Лучиано. Но изобретателният Лъки се измъкна по чудесен начин:

— Със съгласието на Организацията ние решихме да поверим на неколцина от нас различните сектори от твоя бизнес, с цел да опазим интересите ти, в случай че те бяха осъдили на дълги години затвор, което по всичко личеше, че ще стане. На няколко души, нали разбираш, така че никой да не може да придобие достатъчно мощ, за да може да ти пречи един ден. Костело и Лански поеха лотариите, „числата“ и хазартните игри, Адонис бирата и алкохола, Лепке и Томи Лукезе изнудването на пазара за месото и транспорта. Цвилман и Уили Морети отговаряха за Джърси сити. Разбираш ли?

— Да, да... и ще се отблагодаря на момчетата, като им дам първокласна гощавка. Организирай работата, Лъки, аз поливам и поемам всички разходи... разноските за мацета също са от мен...

Така премина срещата, но когато Шулц пресече фоайето на Тауърс, за да отиде до колата си, той беше стигнал до твърдо убеждение: Организацията го беше погребала жив и това е могло да стане само с позволението на Бо Уайнбърг, първият му лейтенант, получил големи пълномощия да опазва имотите му в негово отсъствие.

Той посети своя министър на финансите, Абадаба Берман, чиито сметки потвърдиха напълно заключението му. Бо Уайнбърг го беше предал, облагодетелствувайки се по срамен начин. Бяха решили, че с него е „свършено“, и сега той ще трябва да им покаже, че остава шеф на собствените си сделки. Вземайки огромни предохранителни мерки,

за да избегне следенето от страна на хората на Валънтайн, както и на тези на Хувър, които вече нямаха друга възможност, освен да го спипат за убийството на Жул Мартин, той започна с въвеждането на ред в онзи сектор, който беше най-пряко заплашен от откъсване: Джърси сити. Подпомаган от информатори, той можа да види със собствените си очи как Бо Уайнбърг прониква с лисича хитрост в резиденцията на Цвилман.

Сделката беше абсолютно доказана. Никой не биваше да види повече Бо Уайнбърг. Когато излизал, пред него се изправил Дъч. Якият Бо би могъл да бъде звезда на спектакъл по кеч. Но дори неговите физически възможности не му позволили да окаже съпротива на лудия бяс на Шулц, който го хванал за врата и „уталожи гнева си, докато не му строши шийните прешлени“, разказва един от очевидците на сцената. Същият свидетел е един от тримата фанатични привърженици на Дъч, които зациментираха краката на Бо Уайнбърг, за да стои прав на дъното на Хъдзън ривър и да не изплува никога.

Гневът на Дауей не минаваше. Плячката му се измъкваше и безнаказано грабеше отново. Той раздвижи отново войската си. Пречека му Хинес, закрилник на тази измет, Шулц и Дейвис. Дойде му наум да придаде към помощника си Виктор Хервиц една чернокожа служителка — г-жа Юнайс Картър, даде ѝ титлата помощник на заместник-окръжния прокурор. Това беше чудесна инициатива, защото ѝ позволяваше да черпи направо информация от чернокожите в Харлем, които бяха безкрайно предпазливи с белите полицаи. И резултатите не закъсняха. Левис О., един от най-големите събирачи на залагания върху числа, по време на един от обичайните разпити, предразположен от нея и сигурен, че тя ще удържи на обещанията си, ѝ разказа какви насилствени методи е използвал Дъч, за да ги изнудва.

Томас Дауей незабавно отправи обвинение към Шулц. Пусна по следите му „неподкупните“ и успя да изолира един счетоводител. Получил обещание, че няма да бъде наказан, той издаде тайните на тъмното си счетоводство.

Изглеждаше, че този път Шулц няма да успее да се измъкне.

Той се опита да използва връзките си в Тамани Хол, но политиците, изплашени от обрата, който Дауей даваше на събитията, не смееха да се компрометират повече и го изоставиха.

Дъч изтъкна пред Организацията, че има право на защита от нейна страна и стигна дотам, че поиска събранията му да убият изедника Дауей.

В Синдиката на престъпниците мненията се разделиха: Сийгъл, Лански, Анастасия, Дженовезе бяха „за“, а Лучиано и Костело — „против“. Само Джони Торио се въздържа: „Да оставим историята да изгние“ посъветва той. „Заедно с мен“ възпротиви се Шулц. В крайна сметка Анастасия бе натоварен със задачата да проучи нещата и да ги доведе до добър край.

В продължение на месец тридесетина гангстери следиха Т. Дауей двадесет и четири часа в денонощието, отбелязвайки и най-малката от привичките му, без това да бъде забелязано от някой полицаи или от самото заинтересовано лице. Те откриха добрия изход. Анастасия даде алармен сигнал.

Ето как синът на Дауей ни предаде събитията:

— Имаха човек, който дебнеше и когото никой не беше разкрил. Всяка сутрин той следеше баща ми и отбелязваше и най-дребните му действия и жестове, след като той излезеше от къщи. Баща ми имаше строгия навик да закусва в една закусвалня от другата страна на улицата. След като изпиеше последната глътка кафе, той отиваше до телефонната кабина, откъдето звънеше в службата си. Но в четвъртък сутринта, когато бяха решили да действуват, баща ми, твърде зает, за пръв път в живота си не отиде в закусвалнята, а се отправи направо в службата си...

Убийците спазиха, много точно заповедите на Албърт Анастасия да не поемат никаква инициатива и не помръднаха.

Узнавайки изненадващата новина, Лучиано, много суеверен, видя в нея знак на съдбата и анулира заповедта за покушение срещу Дауей.

Ръководителите на синдиката се събраха незабавно в Уолдорф Тауърс, за да вземат ново решение.

Лучиано подчерта, че с убийството на Дауей ще настроят срещу себе си всички полицаи и обществеността, тъй като Дауей бе станал национален герой, след като бе обявил война на бандите. Лепке споделяше това мнение. Костело също. Анастасия прояви духовитост. „Моето мнение е да нямам мнение. Аз съм тук, за да внасям яснота там, където тя отсъства...“

Иронично настроен, Дъч подхвърли:

— Под претекст, че всичко ще пропадне, виждам, че сега всички са се шубелисали. Затова ще ви кажа нещо. В края на краищата Дауей си е моя работа и затова аз ще уредя нещата и ще си разчистя сметките с него, независимо от всичко. Чао, момчета! И най-вече не се притеснявайте заради мен...

Като каза това, той излезе. Възцари се ужасна тишина. Лучиано се възползва от случая:

— Шулц ще направи глупости, това е сигурно. Още от самото начало той показва, че не може да спазва нашите правила. Ако го оставим да действа, много скоро ще настъпи бъркотия. Не можем да допуснем подобен пропуск.

След това се обърна към Анастасия:

— Албърт, ти искаше да внасяш яснота? Предлагам да пречукаш Дъч... ако всички са съгласни.

Всички присъстващи мъже повдигнаха шапките по-бързо или по-бавно, по-високо или по-ниско, в знак на съгласие.

Единствен Джони Торио не помръдна.

— Е, Джони? — попита разтревожено Лъки.

— Ами, мисля си, че вие тук, и най-вече ти, Лъки, подготвяте голяма глупост. Когато Дъч вече няма да бъде между нас, кого ще дъвче прословутият прокурор Дауей? С кого ще се заеме, за да продължи да си придава важност, да се самоизтъква? Знаеш ли с кого, Лъки? С теб, и ти желая много приятни моменти. А ние имаме нужда от теб. Ти ръководиш здраво и добре Организацията. С теб всичко става по-добре: печалбите, взаимоотношенията между нас. Казвам ви, че замисляте страхотна дивотия. Оставете Дъч да ликвидира Дауей, ако може. И само той ще понесе последствията пред обществеността, а междувременно ще ни е отървал от един тип, който рано или късно ще премахне всички ни...

Казани от Джони Торио Мъдрия, тези думи оказаха известен ефект, но трябва да се има предвид и необузданата алчност на тези господа, които много често се интересуваха само от прекия си интерес. В случая, ако предложеното от Лучиано убийство се осъществеше, голяма част от тях щяха да си получат дела от тортата на Дъч, вече разделена няколко месеца преди това, по време на неговите разправии с данъчните власти. Следователно то беше прието.

Случаят Шулц бе поверен от Съда Кенгуру на „Мърдър Инкорпорейтид“. Под натиска на Лъки, Анастасия определи за ръководител на операцията Чарли Уоркмън, наричан Дървеницата, шофьор на Лучиано за големите набези. Това означаваше, че е сигурен. Дървеницата състави група, в която влизаха Али Таненбаум, наричан Свинята, като шофьор, Менди Уейс за прикритие, а за самия себе си остави убийството. Моментът му се стори удобен на 23 октомври 1935 г., когато следеният от един месец Шулц се отправи заедно с най-близките си сътрудници към Палас Шоп Хауз енд Таверн. Той беше заобиколен от финансовия си съветник Абадаба Берман и от двамата си най-добри стрелци Лулу Розенкранц и Ейб Ландау.

По-малко от четвърт час след пристигането им в Палас вратата се отвори пред Дървеницата и Менди.

Стъпил здраво на двата си разкрасени крака, Уоркмън протегна напред двете си ръце, в които бе стиснал пистолета си „Смит енд Уесън“, на въоръжение в американската армия, калибър 45, и изстреля с рекордна бързина един куршум в сърцето на Ейб Ландау, който се славеше като най-бързия стрелец, един куршум в рамото на Лулу Розенкранц, който си вадеше пистолета от кобура, а след това изстреля втори в челото му. Абадаба Берман беше рухнал върху масата от ужас и държеше главата си с две ръце. Това не му помогна. Уоркмън се приближи и изстреля от упор един куршум в тила му. Но липсваше главният виновник за тази смъртоносна серия, Дъч Шулц.

Невъзмутим, Чарли Уоркмън пое по дългия коридор към тоалетните.

Изправен пред писоара, Дъч имаше вид на човек, потънал в дълбок размисъл, това се случва с някои мъже, когато изпразват пикочния си мехур. При шума на отварящата се врата той се обърна, за да поеме последните два куршума от пълнителя. Те раздробиха лакътя му, разкъсаха хълбока му, пронизаха гърдите му. Минута по-късно, лазейки, стигна до общата зала, откъдето полицията го прибра още жив.

Закараха го в болница, където инспектори се опитаха да изтръгнат от него имената на палачите. Усилията останаха напразни. За да постигнат целта си, те си послужиха дори с един долен шантаж. Покръстен в католицизма и практикуващ ревностно, Дъч умоляваше да му доведат свещеник.

И започна странен диалог.

— Танто за танто — настояваха ченгетата, — ще ни кажеш имената на негодниците, които са те нападнали, и ще доведем някое расо.

— Не! Не!... Нямате право... — хриптеше Дъч — аз съм добър християнин... Аз съм за прошка на нанесените обиди. Аз прощавам... не искам да имат неприятности, само Бог може да ги съди... Доведете ми свещеник.

Трогнат, сержантът-детектив Махони, ирландец по произход и добър католик, отстъпи. Така Дъч Шулц взе последно причастие в последния момент и умря спокоен.

* * *

На Лучиано не му беше необходимо много време, за да разбере, че Джони Торио не приказва празни приказки, че съветите му бяха безценни, но трябваше и някой да го слуша. Чарли не го послуша и след като щитът Дъч падна, той се оказа изложен на ударите на Томас Дауей.

Федералното бюро за разследване, нюйоркската общинска полиция, щатската полиция, бригадите от данъчното управление, всички бяха по петите му. Тайният ръководител на Организацията беше устроил умело Империята на престъпността, над която властвуваше. Подобно на търговски тръст тя имаше сложни структури, прикриваше се зад множество дружества, чиито легални ръководители изглеждаха почтени граждани.

Под ръководството на Вито Дженовезе трафикът на опиати от ден на ден ставаше все по-оживен. Но бяха взети такива и толкова мерки за сигурност, че в никакъв случай не можеше да се стигне до него. Същото се отнасяше и за алкохола, игрите, работническите профсъюзи, изнудванията.

Всички се подчиняваха на заповеди, издадени от Лъки, често без да го познават, толкова много бяха брънките на трансмисионната верига.

Правосъдието обаче го познаваше. Печатът също. За тях Лучиано беше големият шеф, абсолютен N1. След като Дъч Шулц беше

напуснал сцената, най-висшата цел на Дауей беше да спипа този неуловим човек. Той го преследваше във всички възможни сектори на престъпната му промишленост с безподобна злоба. Безрезултатно.

Жените, по-специално една от тях, надвиха Лъки.

След като бе заболял умишлено от венерическа болест, за да избегне мобилизацията по време на войната, Лучиано презираше жестоко жените. Може би от страх да не го презират те, тъй като често имаше моменти на слабост от интимен характер и го преследваше мисълта, че болестта му е отнела мъжествеността. Тъй като това петно му бе лепнато от другия пол, колкото и да беше несправедливо, той запази лошото си отношение към жените.

Лъки изпитваше удоволствие да докарва фини и елегантни момичета, за да ги хвърли в обятията на свои познати, добре известни с това, че са чудовищно перверзни. Политиците в Тамани Хол също изпадаха често в плътско безумие. И първи бяха наказани за това.

Разгневен, загдето неприятелите му му бяха отнели незаконно Дъч Шулц, Дауей поднови фанатичната си антигангстерска война, но този път започна с покварените представители на властта. Секретарката му, г-жа Рос, потвърди пред нас: „Цялата тази история (Дъч Шулц) накара Дауей да задълбочи разследванията си върху политическата корупция, което доведе до по-подробно проучване на дейността на Джим Хинес, а след това и до предявяване на обвинение към него. Обвинението се основаваше на банкови ведомости, на факта, че е получавал подаръци от хора, замесени в различни незаконни търговии, че е бил виждан нееднократно в компанията на известни гангстери.“

Отправените срещу всемогъщия Хинес обвинения избухнаха като бомба. Ударната ѝ вълна беше такава, че предизвика бягството на адвоката на Шулц, хитрия Дикси Дейвис. Той изчезна, отвеждайки любовницата си, едно странно момиче, бивша шампионка на родео, Хоуп Дейр, без която не можеше. С него беше и Джордж Уайнбърг, бивш лейтенант на Шулц, брат на Бо.

Дауей издаде заповед за залавянето им, придружена с добро възнаграждение. Предадени, те бяха задържани във Филадельфия. Попаднал в затвора, Дикси Дейвис даде всички признаци на най-голямо отчаяние. Той хленчеше, плачеше, умоляваше да му позволят да види Хоуп Дейр. Блестящият адвокат, лишен от женската си

половинка, рухна... Съдбата му беше ясна. Дауей му предложи да каже каквото знаеше, всичко, което знаеше, в замяна на което щеше да прекарва нощите в килията на любовницата си. Дикси не се поколеба нито секунда. Агентите на ФБР имаха удоволствието да слушат един изпълнен с най-добри намерения бърборещ. Притиснат до стената, в опитите си да отрича, от разкритията на адвоката, Джордж Уайнбърг не издържа и също стана свидетел на обвинението. Двамата дадоха всички необходими доказателства, разкривайки къде и как могат да бъдат получени. (Процесът на Джими Хинес, задържан, а след това освободен под гаранция, започна на 15 август 1938 година. Той се бори като лъв. Четирима от обвинените заедно с него предпочетоха да се признаят за виновни. Други двама, най-опасните, бяха убити от „Мърдър Инкорпорейтид“, преди да са могли да го компрометират по-сериозно. Останаха двамата свидетели. Показанията им бяха смазващи. Адвокатът Дикси Дейвис разкри, че гангстерът Дъч Шулц и Хинес често са се съвещавали тайно в хотел Стрейтфилд. Джордж Уайнбърг призна, че е носил редовно на политика, в дома му, неговия процент от печалбите от изнудванията.

Този път осъждането на Хинес изглеждаше неминуемо. Но за всеобщо възмущение съдията Пекора обяви процеса за неприемлив по процедурни причини. Кой би могъл да претендира, че Банката за смазване действа още?

Но не биваше да се забравя упоритостта на Том Дауей. Избран за окръжен прокурор през 1939 г., той ще поднови процеса. Всичко щеше да върви отлично, ако между две заседания на съда Джордж Уайнбърг загадъчно не се беше самоубил. Дауей успя да получи за Джими Хинес присъда само шест години затвор.)

Съсипал Хинес, Дауей се залепя още по-упорито за Лучиано, който беше станал безкрайно уязвим. И когато казваме, че жените са погубили Лъки, ще видим, че това се оказа два пъти истина.

За да опростим тази объркана история, помолихме четири важни лица, преки участници в нея, Чарлз Брейтъл (съдия във Върховния съд на Ню Йорк), Джон О'Конъл (шеф на следователите на Дауей), г-жа Рос (секретарката на Дауей) (Забавно съвпадение: частната секретарка на Том Дауей се казва Рос. Под това име Лъки Лучиано се записва в Уолдорф Тауър.) и Джоузеф Кайтз (официален делегат в профсъюза на

докерите) да ни разкажат своята версия, която в известен смисъл е официалната и която ще коментираме, след като я изложим накратко.

„Още от началото на нашето разследване на незаконната търговия стана ясно, че Чарли Лучиано е забъркан в много неща. Той беше в контакт с големите хора от гангстерския свят, живееше като паша в Уолдорф Тауърс и вдъхваше страх и уважение, въпреки вида си на човек, когото това не засяга, и срамежливо сведения към лачените обувки поглед. Той никога не е бил на почтена работа. Никога не е получавал каквато и да било заплата. Честно казано, не вярвам това да му се е случвало някога в живота!

Научихме, че Лучиано има връзки със света на проституцията, че е свързан с това, което ще нарека средната класа на проститутките. Не момичета, които чакат на тротоара. Не скъпите момичета, които работят в луксозни тайни публични домове, а тези, които работят в апартаменти, ръководени от една жена, използваща само три или четири момичета. Лица, които наричахме «наематели» и които работеха като менажерите в шоу-бизнеса, превръщаха в пари прелестите на тези момичета и ги местеха от една къща в друга като пионки върху шахматна дъска. В Манхатън и в Бронкс имаше приблизително 80 такива къщи, които бяха отворени денонощно. Някои сътрудници от екипа на следователите успяха да засекат информация, която им позволи да надушат, че всяко задържане на проститутки в Ню Йорк съвсем сигурно предизвикваше незабавна намеса на някаква тайнствена организация!

Юнайс Картър беше единствената жена-юрист в нашия екип. Тя не само измъкваше по-добре от когото и да било сведения от информаторите в Харлем, но след като бе прекарала цели нощи в архивите на местните съдилища, именно тя забеляза, че всички проститутки, защитавани от един определен адвокат, със сигурност избягваха затвора. Именно тя вдигна този див заек: щом като полицията задържаше някое от тези момичета, веднага се явяваше един мъж, който плащаше гаранцията, а след него незабавно идваше прословутият адвокат Ейб Карп (Има малка грешка в това, което казва О'Конъл. На Ейбрахъм Карп, чийто връзки с подземния свят бяха добре известни, му бяха отнети адвокатските права, нещо, което проверихме. Той наистина «съветва» момичетата какво да говорят пред съдията, а след това им намира адвокат, принадлежащ на «адвокатска

кантора», в която той има интереси. Именно той плаща гаранциите чрез свои хора.), който осигуряваше защитата им. Тогава бяха иззети всички досиета от съдилищата и ровейки се в тях, открихме, че наистина никога защитавана от Ейб Карп проститутка не е била осъждана на затвор. И успяхме да установим, че това се дължи на една образцово организирана престъпна система, като всяко момиче плащаше известна сума в полза на няколко главатари. Те принуждаваха момичетата и съдържателките на публични домове да дават лептата си за това, което наричаха «спестявания», уж използвани за плащане на глобите и предотвратяване на арестите. Според теорията задържаните сутеньори, ако бъдат освободени бързо, не говорят. Но ако останат в затвора, рискът да запоят е много голям и признанията им биха позволили да се разкрият едно след друго равнищата в Организацията.

Организацията беше устроена съвършено и равнищата ѝ вървяха от момичетата към сводниците, от сводниците към наемачите, от наемачите към няколко шефа като Дейвид Бетило — бивш телохранител на Ал Капоне. Истински убиец. Задачата му беше да поддържа спокойствие и ред в организацията. За тази цел Бетило разполагаше с цял екип, с истински полицейски ескадрон на престъпния свят. Ако случайно някой безумец нападнеше някой публичен дом или някой наемач, ескадронът го пребиваше по нечовешки начин. В случай, това ставаше рядко, на рецидив той го убиваше. Най-надареният бияч на групата, Пенокио, наричан Томи Бика, често оставаше в сянка, следейки всички сектори на това интензивно експлоатиране на жената. От своя страна ние започнахме да подслушваме телефоните на всички къщи и бързо научихме кой какъв е и кой какво прави. Нямаше безработни! Всички членове на групата на Дауей, 20-те юристи, 10-те специализирани счетоводители, 10-те следователи и 65-те полицаи, започнаха да работят без почивка по тази афера. Женените имаха големи неприятности, докато накарат жените си да го преглътнат, най-вече онези, които бяха имали неблагоприятното да признаят, че работата им е свързана с публичните домове!

Главните детективи следиха от 36 до 48 часа най-големите съдържатели и когато настъпи часът с голямо Ч, ги арестуваха. Те бяха хвърлени в затвора едновременно, без печатът да бъде уведомен.

Същата вечер Томас Дауей свика началниците на всичките си служби и им заповяда да останат на работните си места и най-вече да не си кроят никакви планове за тази съботна нощ. Това трябваше да ги разсмее... но никой не се засмя. Всички бяха изморени. Никой не беше в течение на нищо с изключение на това, че в продължение на 48 часа щеше да бъде още по-лошо, отколкото обикновено. Това беше истинска тайна пълна мобилизация.

В 20 часа и 30 минути същата вечер 150 униформени детективи бяха събрани и разпределени в групи по двама души, като се внимаваше да не се падат заедно двама приятели. Всяка група получи по един плик с печат, а събраните от Дауей началници на операцията бяха неочаквано осведомени за какво всъщност става дума.

— Тръгвайте незабавно с хората си. Арестувайте в 22,15 часа главатарите на проучените сектори.

Така на 1 февруари 1936 г, започна масирано нападение над 80 публични дома. Бяхме допълнително подсилени от стотина полицаи, които никога не бяха работили с нас, но за които смятах, че са горедолу сигурни. Те трябваше само да приберат момичетата, не клиентите им. Така от къща на къща те задържаха проститутки и сводници. Нахълтаха в 80 публични дома, но заловиха персонала само на 40 от тях. Доведоха ни леките момичета и съдържателките в работно облекло. Някои бяха практически голи и бяха успели да наметнат само по едно палто на раменете си. В действителност докараха една партида не особено привлекателни проститутки. Всички членове на нашия правен екип, подсилен с някои от следователите, разпитваха жените цяла нощ. Базирайки се на някои информации, ние имахме чувството, но не и доказателството, че всичко това в крайна сметка ще ни отведе до Лучиано... Усилията ни бяха насочени преди всичко към това, да накараме заловените от нас да разберат какво искаме: не да осъдим тях самите, второстепенни действащи лица, а да прекъснем изнудването. Призори един сутеньор не издържа. Започна да говори и разкри структурата на цялата организация, обяснявайки нейния механизъм на действие, че неговата задача беше да се обърне незабавно към Чарли Лъки в случай на сериозни неприятности. За пръв път се споменава неговото име. (Авторите имат най-сериозни резерви към ентусиазма на тези официални декларации. Фактът, че името на Лучиано е било

цитирано от подобни свидетели при такива обстоятелства, е най-малкото съмнителен.) Никой от нас не се беше надявал на това!“

Малко след това повикаха лично Дауей, тъй като една от проститутките току-що беше разобличила Лучиано като върховен шеф на синдиката на порока.

Другите задържани поставиха въпроса да бъдат освободени под гаранция. Дауей поиска такива суми, че всички останаха зад решетките.

Лека-полека някои момичета, преодолявайки ужаса си, започнаха да говорят и да приемат да свидетелствуват. След това проговориха и три съдържателки. Те издадоха съставните части на странната схема на организацията и шефовете на изнудванията в проституцията:

Дейвид Бетило, официален шеф.

Джими Фредерико — организатор и ръководител на мрежата.

Шефове по набирането — Ник Монтана и Ралф Лигуори.

Касиер — Том Пенокио.

Ударна група — Ейб Уормън.

Контрольор и плащащ гаранциите — Мери Беркман.

Но в изтръгнатите от Дауей показания като лайтмотив непрекъснато се повтаря едно и също име: Чарли Лъки Лучиано. На 1 април 1936 г. Дауей обвинява всичките като организатори на синдиката на порока, а заедно с тях и Питър Балицър, Дейвид Маркърс, Ал Еайнер, Джек Еленстейн, Джес Джейкъбс, Бени Спилър. Накрая хвърля и бомбата: „Обвинявам лицето Чарли Лучиано за Обществен враг N1 за щата Ню Йорк. Обвинявам го в това, че е създал тази позорна организация, недостойна за човешкия род и за нашето цивилизовано общество...“

Лъки трябваше да се яви и да отговаря за 99 обвинения в сутеньорство с принуда!

Без да се помайва, Великият Чарли, придружен от избраницата на сърцето си Гай Орлова, беше заминал за Хот Спрингс в щата Арканзас. Ниг Розен го държеше в течение. Оуни Мадън се юрна да му урежда нещата, тъй като Дауей беше поискал от губернатора на щата спешното му екстрадиране.

Предаден на мировия съдия Сам У. Гарет, той бързо бе освободен под гаранция срещу смешната сума от 5000 долара.

Томас Дауей незабавно организира пресконференция, за да заяви: „Не разбирам как един съдия е могъл да освободи този човек срещу подобна сума. Лучиано е смятан за най-големия злосторник в Ню Йорк, за да не кажа в страната, и става дума за един от най-значителните изнудвачи и за престъпление от най-долен характер.“ Той анатемоса губернатора Фетръл, когото журналистите представиха като непобедимата опора на гангстеризма. Губернаторът Фетръл отстъпи и нареди Лучиано да бъде хвърлен в затвора. В килията си в Хот Спрингс Чарли усещаше как примката се затяга и също свика представителите на средствата за масова информация: „Зад моята история се очертават най-долнопробни политически игрички. Нямам претенциите да бъда най-добродетелният и най-безукорният човек, но аз никога, подчертавам никога, не съм падал толкова ниско, че да подпомагам проституцията. Никога не съм бил забъркван в подобна мръсотия.“

Нещата се усложниха, когато главният прокурор на щата — Бейли, който най-безочливо си взимаше подкупи, като видя, че Дауей ще отиде до края, си изми ръцете с едно единствено публично изявление: „Важното е да се докаже, че честта на Арканзас и на неговите съдии не може да бъде продадена. Всеки път, когато някой голям криминален престъпник иска да се скрие от ударите на закона, той отива в Хот Спрингс. Ние сме длъжни да докажем, че Арканзас не може да им служи за убежище.“

Останал сам, губернаторът Фетръл не можеше да отлага повече екстрадицията.

Лучиано пое към Ню Йорк с белезници на ръцете. Там му съобщиха официално обвиненията и размера на сумата за освобождаването му под гаранция, определена на 350 000 долара. Рекорд за онова време.

Скоро след това адвокатът му Мое Полакоф я изплати и Чарли се върна в апартамента си в Уолдорф Тауърс, където Джони Торио организира веднага ново съвещание на най-високо равнище с Лански, Сийгъл, Костело, Адонис, Лукезе и Анастасия.

Торио не можа да се въздържи да не подчертае, че още веднъж е имал право, като е заявил, че ще бъде глупост да се убие Шулц, че напротив, трябвало е да му помагат да продължи да съществува, за да задържа цялото внимание на Дауей.

Анастасия се изправи разгневен: „Да, и най-вече Шулц беше прав. Дауей си е за пречупване. В противен случай Лъки е загубен. Аз лично ще се заема с това. Аз ще натисна спусъка, който ще пръсне черепа на този маниак. Ще го направя заради Чарли, който прави толкова много неща за нас...“

Лъки изглеждаше развълнуван или най-малкото не против предлаганото от верния Албърт разрешение. Но от своя ъгъл Франк Костело каза тихо с продрания си глас:

— Не се отказваме никога от това, което сме решили. Едно време всички бяхме съгласни, че няма да убиваме високопоставени ченгета, съдии, журналисти, каквото и да са направили срещу нас. Ти пръв гласува „за“, не е ли така, Чарли?

Чарли с нежелание се съгласи:

— Така беше. И продължавам да мисля така. Този вариант трябва да отпадне.

— Защо не се признаеш и за виновен, след като си тръгнал вече по този път? — подхвърли Анастасия.

Това развесели малко присъстващите. Бъкси Сийгъл, който обичаше да се прави на весел шегаджия също толкова, колкото и да бъде Дон Жуан, а това значеше много, като се има предвид, че този безчувствен убиец всяваше смут в сърцата на най-големите филмови звезди, та дори и на дами от доброто общество, поиска да демонстрира голямо остроумие и подхвърли на Чарли без задна мисъл:

— Я чуй, ако в края на краищата потънеш, това ще бъде заради проститутките. Те се обърнаха всички срещу теб. Човек започва да си мисли, че никога не си им правил никакво особено впечатление и че не струваш много в техните очи...

Никой не се засмя. Ако Бъкси беше забравил, то другите знаеха, че Чарли Лъки беше много чувствителен на подобни, твърде лични теми. Падащият му ляв клепач се повдигна и откри едно черно око. Това накара Сийгъл да потрепери вътрешно:

— Ако не можем и да се шегуваме вече... Лучиано не само не се шегуваше, но не забрави никога обидата.

* * *

Щатът Ню Йорк нападна гражданина Лучиано на 13 май 1936 година. Лучиано беше изправен пред състав на Върховния съд под председателството на Филип Маккук, юрист-католик, напълно лишен от милосърдие който изпитваше очевидно отвращение към обвиняемите, само от вида им му се повдигаше.

Томас Дауей беше свръхвъзбуден, старателно подстриганите му мустаци изглеждаха като лакирани. Цяла армия от помощници носеше боеприпаси под формата на досиета и ги предаваше на главния стрелец, който се готвеше да направи на пух и прах цялата тази сган. Бързо, от което ефектът стана по-голям, Дауей обясни на присъстващите, че без съмнение проституцията е съществувала винаги в Ню Йорк и е била източник на дребни доходи за жалки сутеньори. Но че един ден подставеното лице на Лучиано — Дейвид Бетило, взел в ръцете си целия пазар на човешка плът, отнасяйки се с нея по-пренебрежително, отколкото месарите в кланицата. Той направил от продажбата на човешката плът професия, упражнявана денонощно, която корумпира най-напред душата, а след това унищожава и телата. Синдикатът на порока контролирал под ръководството на Бетило повече от 200 публични домове в Манхатън, Бруклин, Бронкс, Куинс и Харлем, използвайки от 4000 до 5000 жени, които само по известни на полицията данни правели повече от 12 милиона долара годишен оборот.

Посочвайки с пръст Лучиано, прокурорът заяви:

„Откакто Лучиано е взел нещата в свои ръце, индустрията на порока се е сдобила с много ефикасна и действаща точно като добре смазана машина организация. Ще бъде доказано, че Лучиано се е намирал на върха на издигнатата в Ню Йорк пирамида. Нито Лъки, нито някой от останалите обвиняеми някога е имал контакти с момичетата, нито пък е вземал парите. Независимо от това Лучиано винаги е бил в течение на операциите в подробности. Ще ви покажем каква е била точно ролята на този човек, чиито желания са били равностойни на заповед за онези, които са движели индустрията на порока. В цялата тази история останалите обвиняеми само са изпълнявали неговите заповеди.“

Както се вижда, тактиката на умелия Дауей се свежда до това, да съобщи незабавно за своята безпомощност: той действително няма

нито едно вещественно доказателство, за да може да осъди Лучиано. Лъки го знаеше. При това не само той.

По-късно, между приятели, той ще признае, че е изразходвал един милион долара в опита си да се измъкне от това неприятно положение. Адвокатът му Мое Полакоф (приятел на еврейския клан и на Меир Лански) беше рядко умел. За да засили защитата, той се обгражда с Френсис Адамс, който току-що бе подал оставка, след като бе заемал мястото на Дауей на поста прокурор на САЩ за южната област на Ню Йорк, и с Джордж Мортън Леви, най-прочутия нюйоркски адвокат.

И така, Лъки се чувства добре. Секретарката на Дауей, г-жа Рос, и до ден днешен е впечатлена от него: „Той беше арогантен, сигурен, че ще успее да обърне нещата в своя полза, изглеждаше убеден, че г-н Дауей няма да може да направи нищо срещу него. Не направи никакво признание. Беше по-малко шумен от другите. Цялото му поведение беше поведение на супер-шеф. В предварителна декларация пред съдебните заседатели адвокатът Леви заяви, че Лъки не познава никого от задържаните с него, че ги вижда за пръв път с изключение на Бетило, за когото признава, че е виждал два или три пъти случайно. Тактиката на Леви целеше да опровергае твърденията на свидетелите, като се опита да докаже, че те не са имали никакви контакти с Лучиано и са променили първоначалните си показания. Кое то беше вярно.

Тогава поради липса на преки доказателства срещу Лучиано г-н Дауей предприе стратегически действия, които включваха два етапа: първо, да докаже, че останалите обвиняеми действително ръководят изнудванията в проституцията, а след това се постара да докаже, че Лучиано е бил в тясна връзка с тях. За да успее да го направи, в продължение на две седмици той направи парад на една невероятна върволица от проститутки и съдържателки на публични домове. Издокарани в стила на леките момичета, което само по себе си беше вече, представление, разните там Джени Фабриката, Фло Кокаина, Маги Рулетката, Люси Не бързай, Лили Камшика, Деби Бурята, Нанси Малката Длан, Флавия Реката и т. н. трябваше да повторят под клетва показанията си за начина, по който действа синдикатът на порока. Естествено адвокатите на Лучиано подчертаха, че не признават

свидетелите, на които не може да се вярва, тъй като самите те са обвиняеми.“

С още по-настръхнали черни мустаци, готов да хапе, Дауей докара тогава свидетелите, работещи в хотел Уолдорф. Една млада жена, която разтребваше апартамента на Лъки, направи смазващо показание. Тя разпозна няколко от другите подсъдими (тези именно, които Чарли не беше виждал през живота си), които посещаваха редовно апартамента му.

След това нещата се усложниха още повече, когато на 24, 25 и 26 юни Дауей направи последно, усилие с най-важните си свидетели:

Милдрид Харис, чийто мъж Питър Балицър беше лейтенант на Бетило — съдържателка на публичен дом, заяви, че мъжът ѝ искал да се оттегли от изнудванията, но тъй като Бетило не му разрешил, той отишъл при Лучиано в Уолдорф, за да иска да му върнат свободата, но Лъки казал: „Не.“

За пръв път името на Лучиано бе поставено на първо място.

Втори свидетел: Фло Браун — Кокаина, друга сводница, любовница на Джими Фредерико, разказа, че е присъствувала на важни събрания на синдиката на порока, на които всички шефове на банди са се обръщали постоянно към боса Чарли Лъки Лучиано.

Трети свидетел: бихме могли да я наречем Нанси Пресата. Двадесет и шест годишна проститутка с прекалено развит гръден кош, слабовато лице и угаснал от наркотиците поглед. Сутеньорът Ралф Лигуори я беше настанил в Харлем, в публичния дом на Джеймс Русо. Тя заяви, че е била принудена да започне да проституира на тринадесетгодишна възраст, че е била любовница на най-важните шефове: Уокси Гордън, Дъч Шулц, Чиро Теранова, Джо А, Адонис.

Тормозена от защитата, която ревеше, че тя страда от манията да лъже, тя бе прекъсната от председателя, набожен католик, когато, за да докаже истинността на твърденията си, тя поиска да каже какво най-много обичат тези господа и по какъв начин тя е удовлетворявала желанията им. Когато загубила свежестта си, сутеньорът ѝ казал: „Вече край на категорията екстра,

ще се продаваш за много пари.“ Лигуори бдял пред, вратата ѝ, за да не се бави повече от десет минути.

Сеансът струваше два долара! Пълен упадък.

— Един ден, каза тя, ми се стори, че сънувам: Лъки Лучиано ме потърси по телефона. Той ме беше избрал, убеден, че съм добра проститутка...

На подсъдимата скамейка Лучиано подскочи. Ето какво разказал той за този рядък момент на Мартин Гош:

— Не можех да повярвам на ушите си, когато започна да разправя тази история. Имах чувството, че някой ме е ударил по главата с бухалка за бейзбол. Как ме виждате да се обаждам по телефона на толкова долнопробна проститутка, която работи в бардак за два долара? Но когато се огледах, аз си дадох сметка, че този глупак съдията и съдебните заседатели й вярват.

Но изненадите не бяха свършили. Нанси Пресата отиде още по-далеч:

— Той ме караше да ходя в апартамента му 39-С в Уолдорф Тауърс. Всеки път, когато ме викаше, Чарли ми даваше по сто долара, но ние само разговаряхме. Никога не сме спали заедно. Чарли не можеше. Разбирате ли какво искам да кажа?

Посветените разбираха много добре... че в досиетата на Дауей има подробна информация за някои моментни проблеми на Чарли, че урокът е отлично научен, още повече че след един въпрос на Дауей Нанси започна да описва подробно апартамента на Лучиано, правейки това така добре, както бойскаут, тренирал за наблюдателност. Що се отнася до Чарли, двадесет години по-късно при спомена за това още му се повдигаше:

„И ето ти тебе картинка, една проститутка, грозна като смъртта, която сигурно си е вирила краката хиляди пъти с различни типове, изтегната като кралица на леглото ми, докато аз спя на дивана, защото не мога да чукам. Гледах съдията Маккук, докато тя разправяше всичките глупости и този жалък ахмак зяпаше тази проститутка, като че ли е английската кралица, а аз боклук. Беше вече достатъчно неприятно, че този мръсен Дауей се опитваше да си създаде име на мой гръб с лъжесвидетелства, но по средата на процеса да стане ясно, че Лъки Лучиано не го дига... почнах да се надигам на подсъдимата скамейка. Знаех само, че трябва веднага да стоваря юмрука си върху нечия мутра, и пет пари не давах за това, кой ще е потърпевшият и какво щеше да ми струва това. Мое Полакоф видя, че искам да стана, хвана ме за ръката и така ме настъпи по крака, че ми смаза пръстите.

Заболя ме толкова силно, че нямаше начин да помръдна. Изкрещях от болка. Всички в залата се обърнаха към мен и ме погледнаха и бяха нужни две-три минути, за да настъпи отново спокойствие. Забелязах, че Джордж Леви си води бележки с голяма скорост. Седях между него и Мое и той ми пошушна на ухото: «Не се нервирай, Чарли, това момиче в момента ни прави огромна услуга.» Казах една молитва, надявайки се, че той знае за какво говори...”

Той знаеше. По време на контраразпита успя да накара Нанси Пресата почти да признае, „че може би са и показвали снимки на апартамента на Лучиано в кабинета на прокурора“. Той доказа, че момичето не знае къде точно се намира Уолдорф. Джон Дейвид Харди, заместник-директор на Тауърс, потвърди, че е невъзможно да се стигне до апартаментите, без да се мине покрай рецепцията, и че оттам задължително искат съгласието на наемателите, за да пуснат посетителите да се качат: „Много се съмнявам, че някой някога е виждал тази дама при нас“, завърши той презрително.

Дауей стискаше зъби от ярост, а мустаците му настръхнаха. На всичко отгоре един от свидетелите му, Франк Браун, директор на хотел „Барбизон плаца“, от когото очакваше да заяви, че познава Бетило, Лигуори, Пенокио и други гангстери, защото ги е виждал с Лучиано, заяви под клетва: „Разбира се, познавам много добре г-н Лучиано. Той е бил наш клиент. Гордея се с отличната си професионална памет. Не само не съм виждал никога другите господа с него, но аз лично не съм ги виждал никога в хотела.“ Прокурорът си възвърна предимството, като показа списък с телефонни обаждания, съставен по книгите на Уолдорф, като повечето от тях бяха от тайните номера на Чиро Теранова и Ал Капоне, други до ресторанта на Челентано в Лоуър Ист Сайд — щаб-квартирата на синдиката на порока, но Дауей беше единственият, който твърдеше това, без да може да го докаже. Същата вечер, след съдебното заседание, Лъки поръча да качат в апартамента му изискана вечеря за адвокатите му и неколцина приятели. Изведнъж Гай Орлова се разплака и той призна, че по това е разбрал колко зле се развиват нещата му. Призна още, че му е подарила любовна нощ, изпълнена с тревожна нежност, която го е потресла.

На следващия ден Джордж Леви се вдигна на щурм, за да получи оправдателна присъда. Той говори много убедително:

„Не обвинявам Том Дауей в подкуп на свидетели, но казвам, че помощниците му, в силното си желание да се харесат на шефа си и жадни за малко слава, са събрали група актьори и са изфабрикували съшит с бели конци сценарий, който г-н Дауей е приел за истински. Том Дауей не представи нито едно доказателство, което да доведе до осъждането на клиента ми. Той се надява да изтръгне тази присъда с помощта на предубеждения, създадени благодарение на истерия в печата и на всичко това, в което този великолепен режисьор е накарал публиката да повярва. Той се надява да бъде издадена присъда заради престъпления, които Лучиано е извършил преди много години, защото досега се е изплъзвал от затвора, защото е излъгал, за да получи разрешително за носене на оръжие. Той се надява, че ще го осъдят, защото Лучиано е излъгал, казвайки, че се е занимавал само с незаконна търговия на алкохол и че е професионален картоиграч.“ Дауей отговори с великолепно построена обвинителна реч, изпълнена с грация, с демагогия, много жива, нанасяща все по-силни удари с всеки следващ изтъкван аргумент. В края на речта, в пристъп на сляп бяс, той посочи Лучиано с пръст, преминавайки в крясък: „Този субект нарушаваше дадената клетва с отвращаващо фарисейство през цялото време, докато даваше показания. Аз съм сигурен, че докато го слушахте, никой от вас не е вярвал, че пред него стои професионален картоиграч или пък събирач на залози, не се е съмнявал, че това е най-големият гангстер в Америка.“

Дауей пледира в продължение на седем часа. Сигурно думите му са оказали някакво въздействие, още повече че съдията Маккук, който трябваше да закрие разискванията, произнесе истинска обвинителна реч, без да се поколебае да даде израз на вътрешното си дълбоко убеждение, заявявайки на съдебните заседатели: „Ако някой получава пари, идващи от проституцията, дори ако не са му дадени направо от проститутките, или ако тези суми служат за развитие на проституцията, този човек е виновен пред закона. Престъпленията, в които са обвинени тези хора, са от най-ниските и долните, и онези, които подкрепят или са съучастници в подобни престъпления, нямат място в обществото на порядъчните хора.“

Съдебните заседатели се оттеглиха в 20,35 часа в събота, 6 юни 1936 г., за да оповестят присъдата си едва в неделя, 7 юни, в 5,25 часа.

Едуин Адерер, председател на състава, прочете с напрегнат глас: „Лучиано: признава се за виновен по всички точки на обвинението.“ Следваха другите присъди.

На 18 юни всички обвиняеми бяха заведени при съдията Маккук, за да бъдат съобщени присъдите, и той се обърна с непристорено ликуване към Чарли Лъки.

— Един умен, смел и мъдър съдийски състав ви призна за виновен, защото сте ръководили престъпна конспирация или организация, действаща в голям мащаб в Ню Йорк и имаща свои разклонения в съседните области. Това ви прави отговорен както пред закона, така и пред морала, за всяко жестоко или възмутително действие, както и за грабителството, с което са били съпроводени действията, извършени от задържаните с вас. Не съм тук, за да ви чета морал, а за да ви наложа наказание, тъй като изглежда няма никакви извинения за вашето поведение и никаква надежда да се поправите. Съдебният състав ви призна за виновен по 87 точки на обвинението, а съдът ви осъди общо на 30 до 50 години лишаване от свобода...

При прочитането на тази присъда, по-тежка от която не беше произнасяна за сводничество, Чарли направи усилие да повдигне левия си клепач, да разтвори широко очите си, за да види съдията и да му се усмихне леко. И успя. (По-нататък ще видим как започва да се изпълнява отмъщението на Лъки Лучиано срещу съдията Маккук. То беше чудовищно безмилостно.)

Луис Бетило получи 25 до 40 години лишаване от свобода.

Том Пенокио — 25 години за рецидив. Джеймс Фредерико — 25 години за рецидив. Ейб Уоркман — от 15 до 30 години затвор. Ралф Лигуори — от 7 години и половина до 15 години затвор.

Присъдите на Джес Джейкъбс, Бени Спилър, Майер Беркман бяха отложени.

Джек Еленстейн, Питър Балицър, Ал Вайнер, Дейвид Маркър, признали се за виновни, бяха осъдени на лишаване от свобода само от 2 до 6 години.

Макар че подадоха молба, съдът отказа на осъдените възможността да бъдат освободени под гаранция.

Естествено присъдите бяха широко коментирани. От чисто правна гледна точка присъдата на Лучиано безспорно беше пресиленa, тъй като срещу него нямаше никаква сериозна улика, а от друга страна,

свидетелските показания срещу него оставаха безкрайно подозрителни както заради начина, по който бяха „издекламирани“, така и поради подозрителността на свидетелите.

Ние разпитахме хора, имащи отношение към този въпрос:

Мърей Гърфин (председател на Федералния съд в Ню Йорк): „Имаше куп измишльотини, разпространявани от съучастниците на Лучиано, които се опитаха да накарат хората да повярват, че сме устроили заговор срещу него, че е имало сблъсък между Дауей и свидетелите... Ние не сме създали тези свидетели. Те се обърнаха към нас.“

Джоузеф Кайтз, официален делегат от Синдиката на докерите: „Много хора дори на мен са ми казвали това, че сме оказвали натиск. Това не е вярно. Единствените начини за оказване на натиск, които сме използвали, за да ги накараме да проговорят, са тези, които законът ни разрешава. Тези свидетелски показания бяха поддържани и пред Апелативния съд, а след това и пред Върховния съд. Нищо не можа да разколебае тяхната убедителност.“

Джон О'Конъл (бивш началник на следователите на прокурора Дауей): „Когато се заговори за нов процес, някои свидетели се отказаха от показанията си. Съдията, който беше председателствувал първото дело и беше осъдил Лучиано, ги повика всичките и ги разпита поотделно. И всички потвърдиха, че показанията им по време на първия процес са верни.“

Ник Гаж (журналист в „Ню Йорк Таймс“, специалист по въпросите на мафията): „Лесно е да се подсказе на проститутки, които са непостоянни, какво трябва да повтарят пред съда...“

Чарлз Брейтъл (съдия във Върховния съд на Ню Йорк): „Основната причина за строгостта на издадената срещу Лъки Лучиано присъда беше да се втълпи в съзнанието на хората, че с екипа на Дауей не може да се хитрува.“

Сигурно е, че Лучиано можеше да получи и други тежки присъди за други престъпления. Честно казано, електрическият стол протягаше ръце към него за една добре заслужена прегръдка, което не пречи насилието, оказано от Дауей над Лучиано с изходна точка проституцията, да е долен удар и издадената присъда никак да не съответствува на липсващите доказателства.

В крайна сметка Дауей искаше да смъкне кожата на Лучиано и успя. Целта оправдава средствата. Поговорка, която от своя страна Лучиано също прилагаше безмилостно.

Всъщност в декларацията си пред журналистите след своя „подвиг“ Дауей заяви открито:

„Естествено, и вие сте го разбрали, това не беше дело, занимаващо се с морала. Процесът беше за изнудване и незаконна търговия. Контролирането на всички форми на организирана проституция в Ню Йорк е само второстепенно занимание на осъдените. Изнудването на проститутките беше само средството, което ни позволи да ги приберем на топло. Знаем, че някои от главните обвиняеми в този процес, както и други криминални престъпници, намиращи се под заповедите на Лучиано, са завзели последователно контрола над обединенията за разпространяване на опиати, нелегалната лотария, лихварството, италианската лотария, укриването на крадени вещи и изнудванията в някои отрасли на промишлеността.“

На което Лучиано отговори:

„Естествено прочетох декларацията на Дауей от първия до последния ред. След като публично бях завлечен в калта от банда проститутки, които се продават за няколко цента, след като изслушах този луд Маккук да ми лепва това, което беше равносилно на доживотен затвор, мръсотиите, които прочетох, ме ядосаха най-много. Този жалък мръсник пристига, перчейки се, и признава, че ме е осъдил за всичко, с изключение на това, в което ме беше обвинил. Аз знаех, че той знае, че не съм бил замесен пряко или косвено в проституцията и че никога не съм виждал тези жени. Но самият Дауей е такъв гангстер, легален гангстер, че ме нападна отзад и ми заби нож в гърба. Ако ме беше замъкнал в съда и ме беше съдил за нещо, което наистина съм направил, включително и съучастничество в убийство, щях да приема това като мъж. Но от момента, в който научих какво е казал Дауей в края на процеса, нещо като тумор като че ли започна да расте в мен. Някой ден този тумор ще се пръсне и по един или друг начин аз ще успея да се реванширам.“ На 18 май 1936 г. Лучиано беше преместен от затвора на Гробовете (Ню Йорк) в Данемора, най-северната част на щата.

Още изпълняваха обичайните формалности, когато началникът на охраната му каза:

— Ще работите в пералнята.

Лъки отговори сухо:

— По-скоро мене ще трябва да прекарате през машината, аз имам нужда от избелване...

Заведоха го в килията му.

Първият ден той не говори с никого. Когато настъпи нощта, пусна радиото. И едва тогава му стана наистина мъчно. Причината беше проста: тази вечер на 19 юни 1936 г., Черният бомбардировач от Детройт, Джо Луис, щеше да се срещне със световния шампион във всички категории, немеца Макс Шмелинг. Първият бас, на който Лъки се беше хванал десет дена преди това, беше, че ще бъде до ринга заедно с приятелите си.

Приятелите му бяха там, снабдени с билети, които раздаваха щедро. Него го нямаше. Басът беше загубен.

Вторият облог: беше заложил 5 срещу 1, че Шмелинг ще победи. Когато пусна радиото, се хвана на трети бас сам със себе си: „Ако Шмелинг бие, ще изляза. Ако не бие, ще пукна тук.“ До дванадесетия рунд Чарли беше убеден, че никога повече няма да бъде Лъки (Щастливеца), когато изведнъж коментаторът изрева! Противно на всички предвиждания Макс Шмелинг току-що бе нокаутирал Джо Луис. Значи, всичко беше о'кей!

Чарли се изправи с един скок, застана срещу надзирателя Максвел Пиърс, стоящ зад решетката, и за пръв път проговори:

— Видя ли как нацистът прекара негрото? Аз пък ще прекарам Дауей и ти се заклевам, че няма да остарея тук. Току-що спечелих 150 000 долара на бас, спечелих и малко отгоре, върнах си късмета. Ще изхарча всичко спокойно...

Това не стана нито спокойно, нито на галоп, просто душата на компанията Лучиано се взе в ръце, а след това постепенно взе в ръце и контрола над Организацията. От килията си вечерта, когато се състоя мачът, той вече подготвяше реванша си, своето страшно завръщане, което щеше да направи един ден от него човек N1 на Синдиката на престъпниците.

След преместването му в Данемора главната грижа на Лъки беше да приготви колкото е възможно по-добре досието си за преразглеждане на процеса, което на първо време беше единственият му шанс да се измъкне от клопката на присъдата „от 30 до 50 години

лишаване от свобода“. За тази цел той мобилизира нов адвокат — Джорджи Уолф. Той го накара да носи в себе си чекова книжка с непопълнени, но подписани чекове, и му нареди: „Знам, че момичетата излъгаха. Трябва да ги намерим. Не трябва да е чак толкова трудно, за тази цел разполагаме с най-добрите хора. Когато ги открият, не трябва да ги сплашват, нито пък да им се оказва някакъв натиск, тъй като това ще се обърне срещу мен при най-малкото оплакване от страна на някоя от тези проститутки. Вашата задача е да ги накарате да разберат къде е техният собствен интерес. Времето минава, времето ще мине. Всички ще ги забравят с изключение на мен. Но ако кажат публично истината, просто истината, те няма да има за какво да се притесняват до края на кучешкия си живот...“

На Полакоф и Уолф бяха нужни повече от две години, за да открият началото на следата на Фло Браун Кокаина, Милдрид Балицър, Нанси Пресата. Главните обвинителки като че ли се бяха изпарили яко дим... Най-накрая, през декември 1938 г. един човек от синдиката, проникнал в иначе добре охраняваните канцеларии на прокурора Дауей, успя да фотографира едно писмо на Фло Браун Кокаина до Сол Желб, един от помощниците на Дауей. Ето в общи линии най-важното от съдържанието на писмото: „Момичетата (става дума за Милдрид, Нанси и т. н.) и аз сме много разочаровани. Били сме идиотки да повярваме на думата ви. Считахме сключените с вас споразумения за железни, а те се оказаха картонени. Вие добре знаехте, че искаме да се настаним окончателно тук. Как мислите, че можем да се защитаваме сериозно (подтекст: да упражняват най-старата в света професия) с всички тия ваши хора, които ден и нощ са до нас, под предлог че ни закрилят? А и сумите стават все по-малки, съвсем не такива, каквито бяха уговорени. Това не трябва да продължава, трябва дори нещата да се променят. Бяхме сключили споразумения, придържайте се към тях. В противен случай, ако не си получим парите и истинска свобода, момичетата и аз сме решили да направим нещо, което със сигурност няма да се хареса на г-н Дауей.“ Писмото беше изпратено от Париж.

Полакоф се свърза с Костело. Заедно създадоха един екип от джентълмени-гангстери, принадлежащи на света на картоиграчите, изглеждащи добре, умни, абсолютно спокойни, дума не можеше да става за бруталност. Напротив, бяха фини психолози, наблюдателни и търпеливи. Те бързо откриха момичетата, влязоха във връзка с тях. За

тяхна голяма изненада полуцеломъдрените госпожици съвсем не бяха изплашени, а само възмутени, че са били изиграни от главния прокурор. Побързаха да покажат добрата си воля и подписаха съвсем законни документи, в които признаваха, че признанията им са били изфабрикувани в кабинета на Дауей след тежки заплахи, а след тях и обещания, които сега се изпълняват наполовина. Всички бяха имали работа с преките сътрудници на Дауей, най-вече с Желб и Гърфейн. „Нямахме избор, трябваше да направим, каквото казват, или щяха да ни наложат максималните присъди за проституция и наркомания и нарушаване на добрите нрави. А ни предложиха чисто и просто да ни пуснат, да ни дадат билети за Европа, уверяваха ни, че ще получаваме определена сума, докато сме живи.“

Адвокатите тържествуваха, още повече че и от затвора Синг-Синг Джо Бендикс пишеше на Полакоф, за да го уведоми, че хората на Дауей са се подиграли с него. Доказателството: той продължаваше да бъде в затвора, въпреки обещанията да го изкарат оттам. Че е участвувал в една напълно измислена история и че пред съда е пъл послушно, натапяйки Лучиано...

Пред Апелативния съд Томас Дауей се направи на възмутен: как можеха да се съмняват в почтеността му? Кой го обвиняваше? Хора, събрани от кол и от въже. Та нали той го беше предвидил: синдикатът на порока щеше да оказва недопустим натиск над свидетелите на обвинението... И ето! Въпреки взетите, от него мерки това ставаше. Ще се остави ли съдът да бъде изигран? Не виждате ли, че става дума за огромна измама? Ще отвори ли съдът клетката на окования в Данемора див хищник, за да продължи безнаказано делото си и да разлага тела и души?

Не беше ли техен дълг да закрилят невинните?

Съдиите се съгласиха с него с изключение на един-единствен, който упорито смяташе присъдата на Чарли Лучиано за „много дълга, много тежка, много крайна, като се имат предвид неубедителните доказателства, които са били приведени...“ Присъдата бе потвърдена. Лъки Лучиано щеше да остане в затвора от 30 до 50 години, или казано по друг начин, до края на живота си.

ГЛАВА СЕДМА

ЛУИС ЛЕПКЕ БУХАЛТЕР НА КОСЪМ ОТ ЕЛЕКТРИЧЕСКИЯ СТОЛ

В Данемора Лучиано живееше така, като че ли се намираше в Уолдорф Тауърс, поведението му до най-малките подробности бе поведение на господин, който не държи да бъде виждан, разпознат и обезпокояван.

В тази постройка от черен камък бяха затворени най-закоравелите и непоправими бандити. Лъки ги избягваше лесно поради репутацията си на супер „биг бос“. Тя го държеше по-далече от тези, които по правило търсят да наложат волята си над новодошлите.

Започна работа в пералнята. Грижейки се да не бие на очи, той щеше да остане там, ако парата от врящата вода, смесена с хлор, не създаваше нетърпима атмосфера. Това го принуди да действа другоиче.

Костело направи необходимото. Някои пазачи закръглиха банковите си сметки, а Лъки стана чиновник в библиотеката. Там той се научи да чете друга литература освен вечните вестници. Вече не можеха да го намерят. През свободното си време той се занимаваше единствено с четене и се самообразоваше много задълбочено. По природа подозрителен, той криеше винаги заглавията на избраните книги.

Извън загубената свобода никакъв друг проблем не го смущаваше сериозно. Организацията, създадена по негови идеи и с неговия талант, работеше чудесно. Просто империята трябваше да се приспособи към факта на отсъствието му. Той повери опазването на кралството си на „големите управители“.

Изборът му падна върху Джо Адонис, който трябваше да запази непрекъснат контакт на първо място с фамилията Масерия, а после и с останалите фамилии на мафията. Лучиано хранеше особено уважение към Франк Костело. Възложи му контрола на всичките си дружества,

прибирането на дължимите проценти, инвестирането в зависимост от реализираните печалби, но най-важното — той го постави между себе си и Вито Дженовезе, у когото от първия ден усещаше мръсника. Вито се занимаваше изключително с трафик на наркотици във всичките му варианти. Той никога не прости на Франк, че го е изместил на по-заден план в този период.

Накрая Меир Лански, добрият стар Меир, винаги готов да му измени малко, но не много, защото нямаше да е благоразумно. На него Лучиано повери своята част от казината и нелегалните залагания.

Казината Лъки ценеше безкрайно. С библейска простота те се превръщаха в дойни крави с подуты от долари вимета. Като че ли всички американци обичат да се оставят да бъдат лъгани. Това Чарли беше разбрал още в кварталното училище. Малките американчета се хващаха на бас по повод, а и без повод. Отгоре на всичко те се отличаваха и с рядка наивност, която не се променяше с възрастта. Истински кокошки, които снасят златни яйца.

Над този проблем Чарли се замисли сериозно в края на 1933 г., когато стана ясно, че Рузвелт ще отмени сухия режим. Бандата на Седмината големи разполагаше със значителни фондове, пряк приход от незаконно производство, разпространяване и търговия със спиртни напитки, милиони долари, които трябваше „да работят“, да бъдат вложени отново, без някой да разбере техния произход.

Той сподели своите тревоги с Лански, който призна, че това е и неговата най-голяма тревога, но в компанията на Нуки Джонсън е скитал с жар от Атлантик сити до Маями нашир и надлъж по Флорида, за да влага капитал в недвижими имуществата, построяване на хотели, създаване на курорти. Сподели и че е пропътувал още 150 км до Куба по покана на техния доставчик на ром Диего Херера Суарес де Анала. А на място как да не осъзнаеш, че този райски остров с климат дори по-постоянен от този на Флорида, ако има луксозни съоръжения, не може да не привлече богатите туристи от Щатите...

— И понеже на човек му писва на слънце, то ако има казина, те ще отидат там да си снесат мангизите на сянка, нали така? — продължи Чарли. Двамата побратими избухнаха в смях. Те винаги са се разбирали чудесно, особено когато става дума да обертат съвременниците си.

Лъки бързо-бързо събра най-важните фамилии на мафията, дванадесет на брой. Той им изложи идеята си, после ненадейно поиска от всеки „капо“ по 500 хиляди долара за първоначално участие. Имаше и доста възмутени. За 1933 г. това представляваше огромна сума.

— Виждам, че не разбирате — каза Чарли и бавно започна да обяснява, че той ще направи така, че да спечелят невероятна маса мангизи.

Чък Полизи от Кливлънд, шефът на казиното в Ковингтън, загре един от първите. Останалите го последваха. Натъпкан с огромната сума пари, придружен от шест горили — елитни стрелци, Лански отиде на разузнаване на острова. В Хавана той установи контакти с кубинския диктатор Фулген시오 Батиста. Отначало диктаторът гледаше Лански отвисоко. Той бързо стана по-гъвкав, когато Лански с най-сладникави маниери го убеди, че дискретността си остава най-добрата гаранция на синдиката. Никой никога не е чувал някой да говори например за това, че Батиста прибира 15% от всички пратки ром, напускащи острова, нали?

Веднага последваха преговори по същество. Взел съгласието на Лучиано, при следващото пътуване Лански предложи сигурен контракт, който осигурява на Батиста незабавна вноска в банката Х... в Цюрих от 3 милиона долара. Същата сума ще се прибавя автоматично в тайната сметка на диктатора всяка година на 25 декември. Просто да повярваш завинаги в Дядо Коледа! Освен това Батиста ще получава различни отчисления от всички доходи на мафията на острова. В замяна на това другата страна се задължава да доставя всички терени, годни за строеж на луксозни хотели, хотелски комплекси, игрища за голф, съоръжения за плажове, естествено, без да се забравят казината. От своя страна Батиста прави дори жест, като предлага на своя скъп приятел Лански контрола на вече построеното национално казино...

Значи, в Данемора Лъки продължаваше здраво да държи в ръцете си юздите на вълчия си впряг.

Редовно Адонис, Костело, Лански, Анастасия го посещаваха в затвора. Те получаваха указания, даваха отчети, предлагаха нови идеи, които получаваха или не одобрение. Един от посетителите го безпокоеше особено — Бъкси Сийгъл. Той беше непостоянно момче, убиец, чиято жестокост правеше впечатление дори на събратята му, извършители на отвратителни престъпления, изпълнител на присъди

по заповед отгоре, неоставил никога следа, дяволски находчив при осигуряване на алиби. Бъкси не заемаше висок пост в организацията, ако не се смята Murder Incorporated. Висшият съвет (който понякога се събираше при абсолютна тайна и се състоеше единствено от Лучиано, Джони Торио, Франк Костело, Меир Лански) отказваше да му даде важен сектор, страхувайки се с основание от опасна непоследователност при управлението на това, което би станало негово васално владение. Сийгъл понасяше това състояние на нещата тежко и ставаше подозрителен. Та нали той заедно с Меир, Лъки и Франк беше един от първите пионери на бандата? Защо му отказват да направи кариера, да има свое самостоятелно кралство, да бъде голям, признат и уважаван шеф?

Сийгъл също посети Лучиано. Той говореше с присъщия му неспокоен език, но този път имаше оправдание, защото изречените думи бяха буквален израз на това, което става във възбудения му мозък. Бъкси подчерта какво смяташе за свои права, ставайки изведнъж взискателен и категоричен.

За нещастие той отиде и по-далече, като извади на бял свят един труп. Трупът на Телма Тод. Ако не беше толкова увлечен в излагането на своята гледна точка, Бъкси щеше да забележи гримасата на лицето на Лъки. Златно правило в организацията е да не се говори за изчезналите: „Вие знаете, че те никога не са съществували. Точка... Това е.“ Такова е правилото. Във всеки случай едно убийство никога не се смята за направена услуга. Това е просто прилагане на общите правила.

Сийгъл бе истински Дон Жуан, чийто цинизъм, приятна външност, сини перверзни подлудяващи очи караше дузина жени да се търкалят в краката му.

Организацията му беше поверила наблюдаването на Лос Анжелос и незаконните печалби от някои филмови продукции. „Понеже това изкуство е в пелени, то е в неговите възможности“, беше подчертал Лъки, за да подпомогне независимо от всичко своя стар приятел от махленските побоища.

Според класическия начин на действие Организацията създаде под свой контрол профсъюз на актьорите-статисти, тъй като Холивуд използваше хиляди фигуранти за своите исторически и библейски суперпродукции. Достатъчно беше профсъюзът да обяви стачка, за да

бъде разорена продукцията. Така, може да се каже, всички големи производители на филми трябваше да снесат пари на профсъюза, за да могат да снимат без затруднения.

Телма Тод, пленителна платинена блондинка, фатална жена от първа величина, завладя екрана още с първото си по-значително появяване в „Кабалеро“. Заедно с Теда Бара, Нита Налти и Барбара Ла Мер беше между най-богатите в Холивуд. Тя беше уравновесено, интелигентно, пробивно момиче. Фактът, че е започнала да се труди като учителка в Лауел (Масачузетс) я направи интересна личност. Тод разглеждаше живота само в пряка връзка с неговия златен еквивалент. За да спечели злато, никакъв компромис не ѝ се струваше достатъчно голям, дори и ролята на подставено лице в аферите на Лъки Лучиано. За тази страна от нейния живот не знаеше никой. Телма допусна груба непредпазливост от любов. Тя се увлече по един продуцент — Роланд Уест. Повери му управлението на един луксозен ресторант, който, въпреки че беше на нейно име, не ѝ принадлежеше, тъй като всъщност представляваше част от капитала на Чарли Лъки. Телма скри тази част от истината от своя любовник, пред когото искаше да блесне малко с тази си дейност. Роланд Уест благодарение на своите връзки подхвана работата както трябва, но съвсем естествено задържахше за себе си цялата печалба.

Звезда на върха на славата, опиянена от успеха, Телма Тод не се съмняваше в своята неприкосновеност. Ужасна грешка в преценката. Човек от мащаба на Лъки нямаше да се остави да бъде минат като последен бирник. Де факто лишен от своя ресторант, естествено той постави въпроса за разглеждане от Съда Кенгуру, чиято присъда беше единодушна: смърт за Телма Тод. Чарли настоя Бъкси да се справи с тази неблагоприятна задача. Трябваше работата да се свърши без засечки. Като се има предвид известността на Телма, смъртта ѝ щеше да предизвика емоции, задълбочено полицейско следствие, което, за да удовлетвори общественото мнение, щеше да търси усърдно виновен.

Бъкси се подчини, но той не само не изпитваше гордост от оказаното му доверие като на специалист от най-висока класа, но се почувствува и обиден. Принуждаваха го да се занимава с второстепенни работи, а му се искаше да бъде един от големите шефове. Но като не можеше да се противопоставя на Съда Кенгуру, не му оставаше нищо друго, освен да замине за Лос Анжелос. Кое то и

направи. Оттам той телефонира на Телма, като ѝ се представи за адвокат на Лъки Лучиано. След известни перипетии успя да я убеди, че е дошъл, защото нещата могат да се уредят, и тя прие да вечеря с него на другия ден.

Бъкси направи силно впечатление на Телма. Тя не остана равнодушна към завладяващия му чар, успокои се и бързо поръча изискана вечеря: гъльби с грах по френски и като допълнение любимия ѝ пресен зелен фасул. Няколко чаши шампанско помогнаха да хлътне окончателно, а и Бъкси се усмихваше хищно и я пронизваше със сините си очи, като даваше да се разбере, че иска да проникне до най-потайните кътчета не само на душата ѝ.

— Вие сте висок, хубав мъж... Вие притежавате безспорен чар... Знаете ли, че би трябвало да се занимавате с кино, а не с право, би било по-забавно.

Бъкси повдигна рамене.

— Хм! Това не е работа. Аз познавам много млади момчета, които със зъби и нокти си проправят път към афишите... Джордж Рафт например ми е добър приятел. Аз имам по-важна работа. Знаете ли, че Лъки не е доволен...

Тя незабавно показва ноктите си.

— Слушайте, понеже се налага да говорим за това, нека говорим. Когато взех „Сайдуолк кафе“, то беше едно невзрачно квартално кафене, пълно със скитници, които не оставяха за спомен нищо друго освен дългове. Аз го направих най-готиния, чудесно разположен кабаре-ресторант между Малибу и Санта Моника. (Курортни градове в Калифорния. — Бел. прев.) Всички мои приятелки-звезди го посещават редовно само заради мен, също и милионерите, които си влачат задниците там. Всичко върви благодарение на Телма Тод и господин Лучиано би могъл да направи малка отстъпка и да ми го подари за спомен в отговор на 1001 услуги, които съм му правила. Не е ли тъй?

Гримасата, която направи Бъкси, не значеше нищо, но го правеше още по-прелъстителен с трапчинките, появили се на брадата и на бузите му.

— Ако той не си спомня за тези малки услуги, явно е, че не си струва да си ги спомня... Би трябвало да му върнете парите или той ще се разсърди...

— Това заплаха ли е?

— Хайде сега, аз съм адвокат, аз съм тук, за да оправям нещата на хората с проблеми и после...

Погледът на Бъкси стана още по-прелъстителен. Той продължи:

— ...Аз не забравям никога добрите... Вие виждате ли някаква заплаха? Добре... Вие сте възхитителна и проявявате разбиране... Например какво бихме могли да правим след вечеря?

Телма разбираше много добре този вид предложения, а и това интересно момче не ѝ беше неприятно.

— Отивам на едно соаре у Айда Лупино... Виждате ли, там ще бъдат и вашите приятели Джордж Рафт, Пол Муни, Гари Гранд... Не говоря за момичетата от ревност. Ще ме придружите ли?

От съществено значение за Бъкси си оставаше да не бъде забелязан и той побърза да откаже, но подчерта, че ще бъде свободен около полунощ.

— В такъв случай — предложи Телма — аз ще се прибера също по това време, ще ме придружава Бърт, моят шофьор. Гаражът ще бъде отворен. Чакайте ме вътре. Там има един „Пакард“, останете дискретно в него. Ще изпратя Бърт в града и ще Ви намеря.

Речено-сторено. И сторено добре.

Хенри Серг намери изрезка от един тогавашен вестник. Достатъчно е да се запознаем с нея, за да си дадем сметка за станалото.

„Голямото жури е постановило самоубийство по повод аферата Телма Тод, с което отхвърля тезата на офицера от полицията за смърт при нещастен случай.

Спомняме си, че известната холивудска филмова звезда е била намерена мъртва рано сутринта на 15 декември 1935 година. Тялото ѝ било отпуснато върху волана на нейния «Пакард», няколко капки кръв са засъхнали на лицето ѝ и дрехите ѝ били леко раздърпани. Колата ѝ била паркирана в личната ѝ клетка, запазена за звездата в «Сайдуолк кафе», което тя държеше в съдружие с Роланд Уест, филмов продуцент в режисьор.

Направената същия ден аутопсия показала, че актрисата е починала вследствие отравяне с въглероден окис в неделя, 15 декември. Между храните, открити в стомаха ѝ, се намериха грах и зелен фасул. Освен това полицейското разследване на случилото се, показва, че вечерта преди смъртта си, 14 декември, събота, Телма Тод е

присъществувала на прием, даван от друга звезда на киното — Айда Лупино, на Трокадеро. Доказано е, че на този прием не са сервирани грах и зелен фасул.

Освен това, преди да напусне Трокадеро, Телма Тод заявява, че няма да се прибере направо вкъщи и че ще се срещне с един млад човек, без да дава други подробности.

Къде е била звездата тази нощ и в чия компания? Полицията не можа да разбере. Сблъскаха се три хипотези: убийство, нещастен случай, самоубийство. Първата не задържа вниманието нито на полицейската анкета, нито на голямото жури.

Затова пък втората имаше много привърженици. В действителност същата нощ Роланд Уест, приятелят на актрисата, отсъствуваше. Освен това ключовете от вилата на Телма Тод в Кастило дел Мар не бяха намерени в личната ѝ чанта. Дали пък, като ги е загубила и не могла да се прибере вкъщи, тя е останала в своя «Пакард», без да изключва мотора, за да ѝ бъде топло през нощта? Това беше привлекателна версия, която би обяснила отравянето. Но в края на краищата Голямото жури прие версията за самоубийство. Решението му е окончателно, което означава, че дори Телма Тод да е била наистина убита по някакъв дяволски начин, нейният убиец сега е недостижим, освен ако предположим, че някой има действително желание да го открие... Защото в края на краищата, откъде са се взели зеленият фасул и грахът?“

Ясно е, че американските журналисти не са от онези граждани, на които може да се пробута каквото и да е, а камо ли убийство за смърт при злополука. Това не попречи Бъкси Сийгъл да си остане първокласен специалист по убийства по поръчка. Неговата чиста и в най-малките подробности работа изпари за дълго време желанието на затворения свят на Холивуд да се съпротивява на определен натиск. През следващата седмица се уредиха до цент изостанали задължения от хазартни игри, неизплатени покупки на наркотици за внушителни суми долари.

* * *

Припомнянето на историята с Телма Тод в килията предизвика грозна гримаса на лицето на Лъки. Той забеляза вълнението и нарастващата нервност на Бъкси. Това момче нещо не е в ред. Не бива да се изпуска от очи. Но трябва да признаем, че бизнесът му в Холивуд вървеше като по часовник. Чудо на точността от самото начало. Бъкси се възползва от услугите на Джордж Рафт (Актьорът Джордж Рафт имаше бурен живот. Започнал в незаконната търговия с алкохол, продължи до върховете на киното. Приятел на Седмината големи, герой от Скарфакс, на него е посветен един филм — „Историята на Джордж Рафт“, с режисьор Хелмут М. Нюман, направен през 1961 г., в който връзките му с Бъкси са описани, разбира се, с известна сдържаност.) за своята коронация на главатар в Калифорния, новия щат, открит за дейност на Синдиката на престъпниците по инициатива на Лучиано, който против желанието на всички го беше поверил на Бъкси Сийгъл със следния коментар:

„Той е най-добрият от нас, който е на разположение. Освен това Лонджи Цвилман ми изпрати списък на типове, въшливи с мангизи, които правят там каквото си искат. Чета ви го:

Ивнинг Талбърг, братя Шънг, Карл Лейми, Джек Кок, Самюъл Голдуинг, Уйлям Фокс, Луис Майер, братя Вернер, Дари Занук, Адолф Зукор, Дейвид Селезник. Това са най-големите производители. Следват режисьори с успехи: Фринц Любич, Ото Пренингер, Макс Офус, Золтан Корда, цял куп други и още всички проститутки (Както много от сицилианците Лъки разглеждаше артистите като проститутки, специално мъжете.): братя Маркс, Дъглас Фърбанкс, Чарли Чаплин, Ал Джонсън, Едуард Робинсън, Джеки Куган, Еди Кантор, Луис Райнер, Полет Годар, Син Хасо, без да говорим за, загубените музиканти, заети само с тези извити ноти, Берлинговци, Гершуиновци, Харлдстейновци, Каковци и др...

Ето на какво ни обръща внимание братът Цвилман, а той е така поставен, че познава района. Няма смисъл да ви описвам картината. Холивуд е столицата на еврейските мангизи. За да се присадим отгоре и да вземаме най-добре парите, ще имаме нужда от един добър чифут. Това трябва да бъде Бъкси.“

Със самото му пристигане Джордж Рафт организира суперсоаре за сметка на синдиката, защото Джордж до такава степен се „заплесваше“, че въпреки огромните си хонорари нямаше никога в

джоба си повече от една от онези еднодоларови монети, които подхвърля във филма „Скарфакс“.

Бъкси дойде подръка с прословутата Джийн Харлоу (платинената блондинка за любовен блян). (Джийн Харлоу, звезда от първа величина на небосклона на Холивуд, се беше омъжила през юли 1932 г. за някой си Пол Берн. Той я биеше садистично и имаше риск да повреди завинаги нейната нежна красота. Абнер Лонг Цвилман заедно с Питсбърг Фил и Дашер Абандандо реши да спаси производителния си капитал. На 5 септември 1932 г. намират Пол Берн гол в неговата стая, с пръснат от куршум калибър 38 мм череп. Неговата бивша съпруга, която за нещастие се намирала там, беше извадена на другия ден от водата край Сакременто. Така вече можеше да се каже, че Дороти Милет се е удавила, след като е убила бившия си съпруг. Цвилман остана любовник и сътрудник на Харлоу, налагайки я в нови продукции, независимо от огромните размери на скандала, който не прощаваше на кариерата на звезда от онова време. Героинята от „Обществен враг“, „Хубавицата от Сайгон“, „Куфарът от Сингапур“, „Фината муха“, „Вале купа“ загина при безкрайно странни обстоятелства през 1937 г., няколко месеца след соарето, за което говорим, свързано с настаняването на Бъкси Сийгъл в Холивуд. Кларк Гейбъл изпитваше към нея луда страст, която, изглежда, тя споделяше.

Той никога не се съвзе от тази драма, смятайки, че по някакъв начин е виновен (личен архив на автора), но той, изглежда, намери утеха след срещата си с Карол Ломбард, която почина, тя пък при самолетна катастрофа, оставяйки Краля окончателно объркан.) Най-големите звезди бяха вече дошли да ги аплодират силно начело с Морис Шевалие, Шарл Боайе, Уйлямс Бери, Робърт Тейлър, Гари Купър, Кларк Гейбъл, Пол Мини, Рамон Наваро, Едуард Робинсън, Стан Лаурел и Оливер Харди, братя Маркс, Уолт Дисни, Уолтър Пиджъм, Бинг Кросби, Хералд Фини, между звездите-жени бяха Марион Дейвис с позволението на Хърст, който не отказваше нищо на синдиката, Линда Дарлеон, Жанет Макдоналд, Джоан Крауфорд, Бет Дейвис, Констанс Бенет, Мъри О'Съливан, Дороти Ламур. Това несъмнено е било едно от най-красивите соарета на Холивуд и Шарл Боайе разказваше за него често. Трябва да признаем, че Бъкси демонстрира забележителна дарба на организатор, а имаше и таланта да се представя за симпатичен, забравяйки естествените си

разбойнически маниери. Той се стараеше да се хареса, играейки на добро момче с изискани маниери, бърже покори графиня Дороти Дендис Тейлър ди Фрасо, жена твърде добре известна в американското висше общество. Лудо влюбена в него, тя го представи в най-изисканите кръгове, много поласкана от успехите, които завоюва нейният очарователен любовник. Използвайки това чудесно прикритие, Бъкси покори световната столица на киното, една приказна мина за долари. Подпомогнат от президента на организацията Джак Драмър, той действуваше експедитивно. Всички технически лица (киномеханици, звукооператори, електротехници, оператори, гримьори, художници, сценични работници) бяха обединени в един профсъюз, управляван от Уйлям Биоф и Джордж Браун — МОТСР (Международно обединение на театралните и сценичните работници). Статистите (второстепенните актьори и мимансът), за да могат да работят, трябваше да се запишат в Централ Кастинг. Нищо не ги защитаваше.

Стана ясно, че МОТСР при изключително лошо управление носеше на двамата невзрачни Уйлям Биоф и Джордж Браун два милиона долара годишно.

Бъкси нареди да ги заведат в една празна стая и зверски ги преби със своя револвер „Смит енд Уесън“-45. Когато те, стенийки, паднаха на пода, той им каза:

— Мои малки разбойници, вие току-що минахте на косъм от смъртта... Но аз съм готин пич. Ще ви оставя като фасада с едно малко отчисление. И понеже ще увеличи значително вашите мършави печалби, вие ще получавате колкото и преди. Но ако някой от вас стъпи накриво, ще го заколя като прасе.

Той придоби по демократичен път абсолютно мнозинство в МОТСР и побърза да създаде една секция на статистите, друга на режисьорите, на писателите, на авторите на трикове, до този момент останали на самотек.

Бъкси Сийгъл държеше Холивуд в ръцете си.

Първата голяма демонстрация на сила той направи срещу Джек Уорнър, продуцент на филма „Робин Худ“. В последния момент, един ден преди започване на снимките, той го посети и му заяви, че членовете на профсъюза обявяват стачка:

— Но ние ти платихме с горница полагаемата се част за закрилата — простена Големият Джек.

— Без съмнение — съгласи се Бъкси, — но аз чувствавам, че вашият филм ще предизвика нещастие. Значи трябва да дадете 250 хиляди долара в налични, без което на вашия филм ще му се случи нещастие.

Уорнър даде на всичките си приятели продуценти отвратителен пример за покорство. Но Сийгъл не се задоволи с изцеждането на Уорнър. Той отиде да поздрави и Еръл Флин и не забрави да отбележи колко му отива костюмът на Робин Худ.

— Ще бъде жалко, ако обезумелите тълпи не успеят да ти се възхитят, нали? Ще ти тресна една глоба, защото съм много завистлив... 25% от твоя договор. Уговорено, а ако не си съгласен, ще уредя да ти скроят костюм от бетон, който няма да ти стои така добре, както тия одежди и ще те намерят съвсем сух във водите на Сакременто. Чаткаш ли?

Еръл схвана веднага и се съгласи. (Аз бях в продължение на 10 години приятел на Еръл Флин и той ми е разказвал този анекдот, който не говори в негова полза. Използвам случая да кажа, че в никакъв случай не беше света вода ненапита, но и че тези ужаси, написани за него, са абсолютно неверни и отвратителни, подобно на тези, които ги разпространяваха. Еръл беше смел, щедър и верен приятел, изключително елегантен... И както всички си имаше трески за дялане. — Бел. авт.) Много други го последваха. Защо да ги цитираме, някои от тях още живеят в сърцата на тълпите „като по-твърди от твърдите, побеждаващи злодеите и лошите“. А какво бихме направили ние на тяхно място?

При посредничеството на Марион Дейвис Бъкси осъществи и още един успешен шантаж за милиони долари на У. Р. Хърст. Той разполагаше с доказателства, че преди 15 години режисьорът Томас Ин, чествувайки своя 43-и рожден ден заедно с Марион Дейвис на яхтата на Хърст „Онейда“, вместо подарък получил куршум между очите. С цялата си мощ Хърст потушил аферата. Само че между другото Бъкси притежаваше снимка на Ин, проснат с голяма дупка в главата. Подобна публикация щеше да предизвика доста неприятности на Хърст. Той плати. А и неговите вестници даваха минимум

информация на милионите си читатели, когато ставаше въпрос за дейността на синдиката.

Бъкси Сийгъл се превръщаше във важна фигура в „града на чудесата“. Холивуд отстъпваше пред неговия натиск, често от страх, но също и пред симпатията, която излъчваше това странно момче. Заедно с жена си Естер (която той почти боготвореше), с двете си малки дъщери Милисънт и Барбара — на 7 и 5 години, очарователни кукли, нямащи ни най-малка представа за истинската личност на своя сладък татко, Бъкси се беше настанил в чудесното имение Хойлми хилс с 35 стаи, 2 басейна и два тенис-корта. За неговите приеми се натискаха всички. Трябва да отбележим, че за много от тях те имаха характер на задължение. След като завладя света на киното, амбицията му го тласна по-нататък. През 1938 г. Бъкси контролираше игрите в Редондобийч, конните надбягвания в Агуа Кали Енте, листата за надбягвания с кучета в Кълвър сити. С първите спечелени долари той реши да купи яхти за развлечение с голям тонаж, които обзаведе като плаващи казина, закотвени пред Лос Анжелос (достатъчно далече извън териториалните води, за да не попадат под Ударите на закона за хазартните игри). Моторниците сновяха напред-назад, за да доведат и отвеждат желаещите да залагат.

Първият му помощник Джек Драна го подкрепяше безрезервно. Истинското му име беше Антъни Ризоти, по чудо оцелял след Сицилианската вечерня. Отговорен пред мафията в Калифорния, той беше започнал да организира незаконните предприятия в щата, но призна, че е от негова жизнена необходимост да мине под ръководството на Бъкси. С изключителна професионална добросъвестност той не допускаше никакъв пропуск в работата.

С Бъкси нещата стояха по-различно. Доходите се трупаха и колкото те ставаха по-големи, толкова неговата небрежност към съдружниците му от синдиката се задълбочаваше, въпреки че Абнер Лонджи Цвилман зачести с даването на предупредителни сигнали за опасност. Работите стигнаха дотам, че една хубава сутрин пристигна един завършен селяндур с дълго лице, приличен на плъх, с малки жестоки очи, покварен от Армията на спасението, сицилианец, който произнесе името си жлъчно:

— Карло Гамбино... Аз съм от семейството на Лъки. Франк Костело има всички пълномощия от шефа да ръководи семейството и

заедно с Лански да контролира постъпванията на задълженията към Организацията. Дойдох да проверя сметките и да събера отчисленията.

Сийгъл започна да разяснява надълго и нашироко как капиталовложенията щели да доведат до значително увеличение на доходите... Без успех. Мафиозът го гледаше иронично с очевидна недоброжелателност:

— Слабо се чуваш, приятел. Аз съм дошъл за мангизите загряваш ли? Това е. Ако имаш да правиш предложения, иди посети Лъки с чантата за изненади.

Както вече видяхме, това точно стори Бенджамин Сийгъл. Единственият резултат беше, че той вече сам трябваше да отговаря за Калифорния, а Лонджи Цвилман се ограничи предимно в Ню Джърси.

Разговорът му с Лучиано само засили чувството на Лъки, че бедният Бъкси смяташе своята дейност за прекалено важна, което беше опасно, и искайки на всяка цена да плува сам, непременно щеше да претърпи коработушение. Следователно занапред Организацията трябваше да го наблюдава отблизо, защото в противен случай имаше риск той да повлече след себе си едрите риби.

* * *

Генералният прокурор Томас Дауей обичаше да повтаря: „Аз разкрих на Америка, че тя е попаднала в задушавачната прегръдка на гигантски гнусен октопод, който изсмуква плътта, кръвта и жизнените й сокове и влива в нея чистата отрова на алкохола, наркотиците, проституцията, пороците, за да я унищожи. Аз отрязах главата на октопода, за това беше изписано много мастило. Сега ще посветя всичките си дни и нощи на това, да отрежа ужасните пипала, които останаха...“

Чудесна, високоблагородна програма. Първото „пипало“ се оказа самият Луис Лепке Бухалтер.

Предвид на това, че е в затвора, Лучиано не можеше да държи достатъчно здраво юздите. Костело и Лански независимо от доброто си желание отделяха все пак повече внимание на развитието на бизнеса в секторите под техен контрол. Поради липса на бдителност стана така, че всеки лека-полека дърпаше чергата към себе си. Вече не

се чувствуваше ръката на един истински безпощаден господар. Една от големите грижи на Лучиано през цялата му кариера на организиран престъпник е да се прави, че стои далече от наркотиците. Това не е вярно. Вито Дженовезе му служеше за провеждането на дръзки манипулации с политици извън всяко подозрение, посланици на някои страни, титуловани особи от висшето общество, пристрастени тогава, както и сега, към наркотиците. Но самият Лъки, който в началото на кариерата си доставяше бял прах под панделките на шапките, произведени от г-н Голдман, признат за виновен и осъден за пръв път по тази причина, искаше до края на живота си да не бъде пряко замесвай в тази дейност.

Когато пред него ставаше дума за наркотик, той изпаднаше в страшен гняв. Не е възможно да се опише яростта му, когато пратеникът на Лепке Джо Адонис му съобщи, че Дебелия Бухалтер е затънал до гуша в трафик с наркотици от Хонконг и е спечелил повече от 10 милиона, че Отделът за борба с наркотиците го е подушил, че Лепке се крие и че моли за незабавна помощ, защото по следите му е Хари Анслингер, шефът на отдела.

За да спечели време, Лъки Лучиано реши двойното А (Албърт Анастасия) да даде помощ и подкрепа на Дебелия, с когото да се разправя по-после.

Ето най-важните пасажии от интервютата, дадени от хора, отблизко запознати с аферата Лепке, и специално Чарлз Брейтъл (съдия от Върховния съд на щата Ню Йорк), Виктор Хервиц (помощник на Томас Дауей) и Джоузеф Кайтз (официален представител на профсъюза на докерите):

Бухалтер контролира чрез терор по-голямата част на работническите обединения и асоциациите на собствениците на предприятия в Ню Йорк. Негов лейтенант е Гурах Шапиро. Те изнудват безжалостно онези, които работят по-специално в секторите на готовото облекло, транспорта и хлебарниците. Когато някой от предприемачите иска да попречи на организирането на работнически профсъюз, той се обръща към Лепке и към Гурах... Известно бандитско дуо... и когато профсъюзите искат да контраатакуват, те също трябва да подпишат договор с Лепке и Гурах. По такъв начин кръгът на насилието се затваря. Непокорните гласове на протест се задушават.

Лепке и Гурах влизат във връзка със собствениците, които отказват да платят прекомерно високите суми в замяна на тъй наречената закрила срещу лични нападения, стачки и евентуално всякакво възможно унищожаване на предприятието. Исканията за присъединяване към организацията и за плащане на членски внос за закрила е всъщност директна форма на изнудване. Така двамата тероризират и съсипват в продължение на години нюйоркската конфекционна промишленост.

Трябваше някой да се реши да направи нещо, за да изтръгне индустрията от контрола на тази сган. Томас Дауей, избран за окръжен прокурор на Ню Йорк в 1938 г., започва настъпление срещу изградената от Лепке-Бухалтер криминална империя. Ето и неговата първа декларация по радиото по този въпрос:

„От години Луис Бухалтер, по-известен под името Лепке, е най-ужасният от всички изнудвачи на американския промишлен свят. Неговите гангстери принуждават индустриалците в конфекцията и хлебопроизводството да му плащат данък за така наречената закрила... и убиват всеки, който се осмели да им се противопостави! През последните две години петима от предишните членове на бандата на Бухалтер бяха убити, а днес един обикновен гражданин беше убит от куршуми, предназначени за друг от сътрудниците на Лепке! Стига вече... Трябва ми Лепке, жив или мъртъв.“

Език несъмнено мъжествен, но предназначен да скрие желязната воля и непреодолимото желание за достигане на високи постове в управлението, а защо не и до най-високия административен пост от сегашния окръжен прокурор на Ню Йорк. Тази декларация има също за цел да подреже крилата на Хувър, директора на федералното бюро за разследване, който беше по петите на Лепке, и на Хари Анслингер, шеф на отдела за борба с опиатите.

Трябва веднага да споделим, че цялото това раздвижване отговаря на значението на човека. В нашето изложение, посветено на раждането и развитието на Синдиката на престъпниците, Бухалтер се появява епизодично, защото той се включва в него по-късно, но личността му изисква обстойно запознанство.

Луис Бухалтер е роден в Манхатън през 1897 година. От много млад той върши престъпления, за да преживява. Единственото човешко чувство, което познава, е неговата пълна и искрена

привързаност към едно друго еврейско момче, израснало както него на улицата — Якоб Гурах Шапиро. Двамата започват заедно, като изнудват дребните пласъори на наркотици в Ист Сайд, Лепке е бил толкова беден, че когато го залавят за първи път за кражба през 1931 г. (Вероятно в оригинала е допусната печатна грешка, не е възможно Лепке да е заловен в кражба за първи път през 1931 г., най-вероятно е през 1911 г. — Бел. прев.), полицаите забелязват, че той носи две леви обувки, естествено крадени. Двадесет години по-късно — станал вече цар на престъпленията и незаконните гешефти в Ню Йорк, оборотът му възлиза на 50 милиона долара тогавашни пари. От самото начало Лепке и Гурах не се отделят ни крачка един от друг. (Този прякор на Гурах идва от любимия му израз „Гет аут ъф хиър“ („Измитай се“), който той изговарял толкова отчайващо неправилно, че се получавало Гур а хиър. Той беше брутален дебелак с телосложение на хамалин, който служи на Лепке, мозъка на тендема, за побойник и телохранител, преди да му стане верен лейтенант и съдружник. Двамата бяха неразделни.) Техните действия се съсредоточават върху предприятията за конфекция. Работят за бандата на Якоб Литъл Оджи Орген и в 1923 г. му помагат да отстрани конкуренцията на Натан Кит Дропер Каплан. Апетитът идва с яденето. През 1926 г. Лепке без затруднение убеждава Гурах да застане начело на бандата, като отстрани Орген. На 15 октомври Орген прави знак на едно такси, което спира. В момента, когато се приготвя да се качи, кола, шофирана от Гурах, се приближава. Вътре е Лепке с автомат „Томпсън“ в ръце. Откосът изтрещява и разрязва буквално на две Орген. Ранява тежко телохранителя му — един от братята Даймън.

Лепке елиминира безпощадно всяка опозиция вътре в бандата и през 1927 г. става абсолютен властелин на бизнеса с готово облекло. Тъй като овладявайки профсъюза на кройците, можеше с едно решение да остави без работа 50 хиляди работници от бранша, на тях много скоро не им остана друга възможност, освен насилствено да бъдат присъединени към многобройните профсъюзи, създадени от бандата. За да ги принуди да сторят това, Лепке създаде своя собствена банда от убийци, само евреи, между които Менди Уейо, Кърли Холс, Дени Фейл и Пол Бергер. Благодарение на тях и на своите обединения в конфекцията той успява да проникне в огромния профсъюз на работниците в шивашката промишленост с повече от 40 хиляди

членове и в края на краищата да го подчини напълно. После идва ред и на профсъюза на разносвачите на стоки по домовете, на профсъюза на шофьорите на камиони, после на профсъюза на кожарската индустрия, на индустриалното производство на хлебни изделия, на киномеханиците.

Вече стана дума, че по това време той предпочита да се опре, а след това и да се присъедини към бандата на Четиримата, защото унищожаването ѝ не беше за неговата уста лъжица. Лепке можеше да бъде и благоразумен, когато не е по-силният. Това му позволи да получи покана за участие в Генералните щати на престъпниците в Атлантик сити. Там Лепке стана член на висшия директорат на Синдиката на престъпниците и шеф на „Мърдър Инкорпорейтид“, изпълнителния клон на синдиката, който привежда в изпълнение присъдите на Съда Кенгуру. Заедно с Анастасия и Сийгъл той влизаше в безмилостен триумвират. Бригадата от убийци-евреи на Лепке стана гръбнак на Анонимното дружество за убийства. Така благодарение на тях той стана истински голям шеф, по-голям от останалите двама.

Ето как историята на Лепке ни доведе до „Мърдър Инкорпорейтид“. Но понеже приехме да спазим хронологията, на тази тема ще се спрем по-подробно в една от следващите глави.

В края на сухия режим Лепке и Гурах продължават да разширяват своя незаконен бизнес, чувствайки типичния за всички гангстери ненаситен глад за долари, организират най-голямата мрежа за наркотици, позната по това време, за да компенсират липсата на печалби от алкохола.

Те се заемат със закупуването на наркотици от целия свят и пренасянето им в САЩ. Отбележете, че на американска територия Лучиано иска за осигуряването на разпределението и реализацията най-малко една трета от печалбите. Лепке прибира също една трета. Големият закупчик в чужбина е Кърли Холт. Всичкият складиран хероин се заплаща в брой. Другият голям търговски агент на смърт в малки дози, Яша Каценбърг, се беше специализирал по Далечния изток с бази в Хонконг. (С шест пратки за четири дни той успя да внесе в САЩ хероин и морфин на стойност повече от 10 милиона). Той свърши в Ист Ривър с пръснат с палка за бейзбол череп и с циментов блок, завързан около краката, защото „незаконно“ беше запазил част от огромните суми, с които му се налагаше да работи. Върхът на

мерзостта. Той се опита да прикрие своята кражба, като подреди залавянето от митничарите на товар с наркотик, който се оказа с много по-малка стойност от похитеното количество пари.

Когато през 1935 г. Шулц настоява за убийството на Дауей, именно Бухалтер, да се върнем на него, кара Върховния съвет на Синдиката да се откаже от даденото по време на едно предишно заседание съгласие. Казваме това, за да се разбере добре все по-нарастващото влияние на Лепке в организацията, чувствителна към несметните приходи, процент от неговите процъфтяващи сделки. Този, който носи толкова пари за своите съдружници, се смята за част от най-добрите. Неговата дума се чува. Законът на бандите се основава на осезаемите реалности. Между другото, именно неговите хора, Менди Уайс, Чарли Уоркман (Дървеницата) и Али Таненбаум ще убият Шулц и трима от лейтенантите му в един ресторант в Ню Джърси.

Екипът на Дауей, по-специално Джоузеф Кайтз, ни потвърдиха, че са идентифицирали незабавно убийците благодарение на показанията на една проститутка, в дома на която са се преоблекли. Но трябваше да изминат десет години, за да могат следователите да натрупат достатъчно доказателства и свидетелски показания, за да пратят Менди Уайс на електрическия стол, а Уоркман на доживотен затвор.

Някъде през 1933 г. започват истинските неприятности за Лепке и Гурах, а заедно с тях за още 158 гангстери. Те са обвинени в нарушение на закона „против тръстовете“. Осъдени са на една година затвор и глоба от хиляда долара всеки. Федералният съдия Джон Нокс съжалява за тази присъда: „Това е само леко пляскане през ръцете, но е максимумът, който можех да им дам.“

С типичното за всеки от тях нахалство двамата побратими намираха присъдата за твърде солена. Две седмици по-късно, без да плащат никакъв залог, те бяха освободени. При разглеждане на делото съдията Мартин Ментън, за когото беше всеизвестно, че се е продал на гангстерите и е приятел на Франк Костело, анулира първата присъда и я замени с условна.

Това, което доведе до краха на Лепке, е невъобразимото разрастване на неговата криминална империя и фактът, че не беше пряко направляван от Лучиано. Изнудванията му бяха толкова много, толкова сложни, толкова преуспяващи, че той не бе в състояние да ги

контролира лично. Лошо подпомаган, той се вижда принуден да убива собственооръчно амбициозните лейтенанти, които искат, а и са в състояние да го изместят, вечното връщане към закона на джунглата. Имаше големи липси, по-конкретно в горящия вече сектор на наркотиците. Той командуваше една прекалено голяма армия от убийци и изнудвачи. По-дръзките тихомълком работеха за своя сметка. За да държи в ръцете си безбройните синдикати на своя тръст, Лепке трябваше да увеличи броя на заплахите, убийствата и изнудванията. Дауей с ореола на успеха с Лучиано и Шулц в края на краищата го обяви за обществен враг N1. В същото време двамата с Шапиро попадат под ударите на федералните закони. Бюрото за борба с наркотиците намира доказателства, че са вложени 10 милиона долара в покупката на заловена пратка наркотици.

Лепке се чувствуваше сгачен. Телефонът му се подслушваше. Следяха го. Той не можеше да се среща със своите лейтенанти никъде другаде, освен в холовете на хотелите, гарите, автобусните спирки, след като се отърве от преследвачите. Скоро нещата стигнаха дотам, че комбини за милиони долари се обсъждаха в клозетите на долнопробни кръчми или в коридорите на метрото.

Хванат изкъсо, Лепке не поема никакъв риск. Той заповядва систематични екзекуции на всички хора, които Дауей иска да разпита, дори и на тези, които нямат какво да кажат! Предпазливостта никога не е излишна. Достатъчно е да извикат някого в канцелариите на Дауей и той трябваше да се счита за труп. Цялата корпорация на убийците стоеше с пръст на спусъка и му се подчиняваше безпрекословно. „Дауей и неговият екип си изгубиха както ума, така и свидетелите“ — се провикна Уолтър Уинчел.

В средата на лятото натискът стана неудържим. Лепке признава на своя лейтенант Пол Бергер: „Нямам вече нерви... Виждам ченгета навсякъде... Подпалиха ми се табаните... Изчезвам.“

Всъщност той не напуска Ню Йорк. По заповед на Лучиано Анастасия го настанява в луксозен апартамент, натъпкан от майстори още по времето на сухия режим с най-различни „неща“: чекмеджета с тройни дъна, плъзгащи се библиотеки с възможност да се спи в удобен диван между две вътрешни стени с вентилация и т. н. Скривалището се намира точно над един невзрачен дансинг на Ориенталския площад. В това скривалище Бухалтер ще живее две години, без никой да подозира

присъствието му там. С всеки изминал ден неговата предпазливост се изостря, уплахата се засилва, жаждата му за мъст добива маниакални размери. Връщайки се към миналото си, той открива имена и ги записва. Дузини нещастници, които смътно си спомняха за него, щяха да паднат под ударите на „двойното А“ (Албърт Анастасия) или по-често под ударите на Луис Капоне (той няма нищо общо с фамилията на Ал Капоне), един от шефовете на „Мърдър Инкорпорейтид“, или още под ударите на Ейб Релис, за когото се говореше толкова много, почти колкото той самият щеше да говори, а както ще видим, това значи много... Лепке излизаше често от своето странно убежище, за да повдигне духа на своите хора и да контролира определени дейности. Истинска лудост, тъй като, ругани от Дауей и Валънтайн, нийоркските полицаи увеличиха патрулите, разследванията и здраво разтърсиха информаторите. Не се добрах до никакви сведения, толкова голям бе страхът, наложен от хората на Лепке, извършители на серия убийства. Хувър го преследваше с хората на ФБР, ръководейки лично определени операции „анти Лепке“. Повече от 100 хиляди афиши, обещаващи най-напред 25 хиляди долара за неговото предаване жив или мъртъв (по-късно сумата постепенно ще нарасне до 100 хиляди), бяха разлепени по целия щат Ню Йорк. Върху стените се виждаше само главата на Лепке, но не го намираха никъде.

Все пак натискът стана много голям и Бухалтер се прехвърли от Ню Йорк във Флатнуш. Психологически удар от голяма величина, защото той ще постави съдбата си в ръцете на Дороти Уоркър, вдовица на гангстера Фоти Уоркър, а и последното куче в полицията не се съмняваше, че Лепке го е убил по отвратителен начин със собствените си ръце. Кой би се сетил да помисли да го потърси там? Нещастната Дороти бе до такава степен тероризирана от чудовището, че можеше да излиза и се връща, когато пожелае. Тя знаеше, че ако нещо се случи с Лепке, нейната съдба ще бъде още по-страшна от тази на покойния ѝ мъж. Наемателят я преби, за да разбере това по-добре. Тя разбра.

Парализиран от нелегалността, в която живее, Лепке се оплаква: „Имам чувството, че моите работи изчезват, стопяват се в ръцете ми.“

Той не бе далеч от истината. Един човек, който изпитваше ужас да гледа как се губят пари, Том Трите кафяви пръста (толкова много пушеше „Камел“), верният на Лучиано Томи Лукезе, важен член на мафията, беше хвърлил око на бизнеса в конфекцията и претендираше

за право на наследство. Той мечтаеше да си оплете кошницата, това бе очевидно.

Когато разбра това, Лепке изпадна в истеричен гняв: „Никой няма да нагази в моите води под предлог, че съм духнал“ — крещеше той пред Анастасия и Ейб Релис. „Албърт, иди да кажеш на Лъки да постави на мястото му този мизерник Лукезе, кажи му и това, че облеклата са мой бизнес... Това е уговорено от самото начало... Не може да става дума за дискусия, дори ако е в мой интерес. Кажете също така на този побъркан, Трите пръста, че ако се докосне до моите работи, ще му остане само един, за да си бърка с него в носа, и още, че преди това ще му отреже друго нещо...“

Анастасия предаде точно всичко на Лучиано и той склони. Нареди, на Томи Лукезе да изостави тези свои мераци... Защо това поведение? Най-напред, защото на страната на Луис Бухалтер беше свещеният закон на Организацията. Но също защото Лъки не си позволяваше да забрави, че Лепке си остава тъмният шеф на „Мърдър Инкорпорейтид“, шеф на стотици убийци, разпръснати във всички щати, които той знае да използва всеки по специалността му и които действуваха светкавично, а в своята изобретателност и ефикасност нямаха равни на себе си. Само една дума от страна на Лепке и всекиму можеше да се случи какво ли не. Това е бомба, която Синдикатът на престъпниците беше вложил в просташките ръце на Лепке.

Така, за да запази себе си, Лучиано предпазваше Лепке.

В края на двегодишното безплодно търсене Томас Дауей и Х. Хувър разбираха, че никога няма да хванат Бухалтер, ако продължават да използват обичайните средства, дори да удвоят или да предложат награда в петорен размер. Трябваше да се намери нещо ново. Лейтенант Конрад Поленгаст, заместник на Валънтайн, шефа на полицията в Ню Йорк, имаше по-голяма фантазия от останалите:

— Да преброим всички големи шефове на банди в Ню Йорк и Ню Джърси, да ги затворим, да ги разпитваме, да ги тормозим всеки ден, да изтупваме блъхите на тези мръсници, денем и нощем, да поставим зад решетките добродетелните им женички, да направим живота им невъзможен, като ги накараме да разберат, че ще ги преследваме, докато пазят Лепке, и че ще ги оставим, ако той попадне в наши ръце.

Екипът на Дауей се хвана за тази идея във федерален мащаб, последваха го момчетата от Федералното бюро за разследване. Агентите на Министерството на финансите се нахвърлиха като мухи върху сметководните книги на гангстерите. Те самите бяха затваряни ежеседмично ту от едните, ту от другите.

Задържаха ги в най-отвратителните килии за най-малки отклонения от правилата за носене на оръжие или правилника за движението по пътищата. Увеличиха се хайките и тормозът от страна на полицията върху всички нощни заведения, барове и ресторанти, които те редовно посещаваха. Телефоните им се подслушваха открито. Следяха ги 24 часа в денонощието, кореспонденцията им започна да се губи. За всички шефове на банди животът, а най-вече работата ставаха невъзможни. Това продължи седмици без най-малко прекъсване. Този път се получи така, че членовете на Организацията, от една страна, бяха преследвани от полицията, а от друга — имаха много загуби.

Загубите ставаха наистина огромни. Трябваше да се предприеме нещо. Конвенцията на синдиката изискваше защитата на Лепке, но не беше ли редно той сам да се пожертвува в името на общите интереси, след като Организацията играеше играта докрай и все още отказваше да го принесе в жертва. Парадоксът е в това, че единственият, който можеше да изпълни важния „договор“ срещу Луис Бухалтер, е „двойното А“, нали Албърт Анастасия е официален телохранител на Лепке, когато му се налага да излиза...

Накрая беше свикано извънредно събрание на Синдиката на престъпниците. При пълно единодушие неговите членове, строго мъмрени в Данемора от Лучиано, решиха, че Лепке трябва да се предаде при най-изгодните условия, после Организацията ще поеме грижата да го измъкне. Оставаше да го убедят. Изборът падна на Мое Димплес Воленски, приятел на Лепке, работил с него в игрите. Той добросъвестно прие плана, после се свърза със заинтересования. Луис Бухалтер не издържаше вече на тази изнурителна война. Нервите му изневеряваха. Планът беше умно измислен и не предизвика голямо недоволство у Лепке. Той се състоеше в следното: за да се ограничат загубите, Организацията трябваше да сключи джентълменско споразумение с Хувър. Той щеше да има честта да извърши ареста на века, но намирайки се в ръцете на ФБР, Лепке можеше да бъде съден единствено за трафик на наркотици и да получи присъда затвор.

Докато ако бъде заловен от Дауей, той ще го изправи пред съда на щата Ню Йорк, който ще го обвини за една стара история, престъпление срещу Джо Розена, и можеше много лесно да му донесе смъртна присъда.

Воленски го увери, че договорът, сключен с Хувър, е железен (Мое Димплес Воленски ще бъде направен на решето от куршуми в един ресторант на Манхатън през 1943 г., понеже по заповед на Лучиано накарал Лепке да се предаде, а дадените обещания няма да бъдат изпълнени.), че шефът на ФБР ще изпълни своите ангажименти. От друга страна, Лъки Лучиано от Данемора гарантираше, че докато Лепке е в затвора, неговите работи ще бъдат поети от Организацията и че той ще може да получава това, което му се полага, по обикновения канал в банката. Прехвърлянето ще става автоматично, според същия основен принцип, възприет и за Чарли Лъки след неговото влизане в затвора.

Лепке отстъпи. Почти с облекчение. Оставаше да се осъществи деликатната маневра, която да доведе до предаването му без опасност за живота. Полицията беше нащрек, на всеки ъгъл и всеки полицаи бе готов да го застреля в упор. От Данемора Лъки намери още едно решение.

— Трябва да установим пряка връзка с Хувър... В джоба ми е нашият скъп Уили О'Дуайър (съдия в Кингс — Бруклин, избран благодарение на фондовете на „Банката за смазване“ и бруталността на кампанията, водена от Синдиката), или Морис Новик (помощник на Фиорело Ла Гуардия...), аз ще се заема с този отпадък Уолтър Уинчел (Много известен американски журналист по онова време.), този тип, който искаше да ме експулсират от Барбизон, защото миризмата на парите ми не му харесвала. По радиото, в печата, той ще вдигне ужасен шум с това, че пръв е научил (изключителни права над първата информация) и ще гарантира споразумението.

Чарли имаше винаги добри идеи. Костело ги препредаваше. На 24 август 1939 г. един черен „Пакард“, шофиран от Албърт Анастасия, намали и спря на улица 101 в Бруклин, номер 3. Един мъж с големи черни очила, с повдигната кожена яка на пардесюто излезе стремително от преддверието и се вмъкна в колата, блъскайки след себе си вратата. След като пресече Бруклинския мост, Анастасия навлезе в Манхатън. На ъгъла на Пето авеню и 28-а улица черен

„Кадилак“ със спуснати пердета пресветна светлините. Двойното „А“ паркира след него и постави ръка на пистолета си.

От другата кола Уолтър Уинчел, който стоеше зад волана, направи знак с ръка през спуснатия прозорец. Лепке излезе бързо. Задната врата на кадилака се отвори, той влезе. Една ръка се протегна:

— Здравей, аз съм Едгар Хувър.

— Здравей, аз съм Луис Бухалтер.

— Лепке?

— Така ме наричаше мама.

Едгар Хувър го гледа продължително, междувременно колата тръгна, после каза замислено:

— Твоята майка? Боже господи, нима е възможно ти да имаш майка?

Беше 22,10 ч. на 24 август 1939 година. Над града имаше ужасна мараня като пред буря.

Гурах Шапиро, който не можеше да прави нищо без своя верен приятел Лепке, също се предаде.

Тази дата е важна. Тя бележи по особен начин най-високата точка от първия етап на развитието на Синдиката на престъпниците, който ще завърши през 1962 г. със смъртта на Лучиано.

Без предаването на Лепке вероятно никога нямаше да има, 9 месеца по-късно, този изключителен Разпети петък по простата причина, че Лепке щеше с „огън и меч“ да запази дисциплината в „Murder Incorporated“.

Организацията трябваше от своя страна да преодолее големи трудности. Тя беше в зенита си. За много от нейните блеснали кървави звезди на един небосклон, лишен от човештина, избухването беше много близко. Отваряше се черна дупка.

Значи, всичко започна с Лепке. Хувър ликуваше. Той бдеше над жертвата си. Държеше на нея. На 27 ноември 1939 г. Луис Бухалтер и Шапиро, както беше уговорено, са изправени пред Федералния съд. Съден само за трафик на наркотици, Лепке получава 15 години затвор. Той се смята за спасен, когато Томас Дауей се хвърля на щурм да му бъде поверен случаят.

Едгард Хувър се бори като лъв, брани не гангстера, най-долнопробния обществен враг N1, а поетото задължение.

Любопитно е това как Томас Дауей се перчеше: „Имам за какво да го изпратя в тъмницата за 500 години или на електрическия стол, по избор.“ (Всичко, което стана по делото Бухалтер, е показателно за престъпния гений на Лъки Лучиано. Той знаеше, че Лепке никога няма да се предаде на Дауей и той направи всичко възможно да го успокои и хвърли в обятията на Хувър. Сполучлив ход.

Но единственият човек, без когото на Лучиано е невъзможно да си възвърне свободата, е Том Дауей, жаден за власт политик, който нямаше друг начин да постави кандидатурата си за най-високия пост, без да шокира общественото мнение, убеждавайки го в своята сила — че е непобедим ангел на доброто, който преследва неотклонно и безспир демоните на злото, Лучиано беше открил ахилесовата пета на Дауей. Той ще жертвува безжалостно Лепке — гангрениясалата част, която трябва да бъде ампутирана, преди заплахата да зарази цялата организация, за да предостави на Дауей опорна точка и да получи власт над него. Между другото това, което той признава невъзмутимо в своето „Завещание“, само потвърждава верността на непубликувани разкрития, които ние имаме по този въпрос: „За мен беше въпрос на живот и смърт, Дауей трябваше да мине през Албани (столицата на щата Ню Йорк), за да се представи на изборите за Белия дом. Беше ни нужен в столицата на щата, защото, като губернатор той щеше да има право да ме пусне на свобода под гаранция. Имаше за разрешаване два проблема: да стане така, че Дауей да победи Ломън и всички останали кандидати, избрани измежду демократите, и вторият, да се дадат на разположение за предизборната кампания на Дауей толкова пари, че той да не може да не почувствува, че действително ми е задължен. Този път няма да се оставя да ме прекарат, както в историята с Рузвелт, където ние си свършихме работата и получихме потупване по рамото. В случая с господин Том Дауей планът, който си представях, щеше да ми даде предимство над него.“) Той притежаваше някакви нови данни или беше на път да ги набави... В края на краищата с помощта на съмнителни средства, най-малкото незаконни, Дауей сложи ръка на Лепке, изтръгна го със сила от федералното правосъдие и го предаде под юрисдикцията на щатския съд в Ню Йорк. Любопитно е, че той успя да представи доказателства за придобиване по незаконен начин средства и да докаже по-специално изнудвания в хлебарската промишленост. Нещата се обърнаха към лошо и Луис Бухалтер получи

30 години. Толкова, колкото и Лучиано. Доволен от себе си, Дауей направи голяма крачка към губернаторското кресло в Албани. Лепке се успокои.

Томи Трите пръста Лукезе посети Лучиано в Данемора, за да му бъдат прехвърлени делата. Но не беше ли това предвидено от дълго време?

* * *

Истина е, че приятелите на Луис Бухалтер му останаха безрезервно верни и му представиха цялата възможна подкрепа до момента, когато Дауей не го хвана в мъртвата си хватка, принуждавайки го да бяга и да се крие, а след това и да се предаде, подтикван от Лъки Лучиано. Анастасия от своя страна елиминира сам или нареди да отстранят 11 души, чиито свидетелски показания можеха да унищожат Лепке. Бъкси Сийгъл независимо от безметежното си съществуване в Лос Анжелос се натопи сериозно при осъществяването на един необичаен договор.

В края на сухия режим един от хората на Лепке, убиец, на име Хари Гринбърг, наричан Големия Грини, след извършването на убийство за сметка на своя работодател Бухалтер се оказа следен много плътно от полицията. Лепке му нареди да изчезне в Канада и да чака заповеди. Времето минаваше и Големия Грини се оказа без пари, „на сухо“. Известно време той води жалко съществуване и констатирайки, че мизерията не е идеалната метреса, а и че му дължат все пак нещо, се нервира. Той натовари един приятел, пилот на самолет от хубавите времена на сухия режим. Дани Догхерти, да предаде на Бухалтер послание, което би могло да се предаде накратко по следния начин: „Имам чувството, че си ме изоставил. Аз обаче не забравям нищо, мога дори да поразкажа нещичко, ако видя, че нищо не идва. Изпрати ми срочно пет хартийки с образа на Грант“ (пет хиляди долара).

Живеещ в зловещите видения на свидетелствата, които ще се окажат фатални в съда, Лепке реагира гневно. Веднага издаде заповед на Али Таненбаум и го изпрати да пречука Големия Грини.

Догхерти, свидетел на гневното избухване на Лепке, разбра, че неговият приятел в изгнание ще получи по-скоро една ливра олово,

отколкото пет по хиляда. Той веднага го предупреди. И когато Али Таненбаум претърси Монреал, стана ясно, че Големият Грини е отишъл да си търси късмета другаде.

Този Гринбърг така безпокоеше Лепке, че когато Томас Дауей започна да го следи прекалено, той натовари Бъкси да направи всичко, за да намери все изплъзващия се свидетел на едно кърваво минало, който можеше с едно изречение да го изпече на електрическия стол.

Заповеди бяха дадени по цялата страна. Организацията намери следа от Гринбърг, който неотдавна беше влязъл във връзка с Пърпъл Мод от Детройт, за да работи каквото и да е, и чудно, повече не се беше появявал.

Отгоре на всички неприятности Бенджамин Сийгъл се оказа преследван от федералния прокурор Кахел, който го обвиняваше в криминални престъпления от 1928 г. и след това. На 4 септември 1939 г. той беше изправен пред федералния съд, отказа да говори и на 29 септември беше затворен за оскърбление на съда. Накрая на 4 октомври го освободиха, след като всички видни личности и най-нашумели звезди на Холивуд дойдоха да свидетелствуват в хор за неговите изключителни качества. Графиня ди Фрасо пусна в ход политическите си връзки. Неохотно, но все пак бе освободен. Току-що прибрал се в родното огнище, Бъкси прие Шолем Бърнстейн (известен независим убиец), който срещу „скромно“ възнаграждение му съобщи скривалището на Големия Гринбърг. Беглецът се криеше на Юса стрийт в Лос Анжелос, т. е. на две крачки. Трябва да си спомним, че Лепке се беше предал на Хувър на 24 август 1939 г., значи беше срочно необходимо да се заемат с този опасен бърбριвец.

По лични причини Шолем Бърнстейн отказва да се споразумеят. Налагаше се изключителна предпазливост. Бъкси не можеше, без да се изложи на опасност, да използва един от своите калифорнийски екипи от убийци. Той успя да открие Али Таненбаум и Уайти Краков, които също се криеха, и едно друго лице, освободено от затвора, Чемпъл Сейгъл, а за щастие успя да убеди Франки Карбо да оглави смъртоносния екип. (След едно начало в кариерата на спортните обзалагания Карбо успя да проникне в кръговете на бокса. Малко по малко той се специализира в боксовите срещи в средна категория, разшири комбините и те му донесоха луди пари вследствие на опорочени залагания. Неговите методи на натиск върху шампионите не

се нуждаят от коментар. Той успя да постави напълно под свое опекунство Бика на Бронкс, Джеки Ла Мота, който успя да отнеме световната титла на французина Марсел Сердан в Детройт на 17 юни 1949 година. В хода на техния бой Ла Мота получи тежка контузия на едната ръка и ставаше ясно, че Сердан няма проблеми да вземе реванша, предвиден за 2 декември 1949 г. в Медисън Скуер Гардън. Поне всички специалисти бяха сигурни в това.

В началото на октомври четирима души от хората на Карбо се настаняха в хотел „Кларидж“ в Париж. На 27 октомври Марсел Сердан се качва на борда на един „Костелейшън“ на Ер Франс на летище „Орли“. Няколко часа по-късно самолетът се разбива над Азорските острови. Никой не остава жив. Официалното разследване не стига до никакво заключение. Джек Ла Мота става световен шампион.

На 28 октомври четиримата, човека на Карбо не бяха вече в „Кларидж“.

През 1961 г. по изобличение на Дон Джордан, световен шампион в полутежка категория, че е искал „насилствено да го лиши от свобода на действие“, Карбо ще бъде осъден на 25 години.

Карбо умира от рак през 1976 година.)

Трябваше да се действа бърже, защото ако Големия Грини установеше контакт с Дауей, това щеше да бъде краят на Лепке. Произнасянето на присъдата му беше предвидено за 27 ноември 1939 година.

Четиримата убийци се сменяха предпазливо, за да изучават навиците на Гринбърг. Те бързо се убедиха, че жертвата им излиза само веднъж на ден, вечер, за да се поразходи, и се връща със сак с продукти и вестници.

С настъпването на нощта на 22 ноември 1939 г., както беше предвидено, Гринбърг излезна от къщи, но този път предпочете да вземе малкия си „Форд“. Един час по-късно той се прибра и паркира, без да забележи един „Кадилак“, на кормилото на който стоеше Али Таненбаум, а до него Чемп Сейгъл. Задните врати се отвориха. Внимателно от тях излязоха Бъкси Сийгъл и Франки Карбо.

От втората кола Уайти Краков ги прикриваше. Големият Грини взе пакетите от форда. Когато се обърна, двама души стояха пред него. Франки Карбо мина две крачки пред Бъкси Сийгъл, тъй като това беше негово задължение, протегна бавно ръка и изстреля целия пълнител на

колта в гърдите на стоящия пред него. Големият Грини има любопитния рефлекс да се опита да хване една ябълка, паднала от пакета заедно с него, после се просна, уринирайки обилно.

— Отвратителен до края — забеляза Бъкси.

Те си тръгват съвсем спокойно.

Една година по-късно Али Таненбаум, задържан за други дейности, разказва за тази акция на прокурора Туркърс, който издава заповед за арестуването на Сийгъл и Карбо.

Преследването на Сийгъл беше формално и съдържаше елемент на забава. Всъщност той се криеше у дома си, на тавана, в хитроумно прикрито луксозно скривалище. Той съжаляваше само за изгубените слънчеви бани. Неговите адвокати го успокоиха, като му обърнаха внимание, че Таненбаум, който е участвувал в акцията, не може да бъде свидетел. Благодарение на тези показания Таненбаум се спаси. Лека-полека неприятностите на Бъкси се уредиха, но трябва да признаем, че той прие опасностите и риска от издънване, за да спести най-лошото на Лепке. Една помощ без никаква изгода за него.

От Данемора Лучиано продължаваше спокойно да управлява своите работи, когато в началото на 1940 г. Костело отиде да го посети с лице, много по-тъжно от обикновено, и с глас, по-стържещ от когато и да било.

— Лъки, този път има нещо съвсем непредвидено. Релис се е предал на Бъртън Туркърс и Уил О'Дуайър ми каза, че за много народ това е краят. Този долен мръсник пее така, както досега никое канарче не е пяло. (Предател, издайник, този, който се поставя в услуга. — Бел. авт.) Дори ти в тая „клетка“ не си вече в безопасност. Ще трябва да си впрегнеш сивото вещество и да мислиш за това, само за това. Аз ще дойда да те видя и ще действваме според твоите указания.

Костело остави Лучиано, измъчван от нерадостни мисли. От този момент нататък той му съобщаваше редовно до кой куплет беше стигнала песента на „канарчето“.

Организацията разполагаше с двама свои хора между офицерите на полицията, които държаха всекидневно в течение, за признанията на Кид Туист, наречен Изчанчения, за да знаят каква музика да засвири в контрапункт.

Защото предателството на Релис отвори в структурата на Синдиката на престъпниците такава пукнатина, че влезлият през нея

вятър можеше да помете всички.

ГЛАВА ОСМА

ПРЕДАТЕЛСТВОТО НА РАЗПЕТИ ПЕТЪК

В петък, 12 март 1940 г., към 17,30 часа, на четвъртия етаж на сградата на кметството в Бруклин, в кабинета си заместник-окръжният прокурор Бъртън Туркърс, двойник на Еръл Флин, привършва подреждането на досиетата. Започват великденските празници, стаите са вече празни. Както всяка вечер Туркърс хвърля разсеян поглед върху голямата карта, закачена с кабърчета зад бюрото му. Това е план на районите, намиращи се под неговата и на окръжния прокурор О'Дуайър юрисдикция: Бруклин, Бронсвил, Източен Ню Йорк, Оутън Хил. Картата е гъсто осеяна с черни точки. Всяка една от тях обозначава мястото на убийство, извършено през последните две години от все още неизвестни лица. Те са повече от двеста. Броят им ще се удвои, ако се прибавят нападенията и тежките насилия.

Изведнъж телефонът иззвъня. Туркърс вдигна слушалката. Някаква дама в приемната настоявала енергично да се срещне с него или с О'Дуайър. Туркърс подскочи, като чу името на посетителката — Рози Релис. Заместник-окръжният прокурор нареди да я въведат незабавно. Тя беше млада и хубава жена, носеше тюрбан, а бежовото ѝ палто с кожена яка не можеше да прикрие натежалото ѝ от напредналата бременност тяло. Настояваше да се види лично с О'Дуайър, после изведнъж се обля в сълзи.

— Искам да спася мъжа си от електрическия стол — хълцаше тя. — Детето ни ще се роди през юни.

Нейният съпруг е Ейб Релис, наречен Кид Туист (Изчанчения), едно от най-опасните и най-цинични нищожества на Бруклин.

Ейб Релис е евреин, с ледени зелени очи, ръце като на горила, които му стигаха до коленете, с огромни длани и плоски пръсти на удушвач.

Забележително интелигентен, той започна през 1927 г. с незаконна търговия с алкохолни напитки, но сам той не вкушваше и капка. Жена му го описва като очарователен и внимателен съпруг, но

той използваше безмилостно прелестите на цяла дузина проститутки. Надарен бе с изключително хладнокръвие. Един драматичен епизод го описва съвсем точно:

През септември 1932 г. убиецът Джак Художника го издебва с пистолет в ръка наред улицата, твърдо решен да го очисти. Релис остава невъзмутим, без сянка на безпокойство.

— Добре, Джак — измърморва той кратко. — Ти ще ме пречукаш. Но после ще дойде твоят ред. Където и да си, моята банда ще те намери и ще си разчисти сметките с теб, това ти е много добре известно.

Другият, който беше вече обрал луфта на спуська, се поколеба за секунда.

Ейб Релис се възползва от предимството си. „Слушай, Джак, какво ще спечелиш, след като и ти ще бъдеш мъртъв. Има ли някакво недоразумение между нас? Да се обясним най-напред, а после ще ме убиеш.“

Неприятно изненадан, другият не мислеше вече да стреля. Релис става все по-убедителен.

— Струва ми се идиотско да се трепем един друг, след като има толкова пари, че с лопата да ги ринеш, пак ще стигнат за всички. Ти си отракано момче. Защо не се присъединиш към моята банда? Ако аз те представя, моите хора ще те посрещнат с разтворени обятия!

— Какви ги приказващ — изръмжа все още заплашително другият.

— Нека да пийнем по едно, както подобава на делови хора, и да поговорим спокойно — предложи Релис без сянка на смущение.

Неговото хладнокръвие помете предпазливостта на Джак Художника, който за свое нещастие забрави, че Релис никога не пие. Този път неговият страшен противник непрекъснато се чукаше. Помирени, на излизане от бара, Релис преливаше от сърдечни чувства и правеше на Джак приказни предложения за сътрудничество. Заслепен, той бързаше да приеме.

Порядъчно пийнал, Джак залита по улицата, преструвайки се на пиян, Релис също залита и го повлича в една безлюдна уличка. Преплитайки нарочно език, той мърмори, сочейки с пръст джоба, в който компаньонът му е напъхал револвера:

— Ти си луд да се тътриш с това. Тук е гъчкано с ченгета. Ако ни спипат, с присъдата, която имаш, веднага ще трябва да се преселиш няколко месеца на завет. Дай ми това желязо. Аз поне имам разрешително.

Със съзнание, изцяло замъглено от алкохола, забравил елементарната предпазливост, Джак Художника подаде пистолета на своя нов приятел. Нехайно и без да спре да се усмихва, Релис взема оръжието и изпразва пълнителя в корема на Джак Художника. След това го захвърля в канала и си плюе на петите. Преминава няколко пресечки. Убеждава се, че никой не го следи, забавя ход и тръгва с несигурна стъпка на пияница. След това разбива с крак витрината на първия попаднал му магазин, оставя се собственикът да го залови и покорно отива с него в полицейския участък. Когато обявяват тревога, той е вече там от доста време. В полицейското Релис симулира с пълен успех нетрезвеност. От своя страна един патрул е прибрал надупчения с шест куршума труп на Джак Художника.

Ейб Релис избухва в идиотски смях:

— В края на краищата, момчета — фъфли той, — вие ще можете да свидетелствувате, че нямам нищо общо с това. Аз бях при вас много по-рано.

И действително нито полицаите, нито притежателят на магазина допускаха, че убиецът и веселият пияница, докаран в участъка доста преди да бъде открито престъплението, са едно и също лице.

Такъв беше Ейб Релис. На 32 години вече имаше шест продължителни престоя в затвора и притежаваше незавиден абсолютен рекорд по броя на арестите — 42 за 16 години, от които 6 за убийство, всички останали ненаказани поради липса на доказателства, и седем за въоръжени нападения. От юни 1930 г. не са минавали повече от 80 дни, без Ейб Релис да е вкарван за повече или по-малко време в затвора. Той е там отново до края на февруари.

Но този път Кид Туист, здраво притиснат до стената, е изправен пред голямата опасност да приключи скоростно кариерата си с едно хубаво опичане на електрическия стол. Горчива ирония, той сам се напъхва в капана. И това само заради циничното удоволствие да предизвика глупаво ченгетата, убеден, че и този път ще бъде освободен с извинения. Но шегата неочаквано придоби критичен, смъртоносен обрат.

Събитието започна на 25 януари предната година. Този ден върху бюрото на окръжния прокурор О'Дуайър попадна писмо от изправителния затвор в Рикерс Ислънд. То е изпратено от някой си Хари Рудолф, наречен Шегаджията, несретник, жалък изнудвач, излежаващ лека присъда. Той иска да бъде изслушан по повод убийство, извършено в Западен Ню Йорк.

Но какво доверие можеш да имаш на невзрачен тип, когото самата полиция смяташе за психопат. Все пак О'Дуайър и Туркъс решават да го разпитат. Какво ще загубят, в най-лошия случай малко време. Хари Рудолф се явява в свръхвъзбудено състояние:

— Аз ненавиждам бандата от Бронсвил... — заявява той с влизането си в играта.

Бандата от Бронсвил — невзрачното предградие на Бруклин — е добре позната на полицията. Подозират я от дълго време в тежки злодеяния, но без да могат да спипат нито един от нейните членове, освен за скитничество и дребно хулиганство. Неин шеф беше Ейб Релис.

През двайсетте години Бронсвил беше бащиния на тримата братя Шапиро, страшни гангстери, които имаха абсолютен монопол върху целия незаконен бизнес в тази част на града. Най-големият — Меир, беше истинско чудовище. Подъл и порочен, той тероризираше всички, включително и полицията. По същото време бъдещият Кид Туист беше един от тайните им наемници. Но той беше и умен, и амбициозен. В деня, когато получи куршум в гърба, защитавайки бизнеса на своите босове, Ейб реши, че след като поема такъв риск, съвсем законно е да получава своя дял от печалбите.

Братята Шапиро не разбираха нещата по същия начин. Тогава Кид, на 20 години и с буйна кръв, организира своя собствена банда. Това беше сбирщина от хулигани, всички евреи, готови да светят маслото на майка си и баща си за десет долара. Сред тях бяха Сам Бъкси Голдстейн, негов съученик, Блу Джоу (Синята челюст) Магун, наречен така, защото винаги беше лошо обръснат, вдъхващ опасения, притежаващ садистична и безгранична жестокост, Денди — Хари Страус или Големия Хари и за по-вътрешните Питсбърг Фил или Красивия Брумел поради неговата претенция за елегантност.

Братята Шапиро побесняха. В района, който те определено смятаха за свой, се образуваше банда от млади вълци, твърдо решени

да си извоюват място под слънцето. Като предупреждение една вечер Меир отвлича от улицата момичето на Релис, замъква го на едно безлюдно място и я смазва от бой, момичето остава обезобразено за цял живот. Тя е на осемнадесет години! Кръвта на Релис се качва в главата и той се заклева да очисти и тримата Шапиро. Решението е взето, но малката му армия не можеше да се мери със силната и добре организирана банда на Шапиро. Много бързо Релис получи горчив урок.

Една вечер, предупреждени от внедрения като шпионин Джо Силвър за възможността да изненадат двамата по-големи братя Шапиро, Релис, Голдстейн и някой си Дефо се юрват да осъществят едно, според тях елементарно, разчистване на сметките и... попадат в засада. Джо Силвър играе двойна игра и ги предава. Един куршум отнася носа на Голдстейн, Релис получава куршум в стомаха, а Дефо е убит на място.

По-бесен от когато и да било, но поучен от авантюрата, Релис се сдружи с друга банда от дебютанти-сицилианци, ръководени от Хари Хепи Майон и Франк Дашер (Дезертъора) Абандандо. Бандата се подвизаваше в района на Оушън Хил и също беше на нож с Шапиро. При сключването на договора възникнаха затруднения. Майон и Релис, разяждани вътрешно от едни и същи амбиции, никак не можеха да намерят общ език. Все пак те успяха да постигнат съгласие върху простичка програма: да отстранят Шапиро, а после справедливо да разделят обраното.

Договорът даде незабавни резултати. От този момент Шапиро ще бъдат преследвани денонощно. В продължение на една година Меир беше прицелна точка на деветнадесет атентата. Раняван няколко пъти, той успяваше да се измъкне. Изглеждаше, че шансът е на негова страна.

В една нощ на юли 1931 г. Релис начело на група от четирима убийци надупчи с осемнадесет куршума средния брат Ирв Шапиро. Устроиша засада във фоайето на къщата на жертвата, като предварително прекъснаха електрическия ток. Шестдесет и шест дни по-късно предателят Джо Силвър, който до този момент успяваше да се скрие, беше отвлечен и екзекутиран с няколко изстрела в главата от Релис и Майон. На свой ред по-големият от братята Шапиро беше отвлечен на излизане от един бар от Релис, Меир и Голдстейн.

Двадесетият им опит излезе успешен. Намериха трупа на Меир Шапиро, накълцан от куршуми, нарязан на парчета и натъпкан в две двайсетлитрови бъчви за алкохол, набутани в мазето на една долнопробна кръчма в Ист Сайд.

Най-малкият Шапиро, който до този момент се държеше малко настрана от престъпните начинания на по-големите си братя, демонстрира желание да продължи тяхното дело и да отмъсти за тях. Той също беше отвлечен от Хепи Майон, Франк Дашер Абандандо, Вито Гурино, най-добрият стрелец на бандата, дебело 135 кг чудовище, и Питсбърт Фил. Младият Уили Шапиро беше изтезаван почти до смърт и още жив, беше заровен в пясъчните дюни на Оушън Хил.

През 1934 г., разчистили терена, Ейб Релис и Хепи Майон си разделиха според уговорката империята на победените и присъединиха към бандите си най-кадърните от хората на Шапиро.

Релис и неговият отбор юнаци избраха за своя главна квартира западната стая на „Корнер“, малко магазинче за бонбони, което служеше ѝ за лихварска кантора. Намираше се на ъгъла на Ливония и Саратога авеню, отворено беше непрекъснато, откъдето идва прякорът на собственичката Роза Финч: Среднощната Роза.

Хепи Майон и Франк Абандандо се настаниха шест къщи по на изток — на Атлантик авеню. Двете банди обложиха всички с още по-тежки данъци, отколкото Шапиро, и тероризираха — едната — Бонвил, а другата Оушън Хил.

Разногласията между Релис и Майон много скоро се появиха отново. Без съмнение те щяха да се изродят в братоубийствена война, когато изведнъж на сцената се появи Албърт Анастасия, кралят на Бруклин. И двата сектора бяха негови. Жестокостта, сръчността и непоклатимата решителност на тези млади свирепи хищници от дълго време привличаха вниманието на страшния лейтенант и сътрудник на Лепке Бухалтер. Човек с опит, Албърт Анастасия считаше, че няма да бъде от полза за никого да остави тези многообещаващи младежи да разпиляват талантите си в кланета. Той им изпрати своя доверен човек Луис Капоне. (Казахме вече, че той няма нищо общо с прочутия Ал Капоне.)

Притежател на реномирано заведение, което му служеше за прикритие, Луис Капоне изпълняваше главната си задача да разрешава

на приятелска основа неизбежните разногласия, които възникваха между хората на Бухалтер и Анастасия. Това не му пречеше, когато е необходимо, да се превръща в жесток и безжалостен убиец. С увещания и заплахи той убеждава Релис и Майон да останат съюзници, като всеки продължава да контролира своя сектор и в същото време да предоставя на Анастасия и Бухалтер екип от „твърди“ хора.

Никой от представителите на престъпния свят в Ню Йорк, който смяташе себе си за „печен“, не би посмял да отхвърли „внушението“ на човек като Анастасия, освен ако не му е мил животът.

Без да изоставят взаимните претенции, Релис и Майон продължиха да „работят“ заедно.

До трагичния си край бандите им образуваха голям и здраво споен колектив, който американският престъпен свят кръсти „Бруклинските комбинатори“. Стачкоизменници и подстрекатели към стачка, „биячи“ на неподатливите профсъюзни делегати, екзекутори на полицейските шпиони или непримирими противници на техните двама големи босове, те не стояха без работа и дори се наложи бързо увеличаване на щата на ударната команда.

Лека-полека те изобретиха и доведоха до съвършенство различни способности за убиване, без да оставят каквато и да е следа. Тяхната жестокост, тяхната ужасяваща ефикасност, привързаността им към професията, страхът, който предизвикваха, вдъхнаха ентузиазъм на Лепке Бухалтер и Анастасия и те скоро откриха пред Бруклинската комбина поле за действие в национален мащаб.

След кървавите наказателни експедиции и заплахите бандите на Ейб Релис и Хепи Майон поставиха под пълен контрол Бронсвил и Оушън Хил, т. е. незаконния бизнес, изнудванията, експлоатацията на десетки нелегални игрални домове, придружени с лихварски кантори в услуга на играчи без късмет или на тези, които в момента изпитват парични затруднения. Тези „банки“ работеха по системата шест за пет, на практика това означава, че за всеки пет долара заемоискателят се задължава да плати по един долар седмична лихва.

Обикновено парите се дават за срок от шест седмици, по този начин в деня на изтичане на срока на заема за всеки сто долара заемодателят трябва да получи двеста и двайсет, което прави годишна лихва от повече от 1000 на сто. „Банката“ се подсигурираваше, като

изискваше от своя клиент при отпускане на заема чек за цялата дължима сума, разбира се, заедно с лихвата. По-нататък става възможно неизправният длъжник да бъде преследван съвсем законно за издаване на чек без покритие, което в САЩ означава неминуемо осъждане на дълъг срок затвор, но длъжникът, отклоняващ се от плащане, обикновено бива посетен от мускулест „инкасатор“, който като предупреждение му чупи един или два крайника с палка за бейзбол, съобщава за двойно увеличение на лихвата и оповестява за нов къс и окончателен срок. Ако и в този срок нещастникът се окаже неплатежоспособен или, не дай боже, направи опит да се оплаче на полицията, за назидание го изтезават до смърт и той изчезва безследно.

Тази практика не обезкуражава заемоискателите, които не бяха в състояние да получат, заем по легален път, и те бързаха към незаконните лихварски кантори на бандата от Бронсвил, а нейните седмични доходи възлизаха на десетки хиляди долара. Релис разшири своята дейност със сводничество и препродажба на крадени коли за безчет престъпници, които ги използваха при своите престъпления. Най-добрите му специалисти бяха Блу Джоу Магун и най-вече един пропаднал студент със замечтани очи на име Шолем Бърстейн. Само той беше задигнал стотици и бе заловен един-единствен път.

Окръжният прокурор на Бруклин и неговият заместник нямаха представа и за една десета от всичко това. До този момент им се беше отдало да спипат и окошарят отделни членове на бандите от Бронсвил и Оушън Хил единствено за скитничество. Ето защо те облещени се вцепениха, когато сутринта на 25 януари 1940 г. Хари Рудолф, изваден от затвора в Рикерс Айлънд, с дълбока убеденост и за да обоснове решението си да изпее всичко, заяви:

— Аз ненавиждам бандата от Бронсвил... — И на един дъх Шегаджията все по-разпалено добави:

— Тези мръсни плъхове очистиха моя приятел Ред Холперт. Аз съм готов да свидетелствувам под клетва.

О’Дуайър и Туркъс онемяха.

Ставаше дума за убийство от преди шест години. Документите от дълго време бяха класирани „към дело“ и сега се наложи полицията да ги изрови от архивите, за да се убедят следователите, че тази история не е изцяло измислена от този хитър митоман Рудолф. Но не! На 25 ноември 1933 г. младият деветнадесет-годишен хулиган Ред Холперт

наистина беше намерен в едно запустяло място, цял надупчен от куршуми. Полицията не можа да се добере до никаква следа, за която да се хване, нито до каквото и да било свидетелско показание.

— Не е вярно! Тя можеше да го получи! — изкрещя Рудолф, все по-разпалено. — Аз бях там! Ред беше прибран на излизане от къщи от тази измет на Бронсвил: Ейб Релис, Бъкси Голдстейн и Дъки Мейфтор, които го заведоха на „разходка“. (Това е възможно най-класическият метод, използван от престъпниците, да се освободят от несигурен приятел, прекалено бърбров съучастник или прекалено лаком съдружник. След като се приспи вниманието му с обилна вечеря с много пиене и украсена с хубави момичета, предлага се на жертвата посещение в някой изолиран в предградията публичен дом или разходка на чист въздух с кола извън града за подобряване на храносмилането. Пътува се с крадена кола или най-често с колата на осъдения. Той кара, до него сядат най-веселият бандит, който с шегите си трябва да отклонява вниманието на жертвата. Палачите сядат отзад. Когато пристигнат на изолирано място и по правило под предлог, че трябва да източат от подутия си мехур изпитото вино, накарват шофьора да спре. За него разходката за подобряване на храносмилането завършва трагично. Тази техника беше измислена през 1927 г. в Чикаго от Химнер Уейс, шеф-палач на бандата на О'Бенион Моран, съперник на Капоне. Първата известна жертва на тези разходки без връщане стана някой си Стив Виснески, който беше свил камионите с бира, принадлежащи на бандата.)

— Защо не започна да говориш по-рано? — попита О'Дуайър, все още настроен скептично.

— Аз опитах! Никой не искаше да ми повярва. А ето и какво си спечелих.

Шегаджията извади ризата от панталона си, откри кльощавия си корем, пресечен от дълъг червен белег.

— Те ми направиха това! Те стреляха по мен. За щастие куршумът остана на повърхността и успях сам да го извадя. След тази случка предпочетох да мълча. Но вече много дълго време предъвквам тази история! Тя ме задушават!

О'Дуайър и Туркър останаха изпълнени с недоверие. Но дори показанията на Рудолф да се окажеха фалшиви, те им даваха

възможност, макар и за ограничено време да изтеглят от обръщение много опасни типове.

Същата вечер капитан Бил Н. Съливан, шеф на 12-и полицейски участък, обиколи всички барове със съмнителна репутация в Бруклин в търсене на заподозрените и категорично обвинени от Хари Рудолф лица. Без да е убеден в резултата, той заръчваше на всички бармани едно и също:

— Ако видите Кид Туист или Бъкси, кажете им да се явят в 8 утре сутринта в кабинета ми.

За голяма изненада на Съливан на другата сутрин Ейб Релис и Бъкси Голдстейн са съвсем точни на срещата. Арогантни, весели, без да дават пет пари за нищо.

— Малката игра продължава — шегуваше се Бъкси Голдстейн, за когото това беше 25-о арестуване. — Бога ми, нямам нищо против, това вероятно ви забавлява, но както обикновено ще излезем след два-три дни и пак ще ни се извинявате глупаво.

Но и той, и Релис няма да се разхождат никога вече по асфалта на Бруклин, а преди да изтече една година, двамата ще бъдат мъртви.

Същият ден следобед, патрул на полицията прибира и третото лице, обвинено от Рудолф, Дъки Прити Мейфтор, дребничък мошеник, чието единствено четиво бяха комиксите. Никога през живота си той не беше се занимавал с честен труд. Срещу това нищожество застанаха страшни противници — О'Дуайър и Туркър.

Най-напред те наредиха тримата арестувани да бъдат изолирани в три различни затвора, за да не могат да установят нелегална връзка помежду си. Релис в Нюйоркския затвор „На гробовете“, Голдстейн в Стейтън Айслънд и Мейфтор в затвора на графство Бронкс.

След това двама детективи, говорещи италиански — Майк Макдермот и Джек Оснато, се заеха с Дъки Мейфтор. Полека-полека те успяха да го убедят, че Релис и Голдстейн стоварват всичко върху неговия гръб и ще го превърнат в жертвен агнец. Но страхът лишава от дар-слово младия хулиган. Колкото и да беше тъп, той знаеше, че още няма такъв затвор, който да е достатъчно сигурен за „канарче“, което е пропяло.

Търпеливо Макдермот и Оснато продължавали подмолната си работа. Те предупредиха Мейфтор, че Релис и Голдстейн са предложили 5000 долара на Хари Рудолф, ако признае, че е лъгал, като

ги е обвинявал в убийството на Ред Холперт. Информацията беше точна. Рудолф Шегаджията сам издаде на О'Дуайър и Туркър, че са направили опит да го подкупят при посредничеството на един от задържаните в неговата килия.

Той сам потвърди думите му. Другата новина, която съобщи Туркър, окончателно сломи съпротивата на Мейфтор.

— Жена ти и детето ти са изхвърлени на улицата, защото не могат да си платят наема. В същото време съпругите на Релис и Голдстейн продължават да се къпят в злато.

Травматизиран от това разкритие, Дъки Мейфтор, чийто интелект очевидно беше под нормалния за младеж на неговата възраст, започна да хленчи.

— Тези мръсници ме зарязаха.

И изведнъж на 20 февруари той се предаде. Да, той наистина е участвувал в убийството на Алекс Ред Холперт преди шест годни. Вече обработен, той призна и това, че е предоставил на Питсбърг Фил Страус (един от първите убийци на бандата „Корнер“) крадена кола, в която три дни по-късно е бил намерен труп. Той призна също, че е завел при Релис друг осъден — Пъги Фенстейн, чийто труп беше намерен калциран в едно изоставено място на 1 май 1930 г., а също, че е участвувал пак като шофьор в ликвидирането на някой си Сол Голдстейн, отвлечен и екзекутиран през медения му месец, на 3 август 1936 г. в Ката Хил от същия Питсбърг Фил. Това бе всичко, което той заяви, че знае. В действителност той беше само един дребен съучастник, който не е бил в течение на нещата. Дъки Мейфтор явно е чел комиксите си, докато другите са се занимавали със сериозни неща. Ако следователите искат да научат повече, нека разпитат неговия приятел Прити Сам Левин, който също е участвувал в експедицията срещу Сол Голдстейн.

Левин е задържан незабавно. Това беше красиво момче, в което бяха влюбени всички момичета от Бруклин. Благодарение на фините си черти, морните сини очи и русите си къдрави коси от най-млада възраст той имаше забележителни успехи сред жените. Накрая се ожени за Хелън, бивша кралица на красотата. Той беше лудо влюбен в нея, а тя го дари с прелестно малко момиче: Барбара.

Независимо от всичко Прити Левин си беше убиец. По-късно следователите узнаха, че той е участвувал в убийството на Маранзано

и на още дузина други. В момента на сватбата той решава да изкупи предишното си държане и става шофьор в службата за поддържане на чистотата.

Но когато през 1939 г. жена му влиза в болницата, за да роди, Левин се вижда принуден да поиска от Питсбърг Фил заем от 100 долара — аванс, необходим за клиниката. Така изведнаж той отново попада под зависимостта на бандата от Бронсвил. От този момент той не можа повече да се отърве от дълговете си. За да се разплати, Сам Левин стана убиец за бързи поръчки.

Това, което не знаеха нито той, нито неговият „приятел“ Дъки Мейфтор, е, че като ги арестува, полицията им спаси живота.

Бандата беше решила да се отърве от тях. Не ги смятаха за достатъчно сигурни. Заповедта за тяхното ликвидиране беше дадена още в средата на януари. Единствено бавното изпитване на всички подробности, което при подготовката на екзекуциите беше практика на бандата, фактически им позволи да оживеят. Мейфтор беше предвиден за 9 февруари. Арестуваха го на 2-и. Левин трябваше да бъде очистен на 1 март, ако не го бяха прибрали на 19 февруари.

В сравнение с Мейфтор Сам Левин беше умен и въобще замесен от друго тесто. Независимо от четиридесет и осем часовия непрекъснат разпит той мълчеше като риба. Тогава О'Дуайър и Туркъс възприеха друга тактика. Те му устройоха среща с Хелън и малката Барбара. Очевидно тримата се обожаваха.

— Искате ли да спасите съпруга си? — питаше рязко Туркъс бившата кралица на красотата. — Това зависи само от вас. Убедете го да говори.

Потънала в сълзи, Хелън се хвърля в обятията на мъжа си.

— Мили, аз те моля... Заради нас, кажи им истината.

Като видя майка си да плаче, малката Барбара също започна да хълца, Левин се побърка.

— Не мога да говоря!... Не мога да говоря!... — крещеше истерично той.

Този ден не каза нищо повече. Но от този момент го обзе мъчително безпокойство за жена му и за дъщерята, които бяха останали без пукната пара. Така по време на една нова патетична среща с тях той отстъпи:

— Добре, ще призная, но само това, което ме засяга лично.

Разказа им съвсем малко, участието си в кражба на автомобил, който бил използван при екзекуция. И нищо друго.

Тогава Туркър реши да приложи по-твърда политика.

— Няма начин, Сам, ти призна пред жена си. Съжалявам, но сега тя е вече свидетел на обвинението и нейният живот е в опасност. За да я закрилям, ще трябва да я оставя в затвора.

Полудял от ярост, Сам Левин зави като животно, но заместник-окръжният прокурор остана непреклонен. Той беше убеден, че красивата Хелън знае много за нещата, по които съпругът ѝ не искаше да говори.

Туркър накара Хелън и малката Барбара да излезнат. Сломен окончателно, Сам Левин реши да му изповяда цялата истина за убийството на Ред Халперт.

Халперт беше бандит-семец, който до такава степен ненавиждаше ченгетата, че никога не се обличаше в тъмносиньо. Той имаше на разположение крадени скъпоценности и искаше да ги пласира чрез Питсбърг Страус на „Корнер“.

— Искам три хиляди бона — заяви той.

— Луд ли си? Предлагам ти седем по сто — възрази другият.

— С тези седемстотин можеш да си изтриеш задника! — изрева безсрамно Халперт.

Никой до този момент не си бе позволявал такова свободно държане с Хари Страус. Ред Халперт беше пътник.

Както обикновено бандата започна внимателна подготовка за неговото отстраняване.

По решение на Ейб Релис и Бъкси Голдстейн — Сам Левин, когото Халперт не познаваше, беше избран да го привлече в коварно приготвена клопка. Само че Прити Левин подхожда така несръчно, че Халперт се усеща, стреля първи, не го улучва и се измъква.

Ейб Кид Туист и Сам Голдстейн след един последен и несполучлив опит да му задигнат бижутата решават лично да се заемат с ликвидирането на досадника. Те предупреждават Левин и Мейфтор да наемат обща стая в хотел и по този начин да си осигурят взаимно солидно алиби в нощта на убийството и ликвидират Халперт с помощта на най-добрия му приятел, някой си Уолтър Сейдж.

Бандата определя и цената на предателството — на Сейдж се дава ръководството на игралните машини в сектора на Съливан. Но

през 1937 г. възникват подозрения, че той отклонява голяма част от печалбите и по заповед на Ейб Релис Сейдж на свой ред бе намушкан тридесет и два пъти в гърлото и гърдите с пикел от Питсбърг Фил по време на „разходка“ в планините Кастил, в която взима участие и Сам Левин. Трупът беше привързан за игрална машина — символ на наказанието му, и потопен в самотното езеро Стилдрейк.

Веднъж потеглил, шашардисаният Прити Левин признава на смаяния Туркъс прякото си участие в още половин дузина други престъпления. По този начин той натапя окончателно не само Ейб Релис, Сам Голдстейн, Питсбърг Фил, но и техните сицилиански съдружници от Пасифик авеню Хари Майон и Франк Абандандо.

Сам Левин за пръв път цитира името на Луис Капоне, един от лейтенантите на Луис Бухалтер. За първи път пак той прави намек за съществуването на загадъчна, блестящо организирана група от убийци, на която тези хора са шефове, но за която Левин не знае нищо повече.

За Релис и Голдстейн, които сами глупаво се хвърлиха в лапите на О'Дуайър и Туркъс, признанията на Сам Левин и Дък Мейфтор бяха катастрофа. Още повече че веднага след първите им признания Хари Майон и Франк Абандандо бяха незабавно задържани.

На 21 март около 10 часа сутринта един от адвокатите на Ейб Релис го предупреждава и той веднага изпраща бързо писмо на жена си. На другия ден в 17,30 тя се представя на Туркъс.

Никога и в най-оптимистичните си мечти заместникът на окръжния прокурор не можеше да си представи, че Кид Туист, този „твърд“ циник, затворен като огнеупорна каса, невероятно нахален и с непоклатимо самообладание ще се остави да му изтръгнат каквато и да било информация. Освен това до този момент той отричаше всичко, дори и очевидното. Значи, можем лесно да си представим смайването на изумения Туркъс, когато Роза Релис заявява:

— Моят съпруг иска да се види с окръжния прокурор. Той иска да говори.

Туркъс не посмя да повярва на ушите си и я замъкна при О'Дуайър.

— Защо Ейб не формулира сам писмено това свое искане? — чудеше се О'Дуайър.

Туркъс прекъсна своя „началник“.

— Нека не му оставяме време да размисли и да промени решението си — молеше той.

Докато под силна охрана Роза Релис пътуваше към къщи, за да бъде поставена под домашен арест, Туркърс се качи в колата си, пресече Ист Ривър и пристигна в нюйоркския затвор „На гробовете“, за да измъкне Релис.

Но е Разпети петък, необходимо е разрешение от съдия, член на Върховния съд на щата Ню Йорк. Малко след 9 със скъпоценното разрешение в ръка Туркърс, съпроводен от двама детективи, успява най-накрая да закара Релис в Бруклин.

Убиецът не беше нито разтревожен, нито смутен. Той дори демонстративно се подсмиваше и изглеждаше абсолютно уверен в себе си. Очевидно беше, че неговото решение не беше породено от страх или отчаяние, явно беше резултат на хладнокръвно направени сметки.

О’Дуайър и Туркърс скоро ще забележат това. С влизането Релис повежда играта.

— Вие не можете да докажете нищо срещу мен — атакува той и лениво се отпуска върху дървения стол, част от бедното обзавеждане на кабинета на окръжния прокурор.

— В това точно се лъжеш, Ейб!... — отвърща язвително Туркърс.

Другият повдига рамене със състрадателна усмивка.

— Вие разчитате само на един човек, за когото всички знаят, че е луд, и на двама невзрачни типа, но нямате и помен от вещественото доказателство, което да е в състояние да убеди съдебните заседатели.

Това беше вярно. Релис знаеше, че член 399 на Наказателния кодекс на щата Ню Йорк гласеше: „Нито една присъда не може да бъде издадена единствено в резултат на свидетелските показания на съучастник в престъпление, освен ако не е подкрепено с други доказателства или от други свидетели, които да доказват категорично участието на обвиняемия в подготовката на споменатото престъпление.“

В съдебната практика този член се тълкуваше така буквално и в толкова тесен смисъл, че Ейб Релис и Сам Голдстейн можеха да се обвиняват взаимно в извършването на десет убийства и всички техни съучастници да потвърдят, но въпреки това те щяха да бъдат

освободени, ако няма никакво солидно вещественно доказателство или свидетелско показание, което да потвърди казаното от тях.

Както повечето печени затворници, Релис познаваше закона. Тържествуващ и закачлив, той посочи с пръст О'Дуайър.

— Още утре аз ще Ви направя най-известния човек в страната — обещаваще той. — Аз съм в състояние да възпламеня бомба, която да преобърне историята на правосъдието. Истината за стотици престъпления! От нея ще се развълнува целият американски народ. Но преди това се налага да си поговорим насаме. — О'Дуайър накара Туркър и полицаите да излязат и остана сам с гангстера, който, изглежда, предварително се наслаждаваше на тържеството си. Малко по-късно, с угрижен вид, прокурорът се срещна със своя заместник.

— Този негодник предлага умопомрачаваща сделка. Трябва ли да преговаряме?

— Това вероятно е единствената ни възможност да изпратим на стола дузина убийци. Само той може да го предостави конкретни данни — призна Туркър.

О'Дуайър се замисли за момент.

Странна личност бе този О'Дуайър. Той беше амбициозен, неукротим кариерист. За да успее, беше избрал пътя, следван от много американски политици, решени да си създадат име: закона. Той щеше да стане генерален прокурор на Бруклин в листата на демократите, всемогъщи тогава в щата Ню Йорк.

Но за него това беше само един етап. Той мечтаеше за голямо политическо бъдеще. В края на краищата след Втората световна война той се издигна триумфално до поста кмет на Ню Йорк, който се смята за сигурно стъпало към президентското кресло. Крахът настъпи през 1950 г., когато той се оказа замесен в политико-финансов скандал, в който по ирония на съдбата се доказват неговите тесни връзки с Франк Костело, политическия съветник на Синдиката на престъпниците, човекът, който разпределя подкупите.

Но през 1940 г. той беше още в началото на кариерата си и решението беше взето бързо:

— Да се опитаме да направим възможната най-малка отстъпка на тази отрепка — предложи той на заместника си Туркър.

През цялата тази нощ на Разпети петък, нощ, която познава предателството на Юда и отричането на Петър, се води суров, гнусен и

безкраен пазарлък между Ейб Релис и представителя на властта. (Покъсно американският печат така и ще кръсти това дело: „Предателството на Разпети петък“.)

Убиецът поставяше въпроса ребром. Той искаше срещу направените признания да бъде освободен изцяло от отговорност. Такова предложение бе видимо неприемливо. Общественото мнение с право може да се противопостави. О’Дуайър направи контрапредложение.

— Ние ще ти разрешим да пледираш убийство втора степен (Непредумишлено убийство, което не води до смъртна присъда.) и аз лично ще настоявам да се държи специално сметка за помощта, която си оказал на правосъдието.

Релис ядосано удари с юмрук по масата. — Дума да не става! — извика той. — Не приемам никакви обвинения в убийство.

Изпълнената със злоба разправия продължи цяла нощ. Накрая двете страни се споразумяха за нещо средно, но почти приемливо и за двамата благодарение на една тънка особеност на американския закон: „Никой обвинен не може да свидетелствува против себе си, неговите показания не могат да служат като доказателство за собствената му вина.“ Ейб Релис не ще може да бъде обвинен в извършването на разкритите от него убийства, но в същото време получените от него сведения ще помогнат в изясняването на тези случаи. Евентуално той може да бъде преследван единствено за престъпления, които не е издал, и разбира се, само при наличието на убедителни веществени доказателства.

В края на краищата нали Томас Дауей — главният съперник от Републиканската партия на О’Дуайър, използваше същите методи при получаването на важни сведения.

Накрая, към четири часа сутринта, Ейб Релис се почувствува удовлетворен. За да докаже на своите събеседници добрата си воля и че е имало смисъл да се преговаря с него, Кид нанася страшен удар, който ги накара да се втрещят. Той им разкри истината за убийството на Дъч Шулц!

До тази минута в продължение на пет години истинските подбуди за ликвидирането на холандеца бяха останали неразкрити. Дотогава се смяташе, че убийството на Шулц е резултат от обикновено съперничество на бандити, мислеха дори, че е някаква тъмна женска

история. За пръв път Релис съобщи на поразените О'Дуайър и Туркър сензационната истина: Дъч Шулц е убит по заповед на големите шефове на синдиката защото е пренебрегнал категоричната им забрана и се е опитал на своя глава да убие Томас Дауей, неговата „Nemesis“. (В един вестник Шулц прочел тази дума, която на гръцки означава отмъщение, и наредил да му обяснят смисъла. Той намерил, че това звучи много изискано и започнал да нарича Дауей само „Nemesis“.)

Приведените от Релис доказателства разкриха механизма на аферата, дадоха възможност да се идентифицират точно убийците и позволиха да бъдат арестувани незабавно Чарли Биг Уоркман и Менди Уейс, друг лейтенант на Бухалтер. На третия Кид Туист знаеше само прякора — Свинята. Той беше шофьорът. Всъщност той се беше изнизал предварително заедно с Уейс, който требваше да прикрива бягството на Биг Уоркман. Биг сам уби Дъч Шулц и тримата телохранители, след това намери време да прибере парите на холандеца и да изчезне пеша. (Понеже нямаше никакво доверие на банките, Шулц носеше със себе си огромни суми пари (до около 30 000 долара).)

Биг Уоркман беше пламенна натура, но надарен и със завидно хладнокръвие.

До този момент в полицията считаха Чарли Уоркман за гангстер от втора ръка. Всъщност Ейб Релис показва истинското му място в йерархията на синдиката. Надарен с космическо хладнокръвие, този безпощаден убиец, винаги облечен дискретно, елегантно, заемаше привилегировано положение. Намираще се единствено под командата на големите босове. Понякога дори присъствуваше на събранията на Висшия съвет и му доверяваха деликатни задачи, които той изпълняваше безупречно. Така от момента, в който Шулц бе осъден от събратята си, до момента, в който Дауей трябваше да бъде убит, имаше само четиридесет и осем часа, време, за което Уоркман трябваше да ликвидира Холандеца. Той изпълни тази си мисия за по-малко от дванадесет, практически сам, като при това жертвата беше повече от всякога предпазлива и излизаше винаги заобиколена със страшни телохранители.

Неуморим, Релис говореше повече от три часа. Отдавна се беше съмнало. Явно доволен от ефекта, който произвеждат върху

изнурените О'Дуайър и Туркърс потресаващите разобличения, Кид им обеща с вид на победител:

— Сега ще ви разкажа всичко за най-малко петдесет затънали до гуша първокласни убийци и ще ви дам възможност да ги окошарите без всякакъв шум.

ГЛАВА ДЕВЕТА

„MURDER INCORPORATED“ — КОРПОРАЦИЯТА ЗА УБИЙСТВА

Ужасната изповед ще трае точно дванадесет дни, ще изтощи един екип от стенографи, които ще изпълнят двадесет и пет дебели тома голям формат.

После ще се наложи да бъдат мобилизирани денонощно в продължение на шест месеца тридесет и осем офицери от полицията и двадесет и един помощници, само за да бъдат проверени точка по точка сведенията, които издаваше предателят. Но всички негови разкрития бяха неизменно свършено точни.

Ейб Релис притежаваше изключителна, дори смущаваща памет. При направените по-късно проверки се оказа, че тя нито веднъж не му е изневерила. Дори след години той си спомняше без грешка не само факти, дати, места, имената и на най-незначителните участници, но и менютата на обедите, цветовете на костюмите, отличителните черти на съвсем незабележими свидетели. Той беше в състояние да опише с подробности неизвестен купувач на пури в магазин, намиращ се на мястото на престъплението, или да посочи съвсем точно мястото на бензиностанцията, където е бил закупен бидон с бензин, послужил за изгаряне на трупа.

Туркъс и неговите заместници, ужасени и изтощени, се сменяха при него през деня, а често и през нощта. Нямаше нужда да му задават въпроси. Канарчето пееше самостоятелно, непринудено, неуморно и с видимо удоволствие. Преди дори да го попитат следователите, той им предостави възможността да съберат и обединят смазващи веществени доказателства, следи за намирането на много важни свидетели. Релис беше неудържим. Той говореше с радостно удовлетворение на добър работник, владеещ и извършващ безупречно работата си, очарован от страшната погнуса, която неговите показания предизвикваха у слушателите. Той предоставяше най-страшни подробности без сянка

на притеснение. И когато Туркърсу сухо отбеляза факта, Релис се засмя силно и му отговори с чудовищен цинизъм:

— Вие сигурно ще сте били много покъртен, когато за първи път сте пледирали за смъртна присъда? Но на десетата не е било същото, нали? И с мене е така. Въпрос на навик!...

Полека-лека пред смазаните, вцепенени от безименен ужас следователи Изчанчения разкри съществуването на истинска индустрия за убийства по поръчка: една огромна промишленост за „услуги по убийства“, разпростряла пипала по цялата територия на страната, която работеше в изумителни мащаби, с изключителна, ужасяваща съгласуваност и точност, с ефикасността на забележително добре смазана машина.

Най-смущаващото е, че през всичките тези десет години на всекидневна работа на тази чудесно организирана мрежа от главорези, извършваща убийства, нито правителството, нито правосъдието, нито ФБР или местната полиция никога не са подозирали съществуването на това, което печатът ще нарече „Murder Incorporated“, етикет, който може да бъде преведен — Корпорация за убийства, Сдружение на убийци или Анонимно дружество за убийства.

* * *

Основите на това истинско обединение за убийства бяха поставени през 1929 г. по време на конференцията в Атлантик сити.

Едновременно със създаването на Синдиката на престъпниците бяха разпределени териториално и по сектори различните дейности. Делегатите на високо равнище на американския престъпен свят се заклеха да се подчиняват на тайния кодекс, който те сами изработиха. Той регламентираше точно отношенията между бандите.

Всеки от главатарите запазваше властта си на живот и смърт над своите хора и в рамките на възприетата и известна на всички юрисдикция. Освен това дори върху неговата собствена територия, когато възникнеше проблем с някоя друга банда, на главатаря беше забранено сам да раздава правосъдие. Трябваше задължително проблемът да бъде отнесен до Големия съвет, който синдикатът избираше между най-мощните съмишленици, за да се съблюдава редът

в семейното огнище. Големият съвет трябваше да бъде съдник при решаване на важни конфликти, които биха могли да се изродят в кървава баня. Съветът трябваше да решава самостоятелно всички въпроси, които можеха да поставят Организацията в опасност.

Във всички тези случаи само Големият съвет имаше право да взема решение. То се взема с просто мнозинство след своего рода процес, където обвиняемият винаги отсъства и неговото становище се защитава от един, от членовете на аеропага, който обикновено го представя. Оправдателните присъди бяха изключение, а Големият съвет произнасяше една-единствена присъда — смърт.

Но след като конгресът от Атлантик сити избра директорията, веднага възникна въпросът да ѝ се дадат възможности, които да осигуряват изпълнението на произнесените присъди дори против големите босове и, разбира се, членове на директорията. Това беше условие *sine qua non* за съществуването и за действеността на синдиката.

Сред бандите, които предоставяха услугите на екзекутори срещу заплащане, с изключителна репутация се ползваха специалистите от Бруклинската комбина Ейб Релис и Хепи Майон и те успяха да се настанят и да завладеят онези групи от американския престъпен свят, които се занимаваха с контрабанда и проституция.

Членове на Големия съвет, Лепке Бухалтер, Албърт Анастасия и Джо Адонис имаха не един случай да наемат за услуги своите „протезета“ от Бронсвил и Оушън Хил за многобройните си съдружници. Списъкът започва с най-могъщия от всички, Лучиано. Тези, които прибегваха до „добрите услуги“ на убийците Релис и Майон, не скъпяха похвалните си слова по техния адрес. Всеки убиец, влизащ в отрядите на Бруклинската комбина, беше хитър, коварен, прецизен и свиреп майстор. Скоро заваляха „договори“ отвсякъде. Всички извънредно деликатни екзекуции, включително, и някои уреждания на вътрешни сметки, се възлагаха на Thugs (Това е прякор, даван на убийците по аналогия с удушвачите от индийската секта thugs, която тероризира Индия през XIX век.) от Бронсвил и Оушън Хил, но винаги с посредничеството на техните големи шефове Албърт Анастасия и Лепке Бухалтер. Точно на тези големи експерти Големият съвет отсега нататък поверяваше екзекуциите на всички, които осъждаше на смърт.

От 1934 г. Бруклинската комбина разви своята дейност в национален мащаб и не само се разшири фантастично, но и в очите на целия престъпен свят стана бригадата на Големия съвет, натоварена със запазването на вътрешния ред в Синдиката.

Тя се оформи йерархически, разшири се, като запази свирепата вътрешна дисциплина. Занаятчийска работилница в началото, тя се превърна в истински тръст за убийства от всякакъв вид.

Роди се, „Murder Incorporated“. (Естествено това име беше дадено от журналистите, любители на сензации, но време на аферата около откриването му през 1940 година. То не е използвано никога от гангстерите на синдиката. Те продължиха да използват названието Бруклинската комбина.)

За шест години този чудовищен картел от професионални убийци ще развива ужасяваща дейност.

Ейб Релис с удоволствие правеше пред вцепенените от ужас О'Дуайър и Туркър невероятен баланс. Неговите признания ще позволят на правосъдието най-накрая да хвърли светлина върху осемдесет и три неизяснени убийства само в района на Ню Йорк и на повече от двеста други, извършени по цялата територия на САЩ. Равносметката е ужасяваща, но непълна. Изчанчения издаваше само тези убийства, в които той лично е участвувал и познаваше, и върху които можеше да предостави точни подробности и да покаже следи. Но той предполагаше, че общото число на жертвите, ликвидирани от наемните убийци на Анонимното дружество за убийства, са повече от хиляда. Той несъмнено знаеше какво приказва!

Самият той заемаше в йерархията „на тази организация за доставка на смърт“ длъжността директор по техническата част. Намираще се в непрекъсната връзка с големите работодатели и беше натоварен да предава техните заповеди на отрядите от убийци, да разпределя договорите, да осигурява тяхното точно изпълнение и да раздава заплатите.

Без да чака да го молят, Релис изясни до най-малките подробности разклоненията на структурата на организацията, методите, средствата, състава на нейните отряди от убийци. Той старателно уточни отвратителните сфери на действие на своя alter ego Хепи Майон и списъка на звездите-убийци на Бруклинската комбина: Франк Дашер Абандандо, Сам Бъкси Голдстейн, Хари Питсбърг Фил

Страус, Вито Гурио — истинско чудовище, грозен и невероятно дебел, Сеймър Блу Магун, мълчаливия Макс Гроч, Чарлз Уоркман и Албърт Али Таненбаум — с тъжни очи на английски шпаньол.

Отклонил се от правия път, син на хотелиер от Катскъс, Таненбаум беше направо мобилизиран от Бухалтер и Гурах Шапиро, които притежаваха заведението на баща му. Те направиха от Али, който страстно обичаше игрите, професионален убиец, като покриваха дълговете му.

Но най-вече, и това беше голяма придобивка, Релис показва на О'Дуайър и Туркъс ролята в главната квартира на Бруклинската комбина, която изпълняваха Менди Уейс и Луис Капоне, лейтенанти и доверени лица на Анастасия и Лепке Бухалтер. Чрез тях главатарят на „Murder Incorporated“, щеше да бъде хванат в смъртоносна клопка.

До този момент благодарение на безпощадната си суровост и свирепост Лепке Бухалтер не беше картотекиран и беше осъждан само като контрабандист на наркотици и мошеник. За правосъдието той беше главатар на банда както другите. Разобличенията на Изчанчения изведнъж показаха на слисаните О'Дуайър и Туркъс истинското му лице. Това на върховен шеф на най-отвратителното колективно предприятие за убийства в цялата история на Новия свят.

На Бухалтер помагаша директно Джо Адонис и двамата „изпълнителни директори“ — Албърт Анастасия в централната част на страната, и Бъкси Сийгъл, елегантният приятел на целия Холивуд, за целия Запад.

Голям специалист по бомбите, Албърт Анастасия, който със собствените си ръце бе извършил двадесет и едно известни убийства (без да говорим за останалите)

и няма да бъде никога съден дори за едно от тях, си бе спечелил показателния прякор Бум-Бум.

Що се отнася до Бъкси Сийгъл, на него заедно с други престъпници официално му бе потърсена сметка за убийството на Масерия и полуофициално за замаскираното убийство на Телма Тод.

Но както и повтаряше Ейб Релис, извън вътрешните уреждания на сметки между бандите тези четирима, отговарящи за всичко, не предприемаха нищо, без формалното съгласие на Големия съвет и на неговия окошарен шеф: Лучиано.

Бандите от гангстери или отделни личности (между които, както казваше Туркърс, хора от деловите среди, безскрупулни, гнили политици, заплашвани с шантаж, свързани със Синдиката), които се ползваха от услугите на „Murder Incorporated“, плащаха в аванс и в брой на касиерите на Бухалтер, Анастасия, Адонис или Сийгъл; цените за изпълнение на договорите се определяха от тях. Инструкции, задачи, заповеди и заплати се предаваха и разпределяха чрез посредничеството на цялата междинна йерархия, лейтенантите на главатарите като Менди Уейс или Луис Капоне, после шефовете на изпълнителите като Ейб Релис и Хепи Майон, до убийците и купещата техни помощници, които познаваха само последните ешелони над себе си. Изключително рядко, само при много особени случаи някой от главатарите на „Murder Incorporated“ влизаше директно в контакт с някой от убийците. Подобна практика запазваше максимално тайните на организацията.

Като искаше да ѝ се плати предварително „Murder Incorporated“, поемаше грижата за най-съвестното изпълнение на договорите. Убиец, който без действително уважителна причина не изпълни своята мисия или се покаже много любопитен, можеше да смята себе си вече за умъртвен по бързата процедура. Същото го очакваше и ако беше много алчен, много бърбав или се напиваше често.

Убийците показваха трогателна избирателна способност при подбора на оръжията — пушка с отрязана цев, бомба, чийто детонатор е свързан със стартера на автомобила, револвер, кама, палка за бейзбол или струна от пиано, при което нямаше никаква опасност да се скърса неочаквано при удушаване. Но тяхното предпочитано оръжие си оставаше пикелът, безшумен, удължен и изострен като топълйка, десет пъти по-солиден от най-добре закаления нож, той може почти без усилия да пробие най-твърдата кожа, да се плъзне между ребрата и да се забие до дръжката през тялото. Прилагането на тази техника изисква бързина и изключителна точност на изпълнението, майсторлък, който може да се получи след дълга и методична тренировка.

Сумите, които се заплащаха на убийците, се колебаеха между 50 и 50 000 долара за договор (Няколко договора по изключение достигнаха до 100 000 долара. По-специално това е сумата, която синдикатът предлагаше за живота на Релис, когато той започва да приказва. Целта беше да се предизвика яростно съперничество между възможно най-голям брой убийци. Но на никого не се отдаде да получи такава сума. Тях ги убиваха веднага след свършване на работата. На първо място, по икономически съображения и защото никой работодател не можеше да си позволи да остави да се движи свободен подобен призъор.), в зависимост от трудността на мисията (изключителна предпазливост на жертвата, присъствието на полицаи или телохранители, общественото положение на индивида, който трябваше да бъде убит, значението на обществената реакция, евентуалния риск от ответни репресии, до който ще доведе убийството или изчезването).

Само доказаните специалисти получаваха като добавка месечна заплата или имаха дял от някоя от незаконните дейности на Бруклинската комбина.

За обикновена работа или за работа на ниско равнище, или като асистенти шефовете на убийците използваха независими наемни убийци — runks. Почти всички се набираха по един и същи начин — между закоравелите играчи на хазарт или дребните хулигани без скрупули, останали без пари, които се шляеха около игралните домове на бандите от Бронсвил или Оушън Хил. Те бяха винаги насреща, за да разчистят дългове от игри или просто за да преживеят от един обир до друг или между две влизания в затвора.

Вербуващият — Ейб Релис, Абандандо, Майон и от време на време Питсбърг Фил или Сам Голдстейн, след дълго изучаване и внимателна преценка се спираше на някой от тези несретници. Започваше да му предлага заем с обикновено възприетата лихва един долар на седмица за получени пет. Веднъж жертвата потънала до шия в дългове, заемотателят започваше брутално да изисква връщането на заетата сума. В девет от десет случая той беше неспособен да си върне дълга. Тогава кредиторът великодушно му предоставяше избор — да му бъдат натрошени костите с палка за бейзбол от някои от събирачите на дългове или да се освободи от дълга, а и да получи премия, като извърши едно съвсем лесно убийство. Тъй като жертвата не познаваше

своя убиец, полицията не ще може да открие никаква връзка между тях.

Много рядко беше неплатежоспособният длъжник, чието съдебно досие вече беше доста обемисто, да не приеме подобно толкова изгодно разрешаване на въпроса. Ако откажеше, той биваше екзекутиран на място, за да няма време да се постави под закрилата на полицията. Това се правеше, за да се осигури безопасността на вербуващия.

Фатална грешка за такъв тип убийци, които се оставяха да бъдат вербувани по този начин, беше, че се надяваха нещата да не отидат подалече от първото престъпление. Ненаказуемостта, новата нужда от лесно спечелени пари за плащане на дългове, шантажът довеждаха неминуемо убиеца, който вече беше натопил пръстите си в меда, да приеме втори, а след това и трети договор. След което по правило той самият изчезваше загадъчно, най-вече ако остави някакви следи или започне да се смята за професионален бандит. Убиваха го негови колеги от „занаята“. Те любезно му предлагаха да го закарат до дома му с кола. След това никой повече не виждаше нещастника. Ако случайно любезните приятели биваха идентифицирани и открити, те се кълнях в всички богове, че са го оставили, вярно, пиян, но в отлична форма пред вратата на дома му. (Възниква въпросът: защо след като сами са били свидетели на тези премахвания и лично са взимали участие във фаталните „разходки“, гангстерите и убийците на свой ред попадат в същата клопка и отиват на заклание без сянка от съмнение? На практика независимо от многото повтарящи се случаи всеки от тях беше твърдо убеден, че лично той няма от какво да се страхува, че неговото служебно положение, неговата репутация и неговият ранг в йерархията на Организацията във всеки случай го предпазват от подобни неприятности. И защо трябва да изпитват и най-малка боязън, когато се смятаха неприкосновени и превъзходно защитени, докато винаги точно и сляпо изпълняваха заповедите, които получаваха, и след като техните шефове продължаваха да дават доказателства за своето топло отношение, предсказвайки им евентуално повишение и не пропускайки нито един случай да засвидетелствуват пълното си доверие и абсолютна увереност, че дори и при най-лошите мъчения в полицията няма да се издънят? Нали те многократно бяха дали доказателства за своята лоялност? И освен това

до момента на ликвидирането нито един знак не предупреждаваше човека, набелязан да умре. Никакъв предварителен жест, никаква промяна на тона или държанието, никакъв упрек не предизвестяваше изпадналия в немилост за подозренията, които са паднали върху него. Присъдата се стоварваше върху него като гръм от ясно небе и беше изпълнявана, без да има възможност за обяснения, уточнения или убеждаване на този, който я е издал.

Никаква по-раншна услуга, колкото и голяма да е тя, никакви приятелски или делови връзки с големите главатари не можеха да го защитят или да му дадат някаква възможност. Съвсем наивно всички те смятаха, че са се добрали до определено положение и се ползват с благосклонността на синдиката и големите босове, смятаха се за неприкосновени и въобще не можеха да си представят, че могат да бъдат спокойно и незабавно принесени в жертва единствено защото знаят много неща.

Много от тези, които разобличенията на Ейб Релис накараха да се крият, бяха смаяни и често заплащаха с живота си отказа да повярват в очевидното, че по петите им е не само полицията, а и отряди от убийци, натоварени единствено от предпазливост да им затворят устата.)

Понякога обаче хладнокръвието, инициативността и сръчността, проявени от убиеца при изпълнението на първите договори, привличаха вниманието на онези, които го бяха вербували, и му даваха възможност да стане професионален убиец. Той получаваше месечно възнаграждение, включваха го в някой отряд и взимаше определена част от общата печалба. Ако докажеше изключителни способности, той можеше да напредне бързо и да достигне специалистите с висока квалификация като Питсбърг Фил, Франк Абандандо, Макс Голоб, Сам Голдстейн, Вито Гурио, Чарли Уоркман (Дървеницата), Блу Джоу Магун и още няколко, т. е. тези, на които поверяваха най-деликатните и на най-високо равнище работи и за които Релис и Майон запазваха доходните договори...

Хари Питсбърг Фил Страус беше голямата звезда на Анонимното дружество за убийства, негов убиец N1. Досието на престъпление, извършено от него, неизменно се класираше в полицията „без последствия, поради липса на улики“. Големият Хари се ползваше с пълното доверие на Релис, Майон и Капоне. Той заедно с Чарли

Уоркман беше един от малкото убийци, които имаха преки контакти с големите босове Анастасия, Адонис и Лепке Бухалтер. Точно на Питсбърг Фил и неговия отряд Лепке повери грижата за ликвидирането на всички свидетели, способни да застанат срещу него, през онези две години, през които той се беше окопал, преди да се предаде на Едгар Хувър на 24 август 1939 година.

Шест месеца по-късно, когато, издаден от Релис, Хари Страус на свой ред беше арестуван, той беше на тридесет и една години, но имаше вече в своя актив трийсет и едно убийства (от които шестнадесет извършени в различни американски градове). През времето на своята бърза и ужасяваща кариера той имаше един-единствен неуспех, за който трябваше да се оправдава пред големите шефове.

— Не съм отговорен аз — пледираше той. — Работата беше гнила от самото начало. Предварителното разузнаване водеха хората от бандата на Джаксонвил, които ни пробутаха договора. Но тези момчета се оказаха лайна. Техният finger-man (Човекът, който трябва да посочи жертвата на убиеца. — Бел. пред.) ме посрещна на летището и ме заведе до къщата на човека, който трябваше да бъде целта на моята мисия. Твоята птичка излита оттука всеки ден точно в единадесет часа, ми обясни той, няма как да го изпуснеш. Аз свърших моята част от бачкането. Сега ти свърши твоята. Трябва да си наследствено обременен, за да не забележиш, че няма по-гнило място за действие от там. Къщата беше разположена на ъгъл на две улици с два изхода. Точно преди дванадесет часа на обяд е нагъчкано с минувачи, продавачи и автомобилисти, бъдещи евентуални свидетели. И, разбира се, тези гъзове от Джаксонвил не бяха изучили маршрута за оттегляне. Нямаше дори предвидена кола, с която да изчезна, нито кола, която да препречи пътя на ченгетата, които ще ме преследват, никакво прикритие, нищо!...

Същия ден Питсбърг Фил се задоволил да следи отдалече своя бъдещ клиент, без да бие на очи. Той продължил на другия ден, но преценил окончателно, че мястото е прекалено шумно. Тогава тръгнал по стъпките на жертвата си. Всеки ден той я следвал навсякъде и търсил подходящ случай да я убие без много риск за себе си. Накрая неговият човек влезнал в едно кино, убиецът по петите му също. Залата била пълна и той намерил едно-единствено място на края на

последния ред. Хари Страус останал на страничната алея и забелязал на стената стъклена кутия с една брадва „за използване в случай на пожар“, както уточнявала табелката. Лицето на убиеца се проявило. Той веднага направил план. Идеята се отличава с дързост и простота:

— Взимам брадвата и се приближавам в тъмнината до моя човек. Разцепвам му черепа. Съседите се развикват и започва блъсканица. Това предизвиква паника. Всички се хвърлят към изходите. Аз също. И излизам изгубен в полудялата тълпа!

Питсбърг Фил се добрал незабелязано до брадвата, пробвал с палец острието и като я държал прикрита до крака си, се плъзнал до жертвата. Когато вече е хванал дръжката на оръжието в дланта си, другият се устремил изведнъж към едно току-що освободило се място в средата на реда, в първата третина на залата и се настанил там.

Отпред, отзад или отстрани нямало нито едно свободно място. Отвратен и може би убеден, че в неговите последователни неуспехи се крие предупреждение на съдбата, Питсбърг Фил оставил брадвата на място и се завърнал в Ню Йорк.

— Тези типове от Флорида искаха от мене каубойска работа. Минах на косъм от сигурна злополука! — заключи той пред своите работодатели, разтревожени от оплакването на бандата от Джаксонвил, събрани, за да вземат решение по дезертирането на техния ексекUTOR, заслужаващ смъртно наказание. Анастасия и Лепке, които познаваха Питсбърг като човек, който никога не е изоставял работата си, в края на краищата решиха, че е прав.

За закоравелите убийци от Бруклинската комбина убийството се превръща в работа точно както всяка друга. Те отиваха да убият жертвата си така, както другите отиваха в завода или в канцеларията. Просто като добри работници. Със същото безразличие и спокойствие, със същата отпуснатост на обръгнал човек. Те работеха със същото професионално съзнание при разрязването на един труп, като му махваха старателно главата и пръстите, за да не допуснат да бъде идентифициран, както помощник-касапинът с парче месо.

Често човекът, когото убиваха и изкормяха по този начин без сянка от чувство, без да им мигне окото от ужас или отвращение, беше техен най-близък приятел, бивш колега, когото подозираха в недостатъчно усърдие или предателство спрямо бандата, или нерядко такъв, на когото предстоеше да бъде арестуван и трябваше да му се

затвори устата. Нито един път, нито един-единствен път някой от тези осъдени не е предизвикал съчувствие или не е бил поне внимателно предупреден от своите бивши приятели, натоварени с екзекуцията.

След като изпълнеше договора, този убиец, работещ на „парче“, се връщаше вкъщи със задоволството на човек, който си е свършил работата, галеше децата си без сянка от мисъл за тези, чийто баща току-що е убил, хранеше се с апетит и спеше без кошмари в очакване на следващата поръчка.

Луис Капоне, Уейс, Релис, Голдстейн, Таненбаум и по-голямата част от убийците от „Murder Incorporated“ убиваха с хладно спокойствие, лишени от всякакво чувство. Те просто вършеха работата си. Нищо повече! Докато Хари Майон, Франк Абандандо и най-вече Хари Страус бяха свирепи животни, маниакални убийци, а видът на кръвта ги възбуждаше до най-висока степен, те се наслаждаваха на мъките на своите жертви, изпитваха садистична радост да ги измъчват свирепо, да продължават агонията им, те се настървяваха от вида на изтърбушените трупове и измисляха рафинирани жестокости. Те се сетиха да закачат за гърлото върху месарска кука един дебел гангстер, който тежеше повече от сто кила, докато умре.

Питсбърг Фил беше този, който през една нощ на 1935 г. по заповед на Бухалтер, придружен от Менди Уейс, Майон и Абандандо, закла Красавеца Амбърг в задната зала на един ресторант близо до Уилямсбургския мост и организира пред трупа конкурс по красота между техните метреси и проститутки, за да се избере мис Престъпление. Спечелилата пълничка блондинка получи отвратителната привилегия да полее с бензин, а след това да подпали крадената кола, в която трупът изгоря. Сцената се разигра на брега на Ист Ривър. Тази мръсна шега разказаха на Бъртън Туркъс две от конкурентките. За цялата Бруклинска комбина победителката стана Miss Hot Foots — мис Горещи крака, но за подигравка другите момичета промениха прякора на Hot Tomato (Горещ домат).

Същият този Питсбърг Фил заедно с Хари Майон и Абандандо през нощта на 24 май 1935 г. превърнаха буквално на пестил лихваря Джордж Уитни Кубник, когото Лепке Бухалтер подозираше в предателство.

Анонимното дружество за убийства не оставяше нищо на слепия случай. При изпълнение на договорите всичко се изпипваше до най-

незначителните подробности.

Така когато първоначално Висшият съвет възложи задачата да се организира ликвидирането на Томас Дауей, Албърт Анастасия, опасявайки се, че шпионинът, натоварен да следи дома на специалния прокурор, може да бъде открит от охраната, нае като помощник на наемния си убиец млада майка с малко момче, на която плати огромна сума за услугата... Всяка сутрин в продължение на четири дни, когато излизаше от дома си (това той си припомни съвсем точно три години по-късно, когато Туркъс му разкри тайната), на тротоара се срещаше с бащата на идеалното семейство, който заедно със съпругата си любвеобилно бдеше над веселата игра с колело на своя потомък. Нито Дауей, нито неговите ангели-пазители не се усъмниха и за секунда, че става дума за екип, който следеше всички негови влизания и излизания с цел убийство.

Така както никога съдържателят на съседната дрогерия, откъдето прокурорът всекидневно звънеше в службата си, не можеше да си представи, че младата двойка, която влизаше в неговия магазин, за да си купи бонбони, малко след като Дауей излизаше, старателно възстановяваше разположението на телефонната кабина, в която той трябваше да бъде застрелян.

И винаги тази изключителна точност в детайлите, едно и също маниакално отношение към предпазните мерки още от началото, когато става дума за което и да е убийство, възложено на „Murder Incorporated“. Подобна подготовка очевидно изискваше намесата на много съучастници, но всеки от тях имаше да изпълнява задължения само в една от фазите на операцията и нямаше представа за останалите и за крайната ѝ цел. Само шефът на всички изпълнители на равнище Релис беше изцяло запознат с нея.

Най-напред започваха работа „казерите“. (Идва от думата *caser*, която означава „хващам капия“. — Бел. прев.) Те събираха многобройна и точна информация за подробностите около държането, навиците, връзките и часовете на влизане и излизане на бъдещата жертва. Те възстановяваха педантично топографията на местата, през които жертвата преминаваше. Понякога Анонимното дружество за убийства оставяше тази грижа на клиента, който искаше услугата, но получените сведения се проверяваха още един път от неговите собствени агенти.

През това време „оръжейниците“, без да знаят по каква причина, се заемаха с подготовката на необходимите оръжия. Като правило тези оръжия се крадяха от доковете, спортните магазини, военните складове или от частни лица. Неотменимо правило беше те да бъдат „девствени“, т. е. никога до този момент да не са били използвани за друг подобен удар. Все пак те минаваха през ръцете на „почиствачи“ (Идва от думата cleaner, почистват. — Бел. прев.), които унищожаваша всички възможни белези за идентифициране най-напред с пила, после с азотна киселина или хлорхидрид, за да се изтрие и в дълбочината на метала и най-малката следа от регистрационния номер. Разбира се, с тези оръжия си служеха само веднъж. След употребата им те веднага се унищожаваша. Заедно с това други специалисти крадяха колите, необходими за екзекуцията. Те избираха и предпочитаха коли, на които притежателите бяха заминали за дълго време, или коли, изоставени на паркингите. Също те крадяха от други коли регистрационни номера, които в необходимия момент поставяха на Hot car (горящите коли, буквално колите, които ще бъдат запалени, тези, които ще използват убийците или които служат за следене на жертвата). Както всички останали, крадците на коли не знаеха къде в края на краищата отиваха предоставените от тях коли, които други специалисти поправяха и пребоядисваха.

Ако убиецът трябваше да действа в чужд град, тогава друг, съвсем сигурен съучастник му купуваше билет за влак или самолет и на място му подготвяха няколко абсолютно сигурни скривалища. Той се настаняваше под фалшиво име и оставаше толкова време, колкото беше необходимо за изпълнение на мисията.

С пристигането убиецът биваше разпознаван от анонимния съучастник, натоварен с посрещането. Връзката се установяваше със специални знаци или подходящ код. Съучастникът го завеждаше при finger-man (буквално „човека-пръст“ или „показвача“), чиято единствена задача се състоеше в това, да покаже жертвата, която в девет десети от случаите убиецът не познаваше.

Веднага след извършването на убийството един wheelman (шофьор) посрещаше бързо убиеца в „горящата кола“, предварително открадната, и имаше грижата да осигури бягството по бърз и често сложен маршрут, дълго време опознаван и многократно предварително изпробван.

На предварително уговорено място друга крадена кола натоварва убиеца, докато шофьорът на първата продължава да пътува още известно време, преди да изостави своята „горяща кола“.

В преобладаващия брой от случаите „шофьорът“ не знае нищо за беглеца, когото качва, и също каква е мисията, която изпълнява. Шолем Бърнстейн, най-добрият шофьор и крадец на коли на Анонимното дружество за убийства (той собственоръчно беше откраднал неколкостотин коли, а беше заловен един-единствен път), чистосърдечно се възмути, когато Бъртън Туркърс го затвори за съучастничество в убийство.

— Когато събирам от пътя един или няколко типа в уговорен предварителен час на някой уличен ъгъл, протестираше той, откъде бих могъл да зная дали не излизат от някой вертеп, не отиват на обир или са убили някого?

В случай че евентуално get-away car (буквално „кола за изтегляне“) бъде незабавно подгонена от кола на полицията, друго превозно средство — crash car, с напълно редовни документи, карана от истинския притежател (временен съучастник с абсолютно чисто съдебно досие) имаше за задача да пресече пътя на преследвачите, като се удари в тях, за да улесни бягството на „горящата кола“. За тях предписанието беше да се оправдават, че са се объркали и са направили погрешна маневра.

Накрая Анонимното дружество за убийства използваше услугите на безброй лъжесвидетели, които предоставяха алиби или йезуитски печелеха доверието на жертвата и я привличаха в някой от капаните. Дотук в сметката не влизат служещите в погребалните бюра, натоварени в случай на нужда да попречат на идентификацията на някой неудобен труп или просто сръчно да го изпарят.

Така мнозинството от многобройните жертви на „Murder Incorporated“ изчезваха, без да оставят и най-малка следа, телата им никога не можеха да бъдат открити. Това решение на въпроса предлагаше на убийците три предимства: най-напред оставаше да витае във въздуха съмнението относно окончателната причина за изчезването, защото прекалено обемистото съдебно досие можеше да изглежда като мотив за преминаване в нелегалност. В случай че полицията започнеше издирване, то лишаваше следователно от важните следи, които предоставяше трупа. Накрая, но не на последно

място, в случай на арест то позволяваше на убиеца да се възползва от тази част на англосаксонското право, според която никой не може да бъде осъден, ако тялото не бъде намерено и подложено на аутопсия според изискванията на закона.

Точните данни на Ейб Релис бяха допълнени впоследствие от Али Таненбаум, чийто злокобен списък превишаваше този на Изчанчения. Като видя, че е загубен, Али премина с О'Дуайър и Туркърс пътя на своя бивш шеф, постави се на разположение и даде възможност на полицията да открие място, осяяно със залети с киселина трупове в полите на планината Катскилс, графство Съливан, безлюден район много близко до Ню Йорк, където бяха ексекутирани безброй осъдени, заведени на „разходка“.

За да се освободят от телата на жертвите, убити в града, убийците от Анонимното дружество за убийства измисляха смайващи погребения. Някой път трупът, обезглавен и с отрязани пръсти, за да се попречи на идентифицирането, биваше заливан с бензин и подпален в крадена кола. Друг път той тайно се предоставяше на съучастник, който произвеждаше консерви с храна за кучета, който го нарязваше и правеше на пастет. Практикуваше се и закланият да бъде поставен и заключен в багажника на изоставена кола, обречена да бъде изпратена на бързо действаща преса за унищожаване и след това за претопяване.

Някои жертви от по-обемистите можеха дори да бъдат погребани по най-легалния начин, известен на света, благодарение на двойното дъно на ковчега на покойник, починал от естествена смърт. Обичаят, задължаващ американците да се обръщат от момента на смъртта към някой Дом на покойниците (Това са търговски къщи, които се занимават с всичко по погребенията. Там се прави последният тоалет на покойника, често гримиране и балсамиране, както и поставянето в ковчега и излагането му. Там близките и приятелите на семейството поднасят своите съболезнования и оттам тръгва погребалната процесия. Мотото на мрачната реклама на една от фирмите, притежаваща вериги от подобни домове, остава прочуто: „Умрете! Ние ще направим останалото.“), където техните мъртъвци остават до погребението, често в монументални ковчези, улесняваше поставянето на трупа на сигурно безименно място в двуетажния ковчег. Всичко това, разбира се, чрез съучастници в погребалните бюра, често легални предприятия на някоя банда. Хъдзън, Ист Ривър и най-вече малкото

езеро в Катскилс също служеха за последен дом на голям брой жертви. В началото някои от телата се издигаха на повърхността след няколко дни, подути от газовете при гниенето. Питсбърг Фил Страус намери за уместно с цинично задоволство да уточни пред един от помощниците на Дауей, Джон Кайдз:

— На първо време ние смятахме за достатъчно да наръгаме жертвата пет-шест пъти, преди да я хвърлим във водата. Но след време мършата изплуваше като балон. Тогава ние придобихме навика да му изтърбушваме гърдите, стомаха и слабините с повече от сто удара с пикел и през дупките водата можеше да изтласква газовете, получени при гниенето... Повече нито един труп не е изплувал на повърхността. Това не изискваше много време, а и беше по-сигурно, отколкото да му закачаем тежест.

Някои от жертвите, чието предателство криеше специална опасност, или непредпазливостта им изискваше специално наказание и показно убийство, закачен на касапска кука, биваше разсичан на малки късчета, които след това натъпкваха в кофите за смет. Други биваха погребани живи в костюм от цимент и после потопени във вода или направо хвърлени живи във водата, „обути“ в обувки от бетон. Докато циментовият блок се втвърдяваше, главорезите разказваха садистично на жертвата за мъките при задушаването, които я очакваха.

* * *

Никой не можеше да се измъкне от „Murder Incorporated“. На няколко пъти убийци, усетили, че се намират под подозрение, искаха да прекъснат връзките с това общество или просто разбираха, че знаят много, подушвайки, че в скоро време ще има договор, насочен срещу тях, и се опитваха да избягат от своя жребий. Те изчезваха, без да оставят адрес. По този начин те си прочитаха неотменимата присъда.

Някои се опитваха да се скрият в най-отдалечените от предишната им месторабота кътчета на САЩ. Сменяха имена, професии, външния си вид и си мислеха, че са се спасили. Това беше сметка, която не вземаше предвид гангстерската паякообразна мрежа, изтъкана от синдиката върху цялата територия на Съединените щати. Става дума не само за безкрайните разклонения вътре в самата „главна

квартира“ и в отдалечените от нея банди, а и за безбройната тълпа от гнили адвокати, прокурори, съдии, чиновници в кметствата, шефове на полицията и ченгета, подкупени от бандите и в най-малките градове. Към тях трябва да прибавим събирачите на залози, разносвачите на стока, съдържателите на барове, ресторанти, вертепи, които работеха за всички банди, свързани с Организацията, и всичките агенти, внедрени в профсъюзите на работниците и работодателите. Нямаше и такъв затвор, в който Големият съвет да не беше разпрострял пипалата си. По подобие на Интерпол Анонимното дружество за убийства подтикваше към работа фантастичната си разузнавателна мрежа. Рано или късно у търсения беглец се появяваше нужда от пари, от някаква подкрепа, от нова книжка за правоуправление, от работа. Рано или късно той установяваше контакт с жена си, с роднините, със сигурни приятели, започваше да посещава често бар или някой вертеп, където се смяташе за непознат. Неизбежно всичко свършваше с това, че биваше открит и посетен от екип убийци. Получената отсрочка продължаваше от няколко седмици до няколко месеца. Никога нито един от хората, „белязани“ за умъртвяване, не може да се измъкне.

Драматичната одисея на Шолем Бърнстейн, голям специалист по кражби на автомобили, използвани от „Murder Incorporated“, показва ефикасността и неумолимостта на убийците на Организацията, преследващи бегълците, към които беше насочен техният удар. От момента, когато Ейб Релис започна да предава своите съучастници, пръв беше арестуван другото „аз“ на Ейб, Хепи Майон, с когото командуваха Бруклинската комбина. Всичките му системи за отбрана рухнаха пред брътвежите на неговия бивш съдружник, бяха унищожени от доказателствата, които той предоставяше. Тогава Майон полудя от гняв и страх, измисли един-единствен начин да предотврати катастрофата, да ликвидира всичките си съучастници, останали на свобода, които биха могли да потвърдят обвиненията на Изчанчения. От дъното на своята килия той направи общ договор, отнасящ се за повече от дванадесет от неговите хора, преследвани от полицията. Знаейки, че е един от най-заплашените, Шолем Бърнстейн, който като шофьор и снабдител на коли за бандата беше присъствувал на безбройните зверски екзекуции, ръководени от неговия шеф, побягна в Лос Анжелос, на четири хиляди километра от Бруклин. Там той имаше сигурни приятели. Тъкмо се беше настанил под фалшиво име, когато

го предупредиха. Убийците, натоварени от Майон да го ликвидират, по мистериозен начин бяха открили следите му и вече се намираха в града. Бърнстейн избяга в Сан Франциско. Няколко часа по-късно той усети, че го следят. Изостави колата си, смятайки, че тя издава неговото присъствие, и започна да използва обществения транспорт. С него той подхвана безумно бягство, правейки зигзаг по целите Съединени щати. Бягаше като от чума от всякакви контакти не само в кръга на гангстерите, но и с най-сигурните си приятели. Смени навиците си, облика си, сменяше неспирно квартирите. Загубена работа! Девет часа след слизането от автобуса в Далас убийците бяха зад гърба му. В Сен Луис намериха следите му за два дни. Никога Бърнстейн не можеше да остане повече от три-четири дни на едно място.

Неговото лудо бягство накрая завърши в Чикаго. Макар че никой не го познаваше, той бързо бе намерен от безмилостните преследвачи. Гонен, изчерпал възможностите си, пред заплахата всеки момент да бъде убит, Бърнстейн реши да се върне в Бруклин и да се предаде на полицията, може би единствено способна да го защити. Но знаейки до каква степен е разложена и че дава сведения на убийците от Синдиката, той се притаи, докато успя да се срещне с детектива Джони Макдоноу, който беше известен на целия престъпен свят като абсолютно неподкупен.

Това беше единственият полицай, с когото Бърнстейн имаше шанс да пристигне жив в бюрото на О'Дуайър. Сметката се оказа вярна.

При това в момента, когато се извършваше това преследване на живот и смърт, „Murder Incorporated“, тежко разстроена от признанията на Релис, вече раздвоена, срутена от безбройните арести, станала цел на цялата полиция, нямаше свободата на действие и беше само сянка на самата себе си.

Това идва да покаже, че през тези шест години, когато ужасната ѝ ефикасност беше налице, когато все още бе непозната на силите на реда и сигурна за всички свои членове благодарение на методите си на пълно разделяне на отделните равнища и строгата организация, „Murder Incorporated“ имаше възможност безпрепятствено да изпраща своите екипи от убийци във всяко кътче на САЩ.

ГЛАВА ДЕСЕТА

„КАНАРЧЕ“, ПЪК НЕ ЗНАЕ ДА ЛЕТИ!

Кое накара така внезапно Релис най-спокойно да продаде организацията, към която принадлежеше?

Според О'Дуайър и Туркър сигурно не беше страхът, независимо от показанията на Сам Левин и Дъки Мейфтор. Угризенията на съвестта или, молбите на жена му? Това е, в което нещастникът се силеше да убеди всички да повярват, но без особен успех. Не беше убедителен. Дори раждането на първия му син навремето, когато беше шеф на палачите, не го накара да допусне и за секунда, че трябва да смени работата си. А когато по време на едно кратко посещение в затвора момченцето му повери, плачейки: „Татко, аз не смея да изляза. Всички приятели те считат за педерастче“, Ейб не прояви и най-малка чувствителност пред патетичната му тъга. Истинските причини да говори може би са били по-потайни и са предизвикани от хладния цинизъм на този хитър и умен сметкаджия. Без съмнение, той се е убедил, че рано или късно тази чудовищна индустрия за смърт, в чийто механизъм той заемаше едно от най-важните места, ще бъде непременно открита. За предпочитане беше да вземе преднина, да напусне кораба, преди да е потънал, и да се измъкне ловко от положението, като доброволно сътрудничи на закона и преговаря, за да получи всички изгоди от това сътрудничество. Дотолкова, доколкото Ейб Релис притежаваше икономисани приблизително около 100 000 долара, с тази сума той би могъл да изчезне със семейството си в Южна Америка, под чуждо име, далече от възможните репресии на синдиката, а пък освен това неговите разкрития ще спомогнат за неутрализирането на екипа от убийци.

Нито един-единствен път той не показва най-малък срам от предателството. „Всеки един от тези плъхове в подобно на моето положение щеше да направи същото“ — злостно се подиграваше той.

Каквото и да е, Релис не се хвалеше. Като предоставяше на О'Дуайър възможност да разкрие и разруши най-широкото обединение

на убийци, което съществуваше след изчезването на сектата Нашишин в Средния изток и на Тунг в Индия, доносникът правеше невзрачния бруклински заместник-окръжен прокурор най-популярния човек в Съединените щати. Разследванията на О'Дуайър намираха място във всички американски вестници, неговата слава затъмни славата на другите двама герои в борбата срещу престъпността — Томас Дауей и Едгар Джон Хувър.

След първите показания на Ейб Релис Туркър пусна своите кучета. Хепи Майон, Франк Абандандо, Луис Капоне бяха спипани по домовете им, преди въобще да усетят катастрофата, която изведнъж се стоварваше върху „Murder Incorporated“. Уоркман беше задържан в Бруклин, а на свой ред Али Таненбаум беше закарфичен при спешното си завръщане от Флорида да проси средства за бягство. Той веднага беше обвинен в убийството на един от „шофьорите“ Ирв Ашкеназ, застрелян от него и Питсбърг Фил с шестнадесет куршума през 1936 година. Издаден от Ейб Релис, Али Таненбаум издържа шест седмици. После, като се видя натясно, пред неизбежната възможност да седне на електрическия стол той изведнъж рухна. Така се започнаха преговори между него и О'Дуайър и Туркър, същия пазарлък, който вече беше направил Релис.

Заместник-окръжният прокурор и неговият помощник отбелязаха решителна точка. Обикновено партньор на Релис и Питсбърг Фил, Али Таненбаум освен повече от дванадесет договора, които беше изпълнил сам, беше участвувал в много други екзекуции. Той знаеше огромен брой тайни и можеше в повечето от случаите да подкрепи решително обвиненията на Релис, така както изискваше законът.

Арестите и предявяването на обвинения се увеличаваха. Туркър хвърляше в затвора всички убийци, които му посочваха двете „канарчета“, дори и най-дребните фигуранти, способни да свидетелствуват. По този начин предвидливо ги скриваше. Настана паника не само сред наемните убийци, които се укриваха или бягаха, но и на всички равнища на Анонимното дружество за убийства, та дори до Висшия съвет на синдиката. Албърт Анастасия, предупреден същата нощ, в която Релис започна да приказва, начаса изчезна от кейовете на Бруклин, като остави управлението на брат си Тони. Релис го замеси във формално участие в екзекуцията на Пъги Фънстейн,

професионален играч, убит по договор от Питсбърг Фил и Сам Голдстейн. Примерът на Анастасия пъргаво последва Джо Адонис.

Големият съвет свика по спешност един Комитет по кризата.

От Калифорния дотича в Ню Йорк Бъкси Сийгъл, мина и през Детройт и натовари шефа на бандата „Пърпъл“. През следващите осем дни под неговото председателство още свободните главатари на синдиката, сред които Меир Лански, братя Мангано, Лонджи Цвилман, Уили Морети и Франк Костело, се събраха на съвет тайно и без да напускат последния етаж на най-големия хотел на Парк авеню. Високото положение, което Релис заемаше в синдиката, му позволяваше да знае всичко за безбройните уреждания на сметки, заповядани от тях през последните десет години. Бърже, с присъщата им страшна ефикасност те измислиха методична контраофанзива в най-висок стил.

Тя трябваше да се развие в три насоки:

1. Най-напред синдикатът като цяло ще трябва да действа чрез печата, за да хвърли сянка от съмнение върху стойността на признанията на доносниците, върху това, какво доверие може да се гласува на подобни индивиди, готови, за да си спасят кожата, да повторят всичко, което ще им подсказат О'Дуайър и Туркъс. Трябваше с ред машинации да убедят американското обществено мнение, че тези двамата, жадни да се изфукат на политическа основа, преувеличават и раздуват няколко обикновени случая на убийства без връзка помежду им, за да накарат да им повярват, че съществува гигантска криминална организация, която съществува единствено в тяхното въображение.

2. Големият съвет гласува също създаването на фонд за защита и помощ с неограничен бюджет. Той трябваше да бъде създаден чрез допълнителен висок налог не само върху всички банди в Съединените щати, но и върху касите на работническите организации и организациите на работодателите под техен контрол. Това съкровище, предназначено за война, щеше да помогне на всички застрашени членове на синдиката да заминат в чужбина или да живеят толкова продължително, колкото е необходимо, в нелегалност.

Пари щяха да се осигурят на онези, които бяха задържани и си държаха езика зад зъбите, най-добрата възможна защита. В случай на нужда от този фонд трябваше да плащат и необходимите вноски за освобождаване под гаранция, колкото и високи да са те. Най-големите

адвокати-криминалисти на САЩ бяха мобилизирани от синдиката. Един от най-известните юристи на Ню Йорк — Сам Лейбовиц, получи лично 100 000 долара, за да представлява Албърт Анастасия и няколко важни обвиняеми. Немалко хиляди бяха изразходвани при опитите да се измъкне от аферата Питсбърг Фил Страус, чиито показания, ако видят бял свят, щяха да бъдат смъртоносни за главатарите на синдиката.

3. Накрая Висшият съвет заповяда война до пълно изстребление по цялата американска територия не само на опасните свидетели, но и на всички членове на „Murder Incorporated“, все още на свобода, които можеха рано или късно в случай на арестуване да се опитат да повторят номера на Релис, Таненбаум, Левин и Мейфтор. Разбира се, бяха обещани огромни суми на всяко лице, което успее да ликвидира четирите канарчета. Само главата на Изчанчения беше оценена на 100 000 долара. На Бъкси Сийгъл с основното съдействие на бандата „Пърпъл“ от Детройт беше дадена пълна власт да докара до успешен край тази кървава чистка. Но от дъното на затворническата килия Хепи Майон, загубил ума и дума от страх и злоба, също нареди чрез посредничеството на брат си Дъки и на Вито Гурио, за да се измъкне от клопката, да насочат неговите собствени екипи от убийци дори срещу най-верните му лейтенанти. През следващите няколко седмици започна масово клане.

Терорът се стовари върху целия престъпен свят.

Ликвидирани бяха убийците Бени Таненбаум, Дърти Джими Ферасо, Денди Джак Таризи, Тони Ромеро и десетки други, които своевременно бяха избягали.

Гурио дори направи няколко опита да измъкне от затвора определени затворници, за да може да ги убие без свидетели. Ловът на хора стана толкова убийствен, че О’Дуайър и Туркърс се принудиха, колкото и парадоксално да изглежда, да разпратят по целите Съединени щати бързи предупреждения до бегълците от „Murder Incorporated“. Цялата полиция се хвърли в борба за време с убийците на Сийгъл и Майон, като се надяваше да намери по-бързо хората, белязани за смъртта.

Но тази безмилостна война на масово изстребление се обърна против синдиката. Голям брой от закоравелите убийци, от които дори в затвора и поставени при най-тежки условия не можеха да изтръгнат

нито дума, изведнъж загреяха, че са направили капитална грешка, че нито предишните им заслуги, нито тяхната репутация, нито закрилата от висшите кръгове, нищо и никой няма да ги отърве. Рано или късно те щяха да попаднат под ударите на екзекуторите, освен ако отидат... при органите на правосъдието. В напълно безнадеждно положение много от тези бегълци решиха да се предадат и по този начин често избягваха смъртта. За да си отмъстят, започнаха да сътрудничат на полицията. Такъв беше случаят с Анджелио Каталано, най-добрия „шофьор“ на Хепи Майон, чиито показания щяха да натопят окончателно бившия му шеф. Той разказа на следователите, че на 6 февруари миналата година Майон не се поколеба да се дегизира като колгърл (Особен вид проститутки от по-висока категория, които разполагат със собствено жилище и кола за обслужване на клиентите — Бел. прев.) и да приеме двама особено предпазливи профсъюзни дейци, които трябваше да убие заедно с Торио и Абандандо.

Шофьорът Джо Либерито и Шолем Бърнстейн се предадоха също на полицията. И Блу Магун, който оспорваше рекорда по убийства на Питсбърг Фил Страус, ги последва, когато разбра, че е осъден от бившите си съучастници. Допълнителната информация, която той даде на О’Дуайър и Туркърс за Лепке Бухалтер, Джо Адонис и Албърт Анастасия, беше просто унищожителна.

Така накрая О’Дуайър и Туркърс разполагаха с двадесет и двама свидетели на обвинението. Те веднага започнаха да действуват с нарастваща бързина.

Два месеца след арестуването на Ейб Релис процесите на звездите на „Murder Incorporated“ следваха като урагани едни след други.

В края на април 1940 г. Чарлз Уоркман беше прехвърлен и изправен пред криминалния състав на съда на Ню Джърси за убийството на Дъч Шулц. С апломб той започна да пледира невинност, но в хода на процеса, смазан от свидетелските показания на Изчанчения и Али Таненбаум, той се видя принуден да се признае за виновен. Бързата смяна на държането му имаше за цел да го измъкне от електрическия стол и присъдата му да се изчерпи с доживотен затвор. (През 1955 г. той ще бъде пуснат условно на свобода.)

На 13 май 1940 г. в 10 ч. в Бруклин започна процесът на Майон и Франк Абандандо. За да спечели време, окръжният прокурор се

ограничи с едно-единствено обвинение, но подкрепено с неопровержими доказателства и подсилено от свидетелските показания на Ейб Релис, Али Таненбаум и Магун: убийството на лихваря Джордж Уитни Кубик. Техният процес завърши само с няколко заседания на съда. Не помогна и намесата на фалшив свидетел, който трябваше да облекчи съдбата на обвиняемите. Той беше контриран от Туркър с доказателство, че е платен от брат на Майон. Присъдата беше категорична, смърт и за двамата. Молбата за помилване на убийците, подадена незабавно, беше отхвърлена.

На 12 февруари 1942 г. двамата седнаха на електрическия стол в Синг Синг.

На 9 септември 1940 г. дойде ред на Сам Голдстейн и Питсбърг Фил да застанат пред същия съдебен състав. Макар че бяха начело на ужасния списък, О'Дуайър и при този случай ограничи обвиненията до едно предумишлено убийство. В деня на Празника на труда през 1939 г. те бяха убили професионалния играч Пъги Фънстейн. Смъртта беше настъпила вследствие на бавно задушаване с гарота, след това тялото беше надупчено с пикел и накрая запалено в една кола на едно празно място в Бруклин.

От момента на арестуването му злокобният Питсбърг Фил симулираше лудост. Той, известният денди, „красивото цвете“, който прекарваше всеки ден по един час, при своя фризьор, си остави огромни нокти, брада и дълги коси. Отказваше да се мие, носеше кирливи дрехи и се държеше наистина странно. Но той направи две недопустими грешки. От една страна, той методично и тайно си водеше съвсем смислени бележки във връзка със своята защита, които Туркър успя да залови, а, от друга, написа на окръжния прокурор писмо, в което арогантно предлагаше да се договорят за уреждане, подобно на това с Релис и Таненбаум. В него той обещавахе в замяна на свободата си лавина от нови разкрития.

За О'Дуайър това предложение беше напълно неприемливо. Той не можеше да сключи никаква спогодба с това чудовище, отговорно за повече от сто убийства, още повече че благодарение на двете „канарчета“ той и нямаше нужда от нови разкрития. Окръжният прокурор отхвърли предложението, но запази писмото. С тези два документа на процеса за Туркър не беше трудно да убеди съдебните заседатели, че става дума за симулация. Това потвърдиха и трима

психиатри независимо от протестите на адвоката Дейниъл Ритос, един от най-известните специалисти на криминални дела в САЩ, нает за огромна сума от синдиката.

Между другото с откриването на дебатите съдията Джон Фицджералд поиска Страус да бъде избръснат и подстриган късо. Последва един забавен епизод, по време на който убиецът се позова на конституционните си права, за да откаже, но съдът прецени, че прекалената окосменост е мотивирана единствено от надеждата да се попречи за формалното идентифициране от страна на свидетелите и отхвърли исканията.

Другият обвиняем — Голдстейн, който от момента на арестуването си беше надобелял с десет кила, се задоволи да протестира против количеството и качеството на храната в затвора и като на представление поздравяваше шумно и сърдечно всички познати журналисти в залата.

Нито за секунда двамата убийци не се смутиха. Дори пред събраните неоспорими свидетелства, дадени от Магун, Дък Мейфтор и Сам Левин. Още един път техният бивш шеф и приятел Ейб Релис хитро, ефикасно и с най-голямо удоволствие ги топеше. Той правеше всичко, за да получат те безпощадна присъда. И за да направи добро впечатление, Релис обвини конкретно Албърт Анастасия, че е издал заповед за отстраняването на Пъги Фънстейн по искане на братя Мангано — кръстниците на мафията в Бруклин. Показанието направи сензация, но любопитно защо от страна на окръжния прокурор не беше започнато съдебно преследване срещу шефа на профсъюза на докерите, между другото вече изчезнал. Никога Анастасия не беше истински търсен или безпокоен за участие в убийството на Фънстейн. Не го обезпокоиха и за другите двадесет убийства, които беше извършил, или за ръководното му положение в Анонимното дружество за убийства. Защо О'Дуайър действуваше толкова бързо и решително, когато ставаше дума да бъдат осъдени изпълнителите, и, по всичко личи, се превръщаше изведнъж в безволев човек и действуваше като парализиран, когато му поднасяха на табличка възможност да унищожи онзи, който всъщност беше главният убиец и дясната ръка на зловещия Лепке Бухалтер? За отговора на тази мистерия човек би могъл да се досети едва десет години по-късно. През 1951 г. О'Дуайър беше изправен срещу Франк Костело пред сенатската комисия за

разследване на организираната престъпност. Комисията беше ръководена от сенатора Естес Кефвер. Избраният междувременно за кмет на Ню Йорк на мястото на честния Фиорело Ла Гуардия О'Дуайър ще направи мъчителното признание, че е имал отлични връзки с гангстерите и е получил от тях на няколко пъти с посредничеството на шефа на пожарникарите в града значителни вноски за избирателния си фонд! Добродетелна Америко!...

От 1940 г. О'Дуайър, който вече поглеждаше към кметството на големия американски град, знаеше съвсем точно, че няма и най-малък шанс да бъде избран, ако докерите застанеха срещу него. Така че ако посмееше да прати в затвора свирепия и всемоушник шеф на профсъюза Албърт Анастасия, щеше да ги отблъсне напълно и съвсем сигурно. О'Дуайър не можеше също така да мине и без поддръжката на гласовете от останалите нийоркски профсъюзи, които се контролираха от другите шефове на синдиката, приятели и съдружници на същия този Анастасия. Несъмнено Костело, „министър“ на политическите връзки на Организацията тогава, е бил натоварен да уведоми дискретно за всичко това амбициозния О'Дуайър, като му даде няколко бащински съвета, придружени с изобилни и тайни субсидии...

Добре и точно замесен от Ейб Релис и Магун, Албърт Анастасия игра ролята на Арлезианката (Известен разказ на Алфонс Доде. Арлезианката е момиче, което постъпва непочтено спрямо млад селянин и той се самоубива. В случая авторите имат предвид, че Анастасия е причината за смъртта на тримата, но остава ненаказан. — Бел. прев.) в процеса срещу Хари Страус и Сам Голдстейн. След тридневни заседания те чува обявената им смъртна присъда. Широко усмихнат, Голдстейн не трепваше освен, веднъж, когато чу своя най-верен приятел, почти брат Блу Магун да го „топи“ без сянка на угризение.

Същата нощ, когато завърши процесът на двамата убийци, Вито Гурио, безпощадният помощник на Майон, който от началото на аферата участвуваше във войната за отстраняване и ликвидиране на много опасни свидетели на своя шеф, се скри полудял от ужас при кюрето на църквата на 10-о авеню в Манхатън.

— Не ги оставяйте да ме убият ... — хленчеше той.

Той знаеше, че се намира в листата, съставена от Бъкси Сийгъл, на фигурите, подлежащи за унищожаване по причини за сигурност.

Гурио се опита да изчезне. Без успех. Подгонен от убийците на бандата „Пърпъл“, като не знаеше вече къде да се скрие, нервите му не издържаха. Той се предаде на О’Дуайър и Туркърс и веднага беше обвинен в убийството на двамата бивши езекутори, Сицилиано и Латаро.

Страус и Голдстейн получиха трагичната привилегия да бъдат първите членове на Анонимното дружество за убийства, седнали на електрическият стол. Те бяха езекутирани на 12 юли 1941 г., десет месеца след произнасянето на присъдата. Те умряха така цинично, както и живяха. Голдстейн се провикна: „Ако можех още да изкажа последното си желание, то щеше да бъде да стисна в ръцете си този парцал Ейб Релис в момента, когато включват тока!“

До края Хари Страус играеше на умопобъркан, по-космат и по-мръсен от когато и да било, очевидно противно на здравия разум е хранил някакви надежди. Направил беше ново предложение да сътрудничи. Той дори молеше настойчиво Бъртън Туркърс за разрешение за съвсем кратка среща без свидетели с Ейб Релис. Тези преговори, обещавахе той, щели да позволят на помощник-окръжния прокурор да хвърли светлина и върху престъпления, с които още не бил запознат, и да повдигне нови обвинения, този път на по-високо равнище в синдиката. Недоверчивият Туркърс отказа. За щастие... Питсбърг Фил му довери, хилейки се, че единствената му цел при искането на тази очна ставка е била да се хвърли изненадващо върху Релис, да го хвърли на земята, да го ухапе за гърлото и да го прегризе.

Сутринта, в деня на езекуцията, този отвратителен човек най-накрая се отказа да симулира лудост. И без това неговият другар в килията на смъртните Сам Голдстейн непрекъснато го укоряваше и през цялото времетраене на процеса се оплакваше от вонята, която се разнасяше от неговия съучастник. Накрая Фил Питсбърг се обръсна, подстрига и си облече най-хубавите дрехи. Отказа да се срещне с родителите си, но получи един час, преди да седне на електрическият стол, милостта да се срещне за последен път с любовницата си, Евелин Митълман, затворена по едно и също време с него и току-що освободена.

Тя беше на двадесет и седем години. Пепеляворуса готина блондинка, малко вулгарна, със сладострастни форми и пламенен темперамент, тя беше дебютирала в занаята на шестнадесет години.

Целият нюйоркски подземен свят я познаваше само под прозвището Death Kiss Girl — Момичето със смъртоносната целувка. Прякорът беше свършено точен, защото всеки едни от нейните четирима последователни любовници намираще смъртта, убиван от следващия!... Без да дава пет пари, хубавата Евелин винаги се отдаваше на убиеца на предишния си покровител!... Последният беше Питсбърг Фил. Той я завладя в голяма борба, като счупи черепа на своя предшественик с щека за билиард. Другият успя да се измъкне, но не за дълго време. Една година по-късно, посочен на убийците на Анонимното дружество за убийства по договора със Стокс Ланца, шеф на изнудванията в рибопреработвателната промишленост на Ню Йорк, нещастникът беше убит от същия Фил Страус по време на сватбеното му пътешествие с една богата наследница, за която се беше оженил, за да забрави Евелин Митълман.

Безмилостният палач N1 на Корпорацията за убийства също не можа да се измъкне от неумолимото проклятие, като по чудо стоварващо се върху всички любовници на Death Kiss Girl, с която живееше в пълно любовно съгласие през последните три години. Любов, която трогна всички клюкарки в Бруклин. Евелин Митълман, Момичето със смъртоносната целувка, беше последната, която целуна Хари Питсбърг Фил, малко преди да седне на електрическия стол на 12 май 1941 г. на тридесет и две години.

Без съмнение тя се опитваше да преутвърди отново точността на своя страшен прякор.

* * *

Безмилостните присъди, които получаваха един след друг и все по-нагоре в йерархията убийците на Анонимното дружество за убийства, доведоха докрай паниката в седалището на Синдиката на престъпниците. След Джо Адонис и Албърт Анастасия в началото на юни 1940 г. и Бъкси Сийгъл изчезна в нелегалност, без да престане да ръководи войната за „прочистване“.

Ейб Релис и Али Таненбаум не се поколебаха нито за миг да го обвинят в убийството на Хари Гринбърг. За да бъдем по-точни, Таненбаум беше този, който пръв „изплю камъчето“ и разказа за

убийството на Гринбърг. Ейб Релис, който беше следил хода на операцията по голямата хайка против Грини, веднага побърза да потвърди точка по точка казаното от Таненбаум.

Сдобил се по фантастичен начин с тези сведения, Туркър излетя за Лос Анжелос, подсили калифорнийското правосъдие, което, без да чака дълго да го молят, издаде заповед за арестуването на Сийгъл, Карбо и Сегал. Естествено те по още по-фантастичен начин бяха предупредени и се разбягаха... Колкото до Бухалтер, т. е. „високото място“, откъдето идваха заповедите за екзекуцията, той беше вече зад решетките в Ню Йорк. Какъв късмет!

На 17 август, убеден от знаменития адвокат Джери Гейслер, Бъкси Сийгъл с цинична усмивка на устните се остави да бъде арестуван. Няколко дни по-късно Карбо и Сегал се оставиха да бъдат „заловени“ в Сиатъл и изпратени по етапен ред.

На края на август тримата се изправиха пред съда на Лос Анжелос по обвинения в убийство. По този случай независимо от яростната съпротива на Туркър и О'Дуайър двете „канарчета“ Ейб Релис и Али Таненбаум бяха извикани да изнесат любимия си рецитал пред съда. Пазени по-добре, отколкото златото във Форт Нокс, те бяха прехвърлени в Калифорния. Многобройни убийци не ги изпускаха от очи, но мерките за сигурност бяха добре организирани. Нито веднъж дори на най-старателните не се отдаде възможност да стрелят по „малките птички“, които се надпяваха. Ако се докажеха техните смазващи показания, над тримата обвиняеми надвисваше страшната заплаха да се окажат в газовата камера. Джери Гейслер коварно засипа съда със скъпо наети фалшиви свидетели. След като дадоха под клетва показания срещу обвиняемите, съучастниците се отрекоха и цинично приеха, че са престъпили дадената клетва. Въз основа на това дяволският адвокат нямаше вече никакви затруднения да пледира, че заседанията на съда са недействителни и да постигне освобождаването им... Законът не е направен за кучета... Вярно е, че тримата клиенти на Джери Гейслер бяха освободени под гаранция, но през декември новият окръжен прокурор на Лос Анжелос (в избирането на който Сийгъл тайно бе участвувал) започна процедура за прекратяване на углавното преследване на Бъкси и съучастниците му.

Разрази се такъв скандал, че под натиска на О'Дуайър и Туркър органите на калифорнийското правосъдие изискаха избирането на

нови съдебни заседатели, ново явяване пред съда на Али Таненбаум и запазване на обвиненията срещу Сийгъл, Карбо и Сегал. Предвидливо на 21 юли 1941 г. тези тримата предпочетоха отново да изчезнат. Винаги е по-добре да изоставиш залога, отколкото да си оставиш кожата.

По това време от всички големи главатари на Синдиката на престъпниците несъмнено най-голяма и непосредствена смъртна опасност дебнеше Лепке Бухалтер. Той в действителност даде на Анонимното дружество за убийства национални мащаби. Той от името на Върховния съвет дирижираше и контролираше стотици убийства по цялата американска територия. При това без да влизат в сметката убийствата, които бяха извършени по негова лична заповед по време на кървавата му кариера в незаконния бизнес, особено през 1938 г. и 1939 година. Тогава, окопан в своята бърлога в Бруклин, той изпращаше глутници от убийци да ликвидират всички, които евентуално биха могли да свидетелствуват против него пред Дауей. Беше достатъчно само някоя от жертвите на неговите изнудвания да бъде извикана при специалния прокурор, за да бъде екзекутирана веднага, независимо дали е говорила или не. Според Хервиц и Гърфейн, двама от помощниците на Дауей, от двадесет потенциални свидетели, посочени на убийците, седем са били зверски ликвидирани, а останалите изпратиха на оня свят отрядите на Релис, Питсбърг Фил и Майон. Тези, които оживяха, бяха спасени благодарение на фантастичната мрежа за закрила около тях, организирана от ФБР и Специалния „летящ“ отряд на полицията на Ню Йорк под командването на комисаря Вальнтайн.

След двойната си присъда — четиринадесет години за контрабанда на наркотици и тридесет години за изнудване с цел незаконно забогатяване, Лепке смяташе, че се е отървал с минимални загуби. Вярно, че по време на безмилостния процес, заведен срещу него от Томас Дауей, го подозираха и за други престъпления, но нищо не излезе наяве за масовите убийства, извършвани под негово ръководство в продължение на десет години. Независимо от тежките присъди Лепке се чувствуваше щастлив. Той успя да избегне електрическия стол, на който непременно щеше да седне, ако следователите бяха добили и най-малка представа за тази ужасяваща негова дейност.

С други думи, признанията на Ейб Релис прозвучаха като погребален звън за всички надежди на тази гадна личност. Истината, която той успяваше да скрие под похлупака на терора, упражняван върху свидетелите, в един ден неочаквано избухна с цялата си ужасяваща голота и подкрепена с неоспорими доказателства. Ейб Релис беше неизчерпаемият източник на показания, когато се отнасяше за бившия му работодател. Той нееднократно изпълняваше ролята на шофьор и телохранител по време на двегодишната нелегална дейност на Лепке Бухалтер. По-конкретно Релис описа фамозната нощ през 1938 г., когато придружаваше страшния си шеф на едно бурно събрание на Големия съвет, поискано от Том Лукезе, на което присъствуваха Албърт Анастасия, Уили Морети, Джери Сатена, Джо Адонис и Лонджи Цвилман. На него Лукезе едва не се сби с Бухалтер, който го обвиняваше солидарно с Анастасия, че искат да го отстранят от някои сектори на конфекцията, които той лично контролираше. Също така Релис беше човекът, който получаваше направо от Бухалтер заповеди за отстраняването на всички свидетели, посочени от него. С организацията се занимаваше Ейб.

Така нареченото „канарче“ предостави на О’Дуайър и Туркъс елементите, необходими за необоримо обвинение срещу неговия бивш шеф. От края на май 1940 г. прокурорът на Бруклин поиска да получи разрешение от властите Бухалтер, който излежаваше първата си присъда в един федерален затвор, да му бъде предаден. Той веднага го обвини в предумишлено убийство. Той нареди също да бъде задържан и най-близкият човек на Лепке, Луис Капоне. Другият лейтенант, Менди Уейс, успя да се измъкне. Търсен от цялата полиция на САЩ, най-накрая беше арестуван през юни 1941 г. в Канзас сити точно навреме, за да се присъедини към двамата си съучастници на подсъдимата скамейка пред криминалния съд на Бруклин. Докато водеха процесите на Фил Страус и Сам Голдстейн, О’Дуайър и Туркъс успяха да завършат и подготовката на делото на шефовете-убийци, чийто процес трябваше да започне на 21 ноември 1941 година.

За тримата, намиращи се под ключ, нямаше никаква възможност да се измъкнат. Освен една-единствена надежда, да се лиши обвинението от най-важния свидетел, преди да стигнат до съда в Бруклин! Ужасяващата непосредствена близост на разплатата направи от Бухалтер див звяр, побеснял от страх и ярост. От дъното на килията

той заплашваше синдиката, като настоятелно искаше незабавно да се затвори човката на канарчето. Подобна заплаха беше безполезна. И без нея всички големи босове, намиращи се още на свобода, бяха единодушни по този въпрос, включително и Франк Костело, който единствен в миналото изпитваше отвращение да се обръща за услуги към Анонимното дружество за убийства, макар да беше убеден в необходимостта от съществуването на такъв организъм за поддържане на реда в организацията. Независимо от приказните суми, отпуснати от Върховния съвет, за да се ограничи с всички възможни средства катастрофата, предизвикана от признанията на Ейб Релис и Али Таненбаум и компания, над Синдиката като цяло беше надвиснала смъртна опасност. Защото двамата доносници не се задоволяваха вече да разказват само за действията на Бруклинската комбина, те бърбяха с желание за всичко, което знаеха за американския престъпен свят. Нямаше нито един от главатарите на престъпниците, нито една от бандите, свързана със Синдиката, които да не бяха се обръщали многократно за помощ към убийците от Анонимното дружество за убийства. Освен това по силата на своите служебни задължения — шеф на палачите, Ейб Релис беше работил за всеки от тях. Той познаваше движението на бизнеса им, техните връзки с деловите среди и профсъюзите. Между два договора всички те ги бяха използвали, него и неговите хора, за изнудване и шантаж, за сплашване на нерешителни жертви или неизправни длъжници. Дори Лъки Лучиано в затвора Данемора се чувствуваше директно и опасно засегнат. Защото по негова заповед навремето Маранзано беше езекутиран от Сам Левин и още трима убийци от Бруклинската комбина. И екипите, предоставени от Бухалтер, бяха тези, които ликвидираха четиридесетте Мустакати дедици, жертва на Сицилианската вечерня от 11 септември 1931 година. Като водач на синдиката Лучиано възхвалява премахването на Шулц; дори поставен „на сянка“, той беше човекът, който потвърждаваше всички смъртни присъди, издадени от Големия съвет. Брътвежите на Релис от този момент нататък представляваха смъртна опасност дори и за него. Неприятностите, които се случиха на неговия приятел Бухалтер, нагледно показваха това, което можеше да се случи и на самия него. Вън от себе си от гняв, Лучиано безпокоеше неспирно Сийгъл. Трябваше на всяка цена, независимо с какви средства, да се ликвидира час по-скоро този изменник, който

предаваше най-дълбоките тайни на синдиката. Оставянето на един-единствен предател жив представляваше недопустим прецедент. Отсега нататък възникваше рискът всеки заловен бандит, заплашен от смъртна присъда, да повтори действията на Релис! Той трябваше да бъде убит демонстративно и много бързо. Това изискваше и авторитетът на синдиката сред американския престъпен свят.

* * *

От началото на дългодневното му предателство въпросът за сигурността на доносчика стоеше непрекъснато пред О'Дуайър и Туркър. Заплашеният смъртно синдикат щеше да реагира. Нито един затвор в Ню Йорк не изглеждаше достатъчно сигурен на окръжния прокурор, за да защити скъпоценния свидетел на обвинението.

След като по време на признанията беше настанен в една изолирана част на хотел „Босерт“, точно срещу кметството на Бруклин, и плътно охраняван като каса със скъпоценности, след няколко тайни смени на местата, където беше държан, Ейб Релис беше прехвърлен на остров Кони Айленд в хотел „Халф мун“. Това беше висока изолирана постройка над почти безлюдния през този сезон плаж. Там бяха настанени и Али Таненбаум и Шолем. Тук тримата в пълна изолация очакваха момента, за да свидетелствуват срещу бившите си шефове и съучастници. Те излизаха от „Халф мун“ само с блиндиран фургон, заобиколен и ескортиран от въоръжен до зъби ескадрон на полицията, и само когато трябваше да седнат на свидетелската скамейка пред Криминалния съд на Бруклин. Пътуваха по различни маршрути, избирани в последния момент. Съдебната палата беше нагъчкана с детективи. Трябваше да се предоставят специални пропуски, за да се влезне в миниатюрната заседателна зала. След всеки влезнал вратите се заключваха много солидно. Туркър нае целия шести етаж на „Халф мун“ и един от асансьорите отиваше единствено до него. Другите въобще не спираха на етажа. За да се използва асансьорът, трябваше да се премине през първата преграда от пазачи в хола на хотела, а после се извършваше щателен обиск. На излизане от кабината на шестия етаж всеки посетител се натъкваше на втория пост на охраната. След това се преминаваше през няколко бронирани врати. Ейб Релис

заемаше стая 623, тази в дъното на коридора. Вратата не се затваряше никога, така че осемнайсетте пазачи, разделени на три смени, да не го изгубват от очи дори за миг. Всички бяха щателно подбрани лично от О'Дуайър и въоръжени до зъби. Пазачите носеха храната в стаите на затворниците, настанени в съседни стаи. От време на време разрешаваха на Релис посещения на жена му, която междувременно роди...

Подобно посещение тя направи и призори в сряда на 12 ноември 1941 г., десет дни преди определената дата за започването на процеса на Бухалтер, Уейс и Капоне. Сутринта, в 6,45, офицерът от полицията Джеймс Бойл хвърлил поглед върху стаята на Релис. Той спял дълбоко, потънал в мекото легло. Малко преди седем часа управителят на хотела Ал Литзбърг, който живеел в стая на третия етаж, точно под гангстера, твърдеше, че чул падането на тежък предмет на терасата, която беше покрив на третия етаж. Първите три етажа на хотела бяха силно издадени напред в сравнение с останалата част от постройката. В 7,10 часа на шестия етаж детективът Виктор Робинс влезнал на свой ред в стаята на Релис за нова проверка. Тези обичайни прегледи трябвало по правило да се извършват всеки четвърт час. Значи Робинс е закъснял с десет минути. Този път леглото било празно, липсвали чаршафите и прозорецът бил отворен широко. Полицаят се хвърлил към него, навел се навън и изригнал страшна псувня. Тринадесет метра по-надолу, на терасата на третия етаж лежало простряно тяло, сковано в последен предсмъртен гърч. Тялото на Ейб Релис, Изчанчения, напълно облечен. Близо до него се намирало собственоръчно направено спасително въже от завързани един за друг чаршафи. Смъртта на Релис настъпила мигновено вследствие на счупен череп и шийни прешлени, без да се броят останалите фрактури. Трупът лежал на шест метра от фасадата на сградата.

Като надгробно слово за човека, който накара синдиката да трепери, от килията на Лъки Лучиано се чу цинично и победоносно хихикане, щом научи добрата новина: „Това канарче знаеше да пее, но затова пък, за негово нещастие, не знаеше да лети!“

За О'Дуайър и Туркъс това беше страшен, непоправим удар. Окръжният прокурор подгони капитан Франк Балс, шеф на неговия екип от следователи и отговорен за безопасността на Релис и Таненбаум, да хвърли обилна светлина върху случая. За няколко часа

Балс претупа следствието. Според него най-напред няма нищо ненормално в това, че Релис се е намирал сам в стаята в момента на своята гибел. Това било обичайно, за да можел да спи. Във всеки случай вратата била винаги отворена и проверките следвали всеки четвърт час, а пазачите се намирали в съседната стая. Тази версия беше категорично отхвърлена от Али Таненбаум, който беше поставен при същия режим на задържане, както Релис. Според него никога затворниците не са били оставяни сами за секунда, дори когато са спели или са задоволявали естествените си нужди. Следствието на Балс приключи с тъжно и изключително просто заключение: Релис е искал да се измъкне, за да извади от скривалището си 100 000 долара и да ги предаде на жена си. Няколко секунди по-късно полицаите откриват трупа. Аутопсията не показва никакви следи от отрова или наркотици, но по-късно, в 1961 г., беше доказано пред комисията КефOVER, че Релис, който никога не е пиел, междувременно е бил погълнал голямо количество алкохол. Ако е бил в пълно съзнание в момента на падането, как ще обясним, че Релис не е извикал, нито някой го е чул да пъшка?

Той е навързал чаршафите от леглото, за да си направи въже, с надеждата по този начин да достигне долния етаж, но „въжето“ се скъсва и той пада върху покрива на третия етаж. При това положение можем само да се учудваме, че не са взети никакви предпазни мерки за блокиране или за поставяне на решетки върху прозореца на толкова важния затворник, непрекъснато заплашван да бъде ликвидиран. И при това положение да се претендира, че същият този затворник е поискал да се измъкне, той, който нямаше да може да направи и десет крачки навън, без да бъде веднага застрелян, и който знае, че където и да се скрие, синдикатът ще преобърне небето и земята, за да го намери и накаже за назидание за неговото предателство, такава претенция е чиста глупост. Освен това достатъчно беше Изчанчения да разкаже на Роза къде се намира скритият капитал по време на някоя от техните срещи. Пред лицето на всеобщото възмущение, което неговите заключения единодушно повдигнаха в печата и сред обществеността, капитан Балс реши да опита още по-смехотворна хипотеза.

„Както е известно, Ейб Релис беше веселяк, винаги готов да изиграе някоя шега на своите пазачи. Една от най-любимите му шеге се състояла в това, да се спусне през прозореца на петия етаж в стаята,

която се намира под неговата, за да изненада и унижи охраната с вик: «Куку! Аз съм тук...» Според Балс сутринта на 12 ноември Изчанчения е повторил още веднъж играта. Но този път шегата се обърнала на зле!“

Едва ли някой може да си представи на този свят по-открита подигравка! Започнаха да пълзят слухове, които поставяха под съмнение невинността на Балс и неговите помощничета. За да ги откъсне, полицията в Бруклин завърши там, откъдето трябваше да започне. Излезе с официално становище, че измъчван от угризения на съвестта и подлудял от перспективата в бъдеще да се превърне в човек, когото цял живот ще преследват, Релис е предпочел доброволно да сложи край на дните си. Но тази трета теория дойде много късно. Тя не можеше да обясни присъствието на навързаните чаршафи близо до трупа, нито как Релис е прелетял пространството до точката на падането на терасата на разстояние шест метра от фасадата на сградата. Картината на един доносчик с опънати докрай нерви не се връзваше никак със свидетелските показания на полиция, който го беше забелязал да хърка здраво, десет минути преди да се хвърли от прозореца. От друга страна, известният радиожурналист Уолтър Уинчел представи неопровержими доказателства, че Релис е получавал много писма с шантажи и заплахи по адрес на жена му, ако той не спре да плюе.

Тези опити за изнудване бяха предприети от един съучастник на Шолем Бърнстейн. И за да бъде изложението пълно, трябва да прибавим, че Изчанчения беше ненавиждан дори и от другите доносници — Али Таненбаум, Магун и Каталано, които го бяха кръстили Распутин.

Днес всред началниците на нюйоркската полиция обяснението, което се смята за официално, публично признато, е следното: синдикатът в Бруклин, пък и другаде е подкупвал безбройно много полицаи и детективи на всички равнища. При посредничеството на Костело сигурно са били позлатени и някои агенти от близкия антураж на О’Дуайър и Туркърс, включително и от „неподкупния“ екип, предполагаша те, натоварен с охраната на особените наематели в хотел „Халф Мун“. Значи, отстраняването на Ейб Релис е било въпрос само на време и пари. Известно е, че Организацията е била готова да плати максимума, за да накара да замълчи окончателно неизтощимият

бъбривец от стая 623. Значи Ейб Релис е бил просто изхвърлен от собствената му охрана, която го е ненавиждала, и презирала за неговата дебелина и нахалството му спрямо тях. Те са хвърлили близо до неговото тяло завързаните един за друг чаршафи, за да направят приемлива версията „опит за бягство“. При това сам човек нямаше да може да повдигне това „канарче“, тежащо деветдесет килограма и притежаващо херкулесова сила. Освен това нека си припомним, че поне официално, в момента на настъпването на смъртта той не е поемал нито отрова, нито е бил под наркоза. Вероятно в началото той е бил ударен с полицейска палка, увита в бельо, за да няма следи. Това обяснява също, че при падането не е имало никакъв вик и неговият съсед Али Таненбаум не е чул никакъв шум от борба.

И все пак скандалът, повдигнат от „обясненията“ на капитан Балс, беше такъв, че всички детективи, натоварени с охраната на Релис във фаталната сутрин, бяха разжалвани в обикновени полицаи и изпратени да регулират уличното движение. Изпаднал за известно време в немилост, капитан Балс беше произведен в началник отдел на полицията на Ню Йорк от О’Дуайър още на другия ден след избирането му за кмет на Ню Йорк през 1945 година. По думите на редица гангстери и на други началници от полицията от този момент нататък най-важната задача на Балс е била да получава и разпределя между продажните ченгета манната небесна във вид на субсидии, редовно получавани от Синдиката на престъпниците.

Години след това Бъкси Сийгъл ще даде своя собствена версия на екзекуцията на Ейб Релис, в която се препоръчваше за вдъхновител и висш организатор на екзекуцията.

Според него скоро, след като синдикатът му възложил задачата да отстрани доносчика, той си намерил подробен план на хотел „Халф Мун“, като в същото време старателно се осведомил за личностите от полицията, осигуряващи охраната на наемателите от шестия етаж. Един от тях, който той посочваше само по прякор Вътрешния, привлякъл вниманието му. Този полицай имаше две необуздани страсти — жените и парите.

За да си осигури съучастник сред полицаите, Сийгъл се обърнал към талантите на Евелин Митълман, бившата любовница на Страус, екзекутиран миналия юни, тази, която в целия престъпен свят беше известна под името Момичето със смъртоносната целувка. Никой не

можеше да устои на чара и сръчността на това похотливо и от изключителна класа момиче, удвоени от страшни актьорски способности. Вътрешния бил съблазнен в момента, когато я срещнал. За четири месеца тя направила от него истинска изцяло предана играчка, готова на всичко, за да не я загуби. През това време Карбо, най-преданият човек на Сийгъл, си осигурил срещу 10 000 долара съучастничеството на един от администраторите в хотел „Халф Мун“, който получил кодираното име Посредника. Този човек имал за задача да направи така, че стаята под тази на Ейб Релис да остане свободна до идването на един „турист“ от Монреал. След като направел подходящия знак за разпознаване, той щял да му я предостави. Туристът бил убиец, изнамерен от Сийгъл за изпълнението на този труден договор. Той се казвал Франк Левек, по произход от Квебек, непознат на американската полиция, така че не рискувал да бъде открит. В продължение на седмици уединен в ранчото на Сийгъл в пустинята Мохев, Левек тренирал да пълзи по една скалиста стена от двадесет метра, отвесна и съвършено гладка. На нея художниците от киното, без да знаят за какво ще служи, нарисували точно копие на фасадата на „Халф Мун“ и възстановили точно наредбата на стаята на Ейб Релис и на стаята, намираща се под нея, на петия етаж.

Сийгъл, който също се бил скрил в ранчото, наблюдавал тренировките на Левек и на двама други съучастници — Рет Менахам и Пол Кели, които играли ролите на Вътрешния и Посредника.

Когато се приготвили, Хубавата Евелин убедила новия си любовник да се срещне със Сийгъл под прикритието, че отиват на почивка. Нейните целувки и 100 000 долара накарвали полиция да се остави да бъде убеден да участва в отстраняването на Релис. Той настоявал убийството да изглежда като самоубийство или нещастен случай. Приел пазарлъка. Вътрешния, който познавал навиците на затворниците и на тяхната охрана, помогнал на Левек точно да изпълни предвидения план. Когато всичко било готово, Сийгъл наредил да унищожат декоративната фасада, после се предал да го затворят на 8 октомври 1941 г., за да си осигури алиби. Между другото, мерките, взети срещу него в затвора, не можеха в никакъв случай да се нарекат драконовски. Сийгъл излизал всеки ден, купувал си обяд и с реки от шампанско посрещал по свое желание куп звезди и големи имена на киното.

Вътрешния и Евелин Митълман се завърнали в Бруклин, а Левек в Квебек.

В края на октомври Левек се представил в „Халф Мун“ и се оставил с удоволствие на всички обиски, изисквани от полицаите, с които изобилствува построятката. Той направил така, че да бъде разпознат от служителя на рецепцията и както било предвидено, той му дал празната стая на петия етаж под стаята на Ейб Релис. В продължение на петнадесет дни Левек се държал като скромнен търговски пътник. Правил се коварно на невзрачен добродушко, който редовно влизал и излизал от хотела по своите работи. Така приспал бдителността на охраната. На края на втората седмица никой полицаи не му обръщал внимание. Той се превърнал в обичайна част от хотела и бил вече „извън всяко подозрение“.

На 11 ноември Левек поискар да смени стаята. Съучастникът от рецепцията го настанил в друга стая, но направил така, че стаята на петия етаж, напусната от убиеца, да остане празна. Левек си бил направил ключ от нея. Същата вечер Ейб Релис бил посетен от съпругата си. Между двамата избухнал голям скандал. Когато към двадесет и три часа Роза оставила съпруга си, той бил извън себе си от ярост. За да се успокои, без да чака да го молят, той, който никога не пиел, приел пълна чаша уиски, предложена му от Вътрешния, влязъл малко след скандала на контролно посещение. Алкохолът бил смесен с опиати. И Изчанчения след малко заспал тежък сън, от който никой не могъл да го събуди.

През нощта Левек напуснал своята нова квартира и с помощта на фалшивия си ключ се върнал в предишната си стая. В 5,30 часа била осъществена нова обиколка и Вътрешния проникнал при Релис, който хъркал с всичка сила. Полицаят повдигнал леко прозореца, после го спуснал и така затиснал края на една стоманена нишка с дължина два метра, която увиснала навън по дължината на фасадата пред прозореца на стаята на долния етаж, където чакал Левек. Той закачил на свободния край на жицата въжена стълба, снабдена с две стоманени закачалки, обвити с памук, за да не оставят следи по стената.

В 6,45 часа детективът Джеймс Бойл направил обичайната обиколка в стаята на Релис и не намерил нищо особено. В 7 часа дошъл ред на Вътрешния да направи следващата проверка. Той отворил бързо прозореца, изтеглил до себе си въжената стълба и

закрепил здраво куките за дограмата на прозореца. Няколко секунди по-късно двамата облекли бързо безчувствения Релис и после с всичка сила го изхвърлили през прозореца заедно със завързаните един за друг чаршафи, за да инсценират опит за бягство. След това Левек слезнал обратно по същия път на долния етаж, прибрал стълбата и стоманената нишка, затворил прозореца след себе си и напуснал стаята на петия етаж, като не забравил да я заключи.

В 7,10 детективът Виктор Робинс открил липсата на Релис, а няколко секунди по-късно трупа му на терасата три етажа по-ниско. Левек останал до 8,30 часа сутринта, уредил сметката и напуснал хотела. Преди това той, както и другите клиенти на хотела, любезно се съгласил да отговори на въпросите на следователите на капитан Балс, който въобще не подозирал за изключителните акробатични номера на канадеца от предишната нощ и за съществуването сред посетителите на хотела на съучастник на Бъкси Сийгъл.

Той пък, след като научил новината в Калифорния, поръчал дванадесет бутилки „Моет е Шандон“ в килията, за да полее събитието с пазачите и многобройните си гости.

Независимо че версията, предложена от Бъкси Сийгъл, беше привлекателна, експертите винаги са се отнасяли към нея с недоверие. Според тях тя е от начало до край измислена от Бъкси, за да подчертае ефикасността си пред другите главатари на синдиката и да прикрие, истинските палачи от личната охрана на Релис.

Както и да е, целта е била постигната. О’Дуайър и Туркър загубиха най-важния си помощник. Отгоре на всичко вече имаше неопровержимо доказателство, че правосъдието независимо от нечуваните предпазни мерки е неспособно да осигури безопасността на своите най-важни свидетели.

Демонстративното изхвърляне на Ейб Релис през прозореца изплаши до смърт останалите „канарчета“. Много от тях не пожелаха да потвърдят предишните си показания. По време на последвалите процеси в паметта им се появиха големи празноти. Те се показаха много нерешителни като свидетели на обвинението.

На 30 януари 1942 г., когато Бъкси Сийгъл, Франки Карбо и Чеп Сегал отново бяха изправени пред съд за убийството на Големия Гринбърг, дори Али Таненбаум, закаран отново в Калифорния за случая, се показва толкова неубедителен в качеството си на свидетел на

обвинението, а и след грубия тормоз, на който го подложи адвокатът Джери Гейслер направи най-лошото възможно впечатление на съдебните заседатели. Съдът оневини окончателно тримата убийци и те бяха освободени на 21 февруари същата година.

* * *

Смъртта на Релис не спаси нито Бухалтер, нито неговите лейтенанти Менди Уейс и Луис Капоне. Представените до този момент доказателства бяха толкова тежки, че Али Таненбаум не можеше със своите показания да направи нищожни направените вече разкрития на Изчанчения. Али рискуваше да бъде обвинен в престъпване на клетвата и той самият да бъде изпратен на електрическия стол. Освен това каузата на Бухалтер и неговите сподвижници беше предварително загубена. В съзнанието на останалите на свобода главатари на Синдиката на престъпниците пожертвуването на тримата се разглеждаше като необходима компенсация. Тя трябваше да бъде подхвърлена като плячка на побеснялото от изчезването на Ейб Релис обществено мнение, което живееше с чувството, че се опитват да скрият от него истината. По лична заповед на Лучиано и въпреки протестите на Анастасия Големият съвет изостави Лепке Бухалтер и неговите сподвижници на произвола на съдбата.

* * *

Дауей, убеден, че нещата трябва да се доведат докрай, преследваше обществения враг N1 Бухалтер със страст и цялата строгост на закона. На 21 септември 1941 година мрачното трио Бухалтер, Менди Уейс и Луис Капоне беше изправено пред Криминалния съд на Бруклин, същият, който вече беше изпратил на електрическия стол Хепи Майон, Абандандо, Сам Голдстейн и Страус. В прокурорското кресло седеше отново страшният Бъртън Туркъс. По стар навик, за да постигне едновременно бързина и ефективност, заместник-окръжният прокурор само се ограничи с едно общо обвинение за тримата, за което те можеха да получат солидарно

смъртна присъда. Ставаше дума за убийството на Джоузеф Розен! Аферата беше от 1936 година. Ключът за нейното разрешаване дадоха показанията, предоставени от „канарчето“ Ейб Релис. Навремето тя не само че не беше осветлена, но четиримата следователи, натоварени да я разгадаят, бяха отстранени с височайша заповед.

Розен управляваше малко предприятие в Ню Йорк — камиони, които работеха в индустрията за облекло. Когато Бухалтер взе контрола върху този сектор, той заплаши Розен, за да го накара да спре транспорта за онези фабриканти на дрехи, които отказваха да плащат данъка. Розен се опита да откаже. Веднага той загуби клиентелата и работата си, но запази дълбока неприязън към Бухалтер, независимо от няколкото кокала, които Лепке му беше подхвърлил да гложга. Окончателно обезверен от действията на бандата, Розен смени няколко професии за шест месеца и накрая взе заем и откри малка сладкарска работилница в Бруклин. Когато Дауей начена издирванията върху незаконната дейност на Бухалтер, Розен, надявайки се да го уплаши, се опита да му измъкне пари в замяна на собственото си мълчание и обяви открито своето намерение да представи доказателства на екипа на окръжния прокурор. Така той си подписа смъртната присъда. Бухалтер изпрати веднага срещу този непредпазливец група убийци под ръководството на Луис Капоне. Сутринта в събота на 13 септември 1936 г., в 6,45 часа, в момента на отваряне на магазинчето Розен беше убит със седемнадесет куршума, от които седем на места, причиняващи незабавна смърт. Работата свършиха Менди Уейс, Хари Страус и Джими Ферако. Шолем Бърнстейн управляваше колата, в която седнаха убийците, за да отидат да докладват на Луис Капоне, че са изпълнили задачата.

Четири години по-късно Ейб Релис издаде цялата афера и най-накрая, на 21 септември 1941 г. Туркърс изправи тримата още живи виновници пред Криминалния съд в Бруклин. Питсбърг Фил вече беше минал през електрическия стол за убийството на Пъги Фънстейн, а Ферако беше елиминиран от убийците на Сийгъл през време на войната за отстраняване.

По време на процеса на Бухалтер и неговите двама лейтенанти бяха взети извънредни мерки за сигурност. Туркърс беше предупреден, че синдикатът е мобилизирал трима елитни убийци да ликвидират свидетелите дори в залата на съда, ако се окаже възможно. Но беше

сигурно, че други убийци се навъртаха около тях. Туркър поиска група от петдесет специално подбрани детективи да засили обичайния кортеж на тримата подсъдени. Те бяха ангажирали за своята защита истински щаб от специално подбрани най-добри адвокати-криминалисти и бивши съдии, най-добрите оратори и, разбира се, Сам Лейбовиц.

Общо за цялата защита синдикатът изплати хонорари най-малко за четвърт милион долара. Защитниците не получаваха напразно тези пари. Знаейки, че каузата на техните зловещи клиенти е абсолютно загубена, те проведоха без затруднения операция по нескончаемо протакане. Бяха необходими осем дни, за да приемат да започне избора на съдебни заседатели, след което отхвърлиха двеста и петдесет кандидатури, и бяха необходими пет седмици, за да се изберат съдебните заседатели. Други битки по процедурните формалности забавиха започването на същинската част на процеса до 21 ноември. Към тази дата бяха минали вече десет дни от изхвърлянето през прозореца на ключовия свидетел Ейб Релис.

Изчезването му не спаси обвиняемите, натопени от другите доносници и най-вече от Макс Рубен, стар приятел на Розен, изхвърлен също със сила от Бухалтер и подложен на непрекъснат терор, защото беше станал неволен съучастник в екзекуцията на бившия притежател на камиони. Без съмнение той никога не би посмял да говори, след като беше мълчал в продължение на месеци, ако неговият страшен главатар не бе допуснал фаталната грешка да се опита да му затвори устата завинаги. На 1 октомври 1937 г. по Макс Рубен стреля наред улицата един от убийците на Бухалтер, вероятно Менди Уейс. Действието се разви на тротоара пред една болница. Това обстоятелство спаси живота на Рубен. Навременната първа помощ и незабавната трапанация на черепа помогнаха по чудо на Рубен да оживее. В продължение на осемнадесет дни той висеше между живота и смъртта и хирурзите даваха надежда едно към десет хиляди да се отърве.

От този момент, изправен на крака след продължително възстановяване, Рубен беше пазен денонощно от трима детективи, избрани измежду най-бързите стрелци, чиято предпазливост успя да осуети всички по-късни опити на убийците на Бъркс Сийгъл, натоварени от Лепке да довършат работата, започната от Менди Уейс.

Независимо от първия атентат, извършен срещу него, независимо от смъртната заплаха, която продължаваше да заплашва живота му, Рубен, парализиран от страх, много месеци се съпротивяваше на натиска на О'Дуайър и Туркър, които се опитваха да го убедят да свидетелствува срещу Бухалтер, като му обещаваха неприкосновеност и абсолютна защита срещу всякакви нови агресивни актове.

Може би угризенията на съвестта и желанието да отмъсти за своя стар приятел, може би усетеното ледено дихание на смъртта, може би личната омраза към Бухалтер, а най-вероятно съзнанието, че след неговите разкрития големият шеф на Анонимното дружество за убийства от този момент ще бъде в невъзможност да осъществява репресии срещу него, накараха Рубен да се съюзи със закона. На процеса въпреки усилията на защитниците на Бухалтер да го дескредитират, той представи унищожителни доказателства. Той обвиняваше категорично гангстерите, че в 1937 г. са ползвали облагите от тайно споразумение на свои съучастници чак в седалището, на Върховния съд на Ню Йорк, който разследвал тяхната дейност.

— В момента, когато получих този куршум в главата — заяви той, — аз отидох в съда, за да дам показания пред Голямото жури, но само няколко от членовете му знаеха кой съм, защо съм извикан и кой ден, ще давам показания...

Свидетелските показания на Рубен, истинска статуя на Каменния гост, излязъл от гроба, където искаха да го изпратят подсъдимите, оказа решително влияние на съдебните заседатели. Мъртвобледен, но надменен, сочейки с пръст Бухалтер, Рубен продължи безмилостно:

— Този човек се опита да ме убие, защото аз познавам в най-малки подробности цялата истина за убийството на, Розен. Аз бях свидетел и съучастник в цялата подготовка за това убийство, а за неговото осъществяване научих от устата на Лепке. Той цинично ми го описа, за да ме измъчва и за да ми докаже, че никой от тези, които са го предали, не е успял да се измъкне от неговото отмъщение — продължи Рубен, заобиколен от петдесетте телохранители. — Той успя и аз си мълчах, лъгах дори, за да спася живота си, престъпих дадената пред съда клетва. Но това не беше достатъчно за този подозрителен маниак. Когато усети, че е станал прицелна точка на Дауей и въпреки доказателствата ми за лоялност, които му предоставих, той поиска да ми затвори устата завинаги.

След Рубен последва Шолем Бърнстейн, който по време на убийството на Розен играеше ролята на „шофьор“, след него някой си Пол Бъргър, който беше идентифицирал и посочил на убийците нещастния сладкар. И двамата потвърдиха точка по точка показанията на починалия вече Ейб Релис и обвиненията на Рубен и Али Таненбаум. Туркър пазеше Таненбаум за накрая. „Канарчето“ обясни, че най-напред се е срещнал с Менди Уейс и Капоне. Но Бухалтер е бил този, който по време на едно събрание в главната квартира на неговата Релинг Манифекчъринг Къмпани, в края на Пето авеню, потвърдил задачата и определил точната дата на екзекуцията. Макс Рубен наистина защити тезата на своя приятел Розен.

Кралят на Анонимното дружество за убийства беше допуснал не по-малко фатална втора грешка, като пренебрегвайки обикновените правила, беше влязъл в личен контакт с убийците. А лейтенантът му е допуснал друга, като е настоявал за привилегията сам да участва в екипа.

Али Таненбаум по-нататък уточни начина по който Питсбърг Фил, Уейс, Ферако и той самият са ликвидирали Розен и как след като е паднал мъртъв, за по-сигурно са му изпратили в главата допълнително още четири куршума.

По време на тези показания в залата на съда цареше гробна тишина. Напразно защитниците на Бухалтер се опитваха да разсеят страшното впечатление от разказа на Таненбаум, като го подложат на контраразпит в продължение на повече от час. Също така напразно главатарят на Анонимното дружество за убийства и неговите двама лейтенанти свирепо отхвърляха обвиненията. Те не бяха в състояние да представят никакво приемливо алиби. Последният удар нанесе Магун, който също даде показания, че е чул от устата на Луис Капоне разказ за убийството на Розен.

В последната минута защитата реши да използва една последна възможност, като представи лъжесвидетелството на един приятел на Розен, който се опита да оневини обвиняемите. Но когато се наложи да подпише под клетва дадените показания, човекът се изплаши, отрече се и накрая се провали окончателно. Същото стана и с брата на Гурах Шапиро, и с брата на жената на Менди Уейс, дошли да потвърдят, че са се намирали единият с Лепке, а другият с неговия лейтенант в момента на престъплението.

От този момент делото беше решено. В продължение на три дни след безмилостна обвинителна реч на Туркър адвокатите на Бухалтер се опитваха злобно да отрекат чудесния наниз от свидетели и доказателства, събрани от заместник-окръжния прокурор. Безуспешно. И защитниците на Менди Уейс и Луис Капоне нямаха повече щастие...

През нощта в петък на 30 ноември 1941 г. в 22,15 часа съдът се оттегли на съвещание. Към полунощ съдбата на тримата подсъдими беше решена. Те бяха признати за виновни за предумишлено убийство. Следващият понеделник, за девет минути, Бухалтер, Менди Уейс и Луис Капоне чува присъдата си — смърт на електрическия стол. В десетдневен срок те трябваше да бъдат прехвърлени в Къщата на смъртта в Синг Синг, където тяхната екзекуция беше определена за 4 януари 1942 година. В цялата история на престъпността това беше първият случай, когато смъртна присъда се стоварваше върху главата на един от главатарите на Синдиката на престъпниците.

Но защитата на осъдените веднага започна една безнадеждна борба за забавяне на трагичната развръзка. Използваха се всички легални хитрини и се разчиташе на влиятелни политически покровители на всички равнища. При това по такъв скандален начин, че станалият междувременно губернатор на щата Ню Йорк Том Дауей отиде дотам, че публично обвини президента на Съединените щати, великия Рузвелт, че спъва работата на правосъдието.

Във всеки случай непрекъснатите протакания забавиха екзекуцията на зловещото трио до 1944 година. Но едно след друго безбройните обжалвания пред всички висшестоящи инстанции бяха отхвърлени. Отхвърлени бяха и молбите за помилване. И накрая след две години на уморителни, изкуствено създадени съдебни процедури осъдените, държани до този момент във федералния затвор в Ню Йорк, бяха прехвърлени в Синг Синг и тяхната електроекзекуция беше предвидена за нощта на 2 март 1944 година. В 21,40 часа, преоблечени в специални дрехи, Бухалтер и сподвижниците му, подчертано горди, бяха заведени в помещението, което в подземния свят беше известно като „залата за танци“, стаята на смъртта. До екзекуцията оставаха осемдесет минути. Осъдените се срещнаха за последен път със семействата си. Усмихнат, Лепке успокояваше жена си и двамата си лейтенанти. Нещо трябваше да се случи. И той го знаеше.

В последните петнадесет минути това „нещо“ дойде във формата на телефонно обаждане на губернатора. Екзекуцията се отлагаше с една седмица, докато Върховният съд не се произнесе върху последната молба на защитата на осъдените по параграфа за допустимостта на изпълнението на присъдата.

Сутринта на следващата събота молбата беше отхвърлена и екзекуцията беше насрочена за 23 часа същия ден. Осъдените не изглеждаха много притеснени. В Синг Синг екзекуции през почивните дни не се извършваха. Това беше ненарушима традиция. Така тримата мъже с апетит унищожаваша обилното меню, което се смяташе за тяхната последна вечеря, абсолютно убедени, че последното им пътуване ще бъде при всички случаи отложено до понеделник.

— Това ще ни даде възможност поне още веднъж да се натъпчем за сметка на данъкоплатците... — подхилваше се Менди Уейс. Той вярваше на Лепке Бухалтер, който им беше заявил, на него и на Капоне, че през неделния ден сигурно ще се случат нови „неща“.

Но техните красиви надежди изведнъж рухнаха, когато в 21,55 часа директорът на затвора се обади за последен път по телефона на губернатора Дауей, от когото зависеше отлагането на екзекуцията до понеделник. Скъсвайки с традицията, която се спазваше стриктно в продължение на 27 години, т. е. от когато Синг Синг беше построен, Томас Дауей отказа поредното, отлагане с две кратки, решителни думи: „Няма промяна!“

В 22,02 часа Луис Капоне проникна в стаята на смъртта, претъпкана с журналисти, и без да каже дума, седна на електрическия стол. Три минути по-късно той беше само издъхнал труп. В 22,10 ч. дойде ред на Менди Уейс... С глава под черната качулка още мълвеше: „Аз съм невинен! Аз съм само изкупителна жертва! Предайте дълбоките ми чувства на моето семейство.“ Ударът от 3400 волта окончателно прекъсна последния му вик.

В 22,15 часа влезе този, когото всички очакваха като звезда... — Самият Луис Лепке Бухалтер!... Малките кафяви очи на краля на престъпниците бяха загубили кадифената си мекота. Той стрелкаше присъстващите журналисти с ледени и яростни погледи. Осем кожени ремъка го приковаха неподвижно върху зловещия стоманен стол. Палачът закачи електродите за смъртнобледата кожа и стегна челото му във фаталната каска, после го покри с качулката. В тясната

задушна стая се чу бръмченето на муха. Директорът на затвора повдигна ръка, палачът грубо блъсна надолу прекъсвача. За един миг светлината в целия затвор намаля. В стаята на смъртта премина бърза и отвратителна тръпка, докато тялото на осъдения се сгърчи в коланите и се разнесе непоносима миризма на озон и изпечена човешка плът. Големият шеф на Анонимното дружество за убийства, главният убиец, отговорен за смъртта на стотици, най-сетне си плати. В 22,19 часа съдебният лекар официално констатира смъртта му.

Осъждането и смъртта на Лепке Бухалтер и неговите двама лейтенанти представляваше, последната кървава сензационна страница от разкази, които травматизираха Америка в продължение на година и половина.

Междувременно О'Дуайър не преставаше да тръби високо за своята решимост да намери Албърт Анастасия, изчезнал още в деня на предателството на Разпети петък, и да го изправи пред Криминалния съд. На няколко пъти той се изфука пред целия печат, че има в ръцете си „образцово обвинително досие“ срещу великия диктатор на кейовете, което ще му позволи да получи без затруднения нова смъртна присъда. Доказателствата, предоставени от Ейб Релис съдържаха точни обвинения лично срещу Анастасия за повече от двадесет убийства, по-специално за убийството през май 1939 г. на Морис Даймон, делегат на профсъюза на каруцарите, и на Питър Панто (Питър Панто беше прототип на човека, пресъздаден от Марлон Брандо в известния филм „На кейовете“ („On the Waterfront“), друг работнически представител, мистериозно изчезнал през същата година.

Със свойствената на младостта храброст (той няма двадесет и пет години) Панто има смелостта да се противопостави на терористичния режим, наложен от Анастасия по кейовете на Бруклин и Ню Йорк. Той дори се осмели да се кандидатира срещу него в новите избори, които трябваше да се състоят през същата година за президентското място в профсъюза на докерите. На 8 юли 1939 г. по време на голямо събрание той публично осъди съдружника на Бухалтер пред повече от хиляда работници от пристанището. Той успя да ги въодушеви и да ги убеди да му помогнат да изгонят от кейовете гангстерите, които контролираха борсата на труда. На 8 август младият активист, който трябваше да се ожени през октомври, изведнъж

изчезна безследно. Неговата годеница Ана Мафия (Sic!) преобърна небето и земята, за да го намери. Нито полицията, нито приятелите на Панто не успяха да разберат дали е мъртъв или още е жив, нито дори да определят при какви обстоятелства е могъл да изчезне, без да остави следа. Показанията на Ейб Релис девет месеца по-късно дадоха възможност да се разбере какво се е случило. По заповед на Анастасия, Питър Панто е бил тайно отвлечен от Менди Уейс, Ферако и някой си Тони Ромеро и после удушен от Уейс, докато другите се опитвали да го озаптят. Независимо от малкия си ръст и слабата си фигура нещастникът се защитава яросно. Успял е почти да отхапе палеца на Менди Уейс. След като е бил зверски довършен, тайно са го погребали в едно малко гробище на Ню Джърси. Анастасия не желаше по никакъв начин да бъде намерен трупът, тъй като той веднага щеше да бъде посочен като убиец. Всички знаеха за злобата, която изпитваше към Панто, а и убийството можеше да направи младежа мъченик в очите на всички докери.

Още един път обвиненията на Ейб Релис се оказаха съвършено точни. Предприет беше незабавен обиск в посоченото от него гробище. Извадиха, някаква безформена маса, но с помощта на Х-лъчи беше категорично установено, че това са останките на нещастния Питър Панто, смесени с трупа на неизвестно лице.

Предупреден по неведоми пътища, за това вече стана дума, Албърт Анастасия се укри същата нощ, когато Изчанчения начена своите дълги и, общо взето, повтарящи се разкрития. О'Дуайър изпрати веднага по неговите следи група полицаи. Техните издирвания ги заведоха дори в Куба и до Италия, но независимо от огромните, явно показно разгърнати усилия не се получаваше никакъв резултат. В продължение на деветнадесет месеца Анастасия не беше намерен. Всички работници от пристанището, до последния бяха уверени, че Анастасия въобще не се е отдалечавал от Бруклин. От своето скривалище с посредничеството на брат си Тони той продължаваше да упражнява своята желязна власт по кейовете. По време на арестуването му Гурио издаде едно от скривалищата му — фермата Милтън, недалеч от Ню Йорк. Въпреки натиска на общественото мнение, печата и собствените му сътрудници О'Дуайър се въздържа да иска задочна присъда на съдиректора на Анонимното дружество за убийства, като продължаваше, да бъде сигурен, че ще успее да получи

за него смъртна присъда. Окръжният прокурор изтъкваше несъстоятелни претексти за протакане. Неочакваното изхвъркване на Ейб Релис през прозореца на 12 ноември 1941 г. като че ли дойде тъкмо навреме. Според изявлението на окръжния прокурор това било катастрофа, тъй като липсва ключовият свидетел, върху който е построена цялата негова чудесно действаща система.

От този момент вече нямаше кой да отправи обвинение срещу Анастасия. Особено след това, което се случи с Изчанчения!... Али Таненбаум, който беше присъствувал на убийството на Морис Даймонд, изведнъж получи амнезия. А и какъв е смисълът от потвърждението, неговото единствено свидетелство беше недостатъчно.

Между другото една далеч по-голяма трагедия от този момент травматизира САЩ. На 11 декември 1941 г. изненадващата японска бомбардировка над Пърл Харбър унищожи целия американски тихоокеански флот и хвърли страната във Втората световна война.

По-нататък процесите срещу фигури от Анонимното дружество за убийства се отразяват с по няколко реда в скандалните хроники на американските вестници.

Съдебните процеси на Али Таненбаум, Шолем Бърнстейн, Блу Магун, Гурио, Мейфтор, Левин, Голоб, Катено и други по-дребни представители на Анонимното дружество за убийства преминаваха при пълно безразличие от страна на обществото. Независимо от това, че някои от тях влизаха на първите места в ужасаващия списък, нямаше смъртни присъди и по-голямата част по-късно се възползваха от възможността да бъдат освободени условно.

Самият О'Дуайър търсеше добра избирателна платформа. На 1 юни 1942 г. той напусна длъжността си и се включи в армията.

Той остави на 8 април на Бъртън Туркъс, натоварен да изпълнява длъжността, доклад от капитан Балс, според който в Бруклин нито едно убийство не е извършвано без съгласуване с Анастасия. Освен убийствата на Морис Даймонд и Питър Панто Балс изброяваше още шестнадесет други убийства, които Анастасия (Балс го наричаше Анастасио) лично е наредил да бъдат извършени и ги е следял отблизо. Но той заключава, че смъртта на Релис унищожава всяка надежда да бъде изправен пред съда главатарят на убийците.

Изпратен в задморски територии, О'Дуайър отиде да става герой и дослужи до длъжност бригаден генерал. Демобилизираха го през 1945 г., точно навреме, за да се кандидатира и да победи Фиорело Ла Гуардия с голяма преднина в местните избори за кмет на Ню Йорк. Победата му се осъществи с подкрепата на политиците-демократи от Тамани хол, които бяха тясно свързани с Франк Костело и синдиката.

Сигурен в своята ненаказуемост, Албърт Анастасия беше заплувал отново на повърхността. В началото на 1942 г. той най-безсрамно се появи на кейовете.

Повече никой никога не го притеснява, нито го разпитва. Мобилизиран на място, в Пенсилвания, във връзка със „своята компетентност“, той беше назначен за инструктор в спомагателните войски, използвани за товарене на снабдителни кораби, извършващи доставки на съюзническите сили по целия свят. Така той заслужи медал, получи американско поданство и стана старши сержант!

През 1945 г. всички обвинения срещу него бяха обявени за недостатъчни и бяха окончателно снети! Голямото жури на Бруклин изрази официален протест. Напразно! То трябваше да се ограничи с официално осъждане на възмутителната небрежност и отклонения, които са позволили на този голям главатар на престъпници да се измъкне от всякакво преследване. При това събраните от О'Дуайър улики биха били напълно достатъчни да го пратят безвъзвратно и още преди много години на електрическия стол!...

От нелегалност излезе и Джо Адонис, но и него, както и Албърт Анастасия, никой не безпокоеше.

Както излиза, в добродетелна Америка едно канарче може да пее, докато си загуби дъха и умре, без много по-страшни птици да заемат мястото му в клетката.

В края на краищата това предателство на Разпети петък удари само по неколцина лоши крадци, докато хората, призвани да раздават правосъдие, в сянката на своите тоги станаха безсилни свидетели на въздигането на всемогъщите сеньори на злото, при това с тайната закрила на официално избраните защитници на доброто.

ГЛАВА ЕДИНАДЕСЕТА

НЕ СБОГОМ, А ДОВИЖДАНЕ

В Съединените щати, където хората бяха травмирани от вълната на насилие и несигурност по времето на сухия режим, гангстеризмът заемаше важно място във всички вестници.

Средните американци все повече и повече се възмущаваха от скандалните убийства. Това не им пречеше да ходят на кино, за да гледат филми на ужасите, филми за гангстери, които, ако не най-хубавата, най-малко играеха първостепенна роля. По свой начин Холивуд фабрикуваше герои, като произвеждаше филми като „Малкият Цезар“ с Едуард Робинсън, пресъздаваше муцуната на главатаря Ъруин Голдстейн в „Човека с белега“ с Пол Муни и Джордж Рафт и още в „Общественият враг“, „Убиецът“, „Доковете на Сан Франциско“, „Звездна белота“, „Аз съм един беглец-каторжник“, „Подкупът“, „Човек под прикритие“, „Отдел за борба с порока“, „Шегаджията на бандата“, които освен всичко друго утвърждаваха таланта на Джеймс Кагни и Хъмфри Богард. Настъпи времето, когато кинозвезда от мъжки пол не можеше истински да се наложи, ако не покажеше способност да играе ролята на твърд, безмилостен, озверял бандит. Дори благородният Мики Руни беше принуден да пресъздаде „Кели Картечницата“.

Журналистите изписаха милиони редове за Ма Бекер и нейните синове, за Клайд Бароу и Бони Паркър, за Прити Бой Флойд, за Бейби Фаст Нелсън, за Елвин Каритс, за Джон Дилинджър и Кели Картечницата... Списъкът им е почти толкова дълъг, колкото и броят на жертвите им.

По този начин „неподкупният“ Томас Дауей след своята серия от подвизи срещу основателите на Синдиката на престъпниците и след разкритията, засягащи ужасяващата дейност на Анонимното дружество за убийства, се ползваше с огромната популярност на силен човек, смел американец, безстрашен, безупречен, рицар в съвременните смутни времена, отдаден изключително в служба за

защита на вдовиците, сираците, бедните и ограбените. Той беше олицетворение на добродетелта, победила порока. Един карикатурист го беше нарисувал с неговите малки гъсти мустаци как, издул бузи, с едно духане измиташе авгиевите обори.

Със своите непрекъснати действия, насочени към унищожаване на престъпния свят, Дауей стана символ на превъзходството на законността над силата. Яхнал своята увеличаваща се от ден на ден популярност, той можеше да мечтае за най-високите политически постове. И с право, защото вече се говореше, повече за него, отколкото за Рузвелт.

Лучиано никога не забравяше за тези негови бесни амбиции. Той чудесно знаеше как да ги подклажда. Макар да излежаваше от дълго време доживотната си присъда в Данемора, Лучиано не се съмняваше, че един ден ще се намери с най-добрите карти в ръка и че след една чудесна комбинация ще потвърди окончателно дадения му прякор Щастливеца. Комбинация, както винаги колкото забележителна, толкова и отвратителна.

След като примами Дауей, като му предаде Лепке, той започна атака срещу съдията Маккук, същият съдия, който проведе съдебните заседания по лабиринта на тяхната съвест, а след това му подписа и присъдата.

Маккук, станал вече съдия във Върховния съд на щата Ню Йорк, имаше възможност да поизкриви решението на съда, взето срещу него. Да бъдеш съдия още не значеше да живееш в пълно спокойствие. Маккук сам трябваше да се убеди в това...

Три години след осъждането на Лъки Лучиано съдбата се обърна срещу него. Ако не намереше захар в резервоара на колата си, то се чупеше кормилото или отказваха спирачките. Броят на катастрофите му по пътищата стана такъв, че всички полицаи по движението го поздравяваха на малко име. Един ден изгоря гаражът му заедно с новия „Крайслер“, който току-що беше купил. За нещастие пламъците обхванаха и къщата, която още не беше изплатена. После жена му почина при извънредно загадъчни обстоятелства и докторът дълго се бави, преди да даде разрешение да я погребат. После същото се случи с един от синовете на съдията... И добрият съдия Маккук поиска да види Лучиано в Данемора. Те прекараха заедно два часа в стаята на лекаря на затвора д-р Мартин и съдията излезе със сълзи на очи.

Оттогава неприятностите спряха. Не бива да се приема като лошо отношение забележката, че когато през 1943 г. Мое Полакоф поиска за своя клиент Лучиано условно предсрочно освобождаване, съдията Маккук (независимо че според предишните му изявления Лучиано, „опасно извратен престъпник, неспособен да се поправи“, беше излежал само непълни седем години от присъдата) даде благоприятно мнение: „Ако Лучиано продължава да сътрудничи и да се държи в затвора примерно, то той може да се обърне с молба за смекчаване на наказанието.“

Неприятностите направиха съдията любопитно снизходителен, като не забравяме, че показанията на Релис потвърдиха: Лучиано е човек далеч по-опасен, отколкото си представяха по време на процеса му. Всъщност без всякакво съмнение той беше най-големият престъпник на всички времена. Значи... помилване!

За Лъки това беше само първият жалон към свободата. Така е, нещастieto на едни носи щастие на други. На 11 декември 1942 г. като камбанен звън отекна катастрофата от Пърл Харбър. Съединените щати побързаха да влязат във въоръжения конфликт. На Лучиано се предостави изключителен шанс да спечели своята собствена война за извоюване на победата. Той го виждаше ясно. Събитията, ако ги използваше внимателно, можеха да му позволят да се измъкне от затвора. Той знаеше да използва обстоятелствата. Затова трябва да му имаме доверие.

* * *

Още преди светкавичната японска атака над Пърл Харбър, през 1940–1941 г. американските военни разузнавателни служби имаха сериозни съмнения, че по цялата територия на страната е организирана немска пета колона. Фашистките организации, за чието съществуване се знаеше от дълго време, процъфтяваха. Те охотно създаваха тесни контакти с някои секции на Ку Клукс Клан на основата на расизма и антисемитизма.

Чарлз Брейтъл ни го потвърди: „Много се опасявахме от германската активност в страната. Най-страшни от всички бяха саботажите по кейовете на пристанищата. Най-вече от германските

диверсанти, дебаркирали от подводниците на остров Лонг Айленд. Нямаше съмнение, че те опитваха мощни акции срещу доковете, откъдето тръгваха всички материали, предназначени за нашите армии и армиите на нашите съюзници.“

Това Лучиано го знаеше прекрасно. Още веднъж моментално всичко му стана ясно. Извика Меир Лански и Франк Костело в Данемора и разкри разположението на батареите на своята армия.

— Меир, и ти, Франк, правите всичко, което е по силите ви. Трогнат съм. От дълго време виждам по вашите муцуни, че независимо от нашите усилия, независимо от всичките мангизи, излезли от Банката за смазване за избирателната кампания на този изтърсак Дауей, вие не вярвате и за миг, че той ще ме освободи, дори ако прибавим, според обичая, допълнително пакет от долари на него лично. Не е вярно, че той не иска да го направи, той не може да го стори. Да си представим за момент, че губернаторът Дауей освобождава условно Лучиано — той ще загуби всякакъв морален престиж, ще бъде обвинен от своите политически противници в извършване на длъжностно престъпление и злоупотреба. Довчерашният герой ще се превърне в изкупителна жертва и ще унищожи всичките си възможности да стане президент на САЩ. Но ако ние намерим хитрост, годна да му спаси авторитета без риск от катастрофа, той ще участва... Достатъчно е да имаме тайно силен коз, за да го принудим да удържи дадената дума, тъй като този мерзавец не зачита нищо. Зная как да му попреча да ни направи отново номера, който ни скрои Рузвелт...

Костело се оживи.

— Добре! Дотука чудесно загарявам номера, но ти забравяш най-важното — хитрината, хватката, каква ще бъде, според теб?

Лъки се протегна с изпънати далеч напред ръце и се подхили:

— Момчета, аз ще стана национален герой, едно момче, което чудесно ще подпомогне своята родина в борбата срещу вътрешните и външните врагове... и нищо няма да може да бъде отказано на един герой. Добрите поданици ще бъдат щастливи да видят как Дауей ще ми отвори вратите към свободата. Те дори ще решат, че този човек здравата се е изхитрил да забрави миналото и злобата срещу такива типове като мен и ще кажат: „Сваляме ти шапка, Дауей!“

Програмата, която ви предлагам, се състои в две части. Вие знаете и тези истории с нацистките шпиони, и че там работите не вървят. Погледнете „Ню Йорк Америкън Джърнъл“ и заглавието на осем колони „Затворете си устата“... Военните започват да се паникьосват. Ти, Франк, ще внушиш на политици, близки до Генералния щаб на отбраната, че нашите хора като бивши контрабандисти на алкохол познават брега като петте си пръста, значи и всички възможни места за таен десант. Във всеки случай те достатъчно дълго време са водили за носа бреговата охрана, нещо, което ще трябва да направят и нацистите, ако искат да постигнат някакъв резултат. Добре, ти ще им предложиш тяхната безусловна помощ. Ти, Меир, от своя страна, ще гарантираш неприкосновеността на кубинските брегове... Ще ти бъде лесно с Батиста, ако трябва, ще му пробуташ нещо допълнително... На Бахамските острови ти си човекът, който командува. Флотът ще се впечатли, но преди да направите всичко това, ще трябва да се предизвика истинска паника... това ще бъде бачкане за Албърт Анастасия и Тони. Отсега нататък ще трябва да се поразвъртите, какво казваше тоя глупак Уинкъл? А, да, точно така — да се насади психоза за голям саботаж, за разрушаване на инсталации от най-голяма важност. Трябва да се задвижат нещата... Трябва да се говори само за това.

Двамата слушатели не можаха да сдържат възхищението си от способностите на този гигант на мисълта, който не преставаше да ги учудва. За да покаже, че го слуша внимателно, Лански попита:

— Да, ясно... но ти говореше и за втора част?

— Нека започнем с тази, а после ще поставим в действие и втората. Не искам да крия от вас, става дума за това какво тайно ще надrobi Вито Дженовезе в Италия, преди всичко в Сицилия, където го изпратих да навести няколко донове. Карло Гамбино и Кармине Галанте ще му отворят вратите си. (Нека припомним, че Вито Дженовезе не беше сицилианец.)

А сега на работа.

На пристанищата имаше голямо движение. По кейовете имаше кораби от най-различни националности. СССР искаше военни материали. Трябваше да се доставят срочно на СССР танкове, различни превозни средства, джипове, муниции, оръжие. Всички те трябваше да бъдат прехвърлени през Иран. Всеки кораб беше много

нужен, още повече че германските подводници разрушаваха конвой след конвой, а и войната в Тихия океан също изискваше голям брой транспортни кораби за пренасяне на хора и материали.

Хората от Организацията впрегнаха таланта си, за да накарат всички да повярват, че има шпиони навсякъде. Само че в края на краищата нищо не се случваше. Никакви разрушения, никакви сериозни тревоги.

Дойде време Албърт Анастасия да изиграе своята роля. Той имаше идеи, достойни за Макиавели, а и не вършеше работата наполовина. На нея се намираше най-хубавият пътнически кораб на всички времена, плаващ луксозен дворец, гордостта на Трансатлантическата компания — „Нормандия“.

Американските власти със съгласието на генерал Дьо Гол получиха разрешение да преустроят гиганта на моретата за транспортиране на войски. Новината зарадва сърцата на американците. Печатът побърза да осведоми за новите преустройства, за фантастичните възможности на кораба, способен да транспортира наведнъж 5000 войника. (През 1937 г. „Нормандия“ стана носител на „Синята лента“.)

Всички работници, които се трудеха на френския пътнически кораб, бяха членове на профсъюза. Във вътрешността на гиганта сваляха преградите от червено дърво, за да монтират метални конструкции. На 9 февруари 1942 г. от нея на западната страна на Манхатън пристигат трима заварчици, качват се на борда на „Нормандия“ и слизат във вътрешността. После никои не ще чуе повече да се говори за тях. Това не е причина да се притесняваме за тяхната съдба, те водят златно съществуване и споменът за обхванатия изведнъж от пламъци „Нормандия“ съвсем не им пречи да спят. Обхванат от страшен пожар, корабът гори в продължение на малко повече от 24 часа. Под звуците на същите сирени, които го посрещнаха при неговото триумфално влизане в пристанището на Ню Йорк по време на връчването на „Синята лента“, със същите фонтани на пожарните кораби, които този път не рисуваха гейзери в негова прослава, а се опитваха безнадеждно да загасят огъня, обхванал бордовете му, шампионът на моретата започва да се накланя и свършва, като поляга с бълбукане, наподобяващо морски прилив, във водата.

Хиляди американци със сълзи на очи присъствуваха на тази агония. От уста на уста се носеше думата „саботаж“. Анастасия довърши работата си, като заповяда обща стачка.

Начинът на мислене се промени изведнъж на 180°. Фашистка Италия на Мусолини воюваше на страната на Райха на Адолф Хитлер, а по-голямата част от докерите бяха от италиански произход, потомствените американци, от англосаксонски произход започнаха открито да ги подозират. Най-лошите оскърбления се стоварваха върху родените на Апенинския полуостров, епитети като предател и шпионин бяха най-безобидните.

Плъзна и слух, според който флотилиите на морските рибари (всички от италиански произход) снабдявали с продоволствие и взимали със себе си шпиони, изпратени от Италия и Германия, специалисти по саботаж, дошли да приготвят нападението на ордите от хуни с пречупен кръст върху свещената земя на Америка.

Когато разбра, че феноменът на отровата е достигнал опасна точка, от която връщане назад няма, Костело започна контраоперацията.

По негова команда полицаи от италиански произход, получили американско поданство, взимаха думата при всеки възможен случай, за да разкажат за лоялността на своите съотечественици. Полицаи от американски произход, но „смазани“, поемаха щафетата, за да разобличат този свиреп расизъм, недостоеен за страната на свободата. После Просперо Винсънт Виджиано, едно от божествата на Тамани Хол, личен приятел на Джо Адонис, заяви на една умишлено предизвикана пресконференция: „Може да бъдеш италиански гангстер, свързан с подземния свят, сицилианец, член на мафията, без при това да си изоставил най-светите патриотични чувства. Това е още по-вярно, като се има предвид, че главатарите на банди се свързаха с мене, за да ми потвърдят, че дори с риск на живота си те ще докажат при всички случаи своята вяност към скъпото отечество, което са си избрали, на което дължат всичките си благодарности за чудесното гостоприемство.“

Този намек има пряко отражение в редиците на достолепния американски военен флот. Той се принуди да свали по-ниско вирнатия си нос и да поиска от Вашингтон разрешение да потърси тайно пряка връзка с хората на подземния свят, по-специално с тези от доковете.

Вашингтон и Рузвелт дадоха незабавно съгласие за започване на операцията „Престъпен свят“.

За да се прикрие, Генералният щаб на морината даде пълномощия на енергичния капитан-корвета (Чинът отговаря на нашия капитан III ранг.) Чарлз Хафенден, командирован в Генералния щаб от Манхатън.

Интересно е, че Хафенден не е имал никакъв пряк контакт с Томас Дауей, който независимо от смутните времена се интересувахе само от избирателната си кампания за губернатор на щата. Той разговаря с Франк Хоган, евентуалния заместник на Дауей, в случай че бъде избран, и с Мъррей Гърфейн, един от хората, които настървено искаха гибелта на Лучиано по време на разследването, предхождащо процеса и тежката присъда на Лъки.

Ние дълго време разпитвахме Мъррей Гърфейн за този интересен период. Той с желание ни разказа следното:

"В тогавашния момент едно огромно количество военни материали попадаха в ръцете на германците. Това беше драматично ембарго, което блокираше цялото товарене на военни материали не само за нашата армия, но и за всички армии на съюзниците. Именно тогава един офицер от секретните служби на морината, Хафенден, се свърза с Франк Хоган и го попита: „Има ли начин да се преговаря с признатите главатарии на незаконния бизнес?“

Причините бяха следните: ако успеем да проникнем сред престъпниците, или още по-добре, ако можем да се съюзим с тях, ние ще можем да откриваме предварително всяка опасност от саботаж по кейовете от страна на германските или италианските шпиони.

Главатарите на незаконния бизнес, с които се срещам, се похвалиха, че те могат да направят много в този смисъл... но че нямат право да го направят без разрешението на някого... Аз попитах: „На кого?“ Отговориха ми: „На Лучиано, но за нещастие той е в затвора...“ Тогава, по техен съвет аз влезнах във връзка със Сокс Ланца, шеф на профсъюза на рибарите...

И ето как краят на конеца ги заведе при Лучиано!

Така нещата се наредиха точно както той искаше. Сега трябваше да стигнат до него, минавайки през Сокс Ланца.

От петнадесет дни Джоузеф Сокс Ланца си учеше урока при Франк Костело и го знаеше наизуст. Приятелите му го наричаха Джо

Сокс, беше персонаж а ла Спенсър Трейси, но за отрицателен герой. Напълно неграмотен, той стана крал на пазара за риба, като изнудваше всички рибари в пристанището на Ню Йорк. Тарифата беше 100 долара за всеки пълен с риба кораб, 50 долара за всеки камион, натоварен на кейовете с вече веднъж таксуваната риба. Той не търпеше никакви извъртания. Първо предупреждение: една котвичка се насочваше с всичка сила в тялото на своенравния рибар, понякога го убиваше. Тогава всичко изглеждаше като нещастен случай. Второ и последно предупреждение: вироглавецът се виждаше притиснат между стената на кея и борда на някой кораб. От това действие се получаваше отвратителна каша, която после си оспорваха големите черни плъхове с червени очи. Той имаше известни проблеми, когато поиска да разшири изнудванията и върху консервните фабрики. Осъден и изпратен в затвора във Флинт (Мичиган), той не изостави управлението. Неговият приятел Албърт Маринели, един от боговете в Тамани Хол, и зет му Просперо Венсънт Виджиано го извадиха бързо оттам.

Трябваше да направи няколко фасона, докато се съгласи да бъде представен на капитан Хафенден. По-специално той настояваше капитанът да дойде на срещата цивилен: „Разговор с тип в униформа, това ще ми навреди...“ Срещата се осъществи в полунощ на една пейка близко до гробницата на генерал Грант, на края на Ривърсайд драйв.

Сокс следваше точно наставленията на Костело, правеше се на добър поданик, уверяваше офицера, че когато става дума за корабите в открито море, той гарантираше за всички хора от своята флотилия: готови били да застанат на стража. Очите на моряците виждали надалеч и точно. Те щели също да отбелязват всичко подозрително, което влиза и излиза от пристанището. Но за това, което става по доковете, не можел да помогне. Това не бил неговият ресор. Би имал големи неприятности. Там той не притежавал нито сила, нито власт.

— Това засяга кого — пита Хафенден, — господин Анастасия?

— В известен смисъл да, малко...

— Но тогава кой?

Сокс пригответи своя ефектен удар.

— Някой, който може да уреди всичко, по простата причина, че е голям бос... само че нямате късмет, той е в затвора в Данемора. Това е

Чарли Лъки Лучиано...

Рибата се хвана на въдицата.

Хафенден разговарял дълго с Гърфейн как да направи така, че да омиловичи Лучиано, ядосан от процеса, ядосан, че е в затвора. Щеше ли да се съгласи да го приеме?

Разбира се, Лъки прие молбата високомерно:

— Какво, да приемам един офицер в тази яма с лайна, в която са ме оставили да гния! Дума да не става. Отвратително е за него, а не за мен.

Решен да успее, Хефенден се среща с адвоката на Лъки Мое Полакоф, който за всички отговори го свързва с Франк Костело.

Костело му обяснява, че не е никак справедливо и дори е неприлично да иска да преговаря с човек, с когото се отнасят така зле. Хафенден се съгласил, поискал среща с Дауей, който изпратил прошение до съдията Маккук Лучиано да бъде прехвърлен в Синг Синг за исканата среща.

Така е, когато човек печели малките сражения, накрая взима и голямата победа.

В новата си килия, съоръжена с течаща топла и студена вода, Лъки приел Мъррей Гърфейн, Хафенден, Полакоф, Джордж Уолф, Франк Костело и Меир Лански.

Докато към него се обръщат с официална молба, Лъки не преставал да гризе малки зелени краставички, специално доставени за него от Меир Лански от фабриката на Дилейни стрийт. Двамата се поглеждали съучастнически и се усмихвали.

Лучиано дал своето съгласие по принцип, но при определени условия.

Сега в играта трябваше да се включи Дауей.

Голям играч на покер, а и мошеник от висока класа, Лъки си беше раздал най-добрите възможни карти.

Най-напред, ако Дауей не се присъедини към неговите искания, той ще предаде на печата всичките фалшиви доказателства, провокирани от прокурора, за да е сигурен, че ще го осъди. За тези фалшификации той имаше доказателства.

Освен това сега, когато Дауей, станал губернатор, благодарение на неговата помощ, визираще президентския пост, Лучиано щеше да направи всичко, за да му помогне, но само срещу нещо, което би му

дало действителна гаранция, ако Дауей непочтено забрави направената му услуга.

И за да завърши окончателното изпълнение на набелязания план, той остави отворена вратичка за едни последни задължителни преговори. В тях той изискваше незабавно да бъде освободен под гаранция.

Тук трябва да признаем, че Дауей разигра една забележителна комбинация. Дори Чарли признава това. Прилагаме превод на оценката му за новия губернатор:

"Аз веднага разбрах какво иска този малък мустак, за да му помогна, и нещо, което е много по-важно — за да не заема позиция против него и да компрометирам шансовете му да стане президент. Този мръсник е готов да ме освободи, но при условие че литна далече, много далече. Това ще рече, че ще трябва да приема да напусна моята страна, страната, на която съм легален поданик, откакто беше натурализиран моят баща, още когато бях момче. Но той няма да може да ме депортира без моето съгласие. Разбрах и още нещо: той иска да има възможност да се фука, че е отървал Съединените щати от страшния гангстер Лъки Лучиано.

Но има и нещо друго. Аз ще трябва да остана в тази колиба до края на войната. Не могат да ме изпратят в Италия, докато тя трае, защото става дума за вражеска държава. Тогава да видим какво ще ми се случи? Същото като при тези момчета, които искат да извършат идеалното престъпление. Аз разработих точен план и всичко вървеше като по ноти, докато Дауей не постави своето условие...

Вярно е, в определена степен Лучиано беше попаднал в клопка, но както винаги той преувеличаваше. Няма ли да бъде освободен в края на войната? Това е по-добре, отколкото като плъх да гние в затвора. Освен това Дауей го настави в най-хубавия затвор на щата Ню Йорк, Грейт Медой в Камсток, на север от Албани. Настанен повече от удобно, той получаваше храна от най-добрите готвачи на града, поливаше я с уиски „Джи енд Би“ и имаше винаги студено шампанско за гостите си. Разполагаше и със стая, за да посреща капитан Хафенден, Мърей Гърфейн, Сокс Ланца по проблемите на операция „Престъпен свят“. Директорът на затвора Бърнън Мороус се грижеше специално за него. Естествено беше му разрешено да се среща също и с приятелите си Анастасия, Лански, Костело и други бандити, шефове

на семейства и главатари на банди. Тук идваха всички: Джо Бонано, Джо Профачи, Томи Лукезе, Тони Акардо, и те организираха фантастична пиянска оргия, за да полеят важното събитие. По уговорка с Лучиано губернаторът Дауей, бивш шампион по безпощадна борба срещу злото, обещавахе, че „ако се държат тихо, момчетата от бандите няма да бъдат повече преследвани...“

Хафенден имаше пълното право на поздравления от началниците; по кейовете вече не се случваше нищо. Докерите товареха военните материали денонощно, без дори да мечтаят за увеличение на заплатата. Всички станаха добри и участваха с всички сили и от сърце във военните усилия на страната.

Сега сигурно е моментът да споменем, че уреждането на нещата беше сделка, изгодна за всички.

За да ускори хода на събитията около своето освобождаване, във всеки случай, а и може би и за да даде подходяща възможност на Дауей да изпълни както трябва поетото задължение, без да рискува окончателно пропадане, Лъки Лучиано трябваше да изпълни втората част от маневрата. Да мести и да размества пионката Вито Дженовезе.

Това беше интересен персонаж, за който е необходимо да се дадат по-подробни разяснения. Той беше високопоставен главатар на престъпниците, хитър, лукав, находчив, изпълнен с противоречия и в края на краищата труден за разбиране. Един журналист го описа така: „С неслизаща от лицето крокодилска усмивка, с мек и абсолютно равен говор.“

Дон Витоне, роден през 1897 г. в Неапол, емигрира с цялото си семейство в Ню Йорк през 1912 година. Ние вече обяснихме как се е срещнал с Лъки Лучиано. Бързо се превръща в неговата дясна ръка. Специализира се в проституцията и изглежда непреодолимо привлечен от трафика на наркотици. Неговият шеф Лъки Лучиано, суеверно загрижен да изглежда настрани от подобен вид дейност, го оставяше на преден план и дърпаше конците зад гърба му.

От първите улични боеве дон Витоне запази за цял живот два големи белега на дясната си буза. За да прикрие тази видима обида на личността му, той се принуди да опира тази част от лицето си върху рамото. Така доби типичната гангстерска стъпка и силно наклонената походка. Нисък, дебел, той носеше очила против слънце, за да намали ефекта от черния, рядко жесток поглед.

През 1930 г. Дженовезе отпътува за три месеца до Италия, за да постави основите на евентуален трафик. В противовес на Лучиано него го влечеше към Европа. Двамата мъже взаимно се допълваха много добре. Като отчиташе все пак неговите лични качества, Лъки не му се доверяваше и дори го ненавиждаше. Само че дон Вито Дженовезе се оказа много полезен...

Своите първи капитални вложения той направи в едно заведение за хомосексуалисти и мъже с променен пол. Това не му пречеше да доказва нежните си чувства към противния пол. Неговата първа жена Ана Рагоне беше човек с благ характер, тежко преживяваше престъпната дейност на мъжа си и почина от мъка през 1931 г., макар че се опитаха да я представят като починала от туберкулоза. Не е известно дали той я е оплакал.

През 1932 г. той среща на един обед в „свой кръг“ едно вулканично момиче, дванадесет години по-младо от него, Ана Петило Вернотико. Нейният съпруг Джерард Вернотико беше един от членовете на специалния екип на дон Вито. Много поласкана, тя седеше между двамата. Както си бърбеха, изведнъж откриха, че Петило са братовчеди на семейство Дженовезе. Значително по-силно го развълнува коляното на Ана под масата... Лудо влюбиха се един в друг, техният устрем беше изведнъж спрял от факта, че Ана не желаше да измени на съпруга си. Тя не желаше да стане любовница на дон Вито. Имаше принципи и религия, на които държеше.

Дженовезе беше както последователен, така и методичен. Той натовари двама от своите убийци, Питър Майон и Майкъл Барезе, да ликвидират неデリкатния съпруг, който си позволява да поставя на изпитания съвестта на жена си, а това страшно измъчваше дон Вито.

На 16 март 1932 г. Джерард Вернотико беше удушен с рибарска корда на покрива на едно здание в Манхатън от своите колеги. За да бъдат сигурни, му теглиха няколко куршума в главата и тялото и го наръгаха единадесет пъти с кама. Човек трябва да бъде много предпазлив, особено с чувствителните съпрузи, които имат навик да се връщат неочаквано. Да се върне от другия свят, естествено, е трудно.

За негово нещастие някой си Антонио Лонзо се качил на покрива да подиша чист въздух. Един куршум в главата го лиши от простора с чистия въздух.

Петнадесет дни по-късно Дженовезе се ожени за Ана. Не може току-така една братовчедка да остане вдовица.

През 1932 г. той стана член на Висшата директория на престъпния синдикат, винаги до своя пряк шеф Лъки Лучиано.

През септември 1934 г. неговото скъперничество го принуди да се върне към предишните си лоши навици. По време на една подставена партия покер в дъното на една от залите на ресторанта, държан от Фердинанд Босиа (Сянката), Дженовезе съдра кожата на един наивен италиански бизнесмен. Обра му 160 000 долара. Босиа поиска 35 000 „мано“, което беше нормално, той беше дал помещението, той беше „подредил“ играта и накрая той беше поканил Дженовезе да оскубят перата на „гълъбчето“. Дженовезе имаше угризения на съвестта, когато се налагаше да даде дори и един долар от своите печалби, но обеща да помисли. И измисли всичко. На 9 септември 1934 г. той побърза да се разплати с Босиа с помощта на най-добрите си стрелци Гу Граска, Джордж Смура, Майк Миранди и Ърнест Руполо (Ястреба), които му платиха с град от куршуми, калибър 11,43.

Докато квартетът от убийци се завръщаше в базата си, Миранди се сети изведнъж, че неговият подчинен Уили Гало или е в течение на много работи, или като свидетел на тази акция се държеше като човек, който се чувства виновен за това, че знае повече, отколкото би трябвало да знае. Миранди незабавно се обърна към своя съучастник Ърнест Руполо (Ястреба) да му направи услугата да убие Гало. Той нямаше да бъде толкова предпазлив, защото двамата бяха добри приятели.

Ястреба заведе Гало на гангстерски филм. Излезнаха през един запасен изход на една безлюдна уличка. Изведнъж Руполо извади своя колт, насочи го към Гало и стреля. Но пистолетът каза само „щрак“ и засече.

— Побърка ли се, та си правиш подобни шеги?

Без да каже нито дума, Руполо опита още веднъж!

— Ей, кофа с лайна, какво правиш! — каза разтрепераният Гало.

— Това е шега — избухна Руполо, — нали видя, че ютията не е заредена, иначе щях да съм ти пръснал черепа.

Двамата мъже се засмяха на хубавата шега.

— Хайде! Ще отидем да ударим по едно последно у дома — предложи Ястреба. И отидоха.

Руполо се затвори в тоалетната, за да провери тайно оръжието си и го зареди отново. Изпиха по две чаши и Руполо предложи:

— Добре, ще те изпратя малко, не ми се спи. На улицата той застана зад Уили Гало и стреля многократно. Гало падна окървавен.

Това, че можем така подробно да ви разкажем тази история, дължим на факта, че Гало я разказа на съдията. Той не умря вследствие на това уреждане на сметките. Заловен, Руполо-Ястреба беше отсъден на двадесет години затвор. Това стана в края на 1934 година.

Дълго време той спазваше закона за мълчание. Не се оплакваше от нищо. През всичкото време очакваше намеса от страна на Дженовезе, за да се облекчи затворническата му съдба. Той беше забравил за невероятното скъперничество на дон Вито, който забравяше всичките си дългове.

През 1937 г., уморен от егоистичното държане по негов адрес, Руполо поиска разрешение да говори с федерални длъжностни лица, за да помоли за евентуално скорошно условно освобождаване. В това рисковано действие го последва и Питър Ла Темпа, който можеше да потвърди основната част от неговите думи.

От своята разузнавателна служба, обхванала всички затвори на щата, Лъки Лучиано разбра за тяхното гибелно решение. Той заповяда на дон Вито Дженовезе да изчезва за Италия по тревога. После повика Лански и Костело в Данемора и им обясни как трябва да действа Дженовезе.

Идеята на Лъки беше проста. За такъв изпечен мошеник като него това беше просто рефлекс. Той започва двойна игра. От момента, когато дойде на власт, Бенито Мусолини водеше безмилостна война в Сицилия срещу традиционната мафия. Той заявяваше: „Аз ще я пресуша, както пресуших блатата в Понтинс.“ (Дуче вече беше върнал обратно в Ню Йорк Джони Торио.)

Когато дон Вито напусна САЩ през 1937 г., той разполагаше с богатство от 75 000 долара в налични (което се увеличаваше при всяко пътуване, което правеше жена му до официалното обявяване на войната). Той ги получаваше със строгата заповед да се постави в услуга на фашисткия режим, в случай че съюзниците загубят войната. Заповедта изискваше да се правят максимум услуги на Мусолини и ако

е възможно, да се корумпират и натопят най-близките му сътрудници по същия начин, както бяха корумпирани хората на Тамани Хол.

Дженовезе се справяше отлично с поставената задача, която специалистите от американските разузнавателни служби определяха като неосъществима.

Трябва да признаем съвсем определено, че е имало връзки между него и американските разузнавателни служби, но задълбоченото им разглеждане не е предмет на настоящото изследване.

Първоначално, Дженовезе се установи в Неапол, ловейки риба в мътните води на режима със съвсем определен успех. По това време той успя да създаде мрежа за доставка на наркотици от Ливан и Турция и увеличи даренията за италианския Червен кръст и за черните каси на „Ризите“, не по-малко черни. Той направи дарение от 250 000 долара за построяването на най-люксовото седалище на фашистите в Нола. По негово искане те пък му осигуриха връзка с печално известната тайна полиция. Дон Вито ѝ помогна да изпратят на небето всички сицилиански мафиози, които не знаеха как да вървят в крак с времето. С този удар той завоюва абсолютен авторитет сред най-перспективните, онези, които служеха на интересите на майка мафия, а не на интересите на една несъществуваща родина.

Уведомен за неговите подвизи, Бенито Мусолини поиска да се срещнат. Те са се виждали дванадесет пъти и дълго са разговаряли насаме.

Едно от безпокойствата на Дуче беше констатацията, че милионите италиански емигранти в Америка не разбираха нищо от доктрината за Велика Италия и добродетелите на старите римляни. Той искаше да обедини стадото си. Опасността от подобна акция стана очевидна по време на събитията от 1941–1942 г., когато, след като Организацията парализира работата по кейовете на Ню Йорк, всред американците англосаксонци се пробудиха расистки чувства към „макаронаджиите“-италианци и другите малцинства. Те останаха под подозрение до края на войната. Да ограничи това мнение се зае един италиански журналист, Карло Треска, който посвети на това дело целия си ум и голям талант. Той формира издателска група, която започна да издава на италиански език седмичника „Il Mortello“ („Чукът“). Скоро той стана най-популярният печатен орган сред всички емигранти от полуострова. Вестникът водеше много умно

организирана пропаганда, правейки със стрелите си на решето Мусолини.

В Рока деле Каминале беше подписан договор между двамата мъже. И двамата съвестно го изпълняваха. Пръв трябваше да поднесе доказателства, че изпълнява поетите задължения дон Вито. И той го направи.

На ъгъла на 15-а улица и 5-о авеню на Ню Йорк един човек се готвеше да пресече: Карло Треска. Един друг тръгна пред него, като че ли го покани да го последва. Прокънтяха няколко изстрела. Карло Треска падна най-напред на колене, избърса челото си, където се беше забил един от куршумите, погледна окървавената си ръка, изтри я в самото си и падна мъртъв. Убиецът пресече сам, със спокойни крачки, без никой да го обезпокои. (Това убийство може да бъде приписано на Кармине Галанте (Частна архива на авторите). Тони Бендер „организира“ акцията на професионалния убиец. Лучиано им вдигна луда патърдия, че са действували по команда на Дженовезе, без съда „Кенгуру“, единствената инстанция, която можеше да съди и осъжда на смърт. Накрая, беше военно време...

Кармине Галанте беше застрелян с девет куршума на 21 юли 1979 г. в Ню Йорк (по този повод виж статията „Убийството на кръстника“ от Жан Марсили в „Paris — match“, N1574).) Това се случи през януари 1943 година.

През февруари същата година за неговите добри и лоялни услуги дон Вито Дженовезе получи най-високото звание във фашистката държава. Дуче собственоръчно закачи на гърдите му ордена „Комендаторе“.

Най-стабилна подкрепа дон Вито получаваше от префекта на Неапол Албини, изцяло корумпиран под грижите на първооткривателя на системата за смазване, самия Франк Костело.

Влиянието на Дженовезе пред Дуче стана такова, че през зимата на 1943 г. той успя да подреди Албини като заместник-държавен секретар по вътрешните работи. Вътре в апарата на партията злоупотребите на префекта на Неапол бяха известни на всички, но въпреки това Мусолини потвърди назначението. За Дженовезе това беше голяма победа: „Сега ще има възможност да си напълня гушата“ — заявяваше той, потривайки ръце.

Но неговият успех в обществото стана колосален, когато успя да оплете в мрежите си наистина много голяма риба, граф Чано, министъра на външните работи, зет на Дуче.

Една вечер дон Вито се забавляваше да слуша от едно момиче разкази за любопитни подробности от държанието на графа в любовните игри, когато съвсем случайно тя му подхвърли, че графът, макар и засега в съвсем малки дози, взима наркотици. Дженовезе скочи веднага върху плячката, която се оказа сговорчива. Оплетен от главата до петите в отровната паяжина, нещастникът не можеше вече да се измъкне и изпълняваше все нови и нови добре подбрани искания. Трафикът на наркотици се извършваше с личния самолет на Чано. При това в разгара на войната.

По-специално те отиваха заедно в Истанбул, взимаха „брутна“ пратка, която се рафинираше в Милано от двама специалисти, единият от които е още жив и си припомня с удоволствие преживяните красиви мигове от живота. (Частна документация на авторите.)

От този момент благодарение на Чано влезе в действие главозамайваща мрежа за доставки на наркотици. Канала образуваха пилотите на военни самолети, в много случаи герои от войната, но и кокаинисти. Един от тях беше съвипусник на Бруно Мусолини, той беше набраздил контролираната от Ромел Северна Африка с нелегални канали, а транзитният пункт Танжер се превърна в световна база на трафика с наркотици. Дон Вито имаше напълно свободен достъп до Вила Торлония, а граф Чано го въведе в най-високопоставените кръгове. Джузепе Бастианини му предостави неизброимо число паспорти.

Много е трудно да бъдат приведени материални доказателства, но силното влияние на Дженовезе върху граф Чано може би е повлияло, на графа да премине на страната на Бадوليو в хода на съзаклатието на Големия съвет на фашистите (25 юли 1943), което доведе до отстраняването на Дуче. Мусолини обичаше да казва, често: „Ние сме трима, които управляваме: Краля, Папата и Аз...“, като забравяше да спомене за един коварен слушател, винаги в някоя от първите ложи, преждевременно осведомен за всички събития — мафията. Тя си служеше с него, но той не знаеше да си служи с нея, а неговата кожа не струваше вече нищо. Очакваше се само как ще го сдъвче.

Дженовезе, който играеше играта докрай — както е известно, на покер карти се сменят бърже, — не остави работата си да пропадне. От една страна, той продължаваше да предоставя милиони долари за временното правителство на Дуче, а на място вече работеше в тясно сътрудничество с американските окупационни сили.

Войските на съюзниците дебаркираха в Сицилия, без да срещнат никаква съпротива (по-късно Лучиано цинично разкри, че цялата история е измислена от начало до край, за да маскира пред американската общественост истинските причини за своето освобождаване), с помощта на дълбоката подмолна дейност, извършена от дон Вито Дженовезе и неговите тайни съдружници дори в самата фашистка партия.

Като че ли случайно, след като Италия се предаде на съюзниците през лятото на 1944 г., Генералният щаб на американската армия назначи за военен губернатор на цялата окупирана Италия Чарли Полети. Полети беше бивш заместник-губернатор на Ню Йорк, а след заминаването на Леман в армията и временно изпълняващ длъжността губернатор. По-късно стана един от приближените на Дауей, новия губернатор на щата, но имаше връзки и с някои политици от Тамани Хол. При това положение не бива да се учудваме, че дон Вито Дженовезе, бивш приятел на Чано и Мусолини, беше посрещнат с разтворени обятия. Вместо да му сложат белезници в очакване на разстрел за измяна и на двете си родини, той беше назначен за официален преводач! Назначението стана в Нола, мястото, където дон Вито се беше отличил, предлагайки 250 000 долара за изграждането на сградата на фашистката партия...

За няколко месеца той организира едно чудесно действащо предприятие на черния пазар, което покриваше целия полуостров, като компрометира военни от най-висок ранг в най-различни сектори. Той вършеше търговия на черно с военни материали, кораби, самолети, камиони, въобще с всичко, което можете да си представите. Забогатяваше от болници, пеницилин, лекарства от първа необходимост, антибиотици, хранителни продукти, цигари, зехтин, брашно, като за да ги пренася, използваше военен транспорт.

Няма да говорим за веригата от бардаци, организирана по цялата страна за дребните удоволствия на съюзническите войски. Неговата

мощ биеше на очи. Как бихме обяснили по друг начин писмото, написано от Чарлз Дън, командоващ Военната полиция.

„Донасям Ви, че Вито Дженовезе ми служеше за личен преводач от 28 януари 1944 година. Той ми беше особено полезен. Дори той ми разкри няколко случая на корупция и на чернорскаджийство, засягащи цивилния персонал на американската армия. Той има ясна мисъл. Познава както никой друг италианците. Той е предан не само на родината си — Съединените американски щати, но и на всичко, което засяга американската армия.“

Значи така.

Междувременно, много сръчен при воденето за носа на големите началници, Вито Дженовезе за малко да се издъни вследствие на усърдието на един подофицер. Старши сержантът от криминалното следствие на армията Орандж Дики беше прочел с най-голямо внимание хвалебствените препоръки. Тези на майор Хълмгрен, натоварен с гражданската администрация, цитираме: „Дженовезе не получава никаква заплата, плаща сам разходите си, работи денонощно и прави големи услуги на американската военна администрация.“ Майор Стивън Юнг заявява: „Аз го смятам за честен и лоялен. Може да се разчита на него.“

Защо тогава Орандж Дики се заема с Дженовезе? По инстинкт. Той води разследването по загадъчното изчезване на военни материали. Малко по малко следствието го довежда до дон Вито. През юли 1944 г. той докладва за резултатите от следствието срещу Дженовезе на своя началник капитан Дън, който го праща по дяволите. Дики обаче, нарушавайки правилата, отиде и до генерала, като прескочи полковника. Чрез неговия адютант пристигна суха заповед: „Веднага изоставете този въпрос.“

Дики реагира като опасно вманиачен службаш. Той задържа черната овца Дженовезе и през август 1944 г. изпрати по съответния ред рапорт.

Началниците освободиха дон Вито. Вбесен, сержантът пише този път до ФБР, потвърждавайки, че се случват някои доста сериозни неща, че той е уверен — Вито Дженовезе е гангстер, а заедно с това и шпионин, който е работил за фашистите. Нанесен беше непоправим удар върху Управлението за стратегическо разузнаване и военната

администрация. (След войната то прераства в Централно разузнавателно управление. — Бел. прев.)

Военният губернатор Чарли Полети, подтикван от сицилианската мафия, която би била много щастлива да запази в Италия такъв коз като Дженовезе, прави всичко, което беше в неговата власт. Невъзможно, ФБР беше вече заработило. Дон Вито се зае да обработи Дики:

— Хайде, сержант, оставете тази работа. Твоите шефове са ми приятели. Ние заедно организирахме десанта. Не разбираш ли, че ние сме свързани? Мисли за бъдещето си...

После с разбиране продължи:

— Добре, приятел, твоя дял от тортата. Нормално. 250 000 долара... и повишение в службата. Става ли?

За нещастие тези неща не вървяха пред Орандж Дики. Малкият сержант от американската армия ни разказа тези подробности, като от скромност забрави да сподели, че Дженовезе надълго му е разказвал какво смята да направи с майка му и сестра му. Но ние го знаем...

Когато Дженовезе под конвой беше докаран в Ню Йорк, настъпи голяма паника.

За рекорден срок Организацията успя да го измъкне от военен съд. Катастрофа — съдията Джули Хелфанд от Бруклин, който трябваше да разглежда делото му пред щатския съд, беше непристъпен.

Франк Костело и Уили Морети бяха натоварени от Лъки Лучиано да извадят от калта нещастника: „Докато аз не изляза, той ме представлява в Сицилия и аз не мога да мина без него. Направете всичко възможно или аз свършвам.“

Костело предаде това на Анастасия.

Проблемът беше прост. Вито Дженовезе се оказа обвинен от Ърнест Руполо и Питър Ла Темпа в убийството на Фердинанд Бокиа. Една заплашителна сянка, която трябваше да отведе Вито на електрическия стол.

Анастасия изучи проблема и намери решение. Вероятно се досещате какво.

Питър Ла Темпа, затворен в Бруклин при прекрасни условия (правосъдието очакваше много от него — главата на Дженовезе), страдаше от нефрит, който предизвикваше чести и болезнени атаки.

Лекарят на затвора имаше на разположение обезболяващи таблетки с бързо действие.

На 15 януари 1945 г. Ла Темпа, който беше сигурен в специалната закрила, която имаше, получи поредната криза. Донесоха му таблетките. Изведнъж той се почувствува още по-зле. Удвоиха дозата и страданията свършиха. Той почина, виейки от болка, и с кървава пяна между зъбите.

Методът на Анастасия лекуваше всички болести.

Така свидетел остана само Руполо и доказателствата срещу Дженовезе, засягащи убийството на Бокиа, не бяха достатъчни. Във всеки случай законът на щата Ню Йорк е категоричен: той изискваше в областта на криминалните престъпления потвърждението на най-малко двама свидетели. Но можем ли да твърдим, че Руполо е все още свидетел? Той не знаеше вече какво е говорил, нито какво точно е станало. Той загуби паметта си.

На 11 юни 1946 г. съдията Лейбовиц беше принуден да освободи дон Вито Дженовезе, оправдан от съда.

* * *

Говорихме толкова надълго и нашироко за личността на Вито Дженовезе, защото той беше вратата за излизането на Лъки Лучиано от затвора и изход за губернатора Дауей. Без него нищо не би станало. Прецизният механизъм, поставен от майсторски ръце, щеше да работи на празни обороти, а това не беше изгодно на никого. Но случаят не беше такъв. Нека да видим как и защо.

Да разгледаме внимателно фактите.

На 7 май 1945 г. завърши войната в Европа. Същия ден губернаторът Томас Дауей получи молба за помилване, в която се искаше освобождаването на Чарли Лучиано. Капитан Хафенден подкрепя искането: „Усилията на Лучиано намалиха времетраенето на войната в Сицилия и Италия.“

Комисията за условно освобождаване поиска да научи нещо повече, тя получи категоричен отказ от военноморските сили под предлог „запазване на тайните, отнасящи се до всички секретни

операции“. Това не попречи на комисията да препоръча най-горещо на Дауей да освободи Лучиано...

Без ни най-малко притеснение Томас Дауей обяви на 3 януари 1946 г., че Чарли Лучиано е освободен, че се експулсира в Сицилия и не може да бъде преследван на територията на Съединените щати. Той трябваше да уточни:

„От момента на влизането на САЩ във войната армейските служби потърсиха помощта на Лучиано. Тя се състоеше в получаване на информация за евентуални вражески нападения. Той вероятно е сътрудничил на разузнавателните служби, макар че за реалната стойност на предоставената информация нямаме уточнени данни. Според докладите неговото държане в затвора е било напълно задоволително.“

По-късно, по понятни причини, той отиде още по-далеч. Дауей заяви в интервю пред „Ню Йорк пост“: „Задълбочена анкета установи, че помощта, оказана от Лучиано на военноморските сили през войната, е била ценна и значителна. Десет години затвор е може би най-тежката присъда, налагана някога за сводничество. Това са причините, които накараха Комисията за условно освобождаване да препоръча намаляването на присъдата, като се държи сметка и за това, че Лучиано ще бъде осъден на вечно изгнание.“

Това не звучи много убедително, като имаме предвид, че тези думи излизат от устата на страшния Дауей, „прокурора-унищожител на престъпността“, неподкупния мъж, достигнал фантастично издигане благодарение на това, че преследваше неотклонно Синдиката на престъпниците, който с незаконни средства взе главите на Дъч Шулц, Лепке Бухалтер и много други, като оставим настрана присъдата на Лучиано, осъден „без право на обжалване“ на тридесет до петдесет години затвор.

Доколкото беше възможно, ние очертахме този странен проблем. Нашето гледище е очевидно. Нека сега просто се обърнем към изказванията на нашите свидетели, продължително разпитвани по наша молба. Най-малко към тези, които се съгласиха да бъдат цитирани. (Другите в своето мнозинство споделяха мнението, че е съществувала уговорка Дауей — Лучиано. Ние съжаляваме за тяхното решение да запазят мълчание, но се надяваме, че това е било само за момента, още повече че някои от тях имат решаващи доказателства.)

Чарлз Брейтъл (съдия от Върховния съд на щата Ню Йорк):

„Невъзможно е да се каже доколко в действителност тази помощ е била ефикасна. Всички, които са били забъркани в тази афера, твърдят, че той действително е сътрудничил лоялно. Това е възможно. Имаше тайно разследване на правителството, за да се реши как да се действа. Въз основа на неговите резултати правителството сметна за възможно да замени присъдата с експулсиране.“

Том Дауей (син на Томас Дауей, сега адвокат):

„Министерството на морската полиция навремето е потвърдило, че той не е играл никаква роля, нито е имал каквото и да било сътрудничество по време на войната... Вярно е, че имаше слухове и протести. Обвиняваха баща ми, че е взимал подкупи и е правил компромис по политически причини. Но всичко от начало до край е фалшификация. Никога не е имало никакво доказателство.“

Чарлз Сиракуза (бивш директор на Бюрото за борба с наркотици за Европа. Беше успял да се внедри в мафията и сам да играе ролята на трафикант. Достигнал е забележителни успехи, преди да бъде разобличен от Организацията):

„Двама от моите приятели работиха като сътрудници на Дауей и в секретната служба на Морската полиция. Те са ме уверявали, че никога Лъки Лучиано не е участвувал по никакъв начин във военните усилия. Това е само една широкомащабна фалшификация! В действителност, когато Дауей водеше кампанията си за преизбиране, Лъки Лучиано е прехвърлил голяма сума на един от неговите, финансови агенти. След победата на Дауей в изборите Лучиано изтъква доказателство за това, че е давал бакшиш: «Сега ще искам нещо насреща...» И го помилваха!“

Ако Чарлз Сиракуза говореше открито, Лучиано също не му отстъпваше.

Той ненавиждаше Дауей: „Тази мърша ме отвращава. Той е такъв като нас, само че е от другата страна, за да избегне всякакъв риск. Той е много опасен, защото не знае какво е това порядъчност. Винаги е в някаква комбина, но никога честна. Когато си от тази страна, която наричат право, най-незначителното необходимо изискване е да действуваш в съгласие с правото. Той е мошеник от най-висока класа. Не сме си правили никакви подаръци един на друг.“ Факт е, защото в

края на краищата в своето „Завещание“, трябва да признаем, Лучиано е изложил истината или поне своята истина:

„Всичките истории, свързани с помощта, която съм дал на правителството, както и това, което говориха през следващите години за участието ми в нахлуването в Сицилия, като съм сполучил да постигна сътрудничеството на момчетата от мафията, всичко това си беше пълна глупост и шега, предназначена за глупаците. Беше ми много лесно да претендирам, че има нещо вярно в това, защото хората го хапнаха и защото в продължение на години ги накарах да вярват, но не е имало такова нещо. Що се отнася до помощта, която съм бил давал в Сицилия на нашата армия, спомнете си само на колко години съм бил, когато съм я напуснал, на девет години. Единственото момче, което познавах наистина добре там, не беше дори сицилианец. Това беше онзи мръсник Вито Дженовезе. Всъщност в този момент този ситен парцал живееше като цар в Рим, лижейки гъза на Мусолини, а по отношение на това, което ме засяга, аз винаги съм го смятал за негодник и предател на Съединените щати.“

Разбира се, Лъки в най-висока степен владееше изкуството да мами, да представя нещата както му е изгодно и да отмъщава на онези, които мрази. Той ненавиждаше Дженовезе, независимо че той играеше честно своята роля, така както беше уговорено през 1938 година. През първите две години Дженовезе установи преки връзки с мафията, защото Кармине Галанте, сицилианец по произход (роден в Кастеламаре) осигуряваше връзката между Италия и Дженовезе и Съединените щати, в услуга на семейство Масерия-Лучиано, за което отговаряше Франк Костело.

Връзките с Лучиано бяха толкова тесни, че през 1940 г. от затвора в Данемора той се замисляше по въпроса „да теглят куршума на Хитлер“, когато разбра, че Вито Дженовезе беше извънредно близък с граф Чано и Дуче и благодарение на тях един ден можеше да се окаже в непосредствена близост до фюрера.

„Вие имате на ваше разположение в Италия най-добрия убиец в света. Елитен убиец, мой човек. Той ще го направи“ — уверяваше Лъки агентите на секретната служба на Марината и капитан Хафенден.

Доказано е, че Лъки Лучиано е страдал ужасно в своето изгнание. По свой начин той е обичал Съединените щати, американския начин на живот. Ню Йорк и неговите луксозни и топли

квартали му липсваха. Той си го признаваше. Но Лъки не униваше никога, дори и в най-лошите моменти, той се надяваше да обърне в своя полза положението. Изглежда напълно естествено той да се опита да играе ролята на героя на десанта в Сицилия, където разпространяваха шалчета с изрисувана буква „Л“.

Един герой винаги би могъл да се завърне в родината.

Какво е накарало Лъки Лучиано да говори открито, направо, вместо евентуалната възможност да излъже?

Невъзможно е да дадем отговор.

Това ще си остане негова тайна. Една от многото. Но можем да вярваме на неговите думи.

Вярно е също, че на 2 февруари 1946 г. губернаторът Дауей освобождава физическото лице Салваторе Лукания, който е в същото време най-страшният мозък на организираната престъпност, най-гениалният престъпник на всички времена.

Преместиха го от Грейт Медоу в Елис Ислънд, в очакване на 9 февруари, деня, в който корабът „Лаура Кин“ ще го вземе, за да свали в Генуа най-големия главатар на Синдиката на престъпниците. В този ден на борда имаше изключително представителство от шефове на банди на мафията и от членове на Висшия съвет на Организацията. Нуки Джонсън беше дошъл от Атлантик сити. Ятото соколи още веднъж кацна за един момент. Големите хищници се бяха събрали като за погребението на един от тях, те подушваха миризмата на кръв и си представяха как им падат кубчета долари, както кубчетата лед падаха на дъното на чашите им с уиски.

Те дойдоха, те бяха тук всички, за да видят заминаването на големия бос в изгнание. Всеки искаше още веднъж да покаже своите верноподанически чувства и да се закълне в бъдещата си вяност.

В действителност отплаването на „Лаура Кин“ не беше краят, а новото начало.

Началото на нов период в организираната престъпност, побесрамен, по-гнусен от този, който завършваше.

Със сбогуването на Лъки Лучиано с американската земя за жалост се видя изгревът на едно ново кърваво слънце, една нова вълна от престъпност, чиито жестоки пръски ще потопят в ужас втората половина на XX век, и тази нечувана жестокост ще продължи до наши дни. Това създава следваща възможност да повдигнем „Кървавата

завеса“ в едно ново „Голямо разследване“. (Книгата е от серията на френското издателство, озаглавена „Големите разследвания“. — Бел. прев.)

Източник: <http://bezmonitor.com>

Издание:

Жан-Мишел Шарлие, Жан Марсили. Синдикатът на престъпниците

Първо издание

Партиздат, София, 1985

Превел от френски Иво Владимиров

Редактор Любка Пиналова

Художествен редактор Александър Хачатурян

Технически редактор Сашо Георгиев

Коректор Стойка Радойчева

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.